

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ СТРАТЕГИЯТА „БАНКРОФТ“

Превод от английски: Цветана Русева, 2006

chitanka.info

*Джафейра: ... Привлякох сърцата мъже,
способни да направят злините на цялото
човечество.*

Томас Отуей,
„Разкрит заговор“ (1682 г.)

Всичко в тази книга е художествена измислица. Героите, организациите и събитията са или плод на въображението на автора, или са използвани фиктивно.

След смъртта на Робърт Лъдълм неговите наследници работиха с внимателно подбран автор и редактор, които подготвиха тази творба за публикуване.

ПРОЛОГ

ИЗТОЧЕН БЕРЛИН, 1987 Г.

Още не валеше, но оловното небе щеше да се разтвори всеки момент. Самият въздух сякаш тръпнеше в очакване, изпълнен с предчувствия. Младият мъж прекоси „Унтер ден Линден“ и стигна до площада „Маркс и Енгелс“, където гигантски бронзови статуи на германските бащи на социализма гледаха втренчено към центъра на града с напрегнати и съсредоточени неவிждащи очи. Зад тях каменни фризове изобразяваха жизнерадостния живот на човека при комунизма. Все още нито капка дъжд. Но съвсем скоро облаците щяха да се разтворят. *Беше исторически неизбежно* — помисли си мъжът, припомняйки си язвително социалистическия жаргон. Беше ловец, преследващ плячката си, и се намираше до нея по-близо от всякога. Затова бе още по-важно да прикрие напрежението, което се надигаше вътре в него.

Изглеждаше като милиони други в този самообявил се работнически рай. Дрехите му бяха купени от огромния универсален магазин „Центрум Варенхаус“ на Александерплац, защото никъде другаде не произвеждаха такива боклуци. Но много повече от облеклото му вършеше работа видът на раболепен източноберлинчанин. Особено вървежът, отпуснатата, покорна и бавна походка. Нищо у него не подсказваше, че е пристигнал от Запад само преди двайсет и четири часа, и само допреди няколко минути той беше сигурен, че не е привлякъл ничие внимание.

Спазъм от нахлулия адреналин изпъна кожата му. Стори му се, че разпозна зад себе си стъпките, които чу, докато се шляеше по „Карл Либкнехт щрасе“. Стилът изглеждаше познат.

Всички стъпки са еднакви и все пак всички са различни: в зависимост от теглото и походката, от подметките. Стъпките са солфежът награда, казваше един от инструкторите на Белкнап: толкова

обичайни, че да минат незабелязано, и все пак за тренираното ухо различни като различни гласове. Наистина ли Белкнап ги разпозна?

Не можеше да си позволи да бъде следен. Дано да е сбъркал. Или по-добре да е прав.

Млад служител от ултрасекретния отдел на Държавния департамент на САЩ, известен под името „Консулски операции“, Тод Белкнап вече си бе създал репутацията на човек, който открива хора, които се стремят да не бъдат намерени. Като повечето следотърсачи той работеше най-добре сам. Ако задачата бе да се постави някой под наблюдение, най-доброто средство бе екипът — колкото по-голям, толкова по-добре. Но човек, който е изчезнал, не може да се постави под обикновено наблюдение. В случай като този всички ресурси на организацията се включваха в преследването: беше в реда на нещата. Все пак опитните шпиони в „Консулски операции“ знаеха отдавна от опит, че понякога има предимства, ако бъде пуснат само един способен оперативен агент, ако му позволят да се движи самостоятелно, необременен от скъпоструващ антураж. Свободен да следва въображението си. Свободен да следва своя нюх.

Нюх, който, ако всичко бе наред, можеше да го заведе До плячката му, американския агент изменник Ричард Лъгнър. След като се подлъга по десетки фалшиви следи, Белкнап сега бе сигурен, че е надушил вярната диря.

Но дали някой не бе надушил него? Дали преследвачът не бе преследван?

Да се обърне изведнъж, би било, подозрително. Затова той спря и се прозя, обърна се, сякаш търсеше гигантските статуи, но готов да огледа всеки в полезрението си. Не видя никого. Седнал Маркс от бронз и изправен Енгелс: внушителни, гледащи застрашително над зеления метали брави и мустаци. Два реда липи. Площ със зле поддържана трева. Отсреща тежката продълговата стъклена кутия с бакърен цвят на Палас дер републик. Сграда, приличаща на ковчег, сякаш построена, за да послужи като гробница на човешкия дух. Но площадът изглеждаше пуст.

Нямаше нищо успокоително обаче — и все пак сигурен пи бе, че е чул нещо? Знаеше, че напрежението играе номера мозъка, за да му се привиждат таласъми и призраци. Трябваше да потисне безпокойството: агент, който се самонавива, може да направи грешна преценка, да

пропусне реалните заплахи, ангажирайки съзнанието си с въображаеми.

Импулсивно Белкнап тръгна към злокобния бледо осветен Палас дер републик, флагманската сграда на режима. В нея се помещаваше не само парламентът на ГДР, но имаше концертни зали, ресторанти и множество чиновнически кабинети, където се обработваха безчет бюрократични формуляри. Това бе последното място, където някой би се осмелил да го последва, последното място, където чужденец би се осмелил да се покаже — и първото място, за което Белкнап си помисли, за да се увери, че е сам, както се надяваше. Беше решение по внушение или грешка на новак? Скоро щеше да разбере кое от двете. Наложил си да придаде на физиономията си изражение на отегчение, докато минаваше покрай пазачите с гранитни лица на входа, които погледнаха безразлично измачкания му паспорт, а после през въртящата се преграда, през дългото входно антре, смърдящо на дезинфектант, под таблото с нескончаемия списък на кабинетите и стаите, закачено като разписание на полетите в летище. *Не спираш, не се оглеждаш; държиш се така, сякаш знаеш какво правиш, и никой няма да се усъмни.* За какъв можеше да мине Белкнап? За дребен чиновник, който се завръща от късен обяд? Гражданин, който се нуждае от документи за новата си кола? Зави зад ъгъла, после зад друг ъгъл и стигна до входовете на сградата откъм Александерплац.

Докато се отдалечаваше от Палас, изучаваше отраженията върху стъклените стени на сградата. Висок тип с обувки на работник и канчета за храна в ръка. Едрогърдеста фрау с подпухнали като от махмурлук очи. Двама чиновници в сиви костюми с еднакви изражения на лицата. Никой, когото да познава; никой, който да предизвиква и най-малко усещане за тревога.

Белкнап продължи към огромната пешеходна зона в сталинистки неокласически стил, известна като „Карл Маркс алее“. Свърхшироките улици бяха опасани от двете страни с осеметажни сгради — безкрайни редици от бежови керамични плочи, високи прозорци, балюстради в римски стил, надвесени над магазините. На известни разстояния декоративни плочки, изобразяващи доволни трудещи се като онези, построили пешеходната зона преди три и половина десетилетия. Ако Белкнап си спомняше историята правилно, именно тези трудещи се бяха разбунтували срещу социалистическия строй през юни 1953 г. —

бунт, смазан безмилостно от съветските танкове. Любимият на Сталин „сладникав“ архитектурен стил наистина загорча на онези, които бяха заставени да го изпълнят. Пешеходната зона беше една красива лъжа. А Ричард Лъгнър беше грозна лъжа. Той бе продал страната си, макар и не евтино. Умиращите тирани на Източна Европа, както бе доловил Лъгнър, никога не се бяха чувствали отчаяни както сега, а отчаянието им съвпаднаше с неговата алчност. Американските тайни, които той доставяше, включващи имената на дълбоко внедрени американски агенти в техните служби от съветски стил, бяха неустойими; неговото предателство предоставяше рядка възможност. Той беше сключил отделни сделки с всяка от страните в Източния блок. След като получеха мостра от „стоката“ и докажеха нейната автентичност — самоличността поне на един американски агент, когото започваха да следят внимателно, преди да го арестуват, измъчват и екзекутират — Лъгнър вече можеше да каже цената.

Не всеки търговец остава в добри отношения със своите клиенти, но Лъгнър явно бе взел предпазни мерки: той създаваше у клиентите си впечатлението, че е запазил за себе си няколко коза, че не е изчерпал всичките си запаси от американски тайни. Докато имаше подобна възможност, такъв човек трябваше да се котка. Логично бе да получи квартира от запазените за служителите на Щази и за номенклатурата на ГДР, които живееха в жилища, обявени уж за „работнически“, макар че истинските работници бяха принуждавани да се настаняват в невзрачни кутийки от бетонни панели. Без съмнение Лъгнър не бе от хората, които се задържат дълго на едно място. Преди месец и половина в Букурещ Белкнап го изпусна само за няколко часа. Сега не можеше да позволи да се случи отново.

Белкнап изчака да минат няколко очукани шкоди и пресече булеварда преди кръстовището, където железария рекламираше изделията си. Дали някой ще го последва вътре? Дали не си въобразяваше за опашката? Евтина врата от плексиглас и емайлиран алуминий се блъсна зад него, след което мина през преградна врата без преградата. Намусена белокоса жена с малки мустачки го изгледа мрачно, от което се почувства така, сякаш бе прекъснал нещо важно, бе извършил някакво нарушение. Тясното помещение бе напоено с миризма на машинно масло; рафтовете бяха претъпкани с неща, от които, както личеше от пръв поглед, никой нямаше нужда.

Намръщената жена, продавачката, продължи да гледа навъсено, докато той намери стоките, от които да личи, че ще прави ремонт в жилищния блок: кофа, кутия с боя, торба цимент и голяма шпакла. В град, който постоянно се нуждаеше от ремонти, инструментите веднага щяха да обяснят присъствието му, където и да отидеше. Жената зад щанда отново му хвърли намръщен поглед, който сякаш казваше: клиентът никога не е прав, ала взе парите, сякаш бяха компенсация за причиненото безпокойство.

Достъпът до жилищния блок се оказа детска игра — иронично предимство на живота в страна със строги мерки за сигурност. Белкнап изчака две силно напарфюмирани домакини с покупки да влязат във входа с табелка „Хаус 435“ и ги последва, а инструментите му послужиха като безмълвно обяснение. Качи се на седмия етаж, който беше над техния. Ако беше прав, ако мършавият и с мазна коса информатор беше на ниво, тогава се намираще само на крачка от плячката.

Сърцето му се разгуптя, туптенето на очакването, което той не можеше да сподави. Това не беше обикновен лов. Ричард Лъгнър се измъкваше успешно от всеки заложен капан, та нали и той бе залагал не един и два капана, докато все още работеше в служба на Съединените щати. Служители от американското разузнаване разполагаха с огромна купчина съобщения от хора, които твърдяха, че са го забелязали, но се отнасяха към повечето с недоверие. Самият Белкнап се подлъгваше десетки пъти през изминалите три месеца и неговите началници вече се интересуваха от действително ПРН — „пряко и реално наблюдение“ — на плячката. И наистина, този път той не залагаше на кафене, бар или летище; този път имаше адрес. Дали бе истински? Нямахше гаранции. Но инстинктите му — неговият нюх — му подсказваха, че късметът му се е обърнал. Беше нанесъл удар в тъмното и улучил нещо.

Следващите минути щяха да са решаващи. Квартирата на Лъгнър бе голям апартамент с изглед и към главната улица, и към тясната странична алея „Копенщрасе“, заобиколен от двете страни с един дълъг и един по-къс коридор. Белкнап доближи входната врата и постави кофата върху пода на стълбищната площадка; отдалече изглеждаше като работник, който сменя счупените плочки. После, проверявайки дали наоколо е чисто, Белкнап коленичи пред дългата

дръжка на вратата — в тази страна почти не се срещаха топки по вратите — и мушна миниатюрна камера през ключалката. Ако успееше да установи ПРН, можеше да наблюдава обекта, докато бъде мобилизиран подходящ екип за проникване.

Имаше едно голямо ако, но все пак този път дирята бе достатъчно къса и Белкнап се чувстваше обнадежден.

Всичко започна със среднощно посещение в писоара на жп гарата на „Фридрихщрасе“, където заговори едно от така наречените „момчета Банхоф“, проституиращи мъже, които обикаляха по такива места. Те предоставяха с по-голяма неохота информация, отколкото телата си, и то на много по-висока цена. Склонностите, които караха Лъгнър да нарушава правилата, рано или късно щяха да издадат изменника. Апетитът му към плътта на малолетни щеше да го издаде, ако беше останал във Вашингтон. Там нямаше да може да го задоволява лесно и дълго. Като привилегирован гост на страна от Източния блок обаче Лъгнър можеше да разчита, че не само щяха да си затварят очите за този негов апетит, но и да го поощряват. Живеейки в полицейска държава, момчетата Банхоф по необходимост поддържаха близки отношения помежду си. Ако някой от тях се „забавляваше“ с щедър американец с белег на лицето и влечение към тринайсетгодишни, Белкнап смяташе, че новината със сигурност щеше да се разпространи в цялото братство.

Наложи се доста да го убеждава и уговаря, да не говорим за купчината марки, но накрая момчето се съгласи да разпита наоколо. След два часа се върна с листче хартия и победоносно изражение на пъпчивото си лице. Белкнап си спомни, че информаторът му още миришеше на мляко. Но листчето хартия! Белкнап се осмели да го вземе като възнаграждение за усилията си.

Белкнап завъртя оптичния кабел с миниатюрната камера, местейки я бавно. Не можеше да се каже, че пръстите му са добре тренирани. А не можеше да си позволи неволни грешки.

Чу шум зад себе си, стъпки, обърна се и видя дулото на карабина с къса цев SKS. После погледна и мъжа, който я държеше: носеше тъмносива униформа с метални копчета, а под дясната му мишница висеше бежова пластмасова радиостанция.

Щази. Източногерманската тайна полиция.

Беше официална охрана, без никакво съмнение пазеше важния хер Лъгнър. Явно е седял в слабоосветения отдалечен ъгъл, скрит от погледа му.

Белкнап се изправи на крака с вдигнати ръце, правейки се на учуден, докато преценяваше възможностите си за противодействие.

Охранителят от Щази излая нещо в своето бежово уоки-токи, отчетливо подчертавайки гласните като истински берлинчанин, а в другата си ръка държеше оръжието. Отвлечането на вниманието му от радиостанцията означаваше, че той нямаше да е подготвен за внезапно агресивно действие. Пистолетът на Белкнап беше в кобур на глезена му. Щеше да се направи, че показва на охранителя съдържанието на кутията с инструментите и през това време да измъкне инструмент, много по-смъртоносен от тях.

В този момент обаче чу, че се отваря вратата на апартамента зад него, почувства топла струя въздух, а веднага след това и силен удар по врата си. Мощни ръце го свалиха на земята и го тръшнаха с лице към дървения паркет на вестибюла. Невидимите ръце го притиснаха, измъкнаха малкия пистолет, скрит в кобура на глезена му. После го избутаха в съседна стая. Зад него се затвори врата със силен трясък. В стаята със спуснати щори беше тъмно; единствената светлина влизаше от тесен еркереен прозорец, който гледаше към улицата, а мракът навън трудно можеше да разсее мрака вътре. Минаха няколко минути, преди очите му да се адаптират.

По дяволите! Дали отдавна го следяха?

Сега виждаше ясно онова, което го заобикаля. Беше в нещо като домашен кабинет със скъп турски килим на пода, огледало с рамка от абанос на стената и огромно бюро в стил Бидермайер.

Зад него стърчеше Ричард Лъгнър. Мъж, с когото никога не се бе сблъсквал, но чието лице щеше да разпознае навсякъде. Устата като цепка, дълбоко хлътналите бузи, белега с дължина пет сантиметра, който минаваше накриво през челото му като втора лява вежда: снимките бяха напълно справедливи към него. Белкнап мярна малките зли, черни като въглени очи на мъжа. А в ръцете на Лъгнър видя мощна ловджийска карабина, дулата на чиято двойна цев го стрелкаха като втори чифт очи.

Още двама въоръжени мъже — добре обучени професионалисти, което личеше от поведението им, от позицията за стрелба, която бяха

заели, от фокусираните им погледи — стояха от двете страни на бюрото на Лъгнър с оръжия, насочени към Белкнап. Хора от частната му охрана — веднага се досети Белкнап — мъже, на чиято преданост и компетентност можеше да разчита, мъже, на които вероятно сам плащаше и чието състояние зависеше от него. За човек в положението на Лъгнър инвестирането в такава свита си струваше. Двамата въоръжени мъже сега се доближиха до Белкнап и застанаха от двете му страни с насочени оръжия.

— Упорита малка гадина — проговори най-после Лъгнър. Гласът му бе гърлен. — Ти си като човешка форма на кърлеж.

Белкнап не отговори. Очертанието на огневата линия бе повече от ясно и професионално направено; никакво внезапно движение не можеше да промени геометрията на смъртта.

— Майка ми навремето отстраняваше кърлежите от нас, децата, с нагорещена игла. Боли жестоко.

Един от неговите лични телохранители издаде мек гърлен смях.

— О, не се прави на толкова невинен — продължи предателят. — Сводникът в Букурещ ми каза за разговора ти с него. Сега ръката му е превързана. Не звучеше никак доволен. Бил си *лош*. — Въздишка на насмешливо неодобрение. — Боят не решава нищо. Не си ли внимавал в седми клас? — Странно намигане. — Жалко, че не съм те познавал в седми клас. Щях да те науча на това-онова.

— Майната ти — думите излязоха от устата на Белкнап като ръмжене.

— Спокойно, спокойно. Трябва да владееш чувствата си или някой друг ще ги овладее. — Е, новобранец, кажи ми как ме намери? — Погледът на Лъгнър стана решителен. — Трябва ли да удуша малкия Инго? — Той сви рамене. — Е, детето самичко си призна, че обича грубата игра. Казах му, че ще го отведе на място, където никога не е било. Следващия път ще стигнем до края. Не мисля, че на някой ще му пука от това.

Белкнап неволно потръпна. Двамата наемници на Лъгнър само се ухилиха самодоволно.

— Не се притеснявай — каза изменникът, преструвайки се, че го успокоява. — Ще заведе и *теб* на място, където никога не си бил. Изпразвал ли си някога карабина „Мозберг“ отблизо? В човек, имам предвид. Нищо не може да се сравнява с това.

Погледът на Белкнап се премести от бездънно черните дула на карабината към бездънно черните очи на Лъгнър.

Погледът на самия Лъгнър се премести към стената зад пленника му.

— Спокойствието ни няма да бъде нарушено, обещавам ти. Невероятно дебела е зидарията в този апартамент. Меките оловни сачми само ще надраскат мазилката. Да не говорим за допълнителното шумоизолиране. Помислих си, че не трябва да безпокоя съседите само защото едно момче Банхоф се е оказало дрънкало. — Плътта се оттегли от порцелановите му зъби в подобие на усмивка. — Но при теб ще е по-различно. Знаеш ли, този мозберг всъщност ще отнесе голяма част от диафрагмата ти. Следиш ли мисълта ми, ще остави дупка, през която ще можеш да си пъхнеш ръката.

Белкнап се опита да помръдне, но имаше чувството, че е закован на място и притиснат с мощни стоманени ръце.

Лъгнър погледна двамата наемници; приличаше на готвач, който демонстрира по телевизията изненадваща кулинарна техника.

— Мислиш си, че преувеличавам? Нека ти покажа. Никога не си преживявал подобно нещо. — Последва тихо изщракване от освобождаването на предпазителя. — И никога повече няма да го преживееш.

Онова, което се случи в следващите секунди, Белкнап можеше по-късно да си представи само в ретроспектива. Силен звук от счупване на стъклото; Лъгнър, изненадан от звука, се обръща към еркерния прозорец вляво от него; проблясва дулото на оръжие, а половин секунда по-късно озарява мрака в апартамента като мълния, отразявайки се върху огледалните и металните повърхности; и...

Струя кръв от дясното слепоочие на Ричард Лъгнър.

Изражението на изменника внезапно застива и той се свлече на пода безжизнено, а карабината се строполи до него като бастун. Някой с идеален мерник беше пробил главата на Лъгнър с куршум.

Гардовете отскочиха в противоположни посоки и насочиха оръжията си към счупения прозорец. Работа на снайперист?

— Дръж! — се чу силен глас на американец, а във въздуха се показва пистолет, който летеше към Белкнап.

Той го пое, воден от рефлекса си, изцяло нащрек в онази половин секунда, в която двамата наемници не можеха да решат кого да

застрелят първо — пленника или... дългия като върлина непознат, който току-що се вмъкна през прозореца. Белкнап залегна на пода — почувства как куршум прелетя покрай рамото му — и стреля два пъти в мъжа, който беше по-близо до него, улучвайки го в гърдите. Масова практика в центъра: да стрелят в полет. Но ако искаш да закоवेश някого на място, този номер не ставаше за ситуация, при която противниците са толкова близо един до друг. Само изстрел, ръководен от централната нервна система, можеше да неутрализира моментално заплахата. Смъртно ранен, с изтичаща от гърдите му алена кръв, първият охранител започна да сменя пълнителя си отчаяно. Яко построеният апартамент увеличи многократно силата на звука от избухването на патроните с голям калибър, а в мрака повторното проблясване на дулото бе болезнено ярко.

Белкнап стреля втори път в лицето на мъжа. Пистолетът, старомоден полуавтоматичен „Валтер“, предпочитан от някои бивши военни, защото никога не отскача, падна тежко на пода, последван секунда по-късно от собственика си.

Непознатият — висок, пъргав, облечен в жълтеникавокафяв работнически комбинезон, върху който проблясваха ситни късчета от счупеното стъкло, скочи встрани, за да избегне изстрела на другия наемник, като отвърна на огъня с един-единствен перфектен изстрел в главата му.

Тишината, която се възцари, беше зловеща, толкова дълбока тишина Белкнап никога не бе усещал. Непознатият изглеждаше едва ли не отегчен. Докато се справяше с Лъгнър и хората му, нищо не подсказваше, че пулсът му се е ускорил поне мъничко.

Накрая, непознатият го заговори с безразличен глас.

— Мисля, че имаше наблюдател на Щази отвън.

Точно това трябваше да предположи и Белкнап. Не за първи път той наруга тихо глупавата си постъпка.

— Едва ли ще влезе вътре обаче — каза Белкнап. Устата му беше пресъхнала, а гласът му стана дрезгав. Усещаше как в крака му трепери мускул, трепереше като струна на виолончело. При тренировките си той никога не бе заставал откъм грешния край на оръжието. — Мисля, че играта им е била да оставят своя специален гост да се оправи сам... с неканени гости.

— Надявам се, че има добра прислужница — каза мъжът, изтупвайки парченцата стъкла от дрехата си.

Стояха сред три кървящи трупа в сърцето на полицейска държава, а той не издаваше с нищо, че бърза.

— Името ми е Джаред Райнхарт между другото.

Стиснаха си ръцете, дланта му бе твърда и суха. Изправен близо до него, Белкнап забеляза, че по Райнхарт няма и капчица пот; на главата си нямаше и един разрешен косъм. Бе еталон за хладнокръвие. Докато Белкнап беше в безпорядък, както се увери сам, поглеждайки се в огледалото.

— Предприе фронтален подход. Мъжка постъпка, но малко пресилена. Особено като се има предвид, че на горния етаж апартаментът е празен.

— Разбирам — измърмори Белкнап, и наистина разбра, след като си припомни действията на Райнхарт, който беше заложил на идеята за бърза реакция. — Ясно.

Райнхарт беше възвисок, като Христос на превзета икона, с дълги елегантни крака и одухотворени тревистозелени очи; движеше се с грациозността на хищник. Доближи се няколко крачки към Белкнап.

— Не се ядосвай, че пропусна човека на Щази. Честно казано, изпитвам страхопочитание към това, което успя да постигнеш. Издирвам г-н Лъгнър от няколко месеца безуспешно.

— Този път го хвана — каза Белкнап. *Кой, по дяволите, си ти?* — искаше му се да го попита, но реши да премълчи.

— Не съвсем — каза неговият спасител. Хванах го заедно с теб.

— С мен.

Стъпките от „Маркс Енгелс форум“. Начинът, по който изчезна, характерен за истински професионалист. Отражението на върлинестия работник, което се мярна като призрак върху стъклените стени на „Палас дер републик“.

— Единствената причина, поради която стигнах до тук, е, че те проследих. Ти приличаше на — чакай да се сетя. Беше като хрътка по следите на лисица. А аз като провинциален благородник в брич за езда. — Замълча за миг и огледа наоколо внимателно. — Мили Боже. Човек може да си помисли, че тук е отседнала някоя рок звезда, която си пада по долнопробни хотели. Но мисля, че улучихме десетката, нали така?

Работодателите ми, във всеки случай, няма да са недоволни. Господин Лъгнър беше толкова лош пример за трудещия се шпионин, който живее на ръба и е изложен на риска да умре. Сега той вече с добър пример — погледна тялото на Лъгнър и после долови погледа на Белкнап. — Това е нещо като отплата за греховете.

Белкнап огледа наоколо, видя как кръвта на тримата убити мъже попива в червения килим и се слива с неговия цвят. Доповръща му се.

— Как стана така, че започна да ме следиш?

— Разузнавах — или, ако трябва да бъда честен, се размотавах — из Александерплац, когато си помислих, че разпознах физиономията ти от Букурещ. Не вярвам в съвпадения, а ти? Знаех само, че беше негов куриер. Струваше си да заложи на това.

Белкнап се загледа втренчено в него.

— А сега — продължи бързо Райнхарт — въпросът е: приятел ли си, или враг?

— Моля?

— Неделикатно е, знам. — Премигна уж самоукорително. — Все едно да говориш за работа на вечеря или да питаш на коктейл кой как си изкарва прехраната. Интересът ми е чисто практичен. Бих искал да знам, ами, искам да знам дали работиш за албанците. Носеха се слухове, че според тях г-н Лъгнър оставил истински добрата информация за техните източноевропейски съперници, а знаеш какви са албанците, когато се наежат. А що се отнася до българите — само не ме карай да се стряскам. — Докато говореше, измъкна носна кърпа и избърса брадичката на Белкнап. — Не се среща всеки ден комбинация от смъртоносност и тъпотия. Затова трябва да те попитам — добра фея ли си, или лоша фея? — Подаде носната кърпа на Белкнап с усмивка. — Имаше малко кръв там — обясни той. — Задръж я.

— Не разбирам — каза Белкнап, а гласът му издаваше смесица от недоверие и страхопочитание. — Току-що си рискува живота, за да спасиш моя... без дори да знаеш дали съм твой съюзник, или враг?

Райнхарт сви рамене.

— Да кажем, че имах добро предчувствие. Това е късметлийска работа, ако не пуснеш заровете, не си в играта. О, преди да отговориш на въпроса, трябва да знаеш, че съм тук като неофициален представител на Държавния департамент на САЩ.

— Мили Боже — Белкнап се опита да съсредоточи мислите си. — „Консулски операции“? Екипът на Пентийс?

Райнхарт само се подсмихна.

— И ти си от „Консулски операции“? Трябва да имаме някакво тайно ръкостискане, знаеш ли? Или клубна вратовръзка, само че трябва да оставят на мен да избира десена.

— Копелетата — каза Белкнап, шашнат от откритието. — Защо никой нищо не ми е казал?

— Остави ги сами да се досетят — това е философията. Ако попиташ момчетата от „Консулски операции“ на улица 2201С, ще ти обяснят, че това е процедура, която понякога използват, особено ако са замесени самостоятелни оперативни агенти. Отделни и несвързани помежду си тайни единици. Ще ти разкажат чудеса за оперативното разделение. Потенциалната полза е, че опаската ти си е само твоя. Освен това се избягва груповото мислене, клишетото, налице са по-широк диапазон от подходи. Това ще ти кажат. Но истината, ако слушаш мен, е, че си беше най-обикновено прецакване. Просто като фасул. — Докато говореше, вниманието му привлече барче от махагон и месинг в ъгъла на кабинета. Вдигна една бутилка и засия. — Двайсетгодишна сливовица от Сувоборска. Не е зле. Мисля, че и двамата си я заслужихме. — Наля в две малки чашки и подаде едната на Белкнап. — До дъно! — извика той.

Белкнап се поколеба и после погълна съдържанието на стъклената чаша, а мозъкът му продължаваше да работи трескаво. Всеки друг оперативен агент на мястото на Райнхарт щеше само да наблюдава. Ако се наложеше пряка намеса, щеше да избере момента, след като Лъгнър и неговите наемници вече бяха употребили оръжията си. На Белкнап щяха да връчат посмъртно медал, който да положат върху ковчегата му; Лъгнър щеше да бъде убит или заловен. Вторият оперативен агент щеше да получи похвала и повишение. Организациите ценяха повече предпазливостта от храбростта. От никого не биха очаквали да нахълта сам в помещение с трима въоръжени мъже с насочени оръжия. Подобно действие противоречеше на логиката, да не говорим за стандартните оперативни процедури.

Кой беше този мъж?

Райнхарт бръкна в самото на единия от убитите охранители, измъкна компактен американски пистолет „Колт“ с къса цев, освободи затвора и надникна вътре.

— Твой ли е?

Белкнап измънка нещо като „да“ и Райнхарт му хвърли оръжието.

— Ти си човек с вкус. Наполовина облечени деветмилиметрови, с кухи върхове, мед върху олово. Отличен баланс между стопиращата сила и проникването, определено не е стандартен. Британците казват, че можеш да съдиш за човека по обувките му. Аз казвам — изборът на боеприпаси винаги подсказва онова, което искаш да знаеш.

— Ето нещо, което аз бих искал да знам — каза Белкнап, все още опитвайки се да събере спомените си от изминалите няколко минути. — Ами ако *не* бях приятел?

— Тогава щеше да си четвъртият труп за хората от чистотата. — Райнхарт сложи ръка върху рамото на Белкнап, стисна го за успокоение. — Но ще научиш нещо важно за мен. Гордея се да бъда добър приятел на моите добри приятели.

— И опасен враг на твоите опасни врагове.

— Добре се разбираме — отвърна неговият словоохотлив събеседник. — Е, ще си тръгваме ли от този купон в работническия дворец? Видяхме се с домакина, отнесохме се с нужното уважение, пийнахме — мисля, че вече можем да си ходим, без да обидим никого. Никой не желае да напуска последен. — Погледна трите трупа с каменни лица. — Ако се доближиш до прозореца, ще забележиш скеле и платформа, което е идеално оборудване за миене на прозорци, но аз смятам да не вършим тази работа.

Той изведе Белкнап през счупения прозорец на платформата, която беше закрепена с въжета към балкона на апартамента отгоре. При цялата трескава работа за поддръжка на тези блокове беше малко вероятно да привлекат нечие внимание на улицата, дори да имаше някой.

Райнхарт изтупа остатъка от стъкълцата върху жълтокафявия гащеризон.

— Още нещо, господин...

— Белкнап — отговори той, стъпвайки върху платформата.

— Още нещо, г-н Белкнап. На колко си години? Двайсет и пет, дваайсет и шест?

— На дваайсет и шест. Наричай ме Тод.

Райнхарт освободи въжето. С рязко поклащане платформата тръгна бавно надолу, сякаш я дърпаха на буксир.

— В такъв случай работиш само от една-две години, предполагам. Така че ми позволи да ти кажа какво ти предстои да откриеш. Ще откриеш, че повечето ти колеги са посредствени. Това е характерно за всяка организация. Но ако попаднеш на някого, който притежава истински талант, пази отношенията си с този човек. В разузнавателната общност истинските успехи се постигат от шепа хора. Те са скъпоценните камъни. Човек внимава да не ги загуби, да не ги надраска или счупи, дори да не даваш пукната пара за тая служба. Да се грижиш за работата, означава да се грижиш за приятелите си. — Тревистозелените му очи гледаха напрегнато и той добави: — Има една известна фраза на британския писател Е. М. Форстър. Може да си я чувал. Той казва, че ако му се наложи да избира дали да предаде приятеля си или страната си, се надява да има смелостта да предаде страната си.

— Това ли е твоята философия?

Белкнап не откъсваше очи от улицата, която остана празна за радост. Почувства капка дъжд, самичка, но тежка, а после още една.

Райнхарт поклати глава.

— Точно обратното. Поуката тук е, че трябва да подбиращ внимателно приятелите си — погледът му отново стана съсредоточен, — за да не ти се налага да правиш подобен избор.

Двамата слязоха от платформата на тясната улица.

— Вземи кофата с мазилката — инструктира го Райнхарт.

Белкнап веднага схвана идеята. Гащеризонът на Райнхарт и каската му бяха идеалната маскировка за един работнически квартал; носейки кофата и разплисквайки наоколо мазилка, Белкнап щеше да изглежда като негов естествен спътник.

Още една тежка дъждовна капка падна върху челото на Белкнап.

— Ще вали — каза той и я избърса.

Райнхарт познаваше града добре — знаеше кои магазини излизат на две улици, кои алеи стигат до други алеи, които водят до други улици.

— Е, какво мислиш за Ричард Лъгнър след кратката ви среща?

Набразденото и злобно лице на предателя се върна в съзнанието му като призрак.

— Самото зло — каза Белкнап, изненадан от себе си. Това бе дума, която рядко използваше. Но нямаше по-подходяща. Двете дула на карабината изникнаха пред очите му, както и злобните очи на самия Лъгнър.

Райнхарт сякаш отгатна миелите му.

— Каква концепция — каза по-високият мъж, клатейки глава. — Старомодна в наши дни, но не може да се опровергае. Мислим си, че сме твърде модерни, за да говорим за злото. Предполага се, че всичко е продукт на социални, психологически или исторически сили. И след като установиш кои точно са силите, злото сякаш изчезва от картинката, нали? — Райнхарт отведе по-младия мъж до подземен гараж, който свързваше площад, разделен от шосе. — Обичаме да се правим, че не говорим за злото, защото сме надживели тоя род обяснения. Като членове на древно племе, които се кланят на фетиши, си мислим, че като не споменаваме името, нещото, за което се отнася, ще изчезне.

— Лицето му е ужасно — измърмори Белкнап.

— Лице, което ще хареса само Хелън Келър — Райнхарт изимитира движенията на пръстите при разчитане на Брайловото писмо.

— А как само гледа.

— Гледаше — повтори Райнхарт, подчертавайки миналото време. — Имал съм лични срещи с човека. Беше наистина ужасен. Както казваш — зло. Но не всяко зло има лице. Министерството на държавната сигурност в тази страна отглежда хора като Лъгнър. Това също е форма на зло. Монументална и без лице.

Райнхарт говореше с равен тон, но не скри чувствата си. Той беше невъзмутим, може би най-невъзмутимият човек, когото Белкнап някога е познавал — но не и циничен. След малко Белкнап осъзна още нещо: словоохотливостта на спътника му не беше въпрос на самоизлияние; беше опит да разсее и успокои младия оперативен агент, чиито нерви току-що бяха сериозно разклатени. Бъбривостта му бе израз на загриженост.

Двайсет минути по-късно двамата работници — видът им не будеше съмнение — приближиха сградата на посолството, мраморна постройка в стил Шинкел, посивяла от мръсния въздух. Дъждът се изля като из ведро на огромни капки. Познат мирис на глина се носеше от настилката. Белкнап завидя на Райнхарт за каската му. Трима полицаи от ГДР наблюдаваха посолството от своя пост на другата страна на улицата, нагласяйки дъждобраните си и внимавайки да не се намокрят цигарите им.

Двамата американци приближиха посолството и Райнхарт измъкна от гащеризона си малка синя карта с името му и я показва на американските охранители, които стояха до страничен вход. Леко кимване и двамата се намериха от вътрешната страна на оградата. Белкнап усети още няколко едри капки дъжд, който падаше тежко и изпълваше паважа с черни локви. Масивната метална врата щракна и се затвори.

Само мигове преди това смъртта изглеждаше сигурна. Сега бяха в безопасност.

— Аз така и не отговорих на първия въпрос, който ми зададе — каза той на своя спътник.

— Дали си приятел, или враг?

Белкнап кимна.

— Е, мисля, че ще се съгласим, че сме приятели — каза той във внезапен изблик на благодарност и топлота. — Защото нямам нищо против да имам приятели като теб.

Високият агент го погледна едновременно приятелски и изучаващо.

— Мисля, че един е достатъчен — отвърна той, усмихвайки се.

По-късно — години по-късно — Белкнап щеше да има повод да си спомни как една кратка среща може да промени човешкия живот. Един миг може да се превърне във вододел, който да раздели живота на преди и след това. Но не бе възможно по друг начин освен в ретроспектива човек да разпознае този миг. По това време Белкнап бе изпълнен с банални мисли от сорта: *Той ми спаси живота* — сякаш този акт просто бе възстановил нормалния ход на нещата, сякаш всичко се бе върнало на мястото си. Той не знаеше — и нямаше как да знае, — че животът му се бе променил необратимо. Променена бе неговата траектория по начин, едновременно недоловим и драматичен.

Когато двамата мъже се озоваха под маслинозелената тента на сградата, водата изтичаше от двете ѝ страни на струи. Пороят бе започвал.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

РИМ

Традиционно се смята, че Рим е бил построен на седем хълма. Осмият, Яникулум, е най-високият. В древността той е бил посветен на култа към Янус — бога на смъртта и раждането; бил е с две лица. Тод Белкнап щеше да се нуждае и от двете. На третия етаж на вилата на улица „Анджело Масина“, сграда с внушителни размери и фасада с гипсова мазилка в цвят охра и бели пиластри, оперативният агент си погледна часовника за пети път в продължение на десет минути.

Това е, което ще направиш — самоуспокои се той.

Не беше по начина, по който го бе планирал. Не беше по начина, по който всички го бяха планирали. Тръгна безшумно по коридора, чиято повърхност, слава Богу, бе облицована със солидни плочки: никакви скърцащи дъски. При ремонта бяха махнати загнилите дървени подове... а колко ли такива ремонти е имало след построяването на сградата през осемнайсети век? Вилата, издигната над акведукт от епохата на Траян, имаше славно минало. През 1848 г., във величавите дни на националното възраждане Гарибалди я бе използвал за свой щаб; мазето било разширено, за да служи като резервен оръжеен склад. Сега вилата отново имаше военно предназначение, само че далеч по-нечестиво по характер. Тя принадлежеше на Халил Ансари, йеменски търговец на оръжие. И то не кой да е оръжеен търговец. Аналитиците от „Консулски операции“ бяха установили тайно, каквито бяха и неговите действия, че той е много важен доставчик не само за Южна Азия, но също за Африка. Беше неуловим, умееше да прикрива пътуванията, местонахождението и самоличността си. Досега.

Моментът не можеше да бъде по-добър за Белкнап — или по-лош. През двете десетилетия, които бе работил като агент на терен, той беше започнал да изпитва страхопочитание към късмета, който идва почти винаги твърде късно. Случи му се в началото на неговата кариера в Източен Берлин. Случи се и преди седем години в Богота.

Случваше се отново в Рим. Хубавите неща стават от третия път, настояваше неговият добър приятел Джаред Райнхарт.

Известно им бе, че Ансари е на път да сключи голяма оръжейна сделка, която предвиждаше серия от едновременни покупко-продажби между няколко страни. Ако се съдеше по наличната информация, ставаше дума за огромна и изключително сложна сделка — нещо, което вероятно само Халил Ансари бе в състояние да организира и осъществи. Според сведения от информатори окончателното уреждане на сделката щеше да стане тази вечер чрез междуконтинентална конферентна връзка. Макар че използването на чисти линии и модерно кодиране изключваше възможността от прилагане на СИГИНТ (разузнаване чрез прехващане и анализ на сигнали), откритието на Белкнап бе променило всичко това. Ако той успееше да постави подслушвателно устройство на точното място, отдел „Консулски операции“ щеше да събере безценна информация за това, как функционираше мрежата на Ансари. С малко късмет престъпната мрежа можеше да бъде разобличена, а един търговец на смъртта, мултимилionер — изправен пред правосъдието.

Това бе добрата новина. Лошата новина бе, че Белкнап успя да засече Ансари едва преди няколко часа. Нямахше време за координирана операция, нито за подкрепление или одобрение на плана от главната квартира. Нямахше никакъв друг избор, освен да действа сам. Не можеше да пропусне възможността.

Картата за идентификация с неговата снимка, закачена за памучната му риза, бе на името на Сам Нортън, един от архитектите на обекта, ангажирани с поредния ремонт, служител в британската архитектурна компания, отговаряща за проекта. Тя му осигури достъп до къщата, но не можеше да обясни какво прави на третия етаж. Още по-малко можеше да обясни присъствието му в личния кабинет на Ансари. Ако го откриеха тук, работата му бе спукана. Същото щеше да стане, ако откриеха охранителя, когото свали със стреличка с приспивателно и затвори в един от килерите. Операцията му щеше да приключи с фатален край. Той също.

Белкнап си даваше сметка за тези факти, без много да му мисли и с безразличие, сякаш ставаше дума за правилата за движение по пътищата. Оглеждайки кабинета на оръжейния търговец, той изпита нещо като оперативно вцепенение; видя себе си от перспективата на

наблюдател без тяло някъде високо горе. Керамичният елемент на микрофона трябваше да се скрие някъде, но къде? Ваза с орхидея на бюрото. Вазата щеше да послужи като естествен увеличител на звука. Тя щеше да бъде проверена също от екипа, който следеше за подслушвателни устройства, но чак на сутринта. Детектор, регистриращ ударите по компютърна клавиатура — Белкнап разполагаше с най-новия модел — щеше да записва електронните съобщения, печатани върху компютъра на Ансари. В слушалката му се чу слабо писукане, радиосигнал от миниатюрния детектор на движение, който Белкнап беше оставил в коридора отвън.

Някой щеше да влезе всеки момент в стаята. Лошо. Много лошо. Каква ирония само. Беше прекарал по-голямата част от годината, опитвайки се да открие местонахождението на Халил Ансари. Сега имаше опасност Халил Ансари да открие него.

По дяволите! Не очакваше Ансари да се върне толкова скоро. Белкнап огледа безпомощно стаята с марокански плочки. Нямаше къде другаде да се скрие, освен в малката стаичка в ъгъла близо до бюрото. Не беше никак добре. Белкнап веднага се вмъкна вътре, наведе се и легна на пода. В стаичката беше неприятно топло, пълно с бръмчаща компютърна апаратура. Броеше секундите. Миниатюрният детектор на движение, който беше оставил в коридора отвън, можеше да се задейства от хлебарка или мишка. Дали пък тревогата не беше фалшива?

Не беше. Някой влизаше в стаята. Белкнап надникна през тесен процеп и забеляза фигурата. Халил Ансари: мъж, у когото всичко клонеше към закръгленост. Тяло, състоящо се от овали, каквито се рисуват на упражнение по класическо рисуване. Дори късо подстриганата му брада беше заоблена. Устните, ушите, брадичката, бузите му бяха пълни, меки, кръгли, пухкави. Беше облечен в бял копринен кафтан, който падаше свободно около кръглото му тяло на дипли, докато вървеше към бюрото си. Само погледът на йеменеца беше остър, очите му, изучаващи стаята като въртяща се сабя на самурай. Дали беше усетил Белкнап? Той разчиташе на тъмнината в стаичката за прикритие. Беше разчитал на много неща. Ако преценката му бе погрешна, с него е свършено.

Йеменецът се настани с огромната си тежест на кожения стол до бюрото, изпука кокалчетата на пръстите си и започна да пише нещо на

еднакви интервали — без съмнение пасуърд. Белкнап продължаваше да лежи свит неудобно в стаичката и коленете му започнаха да се схващат. В средата на четирийсетте си години, той беше загубил гъвкавостта на младостта си. Но не можеше да си позволи никакво движение; звукът на пукаща става веднага би издал присъствието му. Само да бе дошъл няколко минути по-рано, а Ансари няколко минути по-късно, щеше да е поставил детектора на съответното място, за да прехваща по електронен път импулсите, излъчвани от клавиатурата. Но основният му приоритет бе да остане жив, да издържи на неудобството. Имаше време за посмъртни награди.

Оръжейният търговец се размърда на стола си и напрегнато вкара нова поредица от команди. Посланията бяха пратени по електронната поща. Ансари блъскаше силно с пръстите си, а накрая натисна бутон върху кутия от палисандрово дърво. Сигурно свикваше конференцията чрез интернет телефонна връзка. Сигурно цялата конференция щеше да се проведе чрез кодирани текстове в стила на чат-румове... Толкова много неща можеха да се научат. Но беше късно за терзания, които така или иначе Белкнап изпитваше.

Спомни си радостта, когато преди няколко часа надуши плячката си. За първи път Джаред Райнхарт му лепна напълно заслужения прякор Хрътката, който му прилягаше. Белкнап наистина притежаваше дарба да открива хора, които не желаят да бъдат намерени, но до голяма степен успехът му — той беше убеден в това — се дължеше на най-обикновено постоянство.

И наистина, тъкмо му помогна да проследи Халил Ансари, след като цели екипи се бяха върнали с празни ръце. Бюрократите ще копнат тук и там, лопатите им ще издрънчат в скалистата почва и ще се откажат. Като от нещо безполезно. Но не и Белкнап. Всяко издирване бе различно; всяко включваше смесица от логика и прищевки, защото човешките същества са смесица от логика и прищевки. Компютрите в щаба можеха да обработват огромни масиви данни, да проверяват архивите на граничните служби, Интерпол и други подобни агенции, но трябваше някой да им каже какво да търсят. Машините могат да се програмират със софтуер за разпознаване по модел, но първо трябваше да им се каже какъв модел да търсят. А и те не можеха да влязат в мисленето на издирвания обект. Една хрътка можеше да подуши лисица, защото можеше да мисли като лисица.

Почукване на вратата и в стаята влезе млада жена с тъмна коса, матова кожа, но по-скоро италиански, а не ориенталски тип, помисли си Белкнап. Строгостта на чернобялата униформа не скриваше красотата на жената: разцъфтялата чувственост на момиче, което току-що е достигнало пълния си физически разцвет. Носеше сребърен поднос с чайник и малка чашка. Ментов чай — Белкнап веднага го усети по аромата. Търговецът на смъртта беше поискал чай. Йеменците обикновено имат до себе си съд, пълен с ментов чай, или както те го наричат *шай*, и Халил Ансари, който бе на път да сключи огромна поредица от сделки, имаше нужда от чаша освежителна напитка. Белкнап се усмихна.

Това бяха подробностите, които всеки път помагаша на Белкнап да хване дирите на най-неуловимите си субекти. Един от последните беше Гарисън Уилямс, учен в Лос Аламос, който продаваше ядрени тайни на севернокорейците и после изчезна. ФБР загуби четири години да го търси. След като му възложиха задачата, Белкнап го откри за два месеца. Научи, че Уилям има слабост към „Мармайт“, соленки от теста с мая, популярни сред британците на определена възраст, както и сред бивши поданици на Британската империя. Уилям бе свикнал с тях по време на следването си в Оксфорд. В списъка на предметите от дома на физика Белкнап забеляза, че има три пакета в кухненския килер. От ФБР демонстрираха своята усърдност, като провериха с рентген всички предмети от къщата и установиха, че никъде няма скрит микрофиш. Но те не разсъждаваха, както разсъждаваше Белкнап. Физикът според него се бе укривал не в развития свят, където проверките бяха безмилостни. Това бе логичният начин на действие, тъй като севернокорейците не можеха да го снабдят с качествени документи за самоличност, които да минат на Запад в днешния информационен век. Така че Белкнап провери местата, където мъжът бе ходил на почивка, като търсеше някакъв модел, неприкрито предпочитание. Неговите собствени пътувания бяха чудати и често зависеха от съчетанието на определено място с определени консуматорски предпочитания. Доставка беше направена от някакъв забутан хотел; телефонен разговор — от словоохотлив служител, който се грижи за задоволяване на капризите на клиентите си — показва, че искането идва не от гост, а от местен човек. Уликата, ако въобще можеше да се нарече така, бе абсурдно слаба; но не и

предчувствието на Белкнап. Когато накрая Белкнап го откри в рибарско селище на източния бряг на залива Аругам в Шри Ланка, замина сам. Не можеше да убеди никого да изпрати екип въз основа на факта, че някакъв американец бе поръчал „Мармайт“ от малък хотел в района. Беше прекалено несъществен, за да се предприеме официална операция. За него лично бе достатъчно съществен. Когато най-накрая се сблъска с Уилям, физикът изглеждаше едва ли не благодарен, че го е открил. Неговият скъпоструващ тропически рай се бе оказал онова, което обикновено се оказваше: симфония на скуката и убийствената досада.

Дочу още кликвания върху клавиатурата на йеменеца. Ансари вдигна мобилен телефон, без съмнение модел с чип, позволяващ автоматично кодиране, и заговори на арабски. Гласът му беше едновременно бавен и настойчив. Последва дълга пауза, след което Ансари мина на немски.

Ансари погледна за миг към момичето, което му сервираше чая, и то му се усмихна, показвайки идеално равни бели зъби. След като Ансари се върна към работата си, усмивката ѝ изчезна като камъче, хвърлено в езеро. Момичето си излезе безшумно, както прави добрата прислуга, внимавайки да не попречи на своя господар.

Колко ли още трябваше да чака?

Ансари вдигна малката чашка и отпи от ароматната течност. Отново заговори по мобилния телефон, този път на френски. *Да, да, всичко е според графика.* Твърде общи думи на успокоение. Те знаеха за какво говорят; не се налагаше да го формулират на глас. Контрабандистът затвори телефона и написа още едно електронно писмо. Отпи пак от чая, остави чашката и — случи се внезапно, като при инфаркт — тялото му потрепна за миг. Секунди по-късно се отпусна напред, главата му падна върху клавиатурата и остана неподвижна, явно безжизнена. Мъртъв ли беше?

Не можеше да бъде.

Но беше.

Вратата на кабинета отново се отвори; прислужницата. Дали щеше да изпадне в паника, да вдигне тревога, след като направи шокиращото разкритие.

Тя обаче изобщо не се изненада. Бързо се доближи до Ансари, потърси с пръсти пулса върху гърлото му. После си сложи бели

ръкавици и промени позицията на тялото му на стола, облягайки го назад, все едно, че си почиваше. Доближи се бързо до клавиатурата и написа свое собствено електронно писмо. Накрая прибра чашата и чайника върху подноса и излезе от кабинета. По този начин отнесе оръжието на убийството.

Халил Ансари, един от най-влиятелните оръжейни търговци в света, току-що бе убит пред очите му. По-конкретно — отровен. От... млада италианска прислужница.

Белкнап с усилие се изправи на крака от неудобната си поза, главата му пращеше като радио, нагласено между две станции. Не бе предвидил това да се случи.

В този миг се чу тих електронен звук. Идваше от интеркома върху бюрото на Ансари.

Какво ще стане, след като той не отговори?

По дяволите! Скоро ще се вдигне голяма тревога. А след като това стане, няма да има изход за него.

БЕЙРУТ, ЛИВАН

„Париж на Близкия изток“ наричаха някога града, както Сайгон отдавна бе обявен за Париж на Индокитай, а раздирият от гражданска война Абиджан — Париж на Африка: сравнението се бе оказало по-скоро проклятие, отколкото чест. Онези, които бяха останали по тези места, бяха оцелели по един или друг начин.

Бронираната лимузина „Даймлер“ се провираше плавно сред колите от среднощния трафик на улица „Маарад“ в размирния център на града, известен като бейрутския централен район. Уличните лампи хвърляха ярка светлина върху прашните настилки, все едно полагаха гланц. Даймлерът се промъкна през Плас дьо Л’Етоал, проектиран някога по модела на центъра в Париж, а сега представляваше претоварено кръстовище, и продължи по улици, където реставрирани сгради от времето на Османската империя и френския протекторат се издигаха редом до модерни офис сгради. Сградата, пред която спря най-накрая лимузината, бе напълно незабележима: сива седеметажна постройка като много други в района. И за неолитното око широките външни рамки около прозорците на лимузината говореха, че тя е бронирана, но и в това нямаше нищо забележително. Това беше Бейрут в края на краищата. Нито имаше нещо необичайно в двамата

телохранители тежка категория, които се измъкнаха от колата в момента, в който тя спря. Тук беше Бейрут.

Кой ли беше пътникът, когото охраняваха? Наблюдателен човек от пръв поглед щеше да разбере, че пътникът — висок здравеняк провинциален тип, облечен в скъп, но измачкан сив костюм — не беше ливанец. Националната му принадлежност не можеше да се сбърка; мъжът спокойно можеше да е облечен в американска униформа.

Докато шофьорът му държеше вратата, американецът се огледа притеснително. Около петдесетте, с изправена стойка, той излъчваше вродената привилегия на представител на най-мощната държава на планетата и същевременно безпокойството на чужденец в чужд град. Куфарчето му с твърди стени можеше да даде допълнителна насока или просто да повдигне още въпроси. Единият от телохранителите, по-дребният, го съпроводи до сградата. Другият, чиито очи шареха наоколо неуморно, остана плътно до него. Охраняването и държането в плен често си приличат.

Във фойето американецът бе посрещнат от усмихнат ливанец с черна коса, сякаш намазана със суров петрол.

— Господин Маккибин? — попита той, подавайки ръка. — Рос Маккибин?

Американецът кимна.

— Аз съм Мохамед — каза ливанецът почти шепнешком.

— В тази страна кой не е Мохамед? — отвърна американецът.

Неговият домакин се усмихна несигурно и поведе госта си през шпалир от въоръжени телохранители.

Бяха едри, брадати мъже с пистолети в лъскави кобури на хълбоците, мъже с дебнещи погледи и задебелили лица, мъже, които знаеха колко лесно се разрушава една цивилизация, защото бяха станали свидетели на това, и твърдо решени да минат на страната на нещо по-голямо от стабилността: бизнеса.

Американецът влезе в продълговатата стая на втория етаж с бели стени. Беше обзаведена като всекидневна с тапицирана гарнитура и ниска масичка със самовар за чай и кафе, но зад привидната неофициалност личеше, че бе място за работа, не за безцелно прекарване на времето. Телохранителите останаха отвън в нещо като преддверие; вътре имаше неколцина бизнесмени.

Мъжът, когото назоваха като Рос Маккибин, беше посрещнат с леки усмивки и ръкостискания набързо. Предстоеше да се върши работа и те знаеха, че американците не понасяха арабската традиция на любезничене и поклони.

— Благодарни сме, че успяхте да се срещнете с нас — каза един от мъжете, който бе представен като собственик на два киносалона и на верига магазини за хранителни стоки в Бейрут.

— Оказвате ни чест с вашето присъствие — каза друг мъж, който приличаше на член на търговска камара.

— Аз съм само представител, пратеник — отвърна небрежно американецът. — Гледайте на мен като на чиновник. Има хора с пари и хора, които се нуждаят от пари. Моята работа е да съчетая едното с другото.

Усмивката му изчезна от лицето все едно, че се затвори мобилен телефон.

— Чуждите инвестиции идват тук много трудно — осмели се да каже друг от местните. — Но ние не сме от типа, който смята, че на харизан кон не се гледат зъбите.

— Аз не съм харизан кон — прекъсна го Маккибин.

В преддверието по-ниският от телохранителите на американеца се доближи до стаята. Сега можеше да вижда и едновременно да слуша.

Малцина наблюдатели щяха да се затруднят да забележат разликите в силата и влиянието. Американецът бе от онези посредници, които си изкарваха прехраната чрез заобикаляне на международното право в полза на клиенти, които трябваше да действат тайно. Той представляваше чуждия капитал пред група местни бизнесмени, чиято нужда от подобно финансиране бе много по-голяма от всякакви скрупули, които можеха да имат за произхода на парите.

— Господин Йорум — каза Маккибин, обръщайки се рязко към единия от мъжете. — Вие сте banker, нали? Какво ще кажете, имам ли тук добри възможности?

— Мисля, че ще разберете, че всички тук са надеждни партньори — отвърна мъжът, чието месесто лице и фини ноздри го правеха да прилича на жаба.

— Надявам се да погледнете благосклонно на „Мансур ентърпрайзис“ — обади се друг мъж. — Имаме силна възвращаемост

на капитала — той замълча за миг, приемайки погрешно неодобрителните погледи около него за недоверие. — Наистина, счетоводните ни документи бяха подложени на внимателен одит.

Маккибин изгледа със смразяващ поглед човека от „Мансур ентърпрайзис“.

— Одит? Страните, които представлявам, предпочитат не дотам официална система на счетоводство.

Отвън се чу свистене на гуми. Почти никой не обърна внимание.

Другият мъж се изчерви.

— Но, разбира се. Ние в същото време сме доста гъвкави.

Никой не изрече фразата „пране на пари“; не беше нужно. Не се налагаше да се формулира целта на срещата. Чуждестранни търговци с неосчетоводени резерви от пари в брой търсеха компании в зле регулирани пазари като ливанския, които да им послужат като паравани, зад които мръсните пари да бъдат изправени и да се появят като законни печалби. Повечето щяха да се върнат на мълчаливите партньори, част щяха да задържат. Алчността и разбирателството бяха почти осезаеми в стаята.

— Наистина се чудя дали не си губя времето тук — продължи Маккибин с отегчен глас. — Говорим за сделки, които зависят от доверието. А без искреност не може да има доверие.

Банкерът пусна амбициозна полуусмивка, премигвайки бавно.

Напрегнатата тишина бе нарушена от стъпки на група тичащи мъже по стълбите на широката тераса. Хора, закъснели за друга среща? Или нещо друго?

Острият разтърсващ шум от автоматична стрелба сложи край на предположенията. Отначало прозвуча като взрив на фойерверки, но взривът продължи твърде дълго, а и беше твърде бърз, за да е от фойерверки. Понесоха се стенания на мъже, опитващи се да вдишат въздух през свитите си гърла, излъчващи пронизителен ужас. И тогава ужасът влезе в заседателната зала като развълнувал се гняв. Мъже, забрадени с кафиета, нахлуха в стаята и насочиха калашниците си срещу ливанските бизнесмени.

За няколко мига стаята се превърна в платно, изобразяващо касапница. Изглеждаше така, сякаш художник, комуто е крив светът, бе излял тенекия с червена боя върху белите стени; мъже се въргаляха навсякъде като боядисани с червена боя манекени.

Срещата бе свършила.

РИМ

Тод Белкнап излетя през вратата на кабинета и побягна по дългия коридор. Трябваше да рискува. Предварително планираният изход за бягство — да слезе до вътрешния двор и да се измъкне през улей за доставки — беше неизползваем. Нямаше друг начин, освен да излезе по пряк път.

Когато стигна в края на коридора, спря; на площадката на долния етаж виждаше двама пазачи, които правеха обиколка. Притисна се към вратата на една от стаите и изчака няколко минути пазачите да отминат. Заглъхващи стъпки, дрънкане на връзка ключове, затваряне на врата: звуците на отдалечаването.

Стъпи внимателно на стълбите и си припомни плана на вилата. Отвори тясна врата вдясно от стълбището. Тя щеше да го отведе до задна стълба и така щеше да намали риска. Дори докато прекрчаваше прага, разбра, че нещо не е наред. Обзе го лек пристъп на безпокойство, преди да осъзнае причината: високи гласове, гумени подметки, които пляскаха по твърдите подове. Мъже, които не вървяха, а тичаха. Разстройване на установения ред. А това означаваше, че Халил Ансари е бил открит мъртъв. А това означаваше, че шансовете на Белкнап за оцеляване намаляваха с всяка изминала минута, ако останеше вътре.

А дали вече не бе твърде късно? Бързайки надолу по стълбите, дочу бръмчене и видя как плъзгащата се решетка в дъното на стълбището се затвори по електронен път. Някой беше активирал системата за блокиране на всички входове и изходи, предвидено за ситуации на висока тревога, нарушавайки всички правила за противопожарна безопасност. Дали бе хванат в капан на това стълбище? Белкнап се върна обратно нагоре на бегот и опита дали вратата към по-горния етаж бе отключена. Тя се отвори и той мина през нея.

Попадна право в засада.

Усети желязно стискане в горния край на лявата си ръка, в гърба му се притисна болезнено дулото на пистолет. Вероятно сензор за регистриране на топлина и движение бе издал позицията му. Обърна глава и очите му срещнаха гранитния поглед на мъжа, който стискаше

ръката му. Беше пазач, когото не бе забелязал. Но кой ли опря пистолета в гърба на Белкнап? Беше по-безопасна процедура, със сигурност поверена на някой по-младши от мъжа до него.

Белкнап му хвърли още един поглед. Мургав, с черна коса, гладко избръснат, около четирийсетгодишен. С други думи, в онзи етап от живота, когато натрупаният опит беше предимство, незасенчено все още от загубата на физическа сила. Млад мъж с мускули, но ограничен опит може да бъде надвит, както може да бъде победен престарял ветеран. Но начинът, по който този мъж действаше и се движеше, подсказа на Белкнап, че той знае точно какво прави, лицето му не излъчваше нито свръхувереност, нито страх. Такъв противник наистина бе опасен: стомана, закалена по принуда, но все още неизносена.

Мъжът бе изключително як, но се движеше с лекота. Скулите на лицето му бяха изпъкнали, носът му бе с удебелен хрущял, явно чупен в младостта му, а челото му бе голямо, леко издадено над очите му на хищник, който изучава заловената плячка.

— Хей, слушай. Не знам какво става — започна Белкнап, опитвайки се да звучи учудено. — Аз съм един от архитектите на обекта. Проверявам подизпълнителите. Това ми е работата, разбираш ли? Виж, просто звъни в офиса да изясним нещата.

Мъжът, който опря пистолета в гърба му, сега застана вдясно от него. Беше около двацет и пет годишен, жилав, с кестенява коса, подстригана алаброс, и хлътнали бузи. Спогледаха се с по-възрастния пазач. Но никой от двамата не благоволи да отговори на Белкнап.

— Може би не говорите английски? — продължи Белкнап. — Предполагам това е проблемът. *Довреи парларе ин италиано...*

— Твоят проблем не е в това, че аз не разбирам — каза по-възрастният пазач на английски с лек акцент, стискайки още по-силно ръката му. — Проблемът ти е, че аз разбирам.

От акцента Белкнап разбра, че човекът, който го хвана, е тунизиец.

— Но тогава...

— Искаш да говориш? Отлично. Аз искам да слушам. Но не тук. — Пазачът спря за малко и дръпна своя пленник, който спря рязко. — В стаята за разпити. В мазето. Натам сме се запътили.

Кръвта на Белкнап се смрази. Знаеше всичко за въпросната стая — беше изучил подробно плановете на къщата, нейната конструкция и съоръжения още преди да установи със сигурност, че Ансари е нейният собственик. Казано направо, представляваше камера за мъчения и бе напълно обезшумена — пишеше го в архитектурните документи. Материалите за шумоизолацията бяха поръчани специално от компания в Холандия. Премахването на акустиката бе постигнато чрез уплътняване и отделеност: камерата беше облицована с плътен полимер, произведен от пясък и PVC; рамката на вратата бе изолирана с гумени уплътнения. Човек можеше да пици с всички сили и никога откън не беше да го чуе, дори от разстояние няколко сантиметра. Специалната шумоизолация го гарантираше.

А уредите в камерата в мазето гарантираха писъците.

Злосторниците винаги се стремят да прикриват гледката и звука на своите деяния; Белкнап знаеше това още от Източен Берлин, където бе преди няколко десетилетия. За любителите на жестокостите *уединението* беше неизменният повик; то приютяваше варварството в самия център на обществото. Белкнап знаеше и още нещо. Ако го заведат в стаята за разпити, с него е свършено. От там нямаше начин да се измъкне. Всяка форма на съпротива, колкото и рискована, бе за предпочитане, вместо да позволи да го отведат там. Белкнап имаше само едно предимство: факта, че *знаеше* това и че другите не знаеха, че той го знае. Да бъдеш по-отчаян, отколкото похитителите ти предполагат, и по-нисък от тревата. Белкнап щеше да действа с каквото разполагаше.

Върху физиономията му се появи тъпо изражение на сервилност.

— Добре — каза той. — Добре. Разбирам, че това е място със строги мерки за сигурност. Правете каквото е необходимо. Готов съм да говоря където кажете. Но — извинете, как ви е името?

— Наричай ме Юсеф — отговори по-старият пазач. Имаше нещо непреклонно дори в любезността.

— Но, Юсеф, допускаш грешка. Аз не съм никаква заплаха за теб.

Той отпусна тялото си леко, заобли раменете си, умишлено правейки се да изглежда по-малко опасен. Те не вярваха, естествено, на неговите уверения. Това, че го знаеше, бе всичко, което трябваше да скрие от тях.

Възможността се отвори, когато те решиха да спестят време и да минат през централното стълбище — масивна виеща се структура от шуплест варовик с персийска пътека вместо бетонни стъпала. Когато мярна отблясък от уличното осветление през решетестите еркерни прозорци от двете страни на масивната входна врата, взе бързо решение. Едно стъпало, второ стъпало, трето стъпало — издърпа рязко ръката си от хватката на пазача с престорен жест на обидено достойнство, а пазачът не си направи труда да реагира. Беше безнадеждното пърхане на птица в клетка.

Обърна се с лице към пазача уж с намерението отново да го заговори и създавайки впечатлението, че не внимава къде стъпва. Пътеката беше добре опъната с подпори, които я прикрепяха плътно към стъпалата и техните чела; това щеше да е от полза. Четвърто стъпало, пето стъпало, шесто стъпало. Белкнап се спъна колкото можеше по-убедително, правейки се, че неволно е стъпил накриво. Хвърли се напред и се строполи върху отпуснатото си рамо, тайно омекотявайки падането с дясната ръка.

— Мамка му — викна Белкнап, имитирайки изненада, и се претърколи през още няколко стъпала.

— Внимавай — По-опитният пазач, мъжът, който се представи като Юсеф, измърмори на своя партньор.

Двамата охранители имаха само няколко секунди на разположение да решат как да реагират: пленникът имаше стойност, стойността на информацията, която можеше да предостави. Ако го убиеха в неподходящ момент, можеха да си навлекат неприятности. А несмъртоносен изстрел изискваше много внимателно прицелване, още повече, когато мишената беше в движение.

А Белкнап беше в движение, изправи се на крака, след което се засили от едно стъпало сякаш беше стартова позиция, прескочи останалите стълби с притиснати като стегнати пружини глезени и се втурна към вратата като на античен храм. Но не самата тя бе неговата цел; със сигурност беше заключена електронно.

Внезапно Белкнап смени посоката и сви към широко около шейсет сантиметра орнаментирано стъкло в същия стил като входната врата. Градската управа в Рим забраняваше всякакви промени върху фасадите на вилите, които задължително включваха този орнаментален панел. В плановете за ремонта се предвиждаше той да

бъде заменен с идентичен като форма, но от бронирана и нечуплива метакрилна смола, но щяха да минат месеци, преди да бъде готов новият панел, което изискваше намирането на занаятчии и инженери. Хвърли се към панела с бедрата напред и наклонена глава, за да не си пореже лицето и...

Панелът поддаде, стъклото излезе от рамката и се разпиля на парчета върху камъните отвън. Елементарна физика: енергията на масата, умножена по скоростта.

Белкнап се изправи бързо и побягна по каменната пътека пред вилата. Преследвачите му обаче бяха само на секунди разстояние от него. Чуваше стъпките им — а малко по-късно и стрелбата от техните оръжия. Започна да бяга в крива линия, опитвайки се да се превърне в трудна мишена, докато отблясъците от дулата нарушаваха тъмнината навън, сякаш я осейваха със звезди. Белкнап чуваше как куршумите рикошират от статуите, с които беше украсен теренът пред вилата. Опитвайки се да избегне огъня, насочен срещу него, се молеше да не го застигне някой рикоширал куршум. Дишайки тежко, без да обръща внимание на нараняванията си, той сви наляво и се втурна с всички сили към тухления дувар, който бележеше края на собствеността, и го прескочи. Остра като бръснач ограда от бодлива тел разкъса дрехите му, като половината му риза остана на бодлите. Докато се шумгваше из градините на съседните консулства и музеи по улица „Анджело Масина“, знаеше, че всеки момент левият му глезен ще го присвие от болка, че мускулите и ставите му щяха да започнат да се съпротивляват. За момента обаче адреналинът притъпяваше болките. Беше благодарен за това и за още нещо.

Остана жив.

БЕЙРУТ

Конферентната зала вонеше от надупчени тела и тяхното съдържание: засъхнала кръв, примесена с остатъци от преработена храна и фекалии. Беше зловонието на кланица, насилие срещу обонянието. Стените, кожата върху столовете и скъпите тъкани бяха напоени в сироп от кръв и нечистотии.

По-дребният от телохранителите на американеца почувства остра болка, която премина в горната част на гърдите му — куршум се бе забил в рамото му и вероятно пронизал белия му дроб. Но той

остана в съзнание. През полуотворените си очи огледа касапницата в залата, ужасното перчене на забрадените с кафиета нападатели. Само мъжът, който се представи с името Рос Маккибин, не беше прострелян и докато се блещеше, парализиран от ужас и изумление, нападателите нахлупиха грубо върху главата му брезентова качулка. След това отведоха бързо шашнатия американец обратно по стълбите.

Телохранителят, мъчейки се да си поеме въздух, докато сакото му се напояваше с кръв, дочу ръмженето от двигателя на микробус. През прозореца успя да мерне за последен път американеца с ръце, вързани отзад. Изблъскаха го грубо в задната част на микробуса, който изчезна в прашната нощ.

Телохранителят измъкна малък мобилен телефон от вътрешния си джоб. Беше предназначен само за спешни ситуации. Неговият водещ офицер в отдел „Консулски операции“ го беше предупредил за това. Мъжът натисна поредица от единайсет бутона с дебелите си пръсти, изцапани с кръв.

— Химическо чистете на „Харисън“ — заяви отегчен глас от другата страна на линията.

Мъжът пое дълбоко въздух, опитвайки се да напълни ранените си дробове, преди да говори.

— Отвялякоха Полукс.

— Повтори — каза гласът.

Американското разузнаване настояваше посланията да се повтарят, вероятно за проверка на автентичността на гласа, и телохранителят го направи. Не беше нужно да се конкретизират времето и мястото; телефонът съдържаше военен тип устройство джипис, което показваше не само датата и времето по електронен път, но и предоставяше данни за мястото с точност до девет метра в хоризонтална плоскост. Те знаеха къде се намира Полукс.

Но къде ли щяха да го отвеждат?

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

— Да върви в ада — избухна оперативният директор, а жилите на врата му се издуха.

Посланието се получи в специален отдел на Бюрото за разузнаване и проучване към Държавния департамент на САЩ и бе предадено на най-високото равнище на оперативната йерархия за

шейсет секунди. Отдел „Консулски операции“ се гордееше със своята организационна експедитивност, която нямаше нищо общо с тромавите и бавни процедури в по-големите шпионски служби. А и шефът на отдела беше дал да се разбере, че работата на Полукс е от приоритетно значение.

Застанал до прага на кабинета на шефа на отдела, младшият оперативен служител с кожа в цвят на кафе с мляко, вълниста коса, която растеше сбита, гъста и напред, потрепери, сякаш се бяха скарали на него.

— Простотия! — извика оперативният директор и удари с юмрук по масата.

После се плъзна назад със стола си и стана. На слепоочието му пулсираше вена. Казваше се Гарет Дракър и се бе облещил срещу младши оперативния агент на прага, но всъщност не го виждаше. Все още не. Накрая очите му се съсредоточиха върху чернокожия млад служител.

— Какви са параметрите? — попита той, както питат екипите за спешна медицинска помощ какви са показанията за пулса и кръвното налягане.

— Сега получихме обаждането.

— Сега, ще рече...?

— Може би преди минута и половина. От наш агент, който е доста зле. Сметнахме, че ще искате да ви уведомим веднага.

Дракър натисна копче на интеркома.

— Пратете ми Гарисън — нареди той на невидим помощник.

Дракър беше слаб и нисък на ръст. Един негов колега го бе оприличил на платноход: поради леката си конструкция се издуваше веднага щом го застигнаше вятър. Сега вятърът го бе застигнал и той се изду — гърдите, вратът, дори очите, които сякаш горяха зад правоъгълните очила без рамки. Устните му бяха присвити, но се свиваха още и се удебеляваха, като раздразнен червей.

Младшият оперативен служител стоеше встрани, когато едър мъж около шейсетте влезе в кабинета на Дракър. През венецианските щори се прокрадваше ранното следобедно слънце и осветяваше евтината държавна мебелировка — бюро от талашитени плоскости, бюфет с лошо облепен фурнир, счукани метални етажерки с папки, тапицирани с кадифе избелели кресла, които някога са били зелени, а

сега с неопределен цвят. Изкуственият килим на пода с цвят на мръсотия бе върхът на камуфлажа, ако не на стила. И десет години ходене по него нямаше да промени вида му.

Едрият мъж се огледа наоколо и мярна младшия оперативен служител.

— Ти си Гомеш, нали?

— Гомес — поправи го младокът. — Последната съгласна е „с“.

— Така е по-тъпо — каза тежкарски по-възрастният мъж, сякаш за да коригира липсата на вкус. Беше Уил Гарисън, който отговаряше за операциите в Бейрут.

Матовите бузи на младока почервеняха леко.

— Ще ви оставя да разговаряте.

Гарисън потърси и получи поглед на одобрение от Дракър.

— Остани тук. И двамата имаме въпроси.

Гомес влезе в кабинета с послушно изражение. Наложил се Дракър да направи още един нетърпелив жест с ръка, преди младият служител да се настани в едно от зелените — по-скоро нещо като зелени, били някога зелени, по-зелени от всичко друго — кресла.

— Какво ще предприемем? — попита Дракър Гарисън.

— Ще ни сритат в топките, ако ги погнем.

— Значи сме прецакани.

Ветровете на гнева задухаха и Дракър доби вид на износен и очукан като всичко останало в кабинета, а той бе най-новото нещо вътре, защото заемаше поста само от четири години.

— Яко прецакани.

Уил Гарисън беше приветлив в присъствието на Дракър, но не и почтителен. Той беше най-дърт от всички шефове в „Консулски операции“ с натрупан опит и връзки, които често се оказваха безценни. Гомес знаеше, че с годините не стана по-улегнал. Гарисън открай време имаше репутацията на твърдоглавец и ако не друго, сега тази репутация още повече се засили. В отдела хората обичаха да казват, че ако съществуваше скала за твърдоглавие, той щеше да е на върха ѝ. Имаше добра памет, сприхав нрав, изпъкнала челюст, която изпъкваше още повече при раздразнение, и темперамент, който започваше от делението „леко пищисан“ и оттам нататък се влошаваше.

Когато Гомес учеше в колежа в Ричмонд, беше си купил кола на старо със счупено радио; копчето за търсене беше заяло на

радиостанция за хеви метъл, а копчето за звука — на средното положение, и то така, че можеше само да се усилва. С изключение на частта за хеви метъл, Гарисън му напомняше за това радио.

Добре, че Дракър не обръщаше внимание на разните служебни ритуали на подчинение. Бюрократичният кошмар, според Гомес и останалите му колеги, бе класическият тип, чието кредо е: „Целувай задника на началството и мачкай подчинените.“ Гарисън можеше да мачка, но не можеше да целува задници, докато Дракър можеше да целува задници, а не можеше да мачка. Някак си нещата вървяха.

— Взели са му обувките — каза Дракър. — Хвърлили са ги в страничната канавка. Дотук с джиписеа. Не са глупаци.

— Пресвета Дево — изрева Гарисън, след което стрелна с очи Гомес: — Кой?

— Не знаем. Нашият човек на място...

— Какво? — Гарисън скочи.

Гомес се почувства като заподозрян на разпит.

— Нашият човек каза, че похитителите нахлули по време на срещата, уредена между...

— Знам всичко за проклетата среща — прекъсна го Гарисън.

— Както и да е, нахлупили са му качулка и са бързали. Лошите момчета го напъхали в микробус и изчезнали.

— Лошите момчета — повтори Гарисън кисело.

— Не знаем нищо за похитителите — каза Гомес. — Действали са бързо и брутално. Застреляли са всички на мястото. Забрадени, с автоматични оръжия — Гомес сви рамене. — Арабски радикали. Това е мнението ми.

Гарисън се взря в младежа, както колекционер на пеперуди с дълга игла се взира в нов екземпляр.

— Твоето мнение, а?

Дракър се обърна към главния оперативен агент.

— Да повикаме Оукшот.

Изкрещя заповедта по интеркома.

— Искам да кажа — продължи Гомес, опитвайки се да преодолее треперенето на гласа си.

Гарисън скръсти ръце на гърдите си.

— Нашето момче е било пипнато в Бейрут. Ти предполагаш, че са замесени арабски радикални елементи. — Говореше с пресилена

точност. — Обзалагам се, че си бил в братството „Фи бета капа“ в колежа.

— Не се разбирах с гърците — измърмори Гомес.

Гарисън изпуфтя.

— Дявол да те вземе, новобранец. Пипват някого в Пекин и ти обявяваш, че вероятно го е направил китаец. Някои неща не се казват. Ако те попитам какъв е микробусът, само не ми казвай, че е от вида с четири колела. Разбра ли, мамка ти?

— Тъмнозелен, прашен. С пердета на прозорците. Форд, според нашия човек.

В кабинета влезе висок, слаб мъж със слабо лице и кичур посивяла коса. Сако от туид на рибена кост падаше свободно около мършавото му тяло.

— Чия е операцията — попита Майк Оукшот, заместник-директорът за анализите.

Отпусна се върху един от столовете, които минаваха за зелени, и сви дългите си кльоцави ръце и пицяли като швейцарско армейско ножче.

— Много добре знаеш чия е — тросна се Гарисън. — Моя.

— Ти отговарящ за изпълнението — каза Оукшот. — Кой я разработи?

Старшият аналитик само го изгледа.

— Двамата с Полукс — поправи се Гарисън и сви рамене отстъпчиво. — Главно Полукс.

— Още едно набиване на педали а ла „Тур дьо Франс“, Уил — каза Оукшот. — Полукс е брилянтен за операции, а не за ненужни рискове. — Погледна към Дракър: — Какъв беше планът за играта?

— Беше под прикритие четири месеца — отвърна Дракър.

— Пет месеца — поправи го Гарисън. — Легендата — Рос Маккибин, американски бизнесмен, който върви откъм сенчестата страна на улицата, нещо като посредник за уреждане на прането на пари за наркомолли.

— Това е подходяща стръв, ако си тръгнал за дребна риба. Доколкото знам, той не беше тръгнал за това.

— Абсолютно си прав — каза Дракър. — Полукс следваше стратегия за бавно проникване. Не той гонеше рибата. Търсеше останалите рибари. Стръвта само му осигури място на кея.

— Схващам картината — каза Оукшот. — Повторение на историята с Жорж Хабаш.

Не се налагаше старши аналитикът да обяснява. В началото на 70-те години лидерът на палестинската съпротива Жорж Хабаш, известен като Доктора, бе домакин на тайна среща на високо равнище в Ливан на терористичните организации по целия свят, между които ETA в Испания, японската Червена армия, бандата „Баадер-Майнхоф“ и Иранският фронт за освобождение. В следващите години организацията на Хабаш и Ливан като цяло се превърнаха в място, където терористи от цял свят пристигаха да търсят оръжие. Картечницата „Скорпион“, чешко производство, използвана за убийството на Алдо Моро, беше придобита на ливанския черен пазар за оръжие. Когато лидерът на италианската революционна група „Аутономия“ беше арестуван за притежаване на две ракети „Стрела“, Народният фронт за освобождение на Палестина предяви претенции за собственост на ракетите и поиска да му бъдат върнати. До падането на Берлинската стена ливанските оръжейни пазари, снабдителната система, чрез която екстремистките организации от целия свят можеха да купуват и продават инструментите на смъртоносните си кампании, бяха започнали да западат.

Но вече не. Както Джаред Райнхарт и неговият екип установиха, тенденцията се бе обърнала: работата отново тръгна. Светът се бе променил, но не след дълго се върна на предишното положение. Новият световен ред твърде бързо остаря. Аналитиците от разузнаването признаваха и още нещо. Въоръжените въстания не излизаха евтино; Бюрото за разузнаване и проучване на Държавния департамент изчисли, че „Червените бригади“ харчат по сто милиона долара годишно за издръжка на петстотинте си членове. Екстремистките групи днес имаха нужда от допълнителни средства за пътувания със самолет, специални оръжия, кораби за превоз на боеприпаси, за подкупване на държавни служители. Мнозина законни бизнесмени се нуждаеха отчаяно от свежи пари. Същото важеше за редица организации, посветили себе си на организираното осакатяване и разрушение. Джаред Райнхарт — Полукс — беше измислил стратегия да проникне в средите на купувачите.

— Шпионажът не е, като да режеш сирене — каза Дракър.

Оукшот кимна.

— Както казах, Полукс е достатъчно умен. Само се надявам този път да не се покаже по-умен от самия себе си.

— Беше на път да успее, постигна голям напредък — каза Гарисън. — Искаш да станеш гъст с банковата общност? Започни да правиш заеми и те ще се появят съвсем скоро просто да хвърлят към теб едно око. Полукс знаеше, че един от типове на срещата беше банкер с пръсти, бръкнали в много каци с мед. Конкурент, не молител.

— Звучи много точно и много скъпо — каза Оукшот.

Гарисън се намръщи.

— Не се влиза в мрежата на Ансари с попълване на молби.

— Става с много пари — отговори Оукшот. — Нека да видя дали правилно разбрах. Същата вечер, в която се предполага, че Ансари е в своята крепост на злото, финализирайки верижна сделка за оръжия на стойност триста милиона долара, същата вечер, в която слага точката под нея, разрешава дигитални подписи и превежда цяла камара пари в една от многобройните си сметки, Джаред Райнхарт под прикритието на Рос Маккибин седи в стая, пълна с алчни търговци в Бейрут. И тогава е отвлечен от банда мъже с кърпи на главите и калашници. Същата вечер. Някой да смята, че е случайно съвпадение?

— Не знаем какво се е издънило — каза Дракър, като държеше гърба на своя стол, сякаш за да пази равновесие. — Моето предчувствие ми подсказва, че той е играл ролята на богат американски бизнесмен твърде добре. Типовете, които са го отвлели, вероятно са мислели, че ще е по-изгодно да го държат като пленник.

— Като американски разузнавателен агент? — Оукшот се изпъна на стола.

— Като богат американски бизнесмен — настоя Дракър. — Това имам предвид. Отвлеченията са честа практика в Бейрут дори днес. Тия радикални групировки имат нужда от пари. Съветите вече не им дават. Саудитското кралско семейство също се отдръпна. Сирийците също стават скръндзи. Предполагам, че са го взели за човека, на когото се прави.

Оукшот кимна бавно.

— Поставени сте в много неприятно положение. Особено с оглед на онова, което става на Капитолия.

— Исусе — измърмори Дракър. — Утре на всичкото отгоре имам среща с проклетата комисия в Сената.

— Знаят ли за операцията? — попита Гарисън.

— В общи линии, да. Имайки предвид въпроса за бюджета, нямаше как да си затраем. Сигурно ще задават въпроси. А аз нямам отговорите.

— За какъв бюджет говорим? — попита Оукшот.

— Половин година означава големи разходи на вятъра. Да Не говорим за човешката страна.

— Шансовете на Полукс ще се увеличат, колкото по-скоро предприемем нещо — прекъсна го Гомес. — Това е моето мнение.

— Чуй ме, хлапе — каза му Гарисън с тъжен поглед. — Мненията са като дупетата. Всеки има по едно.

— Ако комисията „Кърк“ открие какво става — намеси се тихо Дракър, — ще имам две. Нямам предвид мнения. — Въпреки сноповете светлина от обедното слънце стаята изглеждаше мрачна.

— Не искам да бъда на обратното мнение, но съм объркан — каза Гомес. — Те отвлякоха наш човек. Главен играч. Имам предвид, Исусе, говорим за Джаред Райнхарт. Какво ще правим?

Дълго време никой не проговори, след като Дракър се обърна към двамата си старши колеги и мълчаливо изчака тяхното мнение. После изгледа смразяващо младшия служител.

— Ще направим най-трудното — каза оперативният директор. — Абсолютно нищо.

ВТОРА ГЛАВА

Андреа Банкрофт отпи набързо глътка от бутилката с вода. Тя се чувстваше притеснена, сякаш всички я зяпаха. Един поглед към залата потвърждаваше, че наистина всички я зяпат. Беше по средата на изложението си за предложената сделка с „АмериКом“, компания, смятана от всички за водещ играч в областта на телекомуникациите. Докладът бе най-отговорната задача, възлагане досега на дваайсет и девет годишната аналитичка по ценни книжа, и тя бе отделила доста време за проучването. В края на краищата това не беше поредната дреболия, а сделка в движение със строго определен срок. За представянето се облече в най-хубавия си костюм „Ан Тейлър“ на сини и черни карета, което беше малко смело, без да е авангардно.

Дотук добре. Пийт Брук, председателят на „Грийнич екуити груп“ и неин шеф, и изпращаше одобрителни кимвания от мястото си в дъното на залата. Хората се интересуваха дали е свършила добра работа, а не дали е бил добър денят ѝ. Представяше подробен доклад. Много подробен, трябваше да признае. Първите няколко диапозитива систематизираха положението с паричния поток, приходите и техните източници, цените, загубите и капиталните разходи, фиксираните и променливите разноски на фирмата през последните пет години.

Андреа Банкрофт беше младши анализатор в „Грийнич екуити“ от две години и половина, където дойде веднага от университета; ако се съдеше по изражението на Пийт Брук, тя подлежеше на повишение. Квалификацията „младши“ щеше да бъде заменена със „старши“, а заплатата ѝ да стане шестцифрена, преди още да изтече годината. Никой от състудентите ѝ не можеше да се надява на нещо подобно скоро.

— От пръв поглед е ясно — каза Андреа, — че сте свидетели на впечатляващо увеличаване на приходите и клиентелата им.

На екрана зад нея бе прожектиран диапозитив с възходяща графика.

„Грийнич екуити груп“ беше, по думите на Брук, „сватовник“. Инвеститорите ѝ имаха пари; пазарите имаха хора, които можеха да

оползотворят добре тези пари. Онова, което търсеха, бяха подценени възможности с особен интерес към частното инвестиране в публична собственост в ликвидация или ситуации, при които фонд като техния, обезпечаващ покритие на акции, можеше да придобие обезценени ценни книжа. Обикновено това бяха западнали фирми, които се нуждаеха спешно от бързо вливане на пари. „АмериКом“ се бе обърнала към „Грийнич“ и мениджърът за инвестиционните връзки беше развълнуван от перспективата. Фирмата изглеждаше в изненадващо добра форма: както обясни нейният главен изпълнителен директор, „АмериКом“ се нуждаела от пари не за да закърпят положението, а за да се възползват от възможност за придобиване на акции.

— Нагоре, нагоре, нагоре — каза Андреа. — Вижда се от пръв поглед.

Хърбърт Брадли, мениджърът за нов бизнес, с месестото лице, кимна е израз на задоволство.

— Както казах, не е булка, поръчана по интернет — заяви той, оглеждайки колегите си. — Това е свещен брак.

Андреа обърна другата страна.

— Само че онова, което виждате от пръв поглед, не е всичко, което трябва да се види. Да започнем с този списък с отпадналите така наречени еднократни разходи. — Това бяха числа, погребани в десетки различни документи, но когато човек ги събереше, картината ставаше тревожна. — След като се разровиш, разбираш, че тази фирма има навика да прикрива размените на имущество, останало след удовлетворяването на кредиторите, срещу дълг.

Чу се глас от дъното на заседателната зала.

— Но защо? Защо е нужно да го правят? — попита Пийт Брук, разтривайки врата си с лявата си ръка, както правеше винаги когато беше раздразнен.

— Въпросът се отнася за сумата от едно, точка, четири милиарда долара, нали така? — каза Андреа. Надяваше се, че не наглежда като заяждане. — Нека да ви покажа нещо. — Тя прожектира диапозитив с приходите, после постави друг диапозитив с броя на клиентите за същия период. — Тези данни би трябвало да са обвързани. Но не са. И по двата показателя има растеж, да. Само дето растежът не е

едновременен. Ако единият показател бележи спад за три месеца, другият бележи ръст. Те са независими величини.

— Исусе — каза Брук. От разочарованото му изражение личеше, че той е разбрал за какво става дума. — Те лъжат, нали?

— Доста при това. Първоначалната цена за привличане на нови домакинства ги убива, защото услугата е с прекалено голяма отстъпка за нови клиенти и после никой не желае да поднови договора на повисоката такса. Така че онова, което правят, е да отчитат независимо два галещи окото показателя: увеличаването на клиентелата и растежа на приходите. Предположението им е, че ние ще погледнем общата картина. Но приходната им част е въздух под налягане, напомпан от размените на имущество срещу дълг и прикриване на парите, които губят за растящата клиентела чрез всичките тези еднократни такси.

— Не мога да повярвам — каза Брук, бършейки челото си.

— Трябва да повярвате. Този дълг е голям лош вълк, но го обличат в рокля и боне.

Пийт Брук се обърна към Брадли.

— И те карат да кажеш: „Колко красиви големи зъби имаш, бабо.“

Брадли изгледа Андреа Банкрофт строго.

— Сигурна ли сте, госпожице Банкрофт?

— Страхувам се, че да — отговори тя. — Нали знаете, че съм завършила история. И си помислих, че историята на компанията може да хвърли светлина върху различни неща. Върнах се назад още преди сливането им с „КомВижън“. Дори тогава главният изпълнителен директор е имал навика да краде от Питър, за да плати на Пол. Нова бутилка, старо вино. „АмериКом“ има бизнес план от дявола, но финансистите, които наемат, са великолепни, в обратния смисъл.

— Е, позволете ми да ви кажа нещо — каза Брадли с тих глас. — Тези нещастници си намериха майстора. Току-що ми спаси задника, да не говорим за фирмата.

Той се усмихна и започна да ръкопляска, решавайки, че е по-добре да се предаде веднага и да приеме печеливения аргумент.

— Щяхме да загазим яко — каза Андреа, докато събираше книгата си и се готвеше да се върне на мястото си.

— Да, ако бяхме подписали сделката — намеси се Брук. — Добре, дами и господа, какво научихме днес? — попита той и огледа

присъстващите в залата.

— Да оставим на Андреа да изпълнява твоите задължения — провикна се един от акционерите.

— Че е лесно да загубиш пари в телекомуникациите — викна друг.

Присъстващите започнаха да се разотиват и Брук приближи до нея.

— Добра работа, Андреа — каза той. — Повече от добра. Притежаваш рядък талант. Поглеждаш папка с документи, които изглеждат изрядни, и веднага разбираш, че нещо не е наред.

— Не знаех...

— Имала си предчувствие. А после си се скъсала от работа да го докажеш. В изложението ти имаше много ровене надълбоко. Убеден съм, че си удряла на камък не веднъж и дважд. Но си продължила да ровиш, защото си знаела, че ще откриеш нещо.

Звучеше повече като оценка, а не като похвала.

— Нещо такова — призна Андреа, леко изчервена.

— Ти си истинската сделка, Андреа. Мога да го твърдя без колебание.

След като той се обърна, за да поговори с един от мениджърите, секретарката доближи до нея и прочисти гърлото си.

— Госпожице Банкрофт — каза тя. — Търсят ви по телефона.

Андреа се върна в кабинета си, пърхаща от облекчение и гордост. Тя бе *сритала* един задник, както обичаше да казва Пийт Брук. Изражението му на благодарност беше истинско, както и похвалата му; нямаше никакво съмнение в това.

— Андреа Банкрофт — каза тя в слушалката.

— Името ми е Хорас Линвил — заяви мъжът, който се представи напълно ненужно, тъй като името му бе изписано на дисплея на апарата. — Адвокат съм във фондацията „Банкрофт“.

Изведнъж Андреа се почувства изтощена.

— И какво мога да направя за вас, г-н Линвил? — попита тя студено.

— Ами — адвокатът замълча за миг, — по-скоро се отнася до това, какво ние можем да направим за вас.

— Страхувам се, че нямам интерес — отговори Андреа почти сопнато.

— Не знам дали сте осведомена, че един ваш братовчед, Ралф Банкрофт, неотдавна си отиде от този свят — продължи настойчиво Линвил.

— Не знаех — отвърна Андреа, този път с омекнал глас. — Съжалявам да чуя това.

Ралф Банкрофт? Името ѝ бе само смътно познато.

— Оставил е нещо като завещание — каза той. — След смъртта му вие ставате наследник.

— Оставил ми е пари?

Недотам ясните му обяснения започваха да я дразнят.

Линвил замълча.

— Семейните попечителски фондове са доста сложни, както, предполагам, знаете. — Той отново замълча и после се впусне в подробно обяснение, сякаш си помисли, че онова, което е казал, е възприето погрешно. — Ралф Банкрофт беше член на управителния съвет на фондацията и след смъртта му неговото място остава вакантно. Уставът изрично изисква приемственост и определя процедурно броя на членовете на управата, които трябва да са от семейство Банкрофт.

— Аз не смятам себе си за Банкрофт междувпрочем.

— Вие сте завършили история, нали? Ще бъдете информирани изцяло за родословието, преди да вземете окончателно решение. Но се страхувам, че времето ни притиска. Бих искал да се отбия при вас и да ви представя подробностите официално и лично. Извинявам се, че ви уведомявам в последния момент, но ситуацията е необичайна, както ще разберете. Мога да дойда у вас към шест и половина.

— Добре — съгласи се Андреа. — Удобно е.

Хорас Линвил се оказа невзрачен мъж с крушовидна глава и почти без коса. Шофьорът го бе докарал до скромната къща в стил Кейп Код в градчето Карлайл в Кънектикът и остана отвън да го чака. Линвил носеше със себе си куфарче с метален обков и ключалка с комбинация. Андреа го покани в дневната и забеляза, че той погледна креслото, преди да седне, сякаш го проучваше за котешки косми.

Присъствието му я накара да се замисли за дома си, къща, която бе наела за два месеца, в не чак толкова скъп квартал в един, общо

взето, скъп град. Карлайл беше на една или две спирки с влак, твърде далеч от Манхатън в северната част на Ню Йорк, за да се превърне в истинско предградие за спане, но някои от жителите му пътуваха до там всеки ден. Тя винаги изпитваше известна гордост от това, че живее в Карлайл, но сега се замисли, че нейното жилище би изглеждало твърде малко в очите на представител на фондацията „Банкрофт“.

— Както вече казах, г-н Линвил, аз наистина не се чувствам Банкрофт.

Тя се настани на дивана от отсрещната страна на малката масичка.

— Не е точно така. По правилата на фондацията и нейния устав вие сте точно Банкрофт. А със смъртта на Ралф Банкрофт — с отпадането на някой член от борда се задействат серия от възможности. Има... и парична сума, която придружава поемането на тази отговорност. Завещание, ако ви харесва повече. Такава е практиката във фондацията.

— Да оставим настрана историята. Аз работя във финансовата област, както знаете. Ние обичаме нещата да са ясни и конкретни. Какво е конкретното естество на завещанието.

Адвокатът премигна леко.

— Дванайсет милиона долара. Това достатъчно конкретно ли е?

Думите изчезнаха като дим от вятъра. Какво каза той?

— Не ви слушах.

Андреа почувства езика си лепкав.

— С ваше позволение мога да прехвърля тези дванайсет милиона в сметката ви до края на работния ден на банката утре. — Той замълча. — Това изяснява ли всичко?

Извади купчина документи от куфарчето си и ги подреди върху масичката.

Андреа Банкрофт се чувстваше замаяна.

— Какво трябва да направя? — попита тя.

— Да станете член на борда на една от най-уважаваните благотворителни организации в света. Фондацията „Банкрофт“ — Хорас Линвил отново замълча за кратко. — Не всеки би сметнал това за ужасно обременително. Някои дори биха го приели като чест и привилегия.

— Изненадана съм — каза тя накрая. — Не знам какво да кажа.

— Надявам се, че няма да е нахално от моя страна да ви дам съвет — отвърна адвокатът. — Кажете „да“.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Уил Гарисън прекара пръстите на ръката си през металносивата си коса; в спокойно състояние малките му очи и бузесто лице можеха да изглеждат мили. Белкнап знаеше най-добре. Всеки, който се бе сблъсквал с Гарисън, знаеше. Имаше някаква геологична логика в това: най-твърдата скала се ражда от натиск с времето.

— Какво, по дяволите, се случи в Рим, Кастор?

— Нали получи доклада ми — каза Белкнап.

— Не ме будалкай — предупреди възрастният мъж. Той стана и пусна щорите върху вътрешната стъклена стена на своя кабинет. Стаята приличаше на капитанска каюта на кораб: нямаше нито един предмет, оставен безразборно. Всичко бе прибрано и в безопасност. Приливна вълна можеше да залее кабинета, без да помести нищо. — Затъгнахме, Господ знае, с колко ресурси и персонал в три отделни операции, свързани с Ансари. Заповедта беше ясна. Влизаме вътре, виждаме как работи, проследяваме накъде водят пипалата. — Показа жълтите си като чай зъби. — Освен ако това не е било достатъчно добро за теб, а?

— Не знам за какво, по дяволите, говориш — отвърна Белкнап, мигайки неволно.

Изпитваше болка дори като говори. Беше счупил ребро при прескачането на тухлената ограда на вилата. Левият му глезен беше навехнат и го болеше адски при най-малкото натоварване. Но нямаше време дори да отиде на лекар. Часове след като избяга от хората на Ансари, се озова на летището в Рим и взе първия полет до летище „Дълес“. Щеше да му отнеме много повече време да си осигури транспорт в някоя от военните бази на САЩ в Ливорно или Виченца. Белкнап само си изми зъбите и приглади косата си с ръка и веднага отпраши към централата на „Консулски операции“ на улица „С“.

— Ти си безочлив, ще ти кажа аз — Гарисън се върна на стола си. — Появяваш се тук с това загрижено изражение на лицето.

— Не съм дошъл на чай и бисквити, нали? — отговори Белкнап раздразнително. — Започни да говориш смислено.

Макар че двамата с Гарисън имаха разумни функционални делови отношения, те никога не се бяха разбирали в личен план.

Столт на Гарисън изскърца, докато той се облягаше назад.

— Обикновените агенти сигурно те изкарват от равновесие. Ти си като Гъливер и малките човечета те връзват с копринени нишки от пашкул, нали?

— По дяволите, Уил...

— От твоя гледна точка службата трябва всяка година да предприема все по-големи рискове — продължи застаряващият агент.

— Мислиш си, че си раздал правосъдие, нали? Моментално правосъдие — така си пиеш и кафето, нали?

Белкнап се наведе напред. Подуши бръснарския крем „Барбасол“, който Гарисън използваше, остър ментолов мирис.

— Изпотроших си краката да дойда тук, защото мислех, че ще получа някои отговори. Онова, което се случи вчера, не беше включено в никакъв сценарий, който да ми е известен. Предполага наличието на някакъв нов фактор в играта. Може би знаеш нещо, за което не съм осведомен.

— Ти си добър — каза Гарисън. — Можем да те подложим на проверка и да разберем колко си добър.

Проверка? Това означаваше да го подложат на детектора на лъжата.

— Какво ти става, по дяволите, Гарисън?

Белкнап усети, че стомахът му се свива. Престорената загриженост рядко прикрива самодоволната усмивка. Гарисън продължи.

— Трябва да помниш какъв си в действителност. Времената се променят. Мислиш, че не го знам ли? В наши дни Джеймс Бонд ще се озове в някое дружество на анонимни алкохолици, а вероятно ще бъде принуден да се присъедини към програма за лечение на сексуална зависимост. В този бранш съм по-дълго от теб, така че помня. Шпионската игра беше някога Дивият запад. Сега е Спокойният запад. Беше спорт за котките от джунглата. Сега е шоу за мацета, по дяволите, прав ли съм?

— Какви ги дрънкаш, мамка му?

От посоката на разговора го побиваха тръпки по гърба.

— Просто казвам, че мога да видя откъде идваш. След онова, което се случи, много хора щяха да загубят. Дори без да имат твоето досие.

— Моето досие е това, което е. Досие.

— Както се казва, няма второстепенни действия в американския живот. Няма второстепенни действия, няма и антракти. — Гарисън вдигна дебела папка на няколко сантиметра над бюрото и я пусна да падне с драматичен жест. Тя издаде пляскащ звук. — Нужно ли е да цитирам? Навремето на това, което притежаваш, му викаха хъс. Сега се определя като лудост, която се нуждае от лечение.

— Говориш само за няколко епизода.

— Вярно, и Джон Уилкс Бут застреля човек само веднъж. Но беше фатално — още една усмивка с цвят на чай. — Помниш ли онзи български нещастник, на име Дракулич? Той още не може да си сяде на задника.

— Осем момичета на възраст под дванайсет години бяха задушени до смърт в ремаркетото му, защото семействата им нямали пари, за да му платят поисканата сума да ги отведе нелегално на Запад. Видях труповете им. Видях кървавите следи от драценето по ремаркетото, когато момичетата са останали без въздух. Фактът, че Дракулич въобще сяде, се дължи, мамка му, на самоконтрол *свише*.

— Ти прекали. От теб се очакваше да събереш информация за методите на контрабанда, а не да се правиш, на ангел-отмъстител. Спомняш ли си колумбийския господин, на име Хуан Калдерон? Ние си го спомняме.

— Той избяга петима от нашите информатори, Гарисън. Разтопи лицата им с проклета ацетиленова горелка. Направи го лично.

— Можехме да го притиснем. Той можеше да се съгласи на сделка с нас. Щяхме да се доберем до ценна разузнавателна информация.

— Повярвай ми — бърза мразовита усмивка. — Не разполагаше с такава информация.

— Това не беше твоя работа.

Агентът на терен вдигна рамене с каменно изражение.

— Ти всъщност не знаеш какво се е случило с Калдерон. Всичко, с което разполагаш, са твоите догадки.

— Можехме да проучим. Да проведем разследване. Беше моя работа да реша кога да умрат спящите кучета.

Отново свиване на рамене.

— Аз взех моето решение. Ти взе твоето. Какво има да обсъждаме.

— Онова, което искам да кажа, е, че има модел. Няколко пъти те оставих да действаш самостоятелно. Всички го направихме. Оставихме нещата в твои ръце, защото притежаваш талант, който ценим. Както твоето приятелче Джаред казва, ти си Хрътката. Но Сега си мисля, че сбъркахме, като те пуснахме отвързан от кучкарника. Онова, което стана в Рим, може да ти се струва правилно, но е грешка. Голяма грешка.

Белкнап се вторачи в сбръчканото лице на своя началник. На ярката светлина от халогенната настолна лампа върху бюрото на Гарисън бузите му изглеждаха като ватенка.

— Говори смислено, Уил. Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш?

— Ти прекали за последен път — каза застаряващият началник, бучейки като далечна буря, — като уби Халил Ансари.

Хорас Линвил наблюдаваше внимателно Андреа, докато тя четеше документите; всеки път когато вдигнеше очи от листа, тя срещаше неговите. Текстът разглеждаше с юридически термини всяка възможност, но същността се свеждаше до това, че уставът на фондацията изисква конкретен процент от местата в управителния съвет да се попълват от членове на семейството, поради което овакантеното внезапно място трябваше да се заеме от Андреа. Посмъртният дар зависеше от това, дали тя ще приеме. Щеше да получава допълнителен хонорар като член на управителния съвет на семейната фондация, който да нараства всяка година.

— Фондацията има изключително внушителна история — каза след малко Линвил. — Като член на борда вие ще имате отговорността да гарантирате, че това ще продължи и в бъдеще. Ако смятате, че сте подготвена за това.

— И как човек може да се подготви за нещо подобно?

— Да си Банкрофт, е добро начало — каза Линвил, поглеждайки я през полусмъкнатите си очила и усмихвайки се.

— Банкрофт — повтори тя.

Той ѝ подаде писалката. Не беше дошъл само да ѝ даде разяснения. Беше дошъл за подписа ѝ. В три екземпляра.

След като той си тръгна с подписаните документи, които прибра грижливо в куфарчето си, Андреа се усети, че крачи из стаята, замаяна и същевременно трескаво мислеща. Беше получила неочаквана печалба, а се чувстваше ограбена от съдбата. Имаше логика в това, макар да изглеждаше алогично. Нейния живот — животът, който тя познаваше, който се бореше да постигне, щеше да се промени изцяло, а в това имаше някаква загуба.

Очите ѝ огледаха отново стаята. Беше разкрасила канапето от „Икеа“ с хубава покривка „Бърбър“. Изглеждаше шик, макар че я бе купила на разпродажба. Малката масичка от „Пиер“ изглеждаше два пъти по-скъпа, отколкото плати за нея. Плетените мебели — е, такива можеха да се видят и в луксозните къщи в Нантъкет, нали?

Нямаше значение как Хорас Линвил ги е възприел. Как тя ги възприемаше сега? Беше си наумила да създаде у дома си бедняшки шик. Но погледнато безпристрастно, май изглеждаше само бедняшки. *Дванайсет милиона долара.* Сутринта тя разполагаше едва с три хиляди долара в сметката си. От гледна точка на финансовия специалист — като стойност на предложена сделка или като пакет от акции с осигурена задължителна печалба — дванайсет милиона не беше толкова голяма сума. Но като пари в брой в сегашната ѝ банкова сметка? Беше неизчислима. Не смееше да изрече сумата на глас. Когато се опита, говорейки с Хорас Линвил, тя започна да се смее глупаво и се наложи да го прикрие с изкуствен пристъп на кашлица. *Дванайсет милиона долара.* Сумата кълтеше в главата ѝ като онези прилепчиви мелодии, от които понякога човек не може да се отърве.

Преди няколко часа изпитваше огромно задоволство, че печели заплата от осем хиляди долара — и се бе надявала на шестцифрена сума не след дълго. А сега? Не можеше да проумее числото. Не и в малкия личен свят на Андреа Банкрофт. Хрумна ѝ нещо странно: цялото население на Шотландия беше пет милиона. Тя можеше — една от глупавите мисли, които напираха в съзнанието ѝ — да предостави по два пакета стафиди на всеки жител на Шотландия.

Спомни си как се смрази, когато Линвил сложи писалката в ръката ѝ. Колко време мина, преди да напише името си под документите. Защо ѝ бе толкова трудно?

Продължи да крачи вцепенена, развълнувана и странно обърквана. Защо ѝ бе толкова трудно да каже „да“? Думите на Линвил се върнаха в главата ѝ: *Един Банкрофт...*

Точно това се бе опитвала цял живот да не бъде. Кое не означаваше, че отказът изискваше огромни усилия. Когато майка ѝ скъса връзката си с Рейнолдс Банкрофт след седем години брак, изведнъж се оказа не само самотна майка с малко момиче, но и аутсайдер. Бяха я предупредили. Брачният договор — нещо, за което семейните адвокати настояваха и подготвиха — предвиждаше, че ако тя поиска развод, ще остане без нищо. Договорът щеше да се задейства автоматично и вероятно, както майка ѝ подозираше, за назидание на други. Родът въобще не се замисли как ще живеят майката и дъщерята. Но въпреки това тя не съжаляваше за развода.

Бракът с Рейнолдс Банкрофт беше не само нещастен; той беше нещо по-лошо: истинска мъка. Лора Пери беше момиче от малък град с външност, достойна за голям град, но тази външност никога не ѝ донесе щастието, което обещаваеше. Младият тузар, в когото тя се влюби, се озлоби след сватбата, чувстваше се в капан, дори измамен, сякаш нейната бременност бе някакъв вид клопка. Стана сприхав, студен, а след това и емоционално невъздържан. Гледаше на тяхното бебе като на шумно неудобство. Пиеше яко и тя също започна да пие, отначало в напразен опит да се сближи с него, а после в еднакво напразен опит да се защити. *Някои плодове узряват върху лозата, скъпа* — обичаше да казва на Андреа. *Някои плодове просто изсъхват.*

Като правило обаче тя предпочиташе да не обсъждат тази тема. До неотдавна. Спомените на Андреа за нейния баща бяха обвити в мъгла. Рейнолдс, пръв братовчед на патриарха на фамилията, може да не е бил читаво семе, но когато семейството му застана на негова страна, Лора започна да мрази целия род.

За нея винаги бе въпрос на преданост към майка ѝ да бъде Банкрофт, която не е Банкрофт. Рядко в общинската гимназия извън Хартфорд, където тя учеше, и по-често в колежа някой току повдигнеше вежди, като чуеше фамилиното ѝ име, и я питаше дали е от „*онези Банкрофт*“. Тя винаги отричаше. „Нямам нищо общо,

абсолютно нищо общо“ — казваше тя. И сега ѝ се струваше предателство да приеме богатство, което нейната майка бе отхвърлила с презрение. „Скъпоценно проклетие“ наричаше майка ѝ рожденото право на семейство Банкрофт, имайки предвид парите. Когато напусна Банкрофт, тя напусна начина на живот, света на лукса и задоволеността. Какво ли би казала за решението на Андреа? За трите подписа. За изреченото „да“?

Андреа поклати глава, укорявайки себе си. Не беше същото решение. Майка ѝ беше избягала от лош брак, иначе трябваше да изгуби душата си. Може би съдбата по някакъв начин сега компенсираше, като връщаше на нейното поколение онова, което ѝ бе отнето. Може би щеше да ѝ помогне да намери душата си.

Освен това Рейнолдс Банкрофт може и да беше копеле, но самата фондация „Банкрофт“ без съмнение бе нещо много, много добро. Ами родоначалниците на фамилията, които стояха зад нея, нейните стратегии и шефът ѝ: те също бяха Банкрофт. Пол Банкрофт не беше само голям филантроп; той беше един от най-големите умове на следвоенна Америка — изумително начетен човек и учен, един от най-големите теоретици в областта на етиката, човек, който наистина бе превърнал принципите в практика. Род, в който имаше човек като Пол Банкрофт, можеше да се гордее. Ако това бе начин да си Банкрофт, е, тя можеше да се стреми да го постигне.

Настроението и душевното състояние на Андреа непрекъснато се променяха. Мярна се в едно от огледалата в къщата и в главата ѝ веднага нахлу образът на майка ѝ, нейното изпито и измъчено лице. Това бе последният ѝ спомен за нея преди автомобилната катастрофа.

Може би моментът не бе подходящ да стои сама. Тя все още страдеше от скорошната си раздяла с Брент Фарли. Имаше повод да празнува, а не да се измъчва с болезнени сломени. Приятели за вечеря — ето какао изискваше случаят. С приятелите си винаги говореха, че нещата трябва да се правят спонтанно. Защо да не опита поне веднъж? Звънна няколко телефона, напазарува набързо и сложи масата за четирима. *Съвсем интимно*. Призраците щяха да бъдат изгонени съвсем скоро. Беше естествено да не може да свикне с новината. Но, мили Боже, ако това не е повод за празнуване, какво тогава?

Тод Белкнап скочи от мястото си.

— Будалкаш ли ме?

— Моля — каза провлачено Гарисън. — Колко удобно, че целта умира, преди да успееш да нагласиш подслушвателното устройство. И какво, нямаме запис, няма доказателства за онова, което се е случило.

— Защо, по дяволите, ми е притрябвало да го убивам? — изсумтя от възмущение Белкнап. — Бях в неговия кабинет, за да сложа устройството за подслушване на цялата проклета мрежа. Не мислиш.

— Не, ти не си мислил. Бил си заслепен от гняв.

— Така ли? И защо?

— Нашите пороци са винаги камшикът на нашите добродетели. От обратната страна на любовта и предаността ще откриеш слепия, разрушителния гняв. — Студените сиви очи на Гарисън изучаваха Белкнап съсредоточено. — Не знам как си чул или кой те е информирал, но си разбрал какво се е случило с Джаред. Решил си, че Ансари стои зад това. И си откачил от гняв.

Белкнап реагира така, сякаш някой го удари.

— Какво се е случило с Джаред?

— Да не би да не знаеш? — Гласът на Гарисън бе изпълнен с укор. — Твоето приятелче току-що беше отвлечено в Бейрут. Подушил си кой е отговорен за това. Реакция вследствие на гняв. Издъни цялата операция в резултат на това. Прекалено много избърза.

— Джаред е...?

Сивите очи с провиснали торбички отдолу стрелнаха Белкнап като лазери.

— Да не ми се правиш сега, че не си знаел? Вие двамата сте неразделни, сякаш вързани един за друг, независимо кой къде се намира на земята. Полукс и Кастор — не случайно момчетата от отдела ви наричат така. Героите близнаци на древния Рим.

Белкнап загуби дар слово, почувства се парализиран, скован в лед. Забрави да диша.

— Само че, доколкото си спомням, само Полукс беше безсмъртен — продължи разгневеният началник. — Не е зле да не го забравяш. — Сега той облегна главата си назад. — И още нещо, което не трябва да забравяш. Ние не знаем дали отвлечането на Джаред има нещо общо с Ансари. Може да е дело на някоя от десетината радикални организации, които действат в района на долината Бекаа.

Всяка от тях може да е сбъркала и да го е помислила, че е човекът, на който се прави. Но гневът не разсъждава, нали? Действал си импулсивно и така прецака хиляди часове оперативна работа.

Белкнап се мъчеше да се опомни.

— Джаред беше на път да се добере до финансистите на терора. Той работеше по покупките.

— А ти работеше по продажбите. Докато не скапа операцията. — Увисналите бузи на ветерана се разтегнаха в усмивка.

— Ти да не би да си глух и ням? — тросна се Белкнап. — Искам да кажа, че тъкмо приключваше, когато са го отвлекли. Това означава нещо. Само не ми казвай, че вярваш в съвпадения. Не познавам такъв шпионин. Забрави за мен. Трябва да говорим за Джаред. Как да го върнем. Можеш да направиш всички проверки и разследвания, които искаш. Само изчакай една седмица.

— За да разберем какво още можеш да провалиш? Не става. Тази организация повече не може да си позволи да работи с хора като теб. По-важна е работата, а не ти, но ти винаги превръщаш всичко в свои собствени драми, нали?

— Чуй се само, за Бога — възмути се Белкнап.

— Не, ти ме чуй. Както казвам, намираме се в нова епоха. Проклетата комисия „Кърк“ ни бърка в задника с пръст в ръкавица. Балансът разходи-ползи вече не е в твоя полза. Не мога дори да си представя вредите, които нанесе с твоята тъпа антична драма на отмъщение. Ето какво ще направим. Незабавно те отстранявам от работа. Ще започнем разследване съгласно всички правила и разпоредби. Съветвам те да окажеш пълно съдействие на вътрешното разследване. Ако се държиш добре, ще се разделим по живо по здраво. Ако ни се пречкаш, ще се погрижим да си получиш заслуженото. А това може да означава обвинения, наказания и дори затвор. Всичко ще бъде като по книга.

— Коя книга? „Процесът“ на Кафка?

— Ти си аут, Джеронимо. Този път завинаги. Импровизации, инстинкт, легендарният ти нос заедно с всичките тия лайна, с които направи кариера. Светът се промени, а ти забрави да се промениш с него. Търсим сребърен куршум, а не проклет разрушителен снаряд. Никой тук не може да се довери на твоята преценка. А това означава, че не можем да ти имаме доверие.

— Трябва да ме оставиш да приключа това, което правя. Нужен съм тук, мамка ти.

— Като на свинче звънне.

— Точно сега трябва да изпратиш там много хора, които не са заети. Човек надушва следата по-бързо, когато има повече копои. — Той замълча. — Долината Бекаа, казваш. Мислиш ли, че е някоя от полувоенните групи на Фараад?

— Възможно е — отговори почти враждебно началникът му.

Тръпки полазиха Белкнап по гърба. Членовете на групировка на Фараад ал Хасани имаха репутацията на изключително жестоки мъже. Той си припомни снимките на последния отвлечен от тях американец, изпълнителен директор от верига хотели.

— Спомняш ли си какво се случи с Уолдоу Елисън? — попита Белкнап тихо. — Ти видя снимките, които видях и аз. Върху половината му тяло имаше изгаряния с нажежено желязо. Откриха тестисите му в стомаха му, полусмлени. Бяха го накарали да ги глътне. Бяха отнесли и по-голямата част от носа му с бокс. Те не се шегуват, Уил. Така се отнесоха с Уолдоу Едисън. Същото ще направят с Джаред Райнхарт. Не бива да губим време. Не разбираш ли? Не съзнаваш ли какво го чака?

Гарисън пребледня, но остана непоколебим.

— Разбира се, че съзнавам. — Мина дълга пауза, преди да добави смразяващо: — Само съжалявам, че не ти си на негово място.

— Слушай, мамка ти, имаш проблем.

— Знам. И се грижа за него — Гарисън поклати бавно глава. — Събери си партакешите в кутия или аз ще те сложа в кутия. Махай се оттук.

— *Съсредоточи се, Уил!* Онова, за което трябва да говорим, е как да измъкнем Джаред. Много е вероятно да поискат откуп, още днес.

— Сигурен съм, но ние не играем така — каза шефът безизразно. — Решението е да си траем.

Белкнап се наведе по-близо до него. Отново подуши крема за бръснене на Гарисън.

— Сигурно се шегуваш.

Гарисън издаде напред челюстта си като оръжие.

— Слушай, задник. Джаред прекара по-голямата част от годината да си създаде образа на Рос Маккибин. Най-много усилия отидоха за това. И хиляди часове човешки труд в подкрепа на операцията. Каква е реалността: ще бъде крайно необичайно за работодателите на Рос Маккибин, ако предприемем някоя от мерките, които предложи. Наркотрафикантите не плащат откупи. Това е за начинаещи. И не мобилизират стотици агенти да претърсват долината Бекаа за укрит емисар. Ако направим нещо подобно, все едно ги уведомяваме, че Рос Маккибин е американски агент. Което не само ще застраши Джаред Райнхарт, но и всички наши хора на място, които използвахме, за да подкрепим неговата легенда. Дракър и аз прегледахме фактите и стигнахме до такива изводи. Ако изгори Рос Маккибин, ще изгорят още десетки информатори и оперативните ни агенти ще бъдат изложени на опасност. Да не споменавам за трите милиона долара преразход на бюджета за операцията. Трябва да прецениш внимателно ситуацията, преди да действаш. Това е нещо, което ти така и не успя да схванеш. В този случай не върви, както ти си представяш, да се юрнем и да стреляме.

Белкнап положи огромни усилия да сдържи гнева, който започна да го обзема.

— Значи планът ти за действие е... бездействие?

Гарисън срещна погледа му.

— Може би прекалено дълго беше на оперативна работа. Ще ти кажа нещо. Свидетел съм на някогашните заседания на разследващите комисии от началото на 70-те години. Говори се, че новото разследване на Кърк ще превърне тези заседания в говорилни. Всички от разузнавателната общност сега ходят по черупки от яйца.

— Не мога да повярвам, че точно в този момент ми говориш за онези глупости във Вашингтон.

— Агентите на терен не ги разбират тия работи. Офисът е друг терен. Капитолийският хълм е още един терен. Битките се печелят и губят и там. Ако отрежат някое перо от бюджета, зачеркваме някоя операция. Последното, от което се нуждаем, е да се разчуе за някакви оперативни нередности. Последното, от което се нуждаем, си ти.

Белкнап слушаше потока от приказки за рационалност с неприкрито отвращение. Оперативни часове, бюджетни пера — това бяха аргументите в подкрепа на „благоразумието“, към което

призоваваше главният оперативен агент. Приказките за сигурност и безопасност бяха само за заблуда. Гарисън беше началник твърде дълго, така че вече трудно правеше разлика между човешки живот и бюджетни параметри.

— Караш ме да се срамувам, че сме от една и съща професия — каза Белкнап възмутено.

— Каквото и да предприемем, ще влоши нещата. — Очите на Гарисън блеснаха. — Може ли поне веднъж да видиш по-далеч от носа си? Мислиш, че на Дракър му харесва идеята да пасуваме? Мислиш, че изгарям от желание да вися тук с пръст в задника? Никой от хората тук не го желае. На никого от нас не му е лесно да вземе подобно решение. Както и да е, ръководството е на единно мнение по въпроса. — Погледът му се разсея. — Не очаквам от теб да схванеш голямата картина, но ние не можем да си позволим да действаме. Не сега.

Ярост премина през Тод Белкнап като ураган, префучаващ през гола равнина. *Ако се случи нещо с Полукс, ще си имаш работа с Кастор.*

С внезапно движение на ръката Белкнап свали лампата и телефона от бюрото на Гарисън.

— Наистина ли вярваш в проклетите си извинения? Защото Джаред заслужава повече. И ще го получи.

— Приключихме — каза Гарисън спокойно.

Гневът даде на Белкнап сили, както ставаше всеки път, а той щеше да се нуждае от цялата сила, с която можеше да се сдобие. Джаред Райнхарт беше най-добрият човек, когото познаваше, човек, спасил живота му не веднъж и дважд. Беше дошъл моментът да му се отплати със същото. Белкнап знаеше, че дори в този момент измъчват Джаред, че шансовете му за оцеляване намаляват с всеки изминал ден, с всеки изминал час. Мускулите му се стегнаха, съпротива на душата, която се бе превърнала в съпротива на тялото, докато излизаше от федералната сграда. Изблик на най-различни чувства го изпълни целия — гняв, решителност и нещо, наподобяващо неприятно на мъст. *Приключихме — каза Гарисън. Приключихме — каза Дракър.* Белкнап знаеше колко грешат началниците му.

Всичко едва сега започваше.

ТРЕТА ГЛАВА

РИМ

Имаше процедури, които трябваше да се спазят, и Юсеф Али — все още начело на сигурността във вилата на улица „Анджело Масина“, ги изпълняваше, като редовно докладваше в комуникационния център, разположен в западния край на втория етаж. Самият той получи поредица от инструкции чрез кодови изрази с различна степен на спешност. Но всичко бе ясно като бял ден: мъртвият господар имаше свои господари, които досега не бе виждал. Сега вилата бе тяхна. Пробивът в сигурността трябваше да се отстрани, слабите звена да се заменят. Виновникът за провала — тъй като това си бе провал — трябваше да се накаже.

Организирането и ръководенето на всичко това беше задача на Юсеф Али. Техните очаквания от него бяха високи; трябваше да се постараете да не ги разочарова. Увери ги, че няма. Той не водеше живот напълно лишен от опасности, но и не беше човек, който поема глупави рискове.

Юсеф Али беше отраснал в село в Тунис само на неколкостотин мили от Сицилия. Рибарските кораби преминаваха покрай полуостров Кап Бон от Тунис до Агригенти или до Трапани за една сутрин в зависимост от течението. Италианската лира се използваше наравно с динарите в крайбрежните селища близо до столицата Тунис. От ранна възраст Юсеф говореше италиански толкова добре, колкото арабски, пазареше се за цената на улова на своя баща със сицилианските прекупвачи на риба. Още като тийнейджър научи, че има много по-изгодни начини за внос и износ, стига човек да държи езика си зад зъбите. Италия произвеждаше леко стрелково оръжие и бе един от най-големите износители на пистолети, автомати и боеприпаси в света; в Тунис се намираха енергични и способни посредници, които транспортираха с кораби такива оръжия до райони с голямо търсене — като например Сиера Леоне, Конго или Мавритания. Контрабандата заобикаляше разрешителните и други безуспешни бюрократични

опити да се ограничи търговията с оръжие. Трафикът на оръжие вече не можеше да се ограничи с подобни регулации, както не могат да бъдат спрени теченията в океана чрез разчертаване на карти. Беше въпрос на търсене и предлагане. Северно африканските търговци от векове се възползваха от пристанищата в Тунис да пренасят сол, коприна или барут.

Самият Юсеф Али бе нещо като ценна стока за износ. Той се прочу, след като отблъсна половин дузина пирати, които се опитаха да отвлекат пратка с пистолети „Берета“, превозвани към оръжеен склад на остров, близо до Бежа. Юсеф бе част от четиричленен екипаж от млади мъже, на които бе поверен товарът. Той бързо разбра, че поне двама от колегите му са съучастници на нападателите — бяха предоставили информация, без съмнение срещу пари, и имитираха съпротива, след като пиратите нахлуха с насочени оръжия. Юсеф на свой ред се направи, че отстъпва, остави ги да се качат на траулера и дори отвори пред тях трюма, уж да им покаже, че наистина превозват оръжие, преди да насочи срещу тях автоматичния си пистолет. Покоси ги като малките кафяви птици, полските бъбрици и свраките, по които се упражняваше да стреля през дългите следобеди в прашната провинция.

След като Юсеф застреля пиратите, насочи пистолета си към предателите и прочете по паникьосаните им лица, че са изменници. Застреля и тях. Пратката беше доставена без повече инциденти. Юсеф Али разбра, че се е прочул. След като навърши двайсет години, се озова при нови работодатели: като повечето търговци на оръжие по света те бяха част от добре организирана мрежа. Да станеш част от мрежата, означаваше да просперираш; да ѝ се противопоставиш, означаваше сигурна смърт. Прагматици до мозъка на костите си, тези търговци не умуваха дълго какво да изберат. Онези над тях упражняваха своя привилегирован статут с помощта на хора, от които изискваха специални умения. Юсеф Али произхождаше от племе, в което феодалната преданост бе обичайна; той прие обучението, което му предложиха, с благодарност, а по-големите отговорности, които му повериха — напълно сериозно. Освен това представата за дисциплина на неговите работодатели граничеше с прекомерна жестокост. След като получи работа в собственото домакинство на Ансари, Юсеф стана

свидетел на наказанията за онези, които не изпълняваха задълженията си. От време на време дори помагаше за прилагането им.

И в конкретния случай правеше именно това. Младият пазач, открит упоен и заключен в един долап, беше проявил липса на бдителност, което не можеше да се нарече по друг начин освен издънка. Юсеф го караше да му разказва отново и отново как е бил обезвреден. Пазачът, макар и смирен, отричаше, че е допуснал грешка. Трябваше да послужи като назидание за оставалите.

Така че сега Юсеф наблюдаваше как младежът виси на метър от пода с въже около врата му, здраво закрепено върху греда в стаята за разпити, и със завързани ръце. *По-добре ти, отколкото аз* — помисли си тунизиецът саркастично. Младият пазач се задушаваше много бавно; лицето му беше моравочервено, от устата му излизаха едва доловими нечленоразделни звуци, слаб приток на въздух се прокрадваше с мъка през стиснатото гърло и течащите лиги. С отвращение Юсеф забеляза тъмното влажно петно около слабините на мъжа. Макар че вратът му бе счупен, смъртта нямаше да настъпи скоро. Бяха му останали поне още два часа живот в съзнание. Време, през което да осъзнае грешката си и това, че се е отклонил от задълженията си. Юсеф знаеше, че другите щяха да дойдат на сутринта за тялото. И щяха да видят. Щяха да видят, че Юсеф не търпи издънки. Щяха да видят, че Юсеф държи на най-високите стандарти. Че слабите звена щяха да бъдат заменени.

Юсеф Али щеше да се погрижи за това.

Андреа си наля чаша вино и се качи горе да се преоблече. Искаше да се чувства нормално. Но „нормално“ се оказа разтегливо понятие. Тя се чувстваше... като Алиса в страната на чудесата, погълнала нещо и пораснала голяма, защото сега Кейп Код ѝ се струваше като къщичка за кукли със смаляващи се стаи. В коридора пред спалнята се опъна в мъжка маратонка. *По дяволите, Брент Фарли* — помисли си тя, кипнала от гняв за няколко секунди. *Е, добре, че се отърва.* Мисълта щеше да е по-приятна, ако тя го бе зарязала, но не така се разви връзката им.

Брент беше няколко години по-голям и също като нея работеше във финансовата област в Грийнич, беше вицепрезидент по

продажбите в презастрахователно дружество. Беше сладкодумен, с плътен глас, амбициозен мъж, обличаше се елегантно, играеше скуош, сякаш животът му зависеше от резултата, проверяваше финансовия си портфейл по няколко пъти дневно на своя лаптоп, дори по време на уж романтичните им срещи. Скараха се за това точно преди седмица.

— Мисля, че ако бях текст, щях да привлека по-успешно вниманието ти — оплака се тя в ресторанта, в който вечеряха.

Единственото, което искаше, бе да ѝ се извини. Но така и не получи извинение. Вместо това спорът им се задълбочи и Брент я нарече „дребнава“. После си събра грижливо вещите от нейната къща, натовари ги в черното си спортно ауди и си замина. Никакво блъскане на врати, никакви резки движения, никакво пищене на гуми по алеята за автомобили. Той дори не се ядоса — а това бе най-трудно за преглъщане. Отнесе се надменно и с презрение към нея, но наистина не беше ядосан. Явно тя не заслужаваше дори неговия гняв. Беше твърде *дребнава*.

Отвори дрешника. Дали Брент не беше зарязал нещо вътре? Не че можеше да разбере. Погледът ѝ се спря на собствените ѝ дрехи, изведнъж се почувства слаба и тъжна. Върху закачалки с меки възглавнички висяха спретнато подредени нейните делови костюми, дрехи за почивните дни, вечерните ѝ рокли във всички нюанси на синьо, бежово и розово.

Нейният гардероб — неголям, но добре подреден — винаги бе за нея въпрос на гордост. Тя беше царица на дрехите с намаление в магазини като „Файлинс Бейсмънт“, където успяваше да забележи качествена дреха на ниска цена, както птицата рибар — риба. И винаги трябва да се пазарите — съветваше тя своите приятелки, които не робуваха на етикети. Много от този тип колекции, като „Еван Пиконе“ и „Бандолино“, вадеха понякога наистина хубави неща, които не се отличаваха по нищо от моделите, които копираха. *Познай колко платих за това* — беше игра, която тя и приятелките ѝ играеха, когато не се оплакваха от работата и мъжете, а Андреа беше шампионката. Кремавата копринена блуза, която си купи за трийсет долара? Сюзън Мълдоуър направо изписка; беше виждала същата в „Талбът“ за сто и десет. Андреа докосваше тъканите с тъга, по начина, по който разлистваше годишника от гимназията, развеселена и озадачена от това, какво беше: претенциозността, невинността, луничките.

Сюзън Мълдоуър — нейна приятелка от единайсетгодишна възраст, с която се познаваха най-отдавна, пристигна първа. Поканата бе отправена в последната минута, но Мълдоуър нямаше какъв друг ангажимент да отмени с изключение на двойната „среща“ с микровълновата печка и DVD плейъра — призна тя. Мелиса Прат — стройната като върба блондинка с постепенно угасващи надежди за добра кариера, пристигна няколко минути по-късно със своя приятел, с когото ходеше от осем месеца, Джереми Лемюлсън, нисък и набит мъж, който работеше като цивилен инженер в „Хартфорд“, притежаваше две първокласни електрически китари „Стрейтоукастър“ и тъй като рисуваше в свободното си време, смяташе себе си за нещо като художник.

Вечерята не беше нищо особено, както ги предупреди: спагети с готов сос, който купи от магазина, и няколко блюда с ордьоври, също от щандовете за готови храни в „Карлайл маркет“, както и голяма бутилка френско вино „Вувре“.

— И така, защо ни покани? — попита Сюзън, след като опита спагетите и издаде задължителните звуци на одобрение. — Каза, че празнуваме тази вечер. — Обърна се към Мелиса. — А аз ѝ казах: „Остави ме да отгатна.“

— Brent ти е подарил пръстен, нали — обади се Мелиса, хвърляйки на Сюзън поглед, който казваше: „Казах ли ти?“

— Brent? Моля ви — каза Андреа, подсмивайки се през присвитите си очи.

Двете с Мелиса живееха в един апартамент, докато Андреа учеше в колежа, и още оттогава тя проявяваше сестринска загриженост към любовните успехи и провали на Андреа.

— Повишили са те? — каза на свой ред Сюзън.

— Има ли нещо във фурната? — погледна загрижено Мелиса.

— Чеснов хляб — отговори Андреа. — Вкусно мирише, а?

Тя забърза към кухнята и го донесе на масата. Беше малко по-препечен, отколкото трябваше.

— Вече знам. Спечелила си от лотарията. — Това бе приносът на Джереми в играта на предположения.

Бузите му бяха надути от полусдъвкана храна като на катерица.

— Близо си — каза му Андреа.

— Добре, приятелко, стига вече — Сюзън се протегна през масата и стисна ръката ѝ. — Не ни карай да страдаме.

— Умирам вече — обади се и Мелиса. — Хайде, казвай!

— Ами работата е там, че... — Андреа погледна към трите очакващи лица и изведнъж изреченията, които бе репетирала на ум, ѝ се сториха тромави и превзети. — Там е работата, че фондацията „Банкрофт“ реши да се обърне към мен. Искат да стана член на управителния им съвет.

— Това е чудесно — каза Сюзън.

— А ще има ли пари? — попита Джереми, разтривайки втвърдената кост на десния си показалец.

— Да, ще има — отвърна Андреа. — *Дванайсет милиона долара* — продължи тя на ум.

— Е? — деликатно подканяне.

— Наистина е щедро. Хонорар за работата и... — Тя заекна, укорявайки се безмълвно за това, че започва да преиграва. — Е, добре, мамка му. Дават ми...

Думите не можеха да излязат. Не можеше да им каже. Вече нищо нямаше да е същото между тях. Не бе помислила по-обстойно за това. Но пък ако не им кажеше — особено след като те разберяха по-късно — щеше да е още по-лошо.

— Вижте, наистина става дума за луди пари.

— Луди пари — повтори Сюзън язвително.

— Да не би да е от онези ситуации — аз ще ви кажа, но после трябва да ви убия? — намеси се Мелиса, която веднъж имаше роля в сапунен сериал със сюжет, съдържащ такъв елемент.

— Знаете, че съм зле с аритметиката. „Луди“ по-голямо ли е, или по-малко от „побъркани“? — попита Джереми раздразнително.

— Е, ти си *потаен човек* — каза Сюзън с глас, от който можеше да се пресече мляко. — Трябва да се съобразяваме с това.

— Дванайсет — каза тихо Андреа — милиона.

Останалите зяпнаха от изненада и запазиха пълна тишина, докато Джереми едва не се задави със спагетите, които дъвчеше. Той изпи на един дъх виното си.

— Шегуваш се — каза най-после той.

— Шега е, нали? — попита и Мелиса. — Нещо като импровизация, нали? — Мелиса се обърна към Сюзън. — Когато

вземах уроци по актьорско майсторство в студиото, Андреа ми помагаше в упражненията по импровизация и винаги съм смятала, че в това я бива повече от мен.

Андреа поклати глава.

— Самата аз не мога да повярвам още — призна тя.

— И така гъсеницата се оказа пеперуда — каза Сюзън, а на бузите ѝ се появиха червени петна.

— Дванайсет милиона долара — каза кротко Мелиса, почти изпявайки думите по начина, по който правеше, когато заучаваше текстове. — Поздравления! Толкова се радвам за теб! Не-е-вероятно — последната дума се разчлени на три.

— Да вдигнем тост! — викна Джереми и отново напълни чашата си.

Настроението бе празнично и весело, но докато стигнаха до кафето и ликьора, радостта им за нея сякаш започна да граничи със завист — а дали не си въобразяваше? Приятелите ѝ харчеха нейните пари във въображението си, излизайки със сценарии от *начина на живот на богатите и известните*, които бяха едновременно неземни и банални. Джереми разказа с леко предизвикателен тон за богаташ, когото познавал — работел в двора му като малък, и който се държал като най-обикновен съсед и никога не се надувал; в историята се съдържаше известен укор, сякаш Андреа имаше намерение да се мери с магната, притежаващ завод за бутилиране на пепси в Дойлстаун, Пенсилвания.

Накрая, след десетото споменаване на Доналд Тръмп и осемметрови яhti, Андреа каза:

— Не можем ли да говорим за нещо друго?

Сюзън я погледна, а очите ѝ казваха: кого се опитваш да заблудиш?

— За какво друго да говорим? — попита тя.

— Съвсем сериозна съм — каза Андреа. — Как я карате?

— Само не ме покровителствай, скъпа — отвърна Сюзън, правейки се на засегната.

Андреа осъзнаваше, че не е точно така. Нейната приятелка се правеше, че се прави на обидена.

Трябваше да се досетя, че ще стане така.

— Някой иска ли билков чай? — попита ведро Андреа. Но усещаше, че я наляга главоболие.

Сюзън я погледна, без да мига.

— Нали си спомняш как непрекъснато повтаряше, че нямаш нищо общо с онези Банкрофт — попита тя нелюбезно. — Е, познай какво. Вече си една от тях.

В затъмнената стая, осветявана единствено от синкавия плосък екран на монитора, бързи пръсти галеха нежно копчетата на клавиатурата; екранът LCD се пълнеше и после ставаше празен. Думи, числа. Искания за информация. Искания за действие. Осигуряване на плащания. Спиране на плащания. Изплащане на премии и спиране на премии, непрестанно прилагане на санкции и стимули. Появяваше се информация и изчезваше. Беше компютър, свързан с безчет други компютри по света, който получаваше и съхраняваше числа, състоящи се само от две цифри — каскади от единици и нули, от логични входове към отворени или затворени позиции, всяка несъществена като атомите, от които са изградени големите структури. Инструкциите се даваха и променяха дигитално. Данни се събираха, обработваха и анализираха. Огромни суми пътуваха из света, прехвърляни дигитално от една финансова институция в друга, завършвайки пътешествието в няколко банкови сметки, сместени между други банкови сметки. Пристигаха още инструкции; още агенти се регистрираха чрез многократни входове.

Вътре в стаята едно лице беше осветено само от лунния отблясък на екрана. На получателите на информация бе отказана дори тази гледка.

Насочващият интелект оставаше скрит за тях, мъглив като сутрешна мараня, далечен като слънцето, което я разнася. Рефрен от стар спиричуъл нахлу в главата му. *Той държи целия свят в ръцете си.* Звукът от натискането на клавишите се губеше сред множеството шумове, но това бяха звуците на познанието и действието, на ресурсите за превръщането на първото във второто. Бяха звуците на властта. В долния ляв ъгъл на клавиатурата бяха копчетата, обозначени с COMMAND и CONTROL. Не можеше да се нарече ирония, а по-скоро уместност, при това неостанала скрита от човека, който седеше

пред компютъра. Лекото потракване наистина бе звукът на командата и контрола.

Въведена бе последна кодирана инструкция. Тя завършваше с едно изречение: *Времето е от основно значение.*

Времето, нещо, което не подлежи на команда и контрол, трябваше да се цени и уважава.

Ловки пръсти, леко потракване на клавишите и подписът бе въведен.

ГЕНЕЗИС.

За стотици хора по цялата планета беше магическо име. За мнозина означаваше възможност и усилваше чувството им за алчност. За други означаваше нещо напълно различно и караше кръвта им да се смрази, спохождаше кошмарите им. *Генезис*. Началото. Но на какво?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Белкнап спа през целия полет до Рим — той винаги се гордееше със способността си да заспива, когато му се удадеше възможност, но сънят му бе неспокоен, спохождан от спомени, дори мъчителен. След като се събуди, спомените отново нахлуха в главата му, както мухи налитат на мед. Толкова много бе изгубил в живота си; но не позволяваше на Райнхарт да говори за повтарящия се омразен модел: че причинява нещастие на хората, на които най-много държи. Понякога приличаше на проклятие, от типа, който човек открива в древногръцката трагедия.

Веднъж животът му щеше да се промени. Веднъж Белкнап — лишен в ранното си детство от собствено семейство — бе на път да стане семеен човек. Спомените се явяваха пред очите му, изчезваха в тъмнината, изплъзваха се и после с пристъп на болка го връхлитаха отново, за да го наранят.

Сватбата беше скромна. Неколцина приятели и колеги на Ивет от Бюрото за разузнаване и проучване към Държавния департамент, където тя работеше като преводачка; няколко колеги на Белкнап, чийто родители бяха починали отдавна и който нямаше никакви роднини. Джаред, разбира се, беше кум и самото му приятелско присъствие бе нещо като благословия. Първата нощ от медения им месец в курорт недалеч от Пунта Горда, Белиз, бе предшествана от почти прекрасен ден. Наблюдаваха папагали и пъстри тукани, накацали по палмите, делфини и морски крави, които се гонеха в лазурните води, порази ги воят на маймуната ревач — заприлича им на бученето на океана, преди да разберат откъде идва. Преди обяда отидоха с лодка до малкия риф, който приличаше на бяла ивица откъм брега. Гмурнаха се и пред очите им се разкри ново вълшебно царство със сияйните цветове на коралите, а също на безбройните пъстри риби от най-различни видове. Ивет знаеше имената им, и то на няколко езика — едно от предимствата да имаш баща дипломат, работил във всички основни европейски столици. Тя се забавляваше да му показва яркочервените сунгери, приказните риби катерици и папагалови риби — невероятни

имена за невероятни същества. Когато се доближи до риба, която приличаше на японско ветрило с нежни бели и оранжеви райета, Ивет го докосна по ръката и те изплуваха на повърхността.

— Това е риба лъв, моя любов — каза му тя, а кафявите ѝ очи искряха като водата. — По-добре ѝ се възхищавай от разстояние. — Обясни му, че перките ѝ отделят силна отрова. — Прилича на подводно цвете, нали? Но както казва Бодлер: „Там, където има красота, човек намира смъртта.“

Белиз не беше рай; и двамата знаеха, че недалеч от тях съществуваха бедност и насилие. Но пък наистина бе красиво и тази красота съдържаше някакъв вид истина. Беше истина поне за тях: тяхната способност да усещат и да се захласват по възвишените неща. На този коралов риф той разбра нещо, което не искаше да забравя. Разбра, че точно както тези сияйни, трепкащи и ослепителни риби изглеждат сиви и еднообразни, след като бъдат извадени на повърхността, неговата вътрешна истина не може да надживее действителността, с която се сблъскваше по време на работата си. *Защо не си го напомниш сега* — подкани се той.

Същата вечер на осветения от луната плаж: спомените му бяха несвързани, купчина от мъчителни откъслечи. Не можеше да ги събере, без да се разкъсва от мъка. Фрагменти. Ивет и той лудуват на плажа. Дали друг път се бе чувствал толкова безгрижен? Никога преди това и без съмнение никога вече. Спомни си как Ивет тичаше към него на частния плаж. Беше гола, а косата ѝ — златна дори на сребрилата лунна светлина — падаше върху раменете ѝ, щастливото ѝ лице сякаш излъчваше сияйна светлина. Не беше забелязал дотогава нещо, което приличаше на малка рибарска шхуна, закотвена до брега. Двата кратки проблясъка откъм шхуната. Дали наистина бе видял проблясванията на дулото, или си ги представи по-късно, докато се опитваше да разбере смисъла на онова, което се случи: куршума, пронизал нейната шия, нейната мека и красива шия; куршума, пронизал тялото ѝ. И двата куршума бяха голям калибър и причиняваха незабавна смърт. Само че той не видя самите куршуми, а последиците от тях. Спомняше си как тя падна към него, сякаш искаше да го прегърне, и че минаха няколко секунди, преди изуменият му мозък да осъзнае какво се е случило. После чу рев — като далечния крясък на маймуната ревач, като

поренето на вълните от сърф, само че още по-силен — но така и не разбра веднага, че бе собственият му рев.

Където има красота, човек открива смъртта.

Онова, което си спомняше от погребението във Вашингтон най-отчетливо, бе дъждът. Свещеник произнасяше погребално слово, ала звукът се отблъскваше от главата на Белкнап: облечен в черно непознат, с професионално траурно изражение, непознат, чиито устни се движеха, без съмнение произнасяха молитви и шепнеха ритуални слова на утеха — какво общо имаше този човек с Ивет? Беше обсебен от нереалността на всички пред него. Отново и отново потъваше в дълбините на своя ум, опитвайки се да открие жестоката истина, която преживя на кораловия риф същия ден. Имаше спомен за спомена; но споменът, който бе от значение, бе изчезнал или се бе спотаил в твърда черупка, оставайки завинаги недостъпен.

Нямаше никакъв Белиз, никакъв плаж, никаква Ивет, никаква вечна истина; само гробището, яркозелено парче земя от трийсет акра срещу река Анакостия. Ако не беше присъствието на Джаред Райнхарт, той се съмняваше, че щеше да загрее какво става.

Райнхарт беше железен. Една от стабилните опори в живота му. Той тъгуваше за Ивет заедно с Белкнап, но тъгуваше повече за своя приятел. Белкнап не понасяше да го съжаляват и Райнхарт го знаеше, поради което сдържаше състраданието си с хапливи забележки.

— Ако не бях наясно, Кастор — каза Райнхарт в един момент, обвивайки с ръце раменете на своя приятел и обгръщайки го с топлота, която противоречеше на думите му, — бих казал, че си пълен балък. — При цялата непоносима болка, която Белкнап чувстваше, той успя да се усмихне и дори да се разсмее за малко.

После Райнхарт срещна погледа му.

— Знаеш, че винаги ще съм тук до теб — каза спокойно приятелят му.

Говореше просто, прямо; клетва за вярност на един боец към друг боец.

— Знам — отвърна Белкнап, а думите му заседнаха в гърлото. — Знам.

И наистина знаеше.

Ненарушима връзка на преданост и чест: беше също така дълбока истина. В Рим беше истината, която щеше да го крепи. Онези,

които бяха навредили на Полукс, нямаше да се отърват от Кастор. Те се бяха отрekli от правото си на безопасност. От правото си да живеят.

Автомобилът, който спря пред къщата на Андреа, изглеждаше абсурдно нелепо: „Мерцедес Бенц SEL“ — дълъг, лъскав, черен. Никак не подходеше на скромната ѝ улица с малки къщи и дворове. Но заседанието на управителния съвет бе насрочено за този следобед, а Хорас Линвил ѝ обясни, че за да се стигне до централата на фондацията, се свива по няколко необозначени завоя в област Уестчестър и има опасност, ако тръгне сама, да обърка пътя.

До края на двучасовото пътуване шофьорът свиваше от едни тесен път в друг, явно стари коларски пътища, които съвсем отскоро бяха асфалтирани. По платната почти нямаше знаци. Опита се да запомни завоите, но не беше сигурна, че можеше да повтори пътуването сама.

Кътоуна, на около шейсет километра северно от Манхатън, представляваше странна смесица от простота и богатство. Същинското село, част от общината Бедфорд, беше като сценичен декор във викториански стил; но истинското действие се разиграваше в неговите гористи околности. Именно там семейство Рокфелер разполагаха с огромно имение, както и международният финансист Джордж Сорос и още десетина милиардери, които не се афишираха публично. По някаква причина хора, които живееха сред невиджано богатство, често виждаха себе си да живеят в Кътоуна. Селото носеше името на индианския вожд, от когото е било купено през деветнайсети век, и въпреки своята аграрна атмосфера притежаваше и търговски дух — покупко-продажбата на недвижими имоти, знания и души — който не бе помръднал ни най-малко с годините.

Неравният път постави на изпитание дори съоръжения с възглавници за амортизиране мерцедес SEL.

— Съжалявам, малко е неравно — каза напълно спокойно шофьорът.

Районът, през който пътуваха, беше слабо залесена, изоставена земеделска земя, която гората постепенно си връщаше през последните няколко десетилетия. Накрая, пред погледите им се появи красива тухлена къща — керемиденочервена, в джорджиански стил, с корнизи

от варовик от Портланд. С трите си етажа и аспиден мансарден покрив беше внушителна, без да е претенциозна.

— Великолепна е — каза тихо Андреа.

— Това? — Шофьорът се закашля, сякаш за да прикрие смеха си. — Това е къщата на портиера. Фондацията е на около километър надолу по пътя.

При приближаването на колата част от черната желязна ограда с остри върхове се отвори с плъзгане и те навлязоха в алея с липи от двете страни.

— Мили Боже — каза Андреа няколко минути по-късно.

Онова, което отдалеч изглеждаше като хълм, като земно възвишение, се оказа огромна раздвижена постройка от шисти и камък, едновременно старинна и необичайна. Нямаше нищо общо с традиционната внушителна английска провинциална къща — без готическата зидария, без прозорци с оловни рамки, без крила или вътрешни дворове. Вместо това се състоеше от прости форми — конуси, колони и правоъгълници — и беше направена от дърво и местен пясъчник. Палитрата от естествени цветове — богати нюанси на ръждивочервено, сепия, тъмнокафяво — бе причината да хармонира така добре с околната среда. А това я правеше още по-изумителна, забеляза Андреа, след като се доближи достатъчно, за да я разгледа — размерът, елегантността на всеки детайл: широките веранди, назъбените шисти по стените, леко асиметричните форми. Беше огромна, но дотолкова лишена от показност, че размерите ѝ изглеждаха внушителни по мащабите на природата, а не изкуствени.

Андреа сякаш остана без дъх.

— Красота — съгласи се шофьорът. — Не че д-р Банкрофт има голяма полза от нея. Ако зависеше само от него, щеше да я продаде и да се премести в обикновено жилище. Но казват, че учредителният съвет няма да го допусне.

— Хубаво нещо.

— Предполагам, че сега отчасти е ваше.

Колата спря на обособен паркинг с чакълеста настилка в единия край на огромната сграда. Андреа усети, че коленете ѝ се подкосяват, докато се изкачваше към ниска веранда, и после влезе във фойе, обляно в светлина. Долавяше се лек мирис на старо дърво и политура за мебели.

Веднага я посрещна жена, която се държеше официално.

— От протокола — обясни на Андреа жената с гъста медночервена коса и чип нос. — *Радваме се*, че се присъединихте към нас.

— Това място е очарователно — каза Андреа, сочейки около себе си.

Напръсканата с лак коса на жената почти не се помръдна, когато тя кимна енергично.

— Построена е през 1915 г. по проект на Х. Х. Ричардсън, проект, който той така и не успява да изпълни приживе. Трийсет години след смъртта му светът е във война и страната ни се готви да се включи в битката. Тежки времена, но не и за семейство Банкрофт.

Вярно е — помисли си Андреа и си припомни история, според която представител на семейство Банкрофт натрупал състояние от оръжие и боеприпаси през Първата световна война. Нейните интереси в историята никога не бяха обхващали семейството на баща ѝ, но беше прочела нещичко оттук-оттам.

Залата на управителния съвет се намираше на втория етаж, многокрилните ѝ прозорци гледаха към терасовидна градина, потопена в ярки цветове. Андреа беше придружена до стол от едната страна на дълга маса, която приличаше на масите за хранене от епохата на крал Джордж, където вече се бяха настанили десетина души — членове на управителния съвет и служители от персонала на фондацията. Елегантен сервиз за чай и кафе бе подреден в единия край на залата. Мъжете и жените около масата разговаряха тихо и докато Андреа разлистваше папката пред себе си, дочу безброй имена на клубове, за чието съществуване не знаеше, имена, които можеха да бъдат марки на яхти или на пури, на директори на пансионни, за които не бе чувала. През вратата на отсрещната стена на залата се появиха двама мъже в костюми, придружавани от по-млада асистентка. Разговорите в залата започнаха да заглъхват.

— Това са програмните служители на фондацията — обясни мъжът, който седеше вдясно от Андреа. — Това означава, че е време за представяне и обсъждане.

Андреа се обърна към своя съсед: леко тантурест, с побеляла на места червеникава коса, прекалено щедро намазана с гел, който бе запазил видими следи от гребена. Загорялото му лице въобще не

съответстваше на белите му ръце без косми, а корените на косата му покрай челото бяха придобили леко оранжев оттенък.

— Аз съм Андреа — каза тя.

— Саймън Банкрофт — отговори той. Гласът му прозвуча някак студено и сухо. Очите му бяха оловносиви и безизразни. Челото му бе странно неподвижно, реши тя; клепачите му рядко помръдваха, докато говореше.

— Ти си момичето на Рейнолдс, нали?

— Беше мой баща — отговори тя, наблягайки на формулировка, чието значение без съмнение му убягна.

Тя не бе момичето на Рейнолдс; беше момичето на Лора, ако въобще беше нечие момиче.

Издънка на низвергнатата.

Почувства прилив на враждебност към мъжа до нея като генетичен зов от някаква древна кръвна вражда, който по странен начин премина. Осъзна, че всъщност я притесняваше не чувството, че не си е на мястото, а чувството за *принадлежност* към това място. Външен човек, вътрешен човек: кое от двете бе тя?

Ами ако сама трябваше да реши?

Развържи хрътката — мислеше си Тод Белкнап саркастично. — *Развържи дяволската хрътка.*

Върху всички капаци на уличните шахти бе изписан инициалът „SPRQ“. *Senatus Populusque Romanus*: Сенатът и народът на Рим. Някога голям политически жест, сега като повечето политически жестове не беше нищо повече от лого. С малък лост оперативният агент повдигна капака и заслиза по стълбата, докато се озова върху разнебитен дървен под във входящо пространство с височина шест метра и ширина метър и половина. Включи фенерчето си на средно положение и обходи с лъча наоколо, за да огледа какво има. Стените на бетонната шахта бяха опасани с кабели, най-дебелите с големина на цигара, които падаха като драперии — черни, оранжеви, червени, жълти, сини. Телефонни кабели отпреди петдесет години висяха до коаксиални кабели от седемдесетте и осемдесетте години и до модерни фиброоптични кабели, прокарани съвсем отскоро от общински фирми като „Енел“ и АСЕА. Цветовете на кабелите щяха да означават нещо за

служителите на „Енел“, които караха вановете на „Енел“ и носеха униформи на „Енел“. Така предполагаше Белкнап. Той бе единственото изключение.

На тавана се събираха капки вода, натежаваха и се стичаха на неравни интервали. Белкнап погледна малък светец компас. Вилата се намираше на малко повече от километър и той лесно измина по-голямата част от разстоянието, тъй като главният тунел вървеше паралелно на улицата.

Не може да пречи на един добър човек — мислеше си той. — Или лош човек.

Заплахите и протестите на Уил Гарисън оставиха у Белкнап лош вкус в устата. Дали понякога беше стигал твърде далеч в миналото? Без съмнение. Белкнап не беше от хората, които чакат да светне зелено, за да минат на кръстовище. Не го биваше с писмената работа. Пътят на света е дълъг и криволичещ, но клони към справедливостта — бе казал някакъв пророк и Белкнап се надяваше да е вярно. Ако нещо се проточеше прекалено, Белкнап с радост се заемаше да съкрати пътя към справедливостта.

Не беше склонен да се самоанализира, но не си правеше илюзии за себе си. Понякога беше сприхав, буен, дори жесток — в това нямаше никакво съмнение. Имаше моменти — много редки, — когато гневът вземаше връх над волята му; в такива моменти знаеше много добре какво е да си обладан от зли духове. Ценеше най-много от всичко предаността: тя бе мотивираща сила в живота му; не можеше да се сети за нищо по-презряно от предателството. Беше убеден в това до мозъка на костите си, то бе част от неговата същност и съществуване.

Забеляза дупка с широчина метър и половина на прохода на мястото, където тунелът следваше завоя на улицата. Добре, че я видя навреме и я прескочи. Инструментите му — лостът и пистолетът за абордажни куки — се мандахерцаха неудобно на бедрото му. Пистолетът за абордажни куки бе компактен модел с корпус от олекотен полимер, но все пак беше обемен, а и тризъбата абордажна кука непрекъснато излизаше от калъфа.

Въпреки възраженията на Гарисън, инстинктът на Белкнап му подсказваше, че съществува връзка между убийството на Ансари и изчезването на Джаред Райнхарт. Но не можеше да се разчита

единствено на инстинктите. Приятели на Белкнап в „Консулски операции“ — истински приятели — никога не биха му обърнали гръб само заради глупостите, които Гарисън избълва, и когато попритисна един от тях, научи за няколко много показателни вътрешни доклади. Техните източници бяха така наречените „неупоменати канали“ — свръхсекретни агенти, и както приятелят му аналитик предупреди, картината все още бе мътна, като полупроявен негатив на снимка. Но първоначалните сведения показваха, че похитителите на Райнхарт бяха наети или привлечени от друга, по-мощна организация. Господарите кукловоди имаха свои господари кукловоди. Убийството на Халил Ансари се вместише в подобен сценарий — тайно превземане на една мрежа от друга, по-мощна мрежа.

Вече трябваше да е съвсем близо до вилата. Но проходът, по който вървеше, нямаше да го изведе до самата вила; кабелът влизаше в къщата през тръби от PVC с диаметър само няколко сантиметра. Водопроводните и канализационните тръби също не бяха достатъчно широки — по-малко от трийсет сантиметра. След като сравни архитектурните чертежи с геолошко проучване обаче, Белкнап установи, че има друг път, по който можеше да стигне. Дългата над четиристотин километра римска система от акведукти, от която едва петдесетина километра бяха под земята, са изисквали за поддръжката си легиони от работници под ръководството на Куратум Аквариум, пазителя на водите. А пазителят на водите настоявал винаги акведуктите да бъдат изградени с оглед на тяхната лесна поддръжка и ремонт: античният еквивалент на шахтите — отвътре с обшивки — били инсталирани на равни разстояния, за да се разчистват бързо затлачванията. В шуплестата почва под улиците на Рим модерни тунели за кабели и други цели редовно се пресичат с улеите и отворите за достъп на древните акведукти, включително акведуктите на Траян. Белкнап отново погледна компаса, както и уреда, който приличаше на педометър и измерваше хоризонталното преместване. С помощта на двата инструмента можеше да определи точното си положение. Спря пред закачена на панти желязна врата, след което продължи в съседен тунел, откъдето минаваха газопровод и водопровод. Въздухът беше застоен и вонеше като в помийна яма, пълна с мухъл и плесен и гъбясала с вековете. Тунелът с тръбопроводите вървеше почти паралелно на улицата отгоре, а приличащото на пещера пространство,

в което навлезе, започна да се снижава, като всяка стъпка го отвеждаше по-дълбоко и по-дълбоко под земята. Въздухът също ставаше по-застоял и по-сернист, докато слизаше.

Тунелът — макар че точно на това място приличаше повече на пещера след толкова векове, през които покривът му се рушеше и отломките падаха на пода, повече на геоложко образувание, отколкото на прокопан от човека проход — ту се стесняваше, ту се разклоняваше и преди да стигне там, закъдето се бе запътил, се налагаше да обикаля и да се връща по няколко пъти в този подземен лабиринт. В някои от страничните тунели вероятно не бе стъпвал човешки крак от векове.

Мина му през ума неприятната мисъл, че ако си изпуснеш фенерчето или компаса, лесно щеше да се загуби завинаги, а скелета му щеше да открие поредният безразсъдно смел изследовател кой знае след колко много години в бъдещето.

Под каската на главата му косата му бе мокра от пот; наложи се да спре и да си върже носна кърпа около челото, за да не се стича потта в очите му. Най-накрая, по негови изчисления той се озова точно под вилата, но на дълбочина около петнайсет метра, колкото е дълбочината на кладенец в прерията.

Предпазната решетка на мазето, отбелязана на архитектурните чертежи, му подсказа идеята. Явно не беше необичаен елемент за вилите, построени върху античните и вече празни водни тунели. И наистина, това бе най-лесният начин за предотвратяване на наводнения в мазетата при силни дъждове. За отвеждане на водата се изкопаваше шахта на дълбочината на излезлите отдавна от употреба римски тунели.

Включи фенерчето на най-голяма яркост и освети целия път пред себе си. След няколко минути оглед забеляза купчина пръст, покрита с лишеи върху каменистия под на тунела, а над нея, доста над нея — приближи малък дигитален бинокъл до очите си — имаше решетка. Свали калъфа от пневматичния пистолет за абордажни куки, насочи го нагоре и натисна спусъка. С мек пукот наустникът освободи свитата кука и прикрепените към нея двойка полипропиленови въжета. Издрънчаване му подсказа, че куката се е захванала. Дръпна силно въжето, стори му се стабилно. С ново дърпане събраното в чиле полипропиленово въже се разви и се получи нещо като въжена стълба. Изглеждаше нестабилна и несериозна, но външният вид лъжеше.

Преплетената микрофибърна структура можеше да издържи тегло няколко пъти по-голямо от неговото.

Започна да се изкачва. Напречните въжета бяха закрепени на разстояние около шейсет сантиметра едно от друго между двете странични въжета и след като изкачи една трета от разстоянието, знаеше, че едно плъзване на стъпалото му щеше да е фатално. Всичко щеше да е напразно, разбира се, ако някой вече се намираше в мазето и бе забелязал абордажната кука. Но сякаш шансовете бяха на негова страна. Охраната по-скоро щеше да инспектира мястото проформа — искрено се надяваше на това — само веднъж или два пъти през нощта.

След като най-накрая се изкачи, видя, че решетката е свръхтежка — вероятно около половин тон стомана, закрепена яко от собственото си тегло, а въжената стълба нямаше да му осигури достатъчно тяга да я повдигне. Сърцето му се сви. Да стигнеш толкова далеч... да си на сантиметри разстояние...

Отчаяно той огледа обшивката на шахтата, където тя се срещаше с предпазния дренаж на мазето. Точно там беше монтиран метален цилиндър като кюнец. Приличаше на тенекия. С малкия лост той изви материала на две места, така че се получи импровизиран корниз. Стъпи от двете противоположни стени на шахтата и натисна решетката нагоре. Беше неестествен ъгъл на налягане; лактите му бяха повисоко от раменете, когато започна да натиска. Масивната решетка не се помръдна.

Сърцето на Белкнап започна да бие лудо, не толкова от усилието, колкото от чувството на безсилие, което нямаше да позволи да се превърне в отчаяние. Помисли си за Джаред Райнхарт, държан някъде от наемниците на мрежата на Ансари и изцяло зависим от тяхната воля. *Човек подбира внимателно своите приятели* — каза му веднъж Джаред. — *След което никога не ги предава.* Джаред бе удържал на думата си. Ами Белкнап?

Белкнап знаеше за мнозина, които бяха загубили живота си нелепо било вкъщи или на терен. Мак „Планината“ Марин бе оцелял в десетки високорискови операции, за да умре у дома от спукване на аневризма на някакъв малък кръвоносен съд в мозъка. Мики Дъмет, по чието тяло имаше белези от четири куршума, предаде Богу дух на кръстовище в провинцията, на което шофьор на товарен камион не забелязал знака „Стоп“. Алис Захави беше застреляна по време на

операция, толкова зле замислена от самото начало, че дори всичко да бе минало гладко, нямаше грам тактическа или разузнавателна стойност. Те бяха свестни мъже и жени, на които съдбата бе отредила безсмислена, презряна смърт. Белкнап си пое дълбоко дъх. Да даде живота си, за да спаси човек като Джаред Райнхарт — едва ли имаше по-благородна смърт. Във време, когато героизмът беше застрашено от изчезване качество, той не можеше да си представи по-добра смърт от тази.

Сега Белкнап напъна всяка фибра на тялото си, изпълнен със сила, която по някакъв начин го връхлетя отвън, а не дойде от него.

Решетката помръдна.

Нагоре и още нагоре. Застопори масивната решетка в единия край, колкото да си пъхне ръката и после я изтласка още нагоре. Твърд метал върху гладък бетон: по-тихо отколкото предполагате.

И така четирийсет минути след като паркира вана на службата по поддръжка на телефонните шахти, той се добра до мястото, което се бе стремил така отчаяно да избегне: място, проектирано съобразно рафинирания и дълбоко изкривен вкус на покойния Халил Ансари.

Сега предстоеше нещо, което за Белкнап винаги представляваше най-голямата трудност.

Да чака.

КЪТОУНА, НЮ ЙОРК

Програмните служители се впуснаха да представят своите виждания, а Андреа се опита да се съсредоточи, отначало като си придаде спокоен и уверен вид. Не след дълго обаче вниманието и бе приковано от изложенията. По всички правила се очакваше да бъдат досадни. Но тя бе изненадана колко разностранна е дейността на фондацията. Проекти за питейна вода и ваксинации в Третия свят, програми за ограмотяване в Апалачите, програми за изкореняване на детския паралич в Африка и Азия, за доставка на храни в най-бедните райони. Всеки служител на фондацията говореше за проектите, за които отговаряше, в конкретни параметри: разходи, очаквания, планове за бъдещето, оценка на ефективността. Езикът бе пряк, делничен, делови. И все пак онова, за което говореха, беше невероятно забележително — проект след проект, които щяха да променят живота на хиляди хора. Стана дума за прокаране на канали в бедни райони,

които да позволят напояване и подобряване на земеделието. Няколко снимки върху монитор на стената показваха ясно какъв е резултатът: пустинята наистина разцъфтяваше.

Подобно на фондацията „Рокфелер“, „Банкрофт“ имаше представителства по целия свят, но се стараше да държи своите режийни разходи под строг контрол. Един след друг ораторите говореха за бизнес етика при „стойността на парите“, разяснявайки какво са те за благотворителната организация — особено като се имаше предвид, че „стойност“ в този контекст се отнасяше до спасени човешки животи и прекратяване на страдания.

Може би това не беше учудващо, имайки предвид човека, който стоеше зад фондацията — помисли си тя.

Пол Банкрофт. Беше име, предизвикващо трепет и страхопочитание. Доктор Банкрофт никога не се набиваше на очи: въобще не си падаше по вечери с черни вратовръзки, не обичаше да го споменават и във вестникарските рубрики за висшето общество. Онова, за което не можеше да се мълчи, бе неговият многостранен гений. Андреа си спомни, че на семинарите по основи на икономиката в началните курсове я задължаваха да усвои поредица от променливи функции, известни като теоремата на Банкрофт — и задълбавайки, тя откри, че авторът им е всъщност неин братовчед. Още на двайсет и няколко годишна възраст доктор Банкрофт направил значителен принос към теорията на игрите и нейните приложения в етиката. Фондацията му обаче бе плод на далеч по-практичен ум: серия от страхотни инвестиции и спекулации на борсата, които бяха преобразували приличното семейно богатство в дарителски фонд и превърнали скромната като мащаби фондация в организация, представена в цял свят.

Тричасовото представяне бе направено от програмен служител, на име Рандол Хейуд — със зачервено и загрубяло лице, което подсказваше, че е прекарал много години под тропическото слънце, глава с формата на куршум и гъста черна коса. Областта му бе тропическата медицина и той отговаряше за програма, насочваща фондове към проучване и разработка на лекарства срещу малария. Деветдесет милиона долара щяха да отидат при научноизследователска група в медицинския институт „Хауел“, други деветдесет милиона — при група в университета „Джон Хопкинс“. Хейуд говори накратко за

„молекулните цели“, за протоколите от опитите с ваксини, за конкретните предизвикателства, поставени от патогена, за неприложимостта на ваксините, които се разработваха понастоящем. Около милион човешки живота отнемаше всяка година най-агресивният малариен паразит, *plasmodium falciparum*.

Милион човешки живота. Статистика? Абстракция? Или трагедия?

Хейуд говореше така, сякаш боботеше. У него имаше нещо мрачно. *Буреносен облак на зазоряване* — помисли си Андреа.

— Резултатите досега, е, не забелязваме пробиви на хоризонта. Никой не желае да дава свръхобещания. В тази област имаше поредица от големи надежди и разбити надежди. Но не сме се отказали.

Очите му обходиха дългата маса, подканяйки за въпроси.

Андреа остави чашата си за чай така, че да се чуе дрънченето на порцелан върху порцелан — беше по-учтиво, отколкото да си прочисти гърлото.

— Извинете ме, аз съм съвсем нова, но както бяхме информирани, фондацията се насочва към области, които пазарът не обслужва в достатъчна степен — тя замълча многозначително.

— И ваксините са добър пример — каза Хейуд, кимайки важно. — Ползата от ваксинирането е много по-голяма от ползата му за отделния индивид, защото, ако аз съм ваксиниран, това помага и на вас. Няма да заразя с патогена други хора и, разбира се, обществото няма да плаща разходите за лечението ми, за отсъствията ми от училище, хоспитализацията. Всеки здравен икономист ще каже, че ползата от ваксинацията за общността може да бъде двайсет пъти по-голяма от разходите, които индивидът ще заплати. Затова правителствата винаги с готовност инвестират във ваксинирането. Това е за благото на обществото, същото като хигиената, чистата вода или каквото се сетите. В този случай, разбира се, положението е най-тежко в най-бедните страни по света, където просто липсват необходимите ресурси. В страни като Уганда, Ботсвана или Замбия здравните бюджети възлизат на не повече от петнайсет долара на човек. У нас се падат по близо пет хиляди долара на човек.

Погледът на Андреа се съсредоточи върху Хейуд, докато той говореше. Грубата му физиономия правеше бледите му очи да изглеждат още по-поразителни. Беше яко сложен, с големи ръце,

нокти, изрязани до кожата. Следователно от типа хора, с които тя имаше известен опит: мъжко момче... нервак.

— Това поставя нещата в перспектива — каза Андреа.

— Изчисленията са до цент. Фармацевтичните компании нямат грешка при разработването на лекарства, за които има пазар. Но нямат финансов стимул да изразходват големи суми в разработването на медикаменти за хора, които не могат да си позволят да плащат за тях.

— И тук се появява фондацията „Банкрофт“.

— И тук се появяваме ние — каза Хейуд, кимайки мрачно. — Общо взето, онова, което се опитваме да правим, е да наливаме вода в помпата.

Той започна да си прибира бумагите, но Андреа не беше приключила още.

— Извинете — каза тя. — Бях във финансовия бизнес и може би гледам на това предубедено. Но вместо да се опитвате да съберете печелившия екип, защо не предложите стимул на някой изследователски екип, който вече работи по проблема?

— Извинете? — Хейуд потърка носа си.

— Да не хвърляте пари на вятъра, искам да кажа. — Около масата се разнесе тихо хихикане, а Андреа усети как се изчервява. Съжали, че се обади. *Но съм права* — помисли си тя запалено. — Трудно е да се *насочва* иновацията. Но аз предполагам, че има стотици лаборатории и изследователски екипи — в университетите, в изследователските институти с идеална цел, биотехнологичните фирми, — които могат да направят нещо. Просто ги стимулирате да се конкурират, а вие се възползвате от резултата. Казахте, че фармацевтичните компании и биотехнологичните фирми нямат грешка в разработката на лекарства. Защо не им предложите стимул за това? Обещайте им, че ще изкупите един милион дози примерно от ваксината на справедлива цена. Което означава да се стимулира всеки потенциален инвеститор, а това ще увеличи на практика сумата, вложена от вас.

Грозноватото лице на програмния служител прие изражение на потиснато раздразнение.

— Онова, което се опитваме да правим — обясни той, — е да дадем старт на хората.

— И подбирате кандидатите, които смятате, че имат най-добри шансове да спечелят?

— Точно така.

— Тоест залагате.

Програмният служител замълча за миг. От отсрещния край на масата мъж с изискан вид и вълниста сива коса срещна погледа на Андреа.

— И какъв е *вашият* модел? — попита я той. — Разиграване на лотария за медицински изследователи? „Вие можете да сте победителят!“ — неща от този род?

Гласът му бе спокоен, почти благ. Предизвикателството се съдържаше в думите, не в тона.

Лицето на Андреа Банкрофт пламна. Но не можеше да си позволи да възрази. Досети се за нещо, което бе прочела в книгите по история. Погледна в очите мъжа.

— Толкова нова ли ви се струва идеята? През осемнайсети век британското правителство обявява награда за всеки, който успее да открие начин за измерване на дължината на морето. Ако проверите, ще откриете, че проблемът е бил разрешен и че наградата е била получена.

Насили се да отпие още една глътка от чая си, като се надяваше, че никой не е забелязал треперенето на ръката ѝ.

Сивокосият мъж я изгледа продължително и с възхищение. Чертите му бяха остри и правилни, само кафявите му очи ги омекотяваха; облеклото му — тъмносиво сако от туид, закопчана догоре жилетка — бе определено като на професор. Някой от програмните консултанти?

Тя сведе очи към чашата с чай, след като изведнъж се почувства засрамена. *Много добро начало, Андреа, няма що* — помисли си тя. — *Създаде си врагове още през първия ден.*

Но като цяло се чувстваше развълнувана: това не бяха хора, които само говореха, че ще променят света, те в действителност го правеха. И притежаваха способностите и ресурсите за това. Ако въобще имаше шанс да се срещне с д-р Банкрофт лично, трябваше да спре да си чеше езика.

Програмният служител си събра бумагите.

— Със сигурност ще вземем предвид вашите бележки — заяви той.

Не беше нито отхвърляне, нито съгласие.

— Да бе — каза загорелият мъж вляво от Андреа.

Саймън Банкрофт, спомни си тя името му. Пусна ѝ бърза усмивка: вероятно подигравателно поздравление, макар че бе толкова двусмислено, че можеше да го представи по-късно за истинско.

Обявиха половинчасова почивка. Членовете на управителния съвет излязоха от залата на групи, някои се отправиха към долния етаж, където сервираха кафе и сладкиши; други се заразхождаха из галерията, някои седнаха навън, настаниха се в шезлонги, покрити с чадъри, и се зачетеха в малките екрани на своите лаптопи. Андреа се зашляя безцелно, като изведнъж се почувства самотна: като ученичка, която току-що е сменила училището. *Не искаш да седнеш с не когото трябва в кафенето* — помисли си тя язвително. От унеса ѝ я откъсна мек баритон.

— Госпожице Банкрофт?

Тя вдигна поглед. Мъжът с вид на професор в самото от туид и жилетката. Очите му гледаха ведро. Беше около седемдесетгодишен, но по лицето му, когато беше в покой, нямаше нито една бръчка. От начина, по който се движеше, също личеше изключителна жизненост.

— Ще ме придружите ли за малка разходка?

Тръгнала по пътека с аспидни плочки зад къщата, слязоха покрай няколко терасовидни градини и минаха по малък дървен мост над поточе, след което се озоваха в лабиринт от жив плет.

— Тук е различен свят — каза Андреа. — Разположен по средата на друг. Като ресторант на лунна светлина.

— О, това място. Храната е добра, но не и атмосферата.

Андреа се усмихна.

— Откога сте във фондацията „Банкрофт“?

— Отдавна — отвърна мъжът.

Стъпваше леко върху малки клонки. Панталоните му бяха от рипсено кадифе, а обувките високи. Като за професор, но елегантни, забеляза Андреа.

— Явно ви харесва?

— Запълва ми времето.

Той сякаш не бързаше да повдигне темата, по която изразиха несъгласие, но тя въпреки това се чувстваше неудобно.

— И така — започна тя след кратка пауза. — На глупачка ли се направих?

— Бих казал, че направихте на глупак Рандол Хейуд.

— Но аз мислех...

— Вие мислехте какво? Абсолютно права бяхте, госпожице Банкрофт. *Пипай леко, не пришпорвай* — това е най-ефективното използване на ресурсите на фондация, когато стане дума за медицински проучвания. Вашият анализ беше изцяло финансов, така да се каже.

Андреа се усмихна.

— Бих искала да го кажете пред големия господин.

Възрастният мъж я изгледа въпросително.

— Имам предвид, кога ще имам възможност да се срещна с д-р Банкрофт? — След като изрече думите, остана с чувството, че е сбъркала. — Добре, да говорим за друго. Кой казахте, че сте?

— Аз съм Пол.

— Пол Банкрофт. — Изведнъж загоря тя.

— Страхувам се, че да. Сигурно сте разочарована. Извинявам се, госпожица Банкрофт.

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Андреа — поправи го тя. — Чувствам се такъв идиот.

— Ако вие сте идиот, Андреа, ние се нуждаем от повече такива идиоти. Смятам, че забележките ви бяха изключително уместни. Вие веднага изпъкнахте сред празнодумците около вас, всичките видни преживни животни. Смея да кажа, че някои се впечатлиха. Вие дори скрихте и моята топка.

— В такъв случай сте играли адвокат на дявола.

— Не бих се изразил по този начин. — Той сбърчи вежди. — Дяволът няма нужда от адвокат. Не и в този свят, госпожице Банкрофт.

Старши пазачът Юсеф Али зави по тъмния коридор, а мощният лъч на фенерчето му осветяваше всяко ъгълче във вилата на улица „Анджело Масина“. Не можеше да допусне повече пропуски. Особено сега. Всичко беше толкова несигурно след убийството на техния

господар. А той знаеше, че новият господар няма да е по-малко възискателен. Физическата охрана на който и да е обект не струваше нищо без бдителността, с която бе инспектиран.

Сега в малка стаичка в задната част на приземния етаж тунизиецът проверяваше екрана, показващ показателите на сензорите в района. Електронните сензори бяха в положение „нормално“, но Юсеф Али знаеше, че методите на електронното засичане само подпомагаха човешкото наблюдение и никога не можеха да го заместят. Все още не беше приключил вечерната си обиколка.

В мазето забеляза нещо нередно. Вратата на стаята за разпити бе открената. От пролуката излизаше струя светлина, която пронизваше мрака.

Не трябваше да е оставена така. С пистолет в ръка Юсеф Али приближи до стаята, отвори тежката врата, която се плъзна бавно върху мощните, безшумни панти, и пристъпи вътре.

Изведнъж светлината угасна. Силен удар изби оръжието от дясната му ръка, а друг удар по краката му го повали на пода. Колко ли нападатели имаше? Дезориентиран от внезапно падналия мрак, той не можеше да разбере, а когато се опита да замахне, усети, че ръцете му са закопчани с белезници. Нов силен удар в средата на гърба му отпрати пазача в другия край на стаята.

После вратата на стаята за разпити се затвори зад него.

— Добре, аз наистина съм смутена — призна Андреа Банкрофт. Елегантно свиване на рамене.

— Наистина бях любопитен дали ще защитите позицията си, след като бяхте напълно права. — Сивата коса на възрастния мъж се посребри от следобедното слънце.

— Не мога да повярвам, че съм тук, че се разхождам с Пол Банкрофт. Човека, открил Байезианските мрежи. Теоремата на Банкрофт. Човека, който — о, Боже. Имам пропуски от началното училище. Извинете ме. Отново се поставям в затруднено положение. Като модно маце съм, срещнало Елвис.

Чувстваше, че се изчервява.

— Страхувам се, че Елвис напусна сградата — Пол Банкрофт се засмя с тих, мелодичен смях и те свиха надясно по пътеката.

Обраслият с дървета терен отстъпи място на морава от райграс, бял равнец и най-различни видове безименни диви цветя. Никъде не се виждаха магарешки бодили и тръни. Морава без никакви бурени; като почти всичко останало в имението в Кътоуна изглеждаше естествена, но все пак трябваше да е плод на нечия огромна грижа. Усвършенствана природа.

— Онези неща, за които споменахте — чувствам се като човек, който е написал няколко привлекателни поп парчета в началото на шейсетте — каза след малко Пол Банкрофт. — Като по-възрастен човек разбирам, че истинското предизвикателство е да приложиш теорията на практика. Накарай ума да служи на сърцето. — Направи така, че теориите да дадат плодове.

— Дълго сте се трудили над тях. Като се започне с основната теза за утилитарната етика. Не зная дали правилно съм схванала: действай по такъв начин, че да принесеш добро на възможно най-много хора.

Леко подсмиване под мустак.

— Така е разсъждавал Джереми Бентам през осемнайсети век. Фразата, доколкото знам, произлиза от трудовете на учения Джоузеф Пристли и етичния философ Френсис Хъчесън. Всички забравят, че модерната икономика е, така да се каже, ангажирана именно с максимализиране на общественото благо. Прилагането на функциите на Алфред Маршал и Артър Пигу за благосъстоянието към аксиомите на неоутилитаризма би трябвало да е очевидно за всеки.

Андреа се мъчеше да изрови от паметта си онова, което бе учила в класната стая — знанията и уменията, които бързо се усвояват за изпити и писмени работи, но точно толкова бързо се забравят.

— Доколкото си спомням, се говореше, че вие сте формулирали теоремата „Банкрофт“ в курсова работа като студент. При подготовка за семинар във втори курс, нещо такова. Вярно ли е?

— Да, вярно е — отвърна сивокосият мъж, по чието лице без нито една бръчица леко бяха избили ситни капчици пот. — Като юноша бях доста умен, за да я измисля, но недостатъчно умен да разбера, че хиляда пъти преди това е можела да бъде разработена. Тогава проблемите бяха по-лесни. Имаха решение.

— А сега?

— Сега като че ли само водят до нови проблеми, като руските кукли матрьошки. На седемдесет години съм и като се върна назад, ми е трудно да оценя този вид технически интелект, както останалите.

— Това е нещо като самоотричане. Не получихте ли медал „Фийлдс“? — Медалът „Фийлдс“ бе най-престижната награда по математика, равносилна на Нобеловата награда. — За първите ви разработки на теорията за числата, ако си спомням правилно. Тогава бяхте в Института за съвременни проучвания.

— Вие наистина ме карате да забравям на колко съм години — каза събеседникът ѝ с усмивка. — Все още пазя медала в кутия за обувки някъде. Върху него има цитат от римския поет Манилиус: „Да преминеш границата на твоето мислене и да станеш господар на вселената.“ Натрапчиво.

— И смирено — добави тя.

Вятър разклати високите треви на моравата, а Андреа потрепери. Вървяха към каменна стена. Изглеждаше древна като онези прегради, които разчертаваха английските пасища.

— Но сега вие сте в състояние да приложите идеята за принасянето на полза за максимален брой хора в практиката — продължи тя. — Това, че имате на разположение фондация, улеснява нещата.

— Наистина ли мислите така? — Лека усмивка. Още една проверка.

Андреа замълча за миг и отговори сериозно.

— Не е лесно, не. Защото съществува проблемът за възможностите за финансиране — какво друго бихте могли да направите с определена сума. А оттук произлиза и въпросът за последиците.

— Знаех си, че у вас има нещо, Андреа. Качествен ум. Истинска независимост. Способност да мислите самостоятелно за проблемите. С онова, което казвате, поставяте пръст в раната. Последиците. Страничните ефекти. Това е уловката за всички амбициозни начинания във филантропията. Нашата най-голяма битка, наистина.

Андреа кимна енергично.

— Никой не желае да бъде педиатърът, спасил живота на малкия Адолф Хитлер.

— Точно така — отговори Пол Банкрофт. — И понякога усилие да облекчиш бедността има за резултат още по-голяма бедност. Даряваш зърнени храни в някой район и лишаваш фермерите от работа. На следващата година западните хуманитарни организации не се появяват, нито местните фермери, които са били принудени да изядат зърното за посев. Свидетели сме на подобни неща непрекъснато през последните десетилетия. — Погледът на Банкрофт беше загрижен и фокусиран върху нея.

— Ами болестите?

— Понякога се прилага третиране, при което с лекуването на симптомите на инфекциозно заболяване се увеличава скоростта на разпространяване.

— Човек не би искал да е лекарят, който дава на болната от тиф Мери аспирин, за да може да си върши работата в кухнята — каза Андреа.

— Мили Боже, Андреа, вие сте *родена* за това — каза той и се усмихна, а около очите му се образуваха бръчици.

Тя отново се изчерви. Да си поискаш обратно рожденото право. Това ли имаше предвид?

— О, недейте — каза тя бързо.

— Просто имах предвид, че притежавате нюх за тези неща. Страничните последици се проявяват под всякакви форми и мащаби. Затова фондация „Банкрофт“ винаги трябва да мисли с пет хода напред. Защото всяко действие има страничен ефект, но този ефект също има ефекти, които също имат ефекти.

Тя почувства силата на мощен интелект, насочен към дълбок проблем и решен да не бъде победен.

— Най-малкото всичко това може да доведе до парализа. Започваш да мислиш за въпросните неблагоприятни ефекти и си казваш, че е по-добре да не предприемаш нищо.

— Освен когато — усещаха се интелектуалните флуиди от начина, по който Пол Банкрофт продължаваше мислите й, — няма изход от ребуса.

— Защото има последици и от бездействието, нали — продължи Андреа. — Правенето на нищо също има странични ефекти.

— Което означава, че никога не можеш да решиш да не решаваш.

Не беше двубой; приличаше повече на танц, назад и напред, напред и назад. Беше превъзбудена. Говореше с един от най-големите умове в епохата след войната за най-големите проблеми на съвременното и защитаваше собствени тези. Или се самоласкаеше? Котка, която танцува с лъв?

Изкачиха мълчаливо малка височина, могила, обрасла с камбанки, диви зюмбюли и лютичета. Чувстваше се в приповдигнато настроение. Беше ли срещнала друг път такъв изключителен човек? Пол Банкрофт не се интересуваше от пари, той притежаваше всичките пари на света. Интересуваше се само от това, какво може да се направи с пари, ако бъдат вложени много предпазливо. В колежа и в университета Андреа общуваше с учени, които отчаяно се стремяха да публикуват изследванията им в подходящото списание, да бъдат включени в академичните работни групи на подходящите конференции — преследвайки отчаяно учените и с най-увяхналата слава. А сега тя бе в компанията на Пол Банкрофт, който бе публикувал неувяхващи изследвания още преди да е навършил пълнолетие, който на двайсет и пет годишна възраст бе назначен в Института за съвременни изследвания, най-известния изследователски център в страната, където някога се бяха подвизавали Айнщайн, Гьодел и Фон Нюман, и който няколко години по-късно се отказа от това назначение, за да посвети цялата си енергия на фондацията и нейното разрастване. Този човек бе трезвомислещ и имаше голямо сърце — истински рядка комбинация, и много вълнуваща.

Това, че бе в неговата компания, правеше всичките ѝ предишни амбиции толкова *нищожни*.

— И така първата грижа при правенето на добро е да се избегне причиняването на зло — каза тя накрая замислено.

Сега слизаха надолу по могилката. Дочу пляскане на крила, погледна нагоре и видя ято диви патици да се издигат към небето като облак трепкаща перушина. Скрито зад могилката се оказа малко езерце с кристално чиста вода, около половин акър площ. Водни лилии бяха нацъфтели край бреговете му. Явно патиците бяха решили да изчакат зад дърветата, докато човешките посетители се отдалечат.

— Боже, толкова са прелестни — каза Андреа.

— Така е. А има една категория мъже, които, като ги видят, веднага се сещат за ловна пушка. — Пол Банкрофт се доближи до

езерцето, взе камъче от брега и с момчешка сръчност го плъзна по водната повърхност. Камъчето подскочи на отсрещния бряг. — Ще ти разкажа една история — обърна се с лице към нея. — Чувала ли си за Инвър Брас?

— Инвър Брас? Звучи като езеро в Шотландия.

— Точно така, макар че го няма на картата. Но е също име на група мъже — първоначално само мъже, — които идват от цял свят и се срещат там някъде през 1929 година. Организаторът е шотланец с много средства и големи амбиции. Хората, които събира, са от същата категория. Групата е съвсем малка. Само шестима души: всички влиятелни, всички богати, всички идеалисти, всички решени да превърнат света в по-добро място.

— О, това ли било?

— Толкова ли скромно изглежда? — попита той насмешливо. — Точно така. С тази цел е създадена групата Инвър Брас. И от време на време те изпращат огромни суми в бедни райони с идеята да намалят страданията и на първо място насилието, дължащо се на мизерията.

— Било е отдавна, времената са били различни.

Някъде в горичката отвъд долчинката катерица гризеше нещо.

— Случило се така, че основателят на Инвър Брас имал амбиции, които го надживели. Групата редовно се попълвала в следващите десетилетия. Не се променило само името на лидера — който и да е той, носел кодовото име „Генезис“. Като на основателя.

— Любопитен модел за подражание — осмели се да каже Андреа.

Тя намери друго кръгло камъче и се опита да го плъзне по водата, но не уцели точния ъгъл. То цамбурна и изчезна.

— Може би по-скоро поучителна история — възрази Банкрофт. — Те не били безгрешни. Ни най-малко. Истината е, че едно от техните постижения в инженерната икономика по недоглеждане води до появата на нацистка Германия.

Андреа го погледна в очите.

— Не говорите сериозно — каза тя е тих глас.

— А това зачеркнало всичко добро, направено дотогава от тях. Те мислели за причините и последиците и забравили, че последиците също са причини.

Слънцето ту се показваше, ту изчезваше зад пухести облаци.

Андреа се умълча.

— Изглеждате...

— Поразена — каза Андреа. — И бе точно така: професионален историк, поразен от историята на Инвър Брас, поразен от нехайния начин, по който я поднесе д-р Банкрофт. — Мисълта, че кабала като тази може да промени хода на човешката история... — Гласът ѝ заглъхна.

— Много неща не се споменават в книгите по история, Андреа.

— Жалко — каза тя. — Инвър Брас. От езеро в Шотландия до появата на Третия райх. Това нещо изисква човек да свикне с него.

— Никога не съм срещал по-бързо усвояване — измърмори застаряващият учен с почти приятелски тон. — Ти виждаш нещата преди повечето останали хора: да правиш онова, което е правилно, невинаги е лесно.

Той се загледа в дългата и ниска каменна стена, редица от изкусно наредени шисти.

— Сигурно често ви спохожда историята на Инвър Брас?

— И ме прави смирен. Както обичам да казвам, човек е длъжен да гледа напред. Иска ми се да вярвам, че фондацията „Банкрофт“ се съобразява с уроците на историята. Ние сме разбрали, че директният изстрел често е по-малко ефективен от рикошета. — Той взе ново камъче от брега на езерцето. Този път то отскочи три пъти. — Всичко зависи от движението на китката — каза ѝ той, намигвайки. Беше седемдесетгодишен, а мятеше камъчетата като седемгодишен. Беше се нагърбил с най-тежкото бреме на света, а създаваше впечатление за нещо по-леко и от въздуха.

— Спомняте ли си повика на Волтер: „Сразете страха!“ И моят е същият. Но трудният въпрос винаги е бил: Как? Както казвам, да вършиш онова, което трябва, невинаги е лесно.

Андреа пое дълбоко въздух. Облаците започнаха да се скупчват над тях, не само да се носят стремително.

— Много ми дойде, за да мога да го осмисля — каза тя накрая.

— Затова ви каня на вечеря в моя дом — семейно.

Той посочи към къща на неколкостотин метра отвъд каменната стена, покрита почти изцяло с виещи се растения. Значи Банкрофт живееше в съседен парцел и къщата му бе на двацет минути пеша от фондацията.

— Значи живеете до местоработата си — каза Андреа с безгрижна усмивка.

— Не се налага да пътувам — отговори той. — А и когато бързам, има пряка пътека. Това „да“ ли означава?

— Благодаря. С удоволствие.

— Имам идея. Синът ми ще се радва да се запознае с вас. Казва се Брандън. На тринайсет години е. Трудна възраст, както казват хората, но той се справя добре. Както и да е, ще уведомя Нюейла, че ще ни гостувате. Тя е, ами грижи се за нас. Ако предпочитате, може да я наречете гувернантка. Но звучи прекалено викториански.

— Ами вие принадлежите повече на епохата на Просвещението. Той избухна в смях.

След като накара възрастния мъж да се разсмее, Андреа изведнъж се почувства обзета от вълна необяснимо щастие. Тя бе далеч от дома си, а като че ли никога не се бе чувствала толкова у дома.

Родена сте за това — Каза нейният братовчед. Помисли за майка си и усети за миг студенина. Ами ако той беше прав?

Тод Белкнап закопча с белезниците китките и глезените на пазача, разсъблече го гол, като разцепи дрехите му с нож, и закачи белезниците за тежкия метален стол. Чак след това запали лампата. Да се надвие такъв мъж изискваше скорост и изненада, а тези предимства бяха временни. Стоманените вериги ги направиха постоянни.

На ярката флуоресцентна светлина матовото лице на мъжа изглеждаше жълтеникаво. Белкнап застана пред него и забеляза как очите му се разшириха, а после се свиха, след като го позна. Мъжът, който се представи с името Юсеф, бе едновременно слисан и уплашен. Самият нарушител, когото смяташе да измъчва, бе превзел стаята за мъчения.

Белкнап от своя страна огледа машинариите, с които бяха отрупани стените. Някои от уредите бяха неразгадаеми; въображението му не бе достатъчно болно, за да се досети как се използват. Други разпозна от посещение в музея на Пустерла в Милано, където беше изложена ужасяваща колекция от средновековни инструменти за мъчения.

— Твоят господар трябва да е бил колекционер — каза Белкнап.

На стола тунизиецът изкриви ръбестата си физиономия в презрително изражение. Белкнап трябваше да бъде много внимателен за това, докъде той бе готов да стигне. Голотата на пленника, както добре му бе известно, щеше да помогне да се подсили чувството за уязвимост на плътта, на цялата плът.

— Виждам, че разполагате с „желязна девица“ — продължи оперативният агент. — Впечатляващо. — Той се доближи до приличащата на саркофаг кутия, в която бяха наредени метални нокти. Жертвата, която пъхнеха вътре, щеше бавно да бъде разкъсана, а силата на виковете щеше да се увеличи многократно след затварянето. — Инквизицията е жива. Истината е, че не само увлечението по антиките е направило покойния ти господар любител на средновековните мъчения. Само помисли. Инквизицията съществува векове наред. Мъченията също. Това означава десетилетие след десетилетие, след десетилетие трупане на опит. Опитът учи. Опитът учи как да свириш върху фибрите на човешката болка като на проклета цигулка. Уменията, които те са усвоили, са невероятни. Не можем дори да се надяваме да им съперничим. Част от изкуството се е загубила, сигурен съм, но не цялото.

Седналият мъж се изплю срещу него.

— Нищо няма да ти кажа — заяви той на английски с лек акцент.

— Но ти дори не знаеш какво ще те питам — отвърна Белкнап. — Просто ще те накарам да вземеш решение, това е всичко. Да направиш избор. Много ли искам?

Пазачът го погледна кръвнишки, но нищо не каза.

Белкнап отвори чекмеджетата на шкаф от махагон и извади отвътре инструмент, който разпозна като *туркас*, предназначен за изтръгване на ноктите от ръцете и краката на жертвата, както и метално острие за бавно пъхане под ноктите, чак до основата. През епохата на Инквизицията обичаен метод на мъчение било максимално бавното изтръгване на ноктите от ръцете и краката.

Той показа набора от лъскави инструменти на своя пленник и изрече само една дума.

— Избирай.

По челото на мъжа се стече струя пот.

— В такъв случай аз ще избирам вместо теб. Мисля да започнем с нещо по-невинно. — Говореше с увещателен тон, докато оглеждаше

отново рафтовете по стените. — А, ето с какво ще започнем. Какво ще кажеш за крушата? — попита Белкнап, а очите му се спряха на гладък овален инструмент с дълъг винт, стърчащ от единия край като дръжка на плод. Той го размаха пред своя пленник, който продължаваше да мълчи.

La pera, един от най-прочутите инструменти за мъчение през Средновековието, предназначен да бъде пъхнат в ректума или вагината. След вкарването му започвали да въртят стърчащия винт и металната круша влизала навътре, докато остриетата разкъсвали плътта на жертвата бавно и мъчително.

— Искаш ли да отхапеш парче круша? Мисля, че тази би искала да отхапе парче от теб — Белкнап натисна лост върху рамката на тежкия метален стол и подвижен панел се завъртя в центъра на седалката. — Ще видиш. Предлагам пълно обслужване. Каквото трябва и колкото трябва, аз съм насреца. А като те намерят на сутринта...

— Не! — извика пазачът, а покритата с обилна пот плът започна да издава миризмата на страха. Оказа се, че Белкнап правилно е пресметнал; неговият пленник явно бе разтърсен колкото от унижението — самото насилствено проникване — толкова и от кървавата агония, която щеше да последва.

— Не се притеснявай, че можеш да се изложиш — продължи Белкнап безмилостно. — Най-хубавото на тази стая е, че можеш да крещиш колкото силно и колкото дълго искаш. Никой няма да те чуе. И както казах, като те намерят на сутринта...

— Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш — каза с треперещ глас пазачът. — Ще говоря.

— Момичето прислужничка — излая Белкнап. — Коя е тя? Къде е?

Пазачът премигна.

— Но тя изчезна. Ние мислехме — ние мислехме, че *ти* си я убил.

Белкнап повдигна едната си вежда.

— Кога е била наета? Коя е тя?

— Някъде преди осем месеца. Беше проверена щателно. Аз се погрижих за това. Осемнайсетгодишна. Лучия Дзингарети. Живее със

семейството си в Трастевере. Старо семейство. Скромно. Но уважавано. Много набожни.

— От типа, които смятат, че е немислимо да не се подчиняват на висшестоящата власт — каза Белкнап. — Къде?

— Апартамент на партера на улица „Кларис Марескоти“. Халил Ансари много внимаваше кого допуска при себе си. Налагаше се.

— И тя изчезна същата вечер, в която бе убит Ансари?

Юсеф кимна.

— Повече не я видяхме.

— А ти колко дълго беше при Ансари?

— Девет години.

— Трябва да знаеш много за него.

— Много и малко. Знаех само онова, което се налагаше да знам, за да му служа. Но нищо повече.

— Има един американец. Отвлечен в Бейрут. Същата вечер, когато бе убит Ансари — Белкнап изучаваше внимателно изражението на тунизицеца, докато говореше. — Ансари ли го организира?

— Не знам — отговорът беше безизразен и без нито едно трепване на гласа. Не беше нагласен. — Никой нищо не ни е казал.

Белкнап отново разгледа тунизицеца отблизо и реши, че той казва истината. Нямаше пряк път тука, не че бе очаквал да има. В следващите двайсет минути той продължи да рови, съставяйки си постепенно смътна картина за къщата на Ансари на улица „Анджело Масина“. Беше груба мозайка, съединена с огромни плочки. Юсеф Али бе получил инструкции, че бизнесът на неговия господар е поет от ново ръководство. Че основните елементи на мениджърския екип ще останат по местата си. Пропускът в мерките за сигурност бе установен и оправен. Екипът, който отговаряше за сигурността, трябваше да бъде нащрек до нови инструкции. Що се отнасяше до случилото се в Бейрут и Бекаа, Али не знаеше нищо. Ансари имал там сделки, всеки го знаел; но това никога не е влизало в работата на Юсеф Али. Никой не задава ненужни въпроси, не и ако иска да остане на работа при Халил Ансари.

Оставаше прислужницата. Единствената следа на Белкнап. Не се наложи да притиска повече тунизицеца, за да му даде точния адрес, на който живееше нейното семейство.

В стаята започна да става задушно и тягостно. Белкнап погледна за последен път часовника си. Беше получил ако не онова, от което се нуждаеше, то поне онова, което можеше да получи. Забеляза, че все още държи в лявата си ръка крушата, беше я стискал през целия разпит. Остави я на рафта и тръгна към вратата на шумоизолираната камера за мъчения.

— Ще те намерят утре сутринта — каза той на Юсеф Али.

— Чакай — викна пазачът със задъхан глас. — Направих каквото пожела. Не бива да ме оставяш тук.

— Ще те открият скоро.

— Няма ли да ме пуснеш?

— Не мога да поема този риск. Не и докато се измъквам оттук. Знаеш много добре това.

Очите на Юсеф Али се разшириха.

— Но ти трябва да ме пуснеш.

— Само че няма.

След няколко дълги секунди погледът на Юсеф стана някак примирен и дори отчаян.

— Тогава ми направи една услуга — прикованият пазач посочи с глава към пистолета си, който все още лежеше на пода. — Застреляй ме.

— Казах, че предлагам пълно обслужване, но не този вид обслужване.

— Трябва да разбереш. Бях предан слуга на Халил Ансари, добър войник, истински — тунизиецът сведе надолу очи. — Ако ме открият тук — продължи той със сподавен глас, — ще изпадна в немилост и ще ме превърнат в пример за назидание.

— Ще те измъчват до смърт, искаш да кажеш. Както ти си измъчвал други до смърт.

Къде си сега, Джаред? Какво ли правят с теб? Белкнап трябваше да действа бързо.

Юсеф Али не възрази. Той явно знаеше точно колко унизителна и мъчителна бе такава смърт, тъй като бе помагал на други да я преживеят. Бавна и жестока смърт, която изтръгва всяка частица на достойнство и гордост от някой, който цени достойнството и гордостта най-много от всичко.

— Не го заслужавам — обясни той, а гласът му бе рязък и предизвикателен. — Заслужавам нещо по-добро.

Белкнап завъртя приличащото на кормило колело и вратата се отвори плавно, отвън нахлу студенина.

— Моля те — каза Юсеф с дрезгав глас. — Застреляй ме. Ще ми направиш добро.

— Да — съгласи се равнодушно Белкнап. — Точно това не искам да направя.

ПЕТА ГЛАВА

Докато Андреа си проправяше път по гористата пътека към къщата на Пол Банкрофт, в главата ѝ нахлуваха объркани, полуформулирани мисли. Въздухът ухаеше на лавандула, дива мащерка и зелена трева, които очертаваха нежно леко издигнатите насипи, разделящи дискретно един имот от друг. Къщата на Банкрофт хармонираше по стил на сградата на фондацията. Подобно на централата на фондацията, фасадите ѝ от старовремски тухли и червен пясъчник се сливаха с пейзажа по начин, който правеше сградата да изглежда още по-внушителна, когато най-после очертанията ѝ започнаха да стават ясни и човек осъзнаеше каква голяма част от нея всъщност е била напълно видима.

На входа Андреа бе посрещната от жена на около петдесет години в униформа; косата ѝ бе смесица от червено и сиво, широките ѝ бузи бяха покрити с лунички.

— Вие трябва да сте госпожица Банкрофт? — попита тя с едва доловим акцент на ирландка, която е прекарала по-голямата част от живота си в Америка. Нюейла, май така се казваше. — Господинът ще слезе долу веднага. — Тя погледна Андреа изучаващо, след което почти веднага погледът ѝ стана одобрителен. — Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Нещо за хапване?

— Не, благодаря — отвърна колебливо Андреа.

— Какво ще кажете за едно леко шери? Господинът го харесва доста сухо, ако това ви устройва. Няма нищо общо с лепкавата течност, с която съм израснала.

— Звучи чудесно — каза Андреа.

Слугите на един милиардер се предполагаше да бъдат строги и официални. Но ирландката се държеше непринудено и това явно бе резултат от начина на държане на нейния работодател. Пол Банкрофт очевидно не си падаше по официалностите. Не беше от онези, които държаха домашната прислуга да трепери от страх да не сгреша.

— Ей сега ще донеса едно шери — каза ирландката. — Аз съм Нюейла, междупрочем.

Андреа се здрависа с нея и ѝ се усмихна, започвайки да се чувства добре дошла.

Докато се занимаваше със своята чаша шери, Андреа започна да разглежда картините и снимките, които висяха върху стените на облицованото в тъмно дърво фоайе и в салона до него. Разпозна някои от образите и някои от художниците; други, не по-малко пленителни, бяха неизвестни за нея. Откри, че се е прехласнала по черно-бялата рисунка на грамадна риба на някакъв бряг, толкова голяма риба, че рибарите, които я бяха наобиколили със стълби и ножове, изглеждаха като джуджета. От устата ѝ се изсипваха десетина по-малки риби. От мястото, където един от рибарите бе разрязал корема на рибата левиатан, се бяха изсипали още по-малки риби.

— Поразителна е, нали? — дочу гласа на Пол Банкрофт.

Андреа разглеждаше картината толкова съсредоточено, че не разбра кога е дошъл.

— От кога е? — попита Андреа, обръщайки се.

— Това е рисунка с туш на Питер Брьогел, стари, от 1556. Нарекъл я е „Голяма риба яде малки риби“. Висеше в „Албертината“ във Виена. Но като теб и аз бях привлечен от нея.

— И я погълнахте цялата.

Пол Банкрофт се разсмя отново чистосърдечно, с цялото си тяло.

— Надявам се, нямаш нищо против да вечеряме рано — каза той. — Момчето е на такава възраст още, че има час за лягане.

Андреа усети, че нейният домакин нямаше търпение да я запознае със своя син. Тя си спомни за една приятелка, чието дете страдеше от синдрома на Даун — кротко, слънчево, усмихнато дете, обичано от своята майка, която се гордееше с него, но на някаква тъмна, непризната плоскост изпитваше също лек срам... срам, който пораждаше на свой ред срам.

— Брандън, нали така?

— Да, Брандън. Той е... ами, специален, както ти би казала. Малко необикновен. В *добрия* смисъл, иска ми се да вярвам. Може би е горе пред компютъра и си разменя имейли с неподходящи хора.

Пол Банкрофт също държеше малка чаша с шери в ръка. Беше свалил сакото си, а жилетката му го правеше да прилича още повече на професор.

— Добре дошла — каза той и вдигна чашата си за тост.

Двамата се настаниха в меките кожени фотьойли пред незапалената камина. Дъбовите облицовки, старите и износени персийски килими, обикновените дървени подове, потъмнели с времето: всичко изглеждаше без възраст, спокойно, излъчващо лукс, който се подиграваше на лукса.

— Андреа Банкрофт — каза той, подчертавайки съгласните. — Научих това-онова за теб. Учила си икономическа история, нали?

— Две години в Йейл. Две и половина. Така и не завърших дисертацията си.

Шерито беше бледомалиново на цвят. Тя отпи една глътка и вкусът се разля в устата и ноздрите ѝ. Имаше лек аромат на карамел, великолепен вкус на ядки и пъпеш.

— Нищо чудно, като се има предвид независимото ти мислене. Там не ценят подобно качество. Твърде много независимост поражда дискомфорт, особено за разните гуру, които не вярват особено на онова, което говорят.

— Можех да кажа, предполагам, че съм искала да бъда по-близо до-истинския живот. Но унизителната истина е, че напуснах, защото исках да печеля повече пари.

Тя замълча, ужасена, че е изрекла това на глас. *Добро начало, няма що, Андреа. Да не забравиш да му кажеш за продажбата на фабриката, до която шофира цели два часа миналия уикенд.*

— Да, нашите средства определят и предпочитанията — отвърна нейният братовчед безгрижно. — Ти си не само реалист, ти си също честна. Две неща, които не се срещат често в пакет. — Той погледна встрани. — Вероятно ще е непочтено от моя страна да изразя голямото си неодобрение за моя покоен братовчед Рейнолдс, но както утилитаристът Уилям Годуин пише в края на осемнайсети век: „Каква магия се съдържа в местоимението «мое», че да отрича решенията на вечната истина?“ Обстоятелствата, при които твоята майка си е тръгнала, е нещо, което научих неотдавна за мое съжаление. Но... — Той поклати глава — това е тема за друг разговор.

— Благодаря — каза Андреа, която изведнъж се почувства неудобно и изгаряше от желание да сменят темата.

Не можеше да не си припомни дрешниците, пълни със скъпи дрехи, стремежите си, гордостта, с която изплащаше до цент вноските по кредитните си карти всеки месец. Сега ѝ се струваше направо

абсурдно. Щеше ли да напусне университета, ако не се нуждаете от пари? Нейните научни съветници я насърчаваха да не го прави; те бяха убедени, че много скоро ще се върне по обратния път, ще вземе същите решения и ще направи същите компромиси като тях. Междувременно студентските ѝ заеми ставаха все по-обременителни; тя се задушаваше от сметките, които трудно плащаше, от дълга по кредитната карта, който обслужваше с минимални вноски, които ставаха по-големи всеки месец. Може би подсъзнателно бе жадувала за живот, при който няма да чете дясната колонка с цените на менютата, за живот, който ѝ е принадлежал по право.

Врълхлетя я за миг странно усещане за негодувание, когато се сети за онези „практични“ решения и светски компромиси, които бе направила — и за какво? Заплатата ѝ като анализатор на ценни книжа бе значително по-голяма от онова, което можеше да очаква като младши преподавател във факултета, но сега виждаше, че става дума за банална сума. Със своето тъпо и вманиачено съсредоточаване върху обезценяванията бе обезценила себе си.

Когато вдигна очи, осъзна, че Пол Банкрофт говореше.

— Знам какво е да загубиш близък. Смъртта на жена ми бе съкрушителна и за мен, и за сина ми.

— Сигурно е било така — промърмори Андреа.

— Алис беше двайсет години по-млада от мен. Логично бе тя да ме надживее. Тя да бъде облечена в черно на моето погребение. Но стана така, че изтегли отчупената сламка в някаква жестока генетична лотария. Това те кара да си дадеш сметка колко крехък е човешкият живот. Невероятно издръжлив и невероятно крехък.

— Като на падаща звезда, нали?

— Така е. — Той отново отпи от бледомалиновото шери. — Трябва да ми простиш, че ти развалих настроението. Тази седмица се навършват пет години от смъртта ѝ. Единствената ми утеха е, че онова, което остави след себе си, ми е най-скъпо от всичко.

Дочу се звук от тичащи тежки стъпки — някой прескачаше по две стъпала наведнъж, след което скочи на площадката.

— За него говорим — каза Пол Банкрофт. Той се обърна към момчето, застанало под входната арка на салона. — Брандън, бих искал да се запознаеш с Андреа Банкрофт.

Кичур къдрава руса коса бе първото, което тя забеляза, а после бузите като ябълки на момчето. Очите му бяха безоблачно сини, а чертите му фини и симетрични като на баща му. Беше изключително хубаво момче, дори красиво, реши тя.

То се обърна към нея и лицето му засия в усмивка.

— Брандън — каза то и протегна ръка. — Радвам се да се запознаем.

Гласът му все още не бе придобил дрезгавината на порасналия мъж, но беше по-дълбок от детския. Младеж без брада, биха казали древните, но с подчертано потъмняване над горната устна. Все още не беше мъж, но не беше вече и дете.

Ръкостискането му бе сухо и силно; беше малко срамежлив, но не стеснителен. Отпусна се на близък фотьойл, без да премести погледа си от нея. Андреа не долови нищо от неприязънта, която децата на тази възраст изпитват към гостите. Момчето изглеждаше неподправено любопитно.

Самата тя бе любопитна. Брандън беше облечен в синя риза и сиви панталони с много ципове и джобове, стандартно облекло за момчетата на неговата възраст.

— Баща ти предположи, че си разменяте имейли с неподходящи хора — каза Андреа.

— Соломон Агронски замалко щеше да ме победи — каза Брандън весело. — Правехме НАГ-и и аз замалко щях да отпадна. Но ми даде възможност да си върна позицията.

— Това някаква игра ли е?

— Бих искал — отговори Брандън. — НАГ — това е нещо като насочени ациклични графи.

— А този Соломон Агронски? — подкани го Андреа, все още неразбираща.

— Даде ми възможност да си върна позицията.

Пол Банкрофт кръстоса краката си, изглеждайки развеселен.

— Той е един от най-големите математически логици. Ръководи Центъра за логика и информатика в Станфорд. Двамата водят доста усилена кореспонденция, ако това е точната дума.

Андреа се опита за прикрие удивлението си. Това бе само подобие на синдрома Даун.

Момчето подуши шерито в чашата ѝ и се намръщи.

— Гадост — каза то. — Не искаш ли малко спрайт вместо това. Аз ще си наляя.

— Не, благодаря, това ми харесва — отговори Андреа усмихнато.

— Щом искаш. — После той щракна с пръсти. — Знам какво можем да правим. Да поиграем баскетбол.

Пол Банкрофт и Андреа се спогледаха.

— Страхувам се, че той си мисли, че си дошла да си играеш с него.

— Хайде, сериозно — настоя Брандън. — Искаш ли да ми покажеш как играеш? Докато е светло.

Пол повдигна вежди.

— Брандън — каза той на своя син, — тя току-що дойде и не е облечена подходящо за игра, нали виждаш?

— Ако имах подходящи обувки — каза Андреа извинително.

Момчето веднага се оживи.

— Размер?

— Седем и половина.

— Което отговаря на мъжки размер седем. Всеки номер е по-голям с една трета от инча, като се започне от три и единайсет дванайсети инча. Знаехте ли?

— Главата на Брандън е пълна с най-невероятни неща — каза баща му.

По погледа му личеше, че обича сина си безумно.

— Някои дори отговарят на истината — изцвърча момчето. — Остър ум! — обяви то и скочи от стола си. — Нюейла носи осми номер. Съвсем малка разлика, нали?

Брандън изтича по коридора и отдалеч се провикна:

— Нюейла, може ли да заемеш на Андреа чифт маратонки? Много те моля. Много, много, много те моля.

Пол Банкрофт ѝ се усмихна.

— Много е находчив, а?

— Той е... забележителен — отговори Андреа.

— Вече има сертификат на международен шахмайстор. Аз стигнах до този ранг на двайсет и две години. Хората казваха, че съм бил умен. Но не може да става и сравнение.

— Международен шахмайстор? Повечето деца на неговата възраст прекарват времето си, като играят на автокрадци на своите плейстейшън.

— Виж. Брандън всъщност го прави. Той непрекъснато играе на „Сим Сити“. Не бива да се забравя, че той е просто дете. Има интелектуалната мощ да прави значителни приноси в десетина области, но... е, ще видиш. Той също така е дете. Обича видеоигри и мрази да си подрежда стаята. Той е американче на тринайсет години. Благодаря на Бога.

— Налага ли се да му обяснявате откъде идват бебетата?

— Не, но той задава доста конкретни въпроси за молекулярната основа на ембриологията — върху лицето на учения се появи доволно изражение. — Той е онова, което наричат чудо на природата.

Брандън се върна в салона, подскачайки радостно, с чифт маратонки в едната си ръка и зелени гащета в другата.

Баща му премигна.

— Можеш да откажеш — каза ѝ той.

Андреа се преоблече в банята над фойето.

— Имаш пет минути — каза тя на Брандън, след като се появи. — Достатъчно време да ми покажеш какво можеш.

— Добре. Искаш да видиш как стрелям?

— Давай, хлапе — викна тя с безизразното лице на децата, които играят баскетбол на улицата. — Хайде да те видим.

Игрището — циментова площадка, очертана с бели линии, се намираще зад висока ограда от жив плет встрани от къщата.

— Искаш да ми излезеш със старите си училищни номера, а? — каза момчето и стреля с топката зад линията. Тя докосна ръба на коша, но не влезе. Андреа се втурна и отне топката с бързо шумгване. Беше играла баскетбол в гимназията и все още си спомняше основните техники.

— Просто си играя играта — отвърна Андреа.

Брандън притича до кръга и пое рикоширалата топка; беше неопитен и необигран, но с учудваща координация за момче на неговата възраст. Той внимателно наблюдаваше стойката ѝ, когато тя мушна топката през мрежата, и имитираше движенията ѝ. Всеки път, когато стреляше, я копираше все по-умело. Когато се върнаха в къщата — тя настоя да спазят уговорката за петминутна игра — бузите и на

дватамата бяха зачервени. Андреа свали маратонките и късите панталони в малка стаичка до страничен салон за гости — колко ли още имаше в къщата? — и се върна в дневната с кожената гарнитура.

Вечерята беше простичка, но вкусна — супа от киселец, риба на грил, ориз с пикантни подправки и салатата от марули, а Пол Банкрофт върна разговора им към темите, които обсъждаха преди това, без предисловия.

— Ти си жена с много способности — каза той и намигна. — Как го наричаха? Владеене на топката. Бих казал, че го можеш. Умение, което се отнася както до аргументацията, така и до състезателния дух.

— Човек просто трябва да не изпуска топката от очи — каза Андреа. — Да гледа пред себе си.

Пол Банкрофт наведе главата си.

— Май Хъксли беше казал, че разумът е чисто и просто способността да виждаш онова, което е пред очите ти. Но това не е точно така, нали? Умопобърканите виждат онова, което смятат, че е пред очите им. Разумът е способността да виждаш онова, което е пред очите на другите. Именно това е и общото, което имаме. И което прави самото умение толкова необичайно. — Изражението му стана сериозно. — Ако човек се замисли за историята на нашия вид, се шокира от начина, по който злото — институции и практики, за които всички признаваме, че са нетърпими — са насърчавани от векове. Робството. Подчинението на жените. Прекомерното наказание за безобидни действия, които не вредят никому. Всичко това трудно може да се нарече представление за назидание. Но Джереми Бентам преди двеста години е назовал много правилно всичко. Той е един от малцината мъже от своето поколение, които наистина принадлежат към нашата нравственост на модернизма. Всъщност той е неин баща. И всичко започва с простичко утилитарно прозрение: да се минимизира човешкото страдание и никога да не се забравя, че всеки човек е ценен.

— Представата на татко за благотворителност — каза Брандън. — Ами идеята, че трябва да се отнасяме към другите като към цел, а не като към средство?

Пол срещна погледа на Андреа.

— Той чете Кант. Германски мистицизъм, като се замислиш. Разваля мозъка, уверявам те. По-зле от играта „Голяма автомобилна

кражба“. Трябвало да сме съгласни да имаме различни мнения.

— Значи и вие имате проблем с бунта на младите, а? — усмихна се Андреа.

Брандън вдигна очи от чинията си и ѝ върна усмивката.

— Какво те кара да мислиш, че това е „проблем“?

Изведнъж се чу бухането на далечен бухал. Пол Банкрофт погледна през прозореца, където се очертаваха силуетите на високи дървета сред полумрака.

— Бухалът на Минерва, както казва Хегел, лети само на свечеряване.

— Мъдростта идва твърде късно — каза Брандън. — Само не разбирам как така бухалът се е сдобил с репутация за мъдрост. Един бухал в действителност е ефективна машина за убиване. Това е нещо, в което наистина го бива. Лети почти безшумно. Слухът му е като на радар. Виждала ли си как лети бухал? Вижда се как размахва огромните си крила и сякаш някой загася звука. Това е, защото бухалите имат пухкави пера по повърхността на крилата, които разбиват звука на фучащия въздух.

Андреа наклони глава.

— Значи не го чуваш да идва, докато не стане късно.

— Точно така. Освен това с върха на хищните си нокти упражнява огромен натиск, така че, докато го усетиш, си вече история.

Андреа отпи глътка от обикновения и освежаващ „Ризлинг“, който Нюейла им поднесе. — В такъв случай не е мъдър. Просто смъртоносен.

— Ефективен, що се отнася до съотношението средства-цел — намеси се Пол Банкрофт. — Някои казват, че в това има някакъв вид мъдрост.

— И вие ли сте един от тях?

— Не, но ефективността има своето място. Макар че твърде често се смята, че да се говори по този начин, е безсърдечно, дори когато е в служба на доброто. Ти спомена преди това за превратните последици, Андреа. Това наистина може да бъде заплетена тема. Защото, след като приемеш логиката на консеквенциализма — идеята, че за делата трябва да се съди по техните последици — осъзнаваш, че загадката излиза извън въпроса за добрите дела с лоши последици.

Човек трябва да се замисли също върху загадката, която представляват лошите дела с добри последици.

— Може би е така — каза Андреа. — Но има някои действия, които са отвратителни сами по себе си. Искам да кажа, че е невъзможно да си представим да излезе нещо добро от, да речем, убийството на Мартин Лутър Кинг.

Пол Банкрофт повдигна едната си вежда.

— Това предизвикателство ли е?

— Само казвам.

Ученият отпи глътка вино.

— Знаеш ли, срещал съм се два-три пъти с д-р Кинг. Фондацията му помогна с финансиране в няколко критични момента. Той наистина беше забележителен човек. Велик човек, бих казал дори. Но не без някои лични слабости. Дребни, нищожни, но слабости, които враговете му преувеличаваха. ФБР винаги бе готово да остави да изтече очерняща информация за лични — прегрешения. В последните си години той проповядваше пред все по-малобройни тълпи. Със смъртта си се превърна в мощен символ. Ако бе останал жив, влиянието му щеше да е значително по-малко. Убийството му бе събитие с катализиращ ефект. То ускори революцията в областта на гражданските права. Почти веднага след трагичното събитие бе прокаран важният законопроект, забраняващ дискриминацията в жилищното настаняване. Американците бяха разтърсени до дъното на душите си и страната стана по-добро място. Ако искаш да кажеш, че смъртта на този човек е трагедия, няма да споря. — Застаряващият философ говореше с хипнотизираща енергия. — Но не беше ли изкупена многократно с положителните си последици?

Андреа остави вилицата си.

— Може би от гледна точка на студената пресметливост...

— Защо студена? Никога не мога да си обясня защо хората смятат, че изброяването на последните е нещо студено. Добруването на човечеството звучи абстрактно и все пак то включва добруването на конкретни мъже, жени и деца, всеки със своя история, от които на човек му се свива сърцето и му се къса душата. — Трептенето нагласа му издаваше убеденост и решителност, а не неувереност или съмнение. — Не забравяй, че има седем милиарда човешки същества, които живеят на тази малка планета. А два милиарда и осемстотин милиона

от тях са на възраст под двайсет и четири години. Именно техния свят трябва да поддържа и подобрим. — Очите на учения се насочиха към неговия син, който с апетита на момче, което расте, беше омел чинията си. — И това е морална отговорност с тежестта на всяка друга.

Андреа не можеше да откъсне очи от мъжа. Той говореше с пронцаема логика, а погледът му бе ясен като аргументите му. Имаше нещо магическо в силата на неговата убеденост, в гъвкавия му ум. Мерлин от легендата за крал Артур е трябвало да бъде вдъхновен от човек като него.

— Татко е голяма работа в боравенето с числата — каза Брандън, вероятно смутен от разпадеността на своя баща.

— Ярката светлина на разума ни казва, че смъртта на един пророк може да бъде благодат за човечеството. От друга страна, ако унищожим мухите месарки в Мавриций, да кажем, ще открием, че последиците може да са наистина страховити. И при двата сценария линията, която прокарваме между това, да убиеш някого или да го оставиш да умре, е нещо като суеверие, не мислиш ли? — Пол Банкрофт продължи. — Няма особена разлика за онзи, който умира от някакво действие или от бездействие. Представи си една откачила се вагонетка, която лети по железопътната линия. Ако продължи по пътя си, ще убие примерно петима души, ако натиснем прекъсвача, ще убие само един човек. Какво ще направиш?

— Натискам прекъсвача — каза Андреа.

— И спасяваш пет живота. Но така или иначе си пратила вагонетката срещу индивид с пълното съзнание, че тя ще го убие. В известен смисъл си извършила убийство. Ако не беше предприела нищо, нямаше да се замесиш пряко в смъртта на тези хора. Ръцете ти щяха да останат чисти. — Той вдигна очи. — Нюейла, ти отново надмина себе си — каза ученият, след като червенобузестата ирландка донесе още ориз.

— Казвате, че е нещо като нарцисизъм — каза Андреа бавно. — Чисти ръце, четири живота загубени безпричинно — лоша работа. Разбирам.

— Чувствата ни трябва да се подчиняват на разума. Страстта трябва да е в рамките на разумното, така да се каже. Понякога най-благородното действие е също и най-ужасното.

— Имам чувството, че съм отново на семинар в колежа.

— Тези проблеми впечатляват ли те като учен? Тоест чисто теоретично? Тогава да ги направим истински за теб — Пол Банкрофт приличаше на джудже, което крие изненада в джоба си. — Какво ще кажеш, ако имаш двайсет милиона долара, които да похарчиш за напредъка на нашия вид?

— Още едно ако — Андреа си позволи да се усмихне.

— Не съвсем. Не говоря хипотетично вече. Преди следващото заседание на управителния съвет, Андреа, искам от теб да предложиш конкретен проект или кауза, за която би желала да изразходваш двайсет милиона долара. Помисли за какво и как и ще го направим. Директно от моите тайни фондове. Никакви обсъждания или съвети. Зависи само от твоята дума.

— Шегувате се.

Брандън я погледна в очите.

— Татко не е голям шегаджия — каза ѝ момчето. — Той не е господин майтапчия, повярвай ми.

— Двайсет милиона долара — повтори Пол Банкрофт.

— По моя преценка — Андреа не можеше да повярва.

— По твоя преценка — каза Пол Банкрофт със сериозно изражение. — Избирай умно — посъветва я той. — Всеки час има по една вагонетка, която се носи безконтролно. Но изборът не е между една от двете релси. Той е измежду хиляди релси, дори десет хиляди релси, а онова, което ни очаква на пътя, съвсем не е ясно. Трябва да правим най-добрите предположения, с цялата си интелигентност и прозорливост. И да се надяваме на най-доброто.

— Работите с толкова много неизвестни.

— Неизвестни? Или частично известни? Непълното знание не е същото като невежеството. Възможни са преценки, основани на добра образованост и осведоменост. И те трябва да бъдат направени. — Погледът му не трепна. — Така че избирай мъдро. Ще откриеш, че невинаги е лесно да правиш онова, което трябва.

Андреа Банкрофт се почувства замаяна, опиянена, но не от виното. Колко ли хора имат шанса да правят подобен избор, мислеше си тя. Предоставена ѝ бе възможност да размаха пръст и да промени живота на хиляди хора. Сякаш беше нещо като Господ.

Брандън прекъсна нейната унесеност.

— Е, Андреа, какво ще кажеш за още една бърза игра след вечеря?

РИМ

Трастевере — районът на запад от река Тибър — беше за много жители истинският Рим, неговите средновековни улички до голяма степен бяха останали непокътнати от преустройството през деветнайсети век, което бе преобработило градския център. Мръсотия плюс възраст е равно на превъзходство: това ли бе формулата? И все пак оставаха кътчетата, които времето бе забравило или, по-точно, помнеше — кътчетата, където приливът на новите пари бе оставил само плавеи и отломки. Такъв бе апартаментът в сутерена на тъмна странична уличка, където италианското момиче живееше с родителите си. Дзингарети бе стара фамилия, нейните членове знаеха имената на своите предшественици отпреди стотици години. Но тези предшественици неизменно бяха все слуги и представители на низшите слоеве. Беше традиция без величие; родословие без история.

Тод Белкнап, който се озова на улица „Кларис Марескоти“ 14, трудно можеше да се свърже с човека, проникнал в крепостта на Ансари няколко часа преди това. Беше безупречно облечен, обръснат, изкъпан и леко парфюмиран; италианската представа за официалност. Щеше да помогне. Дори американският акцент на Белкнап по-скоро щеше да е от полза, отколкото пречка; италианците бяха дълбоко подозрителни към сънародниците си и обикновено с основание.

Разговорът тръгна гладко.

Ma non capisco! — Не разбирам — повтаряше майката на момичето, облечена в черно старица. Изглеждаше по-стара от повечето жени на нейната възраст, но и по-силна. Според британския идиом тя беше „жена, която се труди“.

Non c'è problema — настояваше бащата, мъж с кръгло шкембе, груби мазолести ръце и надебелени нокти. *Няма проблем.*

Но проблем имаше и тя го разбираше — при всички случаи разбираше повече, отколкото се правеше, че разбира. Седнаха заедно в мрачната им всекидневна, която миришеше на загоряла манджа и плесен. Студеният под, без съмнение някога покрит с плочки, беше груб и еднообразно сив, сякаш бе залят със слой цимент. Като подготовка за плочките, които така и не бяха докарани никога.

Лампите бяха слаби, абажурите им — орфани от възрастта и топлината. Нямахме два еднакви стола. Бяха гордо семейство, но не и горди с къщата си. Родителите на Лучия явно съзнаваха нейната красота, която както личеше, смятаха за потенциално уязвима — възможен източник за разбити сърца, нейното или техните. Красотата ѝ означаваше ранна бременност, ухажване и посегателства от безскрупулни мъже. Лучия ги бе уверила, че арабинът — те назоваваха нейния работодател само като арабина — е вярващ и следва стриктно заповедите на Пророка.

А къде беше тя сега?

Когато се стигна до този съдбовен въпрос, родителите на момичето се престориха, че не разбират, че нищо не знаят. Предпазваха я — дали защото знаеха какво е направила? Или по друга причина? Белкнап можеше да ги склони да сътрудничат само ако ги убедеше, че тя е в опасност и че откровеност, а не лъжата щеше да я предпази най-добре.

Трудна работа. За да се сдобие с информация, трябваше да се преструва, че разполага със сведения, които му липсваха. Отново и отново им казваше: Дъщеря ви е в опасност. *La vostra figlia è in pericolo*. Не му вярваха, а това означаваше, че имат връзка с нея, че тя ги е успокоила. Ако наистина бе изчезнала неочаквано, нямаше да успеят да прикрият безпокойството си. Вместо това се правеха, че са объркани за местонахождението ѝ, говореха с недомлъвки. Казала им, че ще пътува, но не уточнила къде. Но те предполагали, че е свързано с работодателя ѝ. Не, не знаели кога ще се върне.

Лъжи. От лекотата, с която ги изричаха, личеше, че са измислици. Аматьорите смятат, че лъжците се издават със своята нервност и безпокойство; Белкнап знаеше, че точно толкова често те се издаваха с липсата на нервност. Такъв беше случаят със синьор и синьора Дзингарети.

Белкнап млъкна за известно време, преди да започне отново да ги обработва.

— Тя е във връзка с вас — каза той. — Ние знаем това. Тя ви уверява, че всичко е наред. И си мисли, че наистина всичко е наред. Но не знае. *Тя не знае, че е в непосредствена опасност.* — Бързо прокара ръка през гърлото си. — Враговете ѝ са изобретателни и са навсякъде.

Напрегнатите физиономии на Дзингарети му подсказаха, че те смятат американеца за потенциален враг. Той внесе сянка на колебание и безпокойство, но все още не беше победил. Все пак се бе появила малка пукнатина върху каменната стена.

— Казала ви е да не се притеснявате — започна той отново, опитвайки се да подкрепи думите си с подходящо изражение, — защото не знае, че има причина за безпокойство.

— А вие знаете ли? — попита облечената в черно старица, без да прикрие неодобрението и подозрението си.

Историята на Белкнап не можеше да се нарече пълна истина, но той се придържаше максимално близо до истината. Каза им, че е от американска служба, която участва в международно разследване на най-високо равнище. Разследването е разкрило някои факти от дейността на арабина. Неговите приближени бяха заплашени с вендата от негов близкoизточeн съперник. При думата „вендата“ очите на двамата старци блеснаха, а жената прошепна нещо: беше ритуал, който разбираха и към който се отнасяха с нужната сериозност.

— Вчера видях тялото на млада жена, която... — наруши Белкнап тишината. Той забеляза, че очите на двамата старци се разшириха, и поклати глава. — Беше ужасно. Много разтърсващо. Има сцени, които човек никога не забравя. А като се сетя какво бяха направили с младата жена, красива млада жена точно като вашата дъщеря, не мога да не се разтреперя. — Той се изправи. — Но направих всичко, което можах тук. Ще запомня това. Вие също го запомнете. Сега трябва да тръгвам. Оставям ви в мир. Повече няма да ме видите. Нито ще видите дъщеря си, опасявам се.

Синьора Дзингарети хвана ръката на мъжа си.

— Чакайте — каза тя. Мъжът ѝ я стрелна с очи, но беше ясно, че тя командва в къщата. Старицата се загледа втренчено в Белкнап, преценявайки характера му и неговата честност. После взе решение. — Лъжете се — каза тя. — Лучия е в безопасност. Ние разговаряме с нея редовно. Разговаряхме за последно снощи.

— Къде е тя? — попита Белкнап.

— Това не знаем. Не ни казва. — Вертикалните бръчки върху горната ѝ устна бяха като плътно обозначени деления върху линия.

— И защо?

— Казва ни, че мястото е много хубаво — обади се шкембестият мъж. — Но че трябва да го запази в тайна. Не може да ни съобщи къде се намира. Защото... такива са условията на трудовия ѝ договор.

Той се усмихна несигурно — несигурно, защото не можеше да знае дали думите му са разсеяли притесненията, изразени от американеца, или са ги подхранили още повече.

— Лучия е умно момиче — измърмори майка ѝ, сякаш устата ѝ бе пълна с пепел. — Тя знае как да се грижи за себе си.

Жената се опитваше да се самоуспокои, но лицето ѝ излъчваше страх.

— Говорили сте с нея снощи — повтори Белкнап.

— Беше добре — ръцете на мъжа трепереха, докато ги кръстосваше в скута си.

— Тя ще се погрижи за себе си — думите на старицата прозвучаха като обещание, а може би просто като надежда.

Веднага щом се озова отново на калдъръмената уличка, Белкнап се обади на своята стара връзка, карабинера Джани Матучи. В Италия — а италианското правоохраняване не бе изключение — човек вършеше работа чрез приятели, а не по официален път. Той бързо предаде молбата си на Матучи. Лучия можеше да е наблизо, както твърдяха родителите ѝ, но телефонните разпечатки щяха да дадат повече информация.

Гласът на Матучи бе суров като младо вино „Бароло“ и толкова плътен.

— *Puì lento!* По-спокойно — каза той. — Кажете ми името и адреса. Ще пусна името в градския регистър, ще търся по социалната осигуровка. След това ще проверя общинския телефонен регистър.

— Обещай, че това няма да отнеме дълго време, Джани.

— Вие, американците, винаги бързата. Ще направя всичко възможно, разбрахме се, добре, приятелю.

— Знаем го аз твоето „всичко възможно“ — позволи си да каже Белкнап.

— Иди изпий едно еспресо някъде — посъветва го италианският инспектор. — Ще ти звънна.

Белкнап не бе минал и няколко пресечки, когато мобилният му телефон извъня. Беше отново Матучи.

— Много бързо — каза Белкнап.

— Току-що получихме доклад за адреса, който ми даде — уведоми го Матучи. Гласът му звучеше възбудено. — Съсед е събщи за стрелба. Две от нашите коли са на път към мястото. Какво става?

Белкнап остана като поразен от мълния.

— О, Боже — каза той задъхано. — Веднага отивам да проверя.

— Недей — заповяда Матучи, но Белкнап изключи телефона и се втурна тичешком към жилището в сутерена, от което бе излязъл само няколко минути по-рано. След като зави зад ъгъла, дочу звуците от свистенето на автомобилни гуми и сърцето му се разтуптя лудо. Входната врата беше отворена и той влезе в една от стаите, надупчена от куршуми и изплискана с кръв. Бяха го проследили: нямаше друго обяснение. Говореше на двамата възрастни хора за защита, а им донесе само смърт.

Още автомобилни гуми, буксуващи върху калдъръмената настилка: този път звук на пристигащ автомобил. Беше двуместен тъмносин с бял покрив. Върху покрива имаше номер, който трябваше да се чете от хеликоптер, заедно с три сигнални лампи. Думата „карабинери“ бе изписана отстрани с бяло, а над нея имаше червена ивица. От колата слязоха двама полицаи и заповядаха на Белкнап да не мърда.

С ъгълчето на окоето си Белкнап видя да пристига още една полицейска кола. Той размаха неистово ръка по посока на странична уличка, давайки знак, че нападателите са избягали натам.

После побягна.

Един от полицаите го подгони, другият трябваше да подсигурява местопрестъплението. Белкнап се надяваше, че е всял достатъчно объркване, за да обезсърчи преследвача си да не стреля: те трябваше най-малкото да вземат предвид възможността, че той също преследва престъпниците. Белкнап се блъскаше в контейнери за смет и заобикаляше паркирани автомобили — всичко, което можеше да попречи на видимостта между него и полицаия. Не само на видимостта, ами и на огневата линия.

Чувстваше как мускулите му горят, дишаше задъхано, спринтирайки неистово със зигзагообразни движения. Почти не

виждаше терена под краката си. Все пак след няколко минути се качи в автомобила си, бял ван без прозорци с логото на италианската пощенска служба: SERVIZIO POSTALE. Бе един от многото автомобили, които „Консулски операции“ имаше на свое разположение, и макар Белкнап да нямаше позволение, въобще не се затрудни да получи достъп до един от тях. Беше от превозните средства, които обикновено не привличат внимание. Надяваше се такъв да е случаят и сега.

След като потегли с висока скорост обаче, видя в огледалото за обратно гледане още една полицейска кола — автомобил с надпис „Карabinieri“ от типа на джиповете с висок покрив, предназначен за арестанти. Същевременно мобилният му телефон отново зазвъня.

Гласът на Матучи, още по-възбуден и отпреди.

— Трябва да ми кажеш какво става — разкрещя се той. — Казват, че двамата старци са убити, а апартаментът им е разбит. Куршумите са американски с кухи върхове, предназначени за специални операции. Чуваш ли ме? От онези с медно покритие, които ти харесваш. *Лоша работа.*

Белкнап завъртя рязко волана на вана, завивайки в последния момент. Вдясно от него имаше зелена трамвайна мотриси с четири изолирани с гума съединителя. Тя щеше да закрие видимостта към него от всеки на отсрещното платно.

— Джани, не е възможно да си мислиш, че...

— Специалист по пръстови отпечатащи ще пристигне всеки момент. Ако открият твоите, няма да мога да те защитя. — Пауза. — Не мога да те защитя и сега.

Този път Матучи изключи телефона. Зад Белкнап се появи друга полицейска кола. Явно е бил забелязан да се качва на вана и вече бе твърде късно да сменя автомобилите. Натисна газта, промушвайки се между колите от автомобилния трафик на площад „Сан Калисто“, и се престрои в по-бързо движещата се колона по улица „Трастевере“ в посока към реката. Полицейската кола зад него включи сирените и светлинната сигнализация. Докато прекосяваше улица „Индумо“, забеляза още една кола — „Ситроен“ седан с надпис „Полиция“, изписан с наклонени букви в синьо и бяло. Нямаше място за съмнение. Преследваха него.

Нещо се бе издънило яко.

Натисна педала на газта, заобикаляйки по-бавните возила — такситата, обикновени мотористи, камион за доставки — наду клаксона, стрелна се през осветения площад „Порта Портезе“ и тръгна в посока, обратна на движението. Поне се отърва от джиповете на карабинерите. Сградите с фасади от варовик вляво и вдясно от него се превърнаха в замъглени мръсносиви силуети; паважът пред него бе всичко — малки променящи се портали между движещите се автомобили, пролуки, които се появяваха и изчезваха в бързия поток, отвори, които се затваряха, ако не се използваха в подходящия момент. Шофирането на висока скорост бе напълно различно действие от обикновеното съобразено с правилата каране и след като прекоси Понте Субличио над тъмнозелената река Тибър към Плаза Емпорио, Белкнап само можеше да се надява, че старите му рефлексии ще се събудят, когато му потрябват. Имаше стотици начини да сгреша; и само няколко да се справи. Вторият преследвач, ситроенът седан, изведнъж намери луфт и се стрелна пред Белкнап.

По всичко личеше, че кръгът се затваря.

Ако трети преследвач се появеше, което изглеждаше много вероятно, шансовете на Белкнап да се измъкне намаляваха драстично. Надяваше се да навлезе във високоскоростното платно покрай Тибър, покрай високата, укрепена с насип и оградена от тухли и цимент дига. Сега това бе твърде рисковано.

Завъртя внезапно волана надясно и ванът се отклони по Лунготевере Авентино, пътя, който минаваше покрай другия бряг на реката. Усети, че тялото му се е наклонило рязко наляво и се държи единствено от колана.

Направи още един рязък завой към улица „Рубатино“, на която имаше много кафенета, после си пое дъх и върна вана обратно на улица „Веспучи“ — този път карайки срещу движението. Оставаха му само неколкостотин метра, преди да свие по високоскоростното платно по протежение на реката, стига да не допусне сблъсък на улица „Веспучи“.

Клаксоните на десетки коли пищяха и бибиткаха, докато шофьорите се опитваха отчаяно да избягнат белия пощенски ван, който летеше срещу тях.

Белкнап управляваше автомобила с ръце, лепнещи от пот. Шофирането в насрещното движение, маневрирането сред потока от

автомобили изискваше от него да предвиди коя кола накъде ще се отклони. Една-единствена грешна преценка можеше да доведе до челен сблъсък със сумата от силите на двете противоположни скорости.

Светът в този миг се свеждаше единствено до лента пътна настилка и гъмжило от коли, всяка от които бе потенциално смъртоносно оръжие. Долната част на пощенския ван със своето ниско шаси подскочи, после остърга асфалта и остави след себе си струя от искри, спускайки се твърде бързо по наклона, водещ обратно към високоскоростния път край дигата. Върна се на шосето по следващия мост, Понте Палатино, а след това с още един рязък завой излезе на Порта ди Репагранде.

Сега мога да си поема дъх, каза си Белкнап, форсирайки вана по правия път покрай анонимни сгради. Но един поглед в огледалото за обратно виждане му показва, че го следват половин дузина полицейски коли. Откъде, по дяволите, се появиха толкова бързо? После се сети за полицейския участък, разположен близо до Пиацале Портуензе. Сви към левия банкет, мина по него, оставяйки бразди върху асфалта, и отпраши по Кливио Портуензе, една от улиците с най-бързото движение в района. Отново единствено коланите му помогнаха да не изхвърчи от мястото си.

Полицейските автомобили прелетяха край него, без да успеят да намалят навреме за завоя. Форсираше по улиците, докато стигна до улица „Парбони“, след което сви наляво.

Какво, по дяволите, беше това пред него? Той едва долавяше мислите си сред острия вой на сирените, бученето на двигателя и свистенето на гумите.

Как беше възможно? Забеляза пред себе си на ъгъла на улица „Баргони“ пътна блокада. Как бяха успели да я сложат толкова бързо? Напрегна погледа си и видя, че се състои от две полицейски коли и подвижна дървена барикада. Можеше да пробва да я пробие...

Само че зад него бучеше, сякаш появила се от нищото, кола без опознавателни знаци от общинската патрулна пътна полиция, „Ланчия седан“ с турбо двигател, специално оборудван за преследване на висока скорост.

Белкнап наду до дупка вана, наблюдавайки как четирима карабинери на пътната блокада — едри мъжаги със слънчеви очила и

ръце, скръстени върху гърдите им, — отскочиха от шосето. После превключи на неутрална скорост и дръпна ръчната спирачка в същия миг, в който завъртя наполовина волана наляво. Колата направи обратен завой и застана перпендикулярно на пътя, а гумите на мощната ланчия изсвистяха, когато тя се отклони встрани от пътя, за да избегне удара с пощенския ван, след което спря рязко, тъй като предницата ѝ се блъсна в пожарен кран.

Сега Белкнап освободи ръчната спирачка, натисна педала на газта докрай и изправи волана. Колата се разтресе и силно дрънчене му подсказа, че от налягането в гумите бяха изхвърчали джантите. Същевременно усукването на трансмисията бе станало причина в системата да попадне бензин и в огледалото за обратно виждане можеше да наблюдава гъстия облак черен дим, който бълваше ауспухът. Но той смени посоката, без да се бави. Пое срещу обратното движение по улица „Баргони“, като този път тя бе почти празна. Блокирайки пътя от другата страна, полицията му бе направила услуга. Зави наляво по виа „Беци“, после сви по Виале де Трестевере и се скри от преследвачите си.

Десет минути по-късно седеше в кафене, където най-после си поръча еспресото, препоръчано му от Джани Матучи. Правеше се на отегчен турист, но звънна на своя познат карабинер при първата възможност.

— Сега можем да поговорим — каза тихо Белкнап, опитвайки се да говори със спокоен глас. Много бегълци се издават, когато не могат да прикрият тревогата си. Белкнап нямаше да направи подобна грешка.

— *Ma che diavolo!* Имаш ли представа с какво се занимавам сега? — попита Матучи с напрегнат глас. — Трябва да ми кажеш всичко, което знаеш.

— Първо ти — отговори Белкнап.

ШЕСТА ГЛАВА

— Говоря сериозно — каза Ханк Сиджуик по телефона и Андреа Банкрофт осъзна с чувство на отпадналост, че е прав. — Казвам ти, тоя тип наистина може да използва парите.

Тя можеше да си го представи на бюрото му. Сиджуик, който приближаваше четирийсетте години, имаше типични американски черти: сини очи, руса коса, телосложение на борец средна категория, макар че зачервените от слънцето дълбоки бръчки на челото му предвещаваха не твърде обнадеждаваща средна възраст. По някакъв начин той винаги ухаеше на прясно пране. Беше неин приятел и колега в „Грийнич екуити груп“, но тя се запозна с него години по-рано, когато той ходеше с нейна приятелка в колежа.

— Познаваш толкова интересни хора — каза тя внимателно.

Компанията на Ханк винаги ѝ доставяше удоволствие и първоначално тя се зарадва на неговото обаждане. На свой ред той беше очарован от разказа ѝ за първото ѝ участие в заседанието на фондацията. Макар че сега тя се двоумеше дали не направи грешка, като му се довери. Нали обеща, стриктно казано, да се отнася към процедурите на фондацията като към нещо „привилегировано и конфиденциално“. Но онова, което я слиса най-много, бе несклопотният му отговор, след като му каза за теста, на който я подложи Пол Банкрофт. Съпругата на Ханк имаше приятел, който снимаше документални филми в независимо студио.

— Той може да оползотвори двайсет милиона долара — каза Ханк на Андреа, което бе първата му реакция.

Филмовият продуцент искаше да завърши документален филм за театрални актьори от Ист Вилидж, които се бяха ангажирали в ексцентрични практики за промяна на телата. Андреа погледна към вратата, подсъзнателно показвайки нетърпението си. Тя говореше за спасяване на човешки животи, а всичко, което Ханк можа да измисли, бе това скучно начинание.

— Просто нещо, върху което да помислиш — каза Сиджуик със заглъхващ глас, тъй като явно бе станал от мястото си, за да си тръгва.

— Разбира се — отвърна тя автоматично.

Никой ли не разбираше? Но тя не можеше да си позволи да изрази възмущението си. Даваше си сметка, че можеха да я възприемат като сноб. За нея бе важно всички да гледат на нея като на предишната Андреа, която не се е променила от внезапното забогатяване.

Но не съм старата Андреа — разсъждаваше тя. — Това е истината. Сега съм различна.

Да, време бе да спре да се преструва, реши тя. Всичко се бе променило.

В момента, в който затвори телефона, той отново звънна.

— Госпожица Банкрофт? — попита някакъв мъж с леко дрезгав глас.

— Да — отвърна тя, усещайки пристъп на тревога.

— Обаждам се от фондацията „Банкрофт“, от отдела за сигурност. Просто исках да се уверя, че сте наясно с подробностите на споразумението за пазене на тайна.

— Разбира се.

В главата ѝ се появи глупава, параноична мисъл: *Те сякаш знаеха*. Сякаш я бяха чули да говори недискретно и се обаждаха да ѝ поискат сметка.

— А има и други процедури, свързани със сигурността. Ще ви изпратим човек много скоро, ако нямате нищо против.

— Разбира се — каза Андреа все още притеснена, сякаш бе видяла призрак, и след като остави слушалката, осъзна, че притиска ръце към тялото си, за да се стопли.

Нещо малко и обезпокоително се зароди някъде в съзнанието ѝ, така че се насили да мисли за други неща. Отново се усети, че се разхожда — по-скоро блуждае — като в сънно състояние из малкия си дом. *Добре дошла в новия си живот*, помисли си тя.

Но тя нямаше да живее сама за себе си. Това бе цялата работа. Щеше да е част от невероятен проект — нещо истински голямо и истински важно. И то когато тя кажеше.

Какъв проект си струваше да осъществи? Толкова много неща трябваше да се направят. Водопроводна и канализационна система бе въпрос на живот и смърт за мнозина, същото се отнасяше до болести като СПИН и малария или за недохранването. После идваха проблеми като глобалното затопляне. Застрашените видове. Имаше толкова

предизвикателства, толкова много неизвестни, толкова много полуизвестни. Как да се оползотворят фондовете за максимални резултати? Беше трудно, наистина, дяволски трудно. Защото в действителност човек трябваше да направи аритметични изчисления и да мисли с пет хода напред, както обясни Пол Банкрофт. Двайсет милиона бяха твърде много за решаването на някои проблеми и прекалено малко за други. Докато в главата ѝ се рояха различни сценарии, установи, че уважението ѝ към онова, което Пол Банкрофт бе успял да постигне, се увеличаваше.

На вратата ѝ се почука и мислите ѝ се изпариха като кълбо дим. На прага стоеше мъж, когото тя не познаваше, мъж, чийто елегантен костюм не успяваше да прикрие мускулестото тяло. В очите ѝ той изглеждаше като кръстоска между банкер и... разпоредител.

— Аз съм от фондацията „Банкрофт“ — представи се мъжът.

Не се изненада.

— Поискали сте да ви доставя някои документи — продължи той.

Тя забеляза куфарчето в ръката му и си спомни за заявката, която направи предния ден. Очакваше куриер или доставчик от Ю Пи Ес.

— О, разбира се — каза тя. — Моля влезте.

— Има и някои подробности, свързани със сигурността, за които трябва да поговорим. Надявам се да са ви предупредили, че идвам.

Беше някъде средна възраст, металносивата му коса беше сресана на път. Имаше квадратно лице с неразличими черти.

— Да, някой се обади и предупреди — каза Андреа.

Той влезе вътре, движенията му напомняха движенията на дива котка от джунглата; мускулите му се очертаваха под скъпата материя на костюма. Отвори куфарчето и ѝ подаде няколко папки.

— Имате ли въпроси за процедурите във фондацията? Разяснен ли ви е протоколът?

— Всичко, до най-малката подробност.

— Радвам се да го чуя — каза той. — Имате ли ренде?

— В смисъл като за настъргване на сирене?

Мъжът не се усмихна.

— Можем да ви снабдим с машинка за раздробяване на документи. Иначе трябва да сме сигурни, че тези документи ще бъдат върнати в офисите на фондацията.

— Добре.

— Такава е процедурата. Вие сте нова, поради което се очаква от мен да ви напомня условията на споразумението за пазене на тайна, което сте подписали.

— Вижте, досега работех във финансите, така че съм наясно с тайната.

Очите му сякаш изучаваха лицето ѝ.

— Тогава разбирате, че е забранено да обсъждате делата на фондацията с външни хора.

— Точно така — отговори нервно Андреа.

— Лесно се забравя — каза ѝ мъжът с намигване, но както ѝ се стори, съвсем не приятелско намигване. — Важно е да не се случва.

Мъжът тръгна към вратата.

— Благодаря. Ще го запомня.

Андреа се опита да го прикрие, но отново се почувства така, сякаш я шпионираха. Възможно ли бе от фондацията да я следят? Да знаят за разговора, който проведе малко преди това? Дали подслушваха къщата ѝ?

Глупости. Бяха пълни глупости, параноични измислици на объркания ѝ мозък, самоуспокои се тя. А и начинът, по който я гледаше мъжът? Загатнатата усмивка, някаква странна фамилиарност? Не, тя отново ставаше параноична.

Андреа се канеше да го попита дали са се виждали някъде преди това, когато прекрачвайки прага, той ѝ даде кратко и ясно обяснение.

— Приличате много на майка си.

Начинът, по който изрече думите, я смрази още повече. Тя благодари на своя посетител любезно, официално.

— Съжалявам. Забравих. Как казахте, че ви е името?

— Не съм го казвал — отговори той спокойно.

Докато приближаваше към спрения автомобил, телефонът отново иззвъня.

Синди Левалски, агент за недвижими имоти от „Купър брандт труд“ ѝ звънеше по нейна заръка. Андреа почти бе забравила за поръчения разговор.

— Разбрах, че се интересувате от апартамент в Манхатън — каза жената с делови тон.

— Точно така — отговори Андреа.

Тя винаги бе мечтала да има жилище в Ню Йорк и сега можеше да си го позволи с дванайсетте милиона долара в банковата ѝ сметка, които носеха два процента лихва. Не желаше да се надува, но и нямаше намерение да заблуждава когото и да било, че ще се превърне в мъченик, за да остане „скромна“ — това би било най-голямата превземка. Можеше да предложи пари в брой за апартамент в големия град, да се сдобие с нещо наистина хубаво.

Синди Левалски взе данните на Андреа, отваряйки ѝ клиентски файл в своя компютър, вписвайки ценовия диапазон и характеристиките, от които Андреа се интересуваше — размер, квартал и прочие. Свери правописа на името на Андреа.

— Да не би да сте от онези Банкрофт? — попита брокерката.

Андреа отговори без никакво колебание.

— Имате номера ми.

УЕСТ ЕНД, ЛОНДОН

За света той беше Лукас. Родената в Единбург рокзвезда се сдобила с артистичния си псевдоним още от първите дни на групата Г-7; и първият от четирите му платинени албума, които записа след започването на соловата си кариера, бяха „самоозаглавени“, както се изразяваха в музикалната индустрия. Някой водеше сметка за честотата, с която кръщаваха новородени бебета с името Лукас, която показва рязко покачване след началото на хитовата му кариера. Най-верните му фенове знаеха, че рожденото му име е Хю Бърни, но Лукас повече му подходеше. Той дори започна да прилича на Лукас в собствените си очи.

Звукозаписното студио, скрито в сграда, която някога е била девическо училище, на улица „Госфийлд“, беше бляскаво и последна дума на техниката. Нямаше нищо общо с местата, с които бе свикнал, преди кариерата му да го издигне на върха. Но някои неща в този бизнес си оставаха същите. Например от слушалките получаваше сърбежи след двайсетина минути. Сваляше ги, отново ги слагаше. Продуцентът му Джак Роулс изсвири още една секвенция от ниски тонове.

— Много хеви, човече — каза Лукас. — Все още прекалено хеви.

— Нали не искаш да отлети — възрази тихичко Роулс. — Тази песен е като одеяло за пикник по време на буря. Трябва му тежък

предмет, за да го удържи. Нещо като камък за кърлинг.

— Да, ама ти пробутваш цяла канара. Много е тежко. Усецаш ли ме?

Това не беше бляскавата страна на бизнеса. Въздухът в звукозаписното студио ставаше застоен — „спарен“, както обичаше да казва Роулс, тъй като механичната вентилация произвеждаше шум. Роулс се бе разположил пред редица синтезатори. В наши дни границата между продуцентите и инструменталистите се размиваше и Роулс, бивш изпълнител на клавишни инструменти, съчетаваше двете роли. Лукас се опитваше да постигне атмосферни шумове — съпътстващ електронен фон. Когато Лукас и Роулс учеха заедно в училището за изкуства в Ипсуич, експериментираха, като използваха магнетофони за инструменти. Съскането на празна магнетофонна лента само по себе си може да бъде мощен звуков елемент.

— Какво ще кажеш да пробваме по двата начина? — каза Роулс с любезен глас, който подсказваше, че той самият е готов да го направи.

— А какво ще кажеш да върнеш назад с едно деление? — ухили се Лукас, показвайки ослепителната си усмивка. *Не и този път, Джак.*

Беше първият му албум от две години и Лукас проявяваше придирчивост и към най-малката подробност. Дължеше го на хората. На своите фенове. Лукас мразеше думата „фенове“, но как по друг начин можеше да нарече хората, които купуваха не само албумите, но и синглите му, които си разменяха записи на негови парчета? Които знаеха музиката му по-добре от самия него?

Пред стъклената преграда една асистентка му даваше знаци с ръце: *телефонът.*

Лукас ѝ махна да се разкара. Беше ги предупредил, че няма да отговаря на телефонни обаждания.

Работеше. Турнето му в Африка започваше след две седмици, така че не разполагаше с много време за звукозаписното студио. Искаше да отметне повечето насрочени сеанси.

Асистентката се появи отново с телефона, сочейки към него.

— Ще трябва да се обадиш — каза тя.

Лукас свали слушалките, изправи се и се оттегли в офиса си от другата страна на залата.

— Те казаха да! — изписука от радост неговият агент Ари Сандърс.

— За какво говориш?

— Осемдесет процента от залата. Медисън скуеър гардън. Чудиш се: как така Ари Сандърс успя да уреди това. Наистина се чудиш. Но вълшебниците не издават тайните си.

— Аз съм бавен шотландски реотан, Ари. Трябва да ме светнеш за какво става дума. Нямам представа за какво говориш.

— Добре, добре. Не мога да ти откажа нищо. Чухме, че Гардън трябвало да отменят представление поради проблеми със застрахователите. Можеш ли да повярваш? Изведнъж в програмата им зейва голяма дупка. Петък вечер трябва да угасят лампите, представящ ли си? Все едно твоят верен рицар да извърши въоръжен грабеж. Отвлечане посред бял ден. Казвам на мениджъра, че има едно момче, което може да продаде залата за четири дни, и това е моето момче. Прав ли съм? Само пускаш реклама по радиото за изненадващ концерт на Лукас. Та това е новина за първа страница на вестниците.

— Новина е и за мен — каза Лукас предупредително.

— О, трябваше да го изиграя по този начин. Държах топките му в ръцете си и стисках яко. Казвам му, Лукас не е изнасял концерт наживо в САЩ от дълго време. Но ако искате да отмени самоналожената си забрана, трябва да му предложите каквото му се полага. Осемдесет процента от залата. Така му казах. Копелето започна да се ослушва и да ми разправя как те никога не предлагали повече от петдесет процента и прочие, и прочие. Казвам му: Добре! Разговорът ни приключи. А той вика: Почакай един момент. Броя на ум: едно Мисисипи, две Мисисипита... И той кандиса. Можеш ли да повярваш? Кандиса! Ню Йорк, вдигни малко шум... за Лукас!

— Чуй ме, Ари — каза Лукас и душата му се сви от тревога. — Аз не съм сигурен дали...

Ари Сандърс го прекъсна с обичайната си енергичност.

— Ти си светец! Проклет шотландски светец! Всичките тия благотворителни концерти, които правиш през последните три години — направо ми призлява, като се сетя. Сираци и вдовици, на колко ли си помогнал? Чувствам се като нищожество. Твоят кръстоносен поход в името на децата. Наистина е вдъхновяващо. Както пише списание „Тайм“, никой не е направил повече, за да привлече вниманието на света към най-лошото. Рокзвезда със социално съзнание — на кой би му хрумнало? Само на Лукас.

— Е, и?

— Достатъчно. Със сигурност имаш любовта на сираците и вдовиците. Но тайната на живота е в баланса. Трябва да проявиш любов и към ордите фенове на Лукас. Трябва да проявиш любов и към малкия Ари Сандърс, който се изтрепва за теб по цял ден.

— Двайсет процента изведнъж ти се видяха недостатъчни?

— Остави това — каза Ари. — Днес постигнах исторически успех. Исторически успех за теб. Осемдесет процента от продажбите на билети и папата не получава толкова. — Той млъкна за миг, за да си поеме дъх. — Ами колко награди „Грами“ е спечелил?

— Добре, ще си помисля — каза Лукас — Но са насрочени и благотворителните ми концерти, така че...

— Е, добре, в Уагадугу ще издържат един ден с разбити сърца. Промени плановете си. Не можеш да отхвърлиш такава оферта.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Господи, Лукас, звучиш така, сякаш някой е опрял пистолет в главата ти.

Лукас затвори телефона. Усети, че се изпотява.

Няколко мига по-късно по мобилния му телефон зазвуча мелодия от парче на Джими Хендрикс.

— Лукас е — каза той.

Беше до болка познат глас: електронно променен, зловещо нечовешки и лишен от емоции.

— Придържай се към уговорката — каза гласът.

Ако гуцер можеше да говори, щеше да звучи точно по този начин.

Преглътна с мъка. Сякаш камък му заседна в гърлото.

— Вижте, правя всичко, което ми кажете...

— Все още разполагаме с видеозаписа — предупреди гласът.

Видеозаписът. Проклетият видеозапис. Момичето се закле, че е на седемнайсет. Откъде можеше да знае, че се е изкарала с три години по-голяма? А това го превръщаше в изнасилване по силата на закона. Беше наказуемо престъпление. Пагубно за неговата кариера, репутация, брака му. Лукас не се нуждаеше от напомняне за това. Имаше някои музиканти, които щяха да се възползват от подобно разкритие, особено онези, които си изграждаха умишлено имидж на лоши момчета. Но Лукас не беше от тях. Никой не можеше дори да го

обвини, че е надут или ексцентричен. Сега щяха да се възползват и от най-малката му слабост. Ами ако го изправят на съд? Веднага можеше да си представи заглавията:

РОК ЗВЕЗДА, ОСЪДЕНА НА ЗАТВОР ЗА
ИЗНАСИЛВАНЕ НА МАЛОЛЕТНА. БОРЕЦ ЗА ПРАВАТА
НА ДЕЦАТА, ОСЪДЕН ЗА ИЗНАСИЛВАНЕ НА ДЕТЕ.

Може би имаше такива, които биха преживели подобен срам. Лукас не беше от тях.

— Добре — каза Лукас. — Разбирам.

Онова, което го побъркваше, бе бързината, с която му се обади след позвъняването на Ари. Явно подслушваха телефоните му разговори от три години. Можеше само да гадае каква част от живота му е под наблюдение от тези безименни манипулатори. Нямахме нищо, което да не знаят за него. Кой бяха всъщност „те“?

— Придържай се към уговорката — повтори гласът. — Прави каквото трябва.

— Сякаш имам избор — отговори Лукас, целият разтреперан. — Сякаш имам избор.

ДУБАЙ, ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

Беше като описание на небесния фон от Жул Верн: арабски пясъци, от които стърчат огромни сгради от стъкло и метал с контури, наподобяващи космически кораби. Древни арабски пазари, скътани в сянката на нови търговски центрове; платноходи и лодки, закотвени до огромни товарни и туристически кораби; оживени улични пазари, на които се продаваха DVD плейъри и машини за караоке заедно с килими, кожени изделия и разни дрънкулки. Дубай беше място, където можеше да се намери всичко — с изключение на пощенски адреси. На улица „Шейх Зайед“ се издигаше сграда, която на някои от официалните карти си имаше номер. Но като правило пощата се доставяше в пощенски кутии, не на улични адреси. На международното летище в Дубай, район, по-голям от центъра на града,

Белкнап взе такси, като по настояване на шофьора плати за трите празни места.

Мъжът, явно пакистанец, носеше местно кефийе на бели и червени карета като покривка за маса в демодиран италиански ресторант и изговаряше като картечница предложение след предложение. Но се наложи да повтори три пъти главното от тях, преди Белкнап да го разбере:

— Искате ли да посетите водния парк?

Явно беше туристическа атракция с дванайсет акра воден път и шофьорът получаваше някакво заплащане, когато осигуряваше посетители.

От жегата като в пещ и ослепителния блясък на слънцето на Белкнап му се стори, че е попаднал на планета, на която няма живот. От пръв поглед личеше, че строителството в Дубай имаше за задача да създаде някаква изцяло изкуствена природна среда: оазис от фреон, метал и стъкло. Беше място на отворените врати и едновременно строго пазено, ако интересът на посетителя не бе насочен към пазаруването или лукса на живота в курорт: в зависимост от естеството на онова, което търси, човек установяваше, че това е място с хиляди килимчета за посрещане и хиляди заключени врати. В Рим Джани Матучи му съобщи адреса с номера, от който бе телефонирало италианското момиче. В Дубай Белкнап разбра, че на този адрес няма жилищна сграда или хотел, а пощенска служба, в която се получаваше пощата на няколко луксозни хотела край плажа.

Ако не беше лазурносиният Персийски залив, той можеше да си представи спокойно, че е в Лас Вегас през лятото. Същата разточителна показност на изобилие, лъскав попмодернизъм на строежите и безгранична човешка алчност, вплетена в архитектурата. Докато в автентичните селища живееха мъже, почитащи свещения Коран, които се стремяха да създадат глобален мюсюлмански ред и да обуздаят онова, което смятаха за американско господство. Дубай съществуваше за удоволствие на чужденците в една суха и безводна страна, която мечтаеше трескаво да ги унижи. Ведрината, която цареше, бе нетрайна, като небесна дъга.

— Никакъв воден парк — измърмори предупредително Белкнап, след като очите на шофьора светнаха при мисълта за още един

туристически капан. — Никакви круизи с вечеря. Никакъв дубайски пустинен голф. Не.

— Но сахиб...

— И не ми викай „сахиб“. Да не съм ти някой колониалист от приказка на Киплинг.

Таксиджията спря с неохота пред пощенската служба. Белкнап слезе от колата, но непоносимата жегга, която го връхлетя, го накара да се обърне и да погледне вътре:

— Чакай ме тук — инструктира той шофьора и му подаде пачка от розови и сини дирхами, валутата в емирствата.

— Вземам само долари — каза шофьорът.

— Разбира се, че вземаш само долари. Нали затова съществува Дубай.

Физиономията на мъжа придоби лукав вид. Белкнап се сети за една арабска поговорка: Никога не се опитвай да разбереш какво мисли камилата за камиларя.

— Ще чакам — отговори, мъжът.

Постройката представляваше бетонна кула, боядисана в бяло, без прозорци с изключение на предната стена. Беше част от инфраструктурата, една от онези сгради, предназначени не за публичен показ, а за обслужване на сградите, които служеха за показ. Тук се получаваше пощата, адресирана до множество пощенски кутии, и се разнасяха пратки напред и назад по тясната алея отзад, която водеше до дворците за удоволствие край плажа.

Белкнап разчиташе на официалността, която му придаваха немачкаемият костюм за тропически условия и бялата риза. В момента, в който влезе в пощенската служба, разбра, че не е предназначена за посетители. Нямаше администратор, нямаше рецепция. Широко пространство, покрито с ламиниран паркет — от типа, който можеше да се види в работилници без тежко оборудване — се сливаше с друго пространство, където работници сортираха пощата в контейнери от телена мрежа. От пръв поглед му се сториха филипинци; на Белкнап му бяха нужни само няколко секунди, за да определи кой им беше началникът. Един дебелак, местен, както по всичко личеше, който държеше незапалена пура между дебелиите си като наденици пръсти и седеше на висок стол в ъгъла с клипборд върху едното коляно. Ноктите на дебелака блестяха под флуоресцентното

осветление, бяха оформени от маникюрист и дори лакирани с безцветен лак. Масивни пръстени покриваха пръстите му като халки върху шиите на китайски дяволици.

Белкнап щеше да се възползва от ненормалността на положението си. Придържайки мобилния си телефон до ухото, той водеше фиктивен, звучащ официално разговор:

— Точно така, инспекторе. Благодарим за помощта ви и моля, поздравете от нас вицегубернатора. Не очакваме никакви проблеми. Доскоро.

После с официален жест с ръка той повика обкичения с бижута арабин. Щеше да получи онова, което искаше, не като се опита да се слее с обстановката, а напротив, подчертавайки, че е чужденец. Щеше да се държи като важен американец, правителствен агент, който очаква всички чужденци да са на негово разположение и чиито екстратериториални привилегии са гарантирани от стотици договори и двустранни споразумения.

Арабинът се доближи до него с изражение, което издаваше нещо средно между сервилност и досада.

— Аз съм агент Белкнап — представи се американецът, след което подаде шофьорската си книжка от Вирджиния с такъв сериозен вид, сякаш бяха ключовете на града.

Арабинът се направи, че я е прочел, преди да му я върне.

— Разбирам — отговори той, давайки си вид, че разбира отговорността и сериозността на положението.

— Както видяхте, заедно с ДЕА (Службата за борба с наркотиците) имаме обща молба.

— Да, разбира се.

Арабинът все още се двоумеше дали да не извика някой по-висшестоящ.

— П.к. 11417 — обяви Белкнап като служител, който няма време за губене. — Ще ми покажете ли разположението й?

Лицето му бе сериозно; молбата бе направена без излишни „моля“, извинения и други любезности. Безцеремонният му подход щеше да разсее подозренията. Той не го придумваше, нито молеше за неговата дискретност, както би направил някой, който се опитва да се добере до информация, на която няма право. Нищо не подсказваше, че арабинът дори има правото да реши дали да удовлетвори молбата му.

Точно обратното. Белкнап настояваше за нещо, което му се полагаше по силата на служебното му положение. По този начин искаше да разсее несигурността и притеснението на арабина; той нямаше да вземе грешно решение, защото никой не е искал от него да взема каквито и да било решения.

— А, — каза арабинът, след като му бе зададен много по-лесен въпрос, отколкото очакваше. — Това е в хотел „Палас“. На около два километра след разклона при Ал Халедж.

Мъжът направи плавно движение с ръка и Белкнап осъзна, че показва характерната форма на хотела, нещо като стъклен кит с централна кула, оформена като водосточна тръба.

— Точно това ме интересуваше — каза Белкнап, а арабинът го погледна почти с благодарност: *Това ли е всичко?*

След като Белкнап се върна в таксито, забеляза, че арабинът наднича през входната врата и изглежда озадачен от вида на бежовата кола. Той явно бе очаквал нещо по-официално. Но така или иначе, бе малко вероятно да сподели с някого онова, което му се случи. Ако наистина бе допуснал грешка, щеше да е по-добре никой да не разбере.

— А сега отиваме ли във водния парк? — попита шофьорът настойчиво.

— Сега отиваме в хотел „Палас“ — отговори Белкнап.

— Много добре — каза шофьорът. — Ще се сблъскате с кита на всички времена.

Широката му усмивка показва множеството дупки в устата му.

Таксиджията мина напъряко през рибен пазар, където облечени в тюркоазени дрехи работници имигранти изкормваха риба с точността на метрономи, след което продължи по шосето „Шейх Зайед“, от двете страни на което се издигаха огромни лъскави сгради — Левиатан след Левиатан в стъклена кожа. Хотел „Палас“ бе сред най-новите и неземните. „Опашката“ функционираше като врата за коли. Таксито спря на дискретно разстояние от входа и Белкнап влезе във фойето като човек с мисия.

Ами сега? Хотел „Палас“ сигурно разполагаше с около седемстотин стаи. Макар телефонното обаждане на италианското момиче да бе засечено чрез централен телефонен номератор, самият хотел също регистрираше телефонните разговори. Но мениджърите на „Палас“ със сигурност бяха много по-опитни от арабина в пощенската

служба; те бяха свикнали да контактуват с посетители, ценяха ги заради репутацията им за дискретност, знаеха какво могат и какво не могат да поискат от тях властите.

Вътре във фоайето той се огледа и бързо разучи мястото. В центъра на огромното пространство имаше голям син аквариум. Но вместо екзотични морски създания, в него имаше оскъдно облечена жена в костюм на морска сирена, която плуваше с бавни обиколки в синхрон със синтезирана музика в стил ню ейдж, като сдържаните ѝ движения трябваше да изглеждат мързеливи и безцелни; на интервали тя си поемаше въздух от кислородна тръба, боядисана в морскосиньо. Ако мюсюлмански фундаменталист влезеше във фоайето, сцената щеше да потвърди и най-лошите му подозрения за западната упадъчност. Но това бе почти невъзможно. Разстоянието в модерния свят не се измерваше в мили или километри, а в единици за социално разместване. Анклавът принадлежеше на свят, в който влизаха Антибите, Ист Хемптън, Позитано и Мустик. Това бяха неговите истински съседни. Анклав като „Палас“ нямаше нищо общо с геополитическата територия, известна като Близък изток. Сградата бе проектирана от архитекти от Лондон, Париж и Ню Йорк; ресторантът ѝ се ръководеше от испански готвач със световна известност; дори администраторите и пиколата бяха британци, които говореха на основните европейски езици.

Белкнап се настани на тъмносин диван в ъгъла на фоайето и набра телефонен номер, този път истински. Свърза се след няколко минути. Спомняше си времето, когато международните разговори бяха заглушавани от различни шумове, сякаш човек чуваше водните течения, през които бяха положени презокеанските оптични кабели. В днешно време сигналът от една отдалечена точка на света до друга беше кристално чист — по-чист от телефонно обаждане от един квартал на Лагос до друг. Разпозна веднага гласа на Мат Гомес, а той разбра кой му се обажда.

— Говори се — каза младши агентът, — че двамата с Дивия Бил Гарисън сте се състезавали кой пикае по-надалече. Когато се случи нещо подобно, ние, останалите, си мислим, че вали дъжд.

— Във всеки живот трябва да падне малко дъжд — отвърна Белкнап. — Както казва Пат Бун.

— Пат Бун? Ами какво ще кажеш за Инк Спотс, братле?

— Имам нужда от услуга, дребен — каза Белкнап, а очите му шареха из фоайето.

Вътре в аквариума морската сирена продължаваше да прави уж мързеливите обиколки, като без съмнение смяташе наум почасовата си надница. Блажената ѝ усмивка бе започнала да става някак напрегната.

— Всички обаждания може да бъдат проверени — напомни му Гомес.

— Знаеш ли колко много записи са се натрупали с годините? Записването е лесно, защото става автоматично. Но не и прослушването, никой не разполага с толкова човешки часове. Ще се възползвам от моя шанс, че никой не проявява специален интерес към теб.

— Твоят шанс, а моят шанс? Защото „когато мисля за теб, се излива нов порой“.

— Имам нужда да направиш онова, което направи Пат Бун: да ме покриеш.

— Можеш ли да гарантираш, че това е част от официално разрешена операция?

Усети трепване в гласа на Гомес.

— Взе ми думите от устата — отговори Белкнап и обясни на Гомес какво точно да направи. Що се отнася до услугите, които дължеше на Белкнап, младият агент не се нуждаеше от напомняне.

Във всички международни хотелски вериги винаги имаше някой, който да служи на американските шпионски агенции, улеснявайки получаването на специални услуги. Този вид бизнес даваше временен подслон на десетки хиляди пътуващи, между които понякога се прикриваха престъпници, дори терористи. В замяна на информация по неофициален път ЦРУ понякога предлагаше на хотелите, също неофициално, проверки на досиетата на някои от гостите, информация за опасности, свързани със сигурността, и други подобни.

Гомес нямаше да се обажда пряко на никого в „Палас“; той щеше да звъне на човек в Централата в Чикаго на холдинговата компания, която притежаваше хотела. Този човек на свой ред щеше да се обади на мениджъра на „Палас“. Пет минути по-късно мобилният телефон на Белкнап завибрира безшумно. Беше Гомес с името на помощник-мениджър, с когото бе установена връзка и на когото бе дадено да разбере, че трябва да окаже пълно съдействие на агент Белкнап.

Така и направи. Името му бе Ибрахим Хафез — дребен, добре образован мъж на трийсетина години, вероятно син на хотелиер, който ръководеше друг от величествените палати в емирството. Той не беше нито крайно впечатлен, нито враждебен към присъствието на американеца. Разговаряха в малък офис, скрит далеч от гостите. Беше уютно кътче със спретнато подредени купчини пощенски пликкове и две снимки, явно на съпругата и новородената дъщеря на Хафез. Съпругата беше стройна, с лъчезарни черни очи. Тя се усмихваше, а изражението ѝ бе едновременно безсрамно и някак засрамено. На помощник-мениджъра тя трябва да напомня кое е истинско в царството на измамата.

Хафез седна пред компютъра и въведе телефона в Рим. Минути по-късно на екрана се появиха търсените резултати. Този номер бе избран пет-шест пъти.

— Можете ли да ми кажете номера на стаята, откъдето е набран този телефон?

Момичето бе казало на родителите си, че е на „хубаво място“, което най-малкото беше твърде скромно описание. Ако бе гостенка на „Палас“, с нея се отнасяха като с кралска особа.

— Номерът на стаята? — помощник-мениджърът поклати глава. — Но... Всеки път е говорено от различна стая.

Той посочи редица от цифри с върха на писалката си.

Как беше възможно?

— Значи гостът се е регистрирал в няколко различни стаи?

Хафез го изгледа така, сякаш беше тъп. Поклати едва забележимо глава. Кликна няколко номера на стаи, отваряйки файлове с данни, които съдържаха името на всеки регистриран гост и продължителност на неговия или нейния престой. Всички имена бяха различни; всички бяха на мъже.

— Тогава искате да кажете, че...

— *A vie* какво мислите?

Беше декларация, при това не от най-любезните. Лучия Дзингарети работеше като проститутка — „компаньонка“ — и като се имаше предвид как снове из „Палас“, явно бе високоплатена. Ако понякога телефонираше от стаите на клиентите, които посещаваше — вероятно докато използваше банята — клиентите ѝ едва ли щяха да вдигнат шум пред управата на хотела за допълнителните такси.

— Можеш ли да ми дадеш имената на момичетата, които работят в хотела?

Хафез го изгледа невярващо.

— Сигурно се шегувате? Хотел „Палас“ не извършва подобна дейност, как мога да ги знам?

— Искате да кажете, че си затварят очите?

— Вижте, тук идват богаташи от Запада да се забавляват. Ние им угаждаме по всякакъв начин. Сигурно сте забелязали във фоайето аквариума, в който плува по цял ден една *шармута*.

Шармута беше арабски жаргон за курва и Хафез почти изплю думата с нескрито отвращение. Той бе направил кариера, задоволявайки фантазиите на гостите, но нямаше намерение да се преструва, че одобрява това. Забеляза, че Белкнап разглежда снимката на жена му и с рязко движение я захлупи с лицето надолу. Не че се обиди: незабуленото лице на съпругата му не можеше да се гледа от непознати. Това бе жена, която се появяваше на обществени места забулена. Показването на цялото ѝ лице и коса беше прегрешение, равняващо се на гола снимка.

— Перем ви мръсните чаршафи, чистим тоалетните и превръзките от менструацията на жените ви, да, правим всичко това, дори с усмивка. Но не очаквайте от нас да се радваме. Оставете ни поне това достойнство.

— Благодаря за фатвата. Но се нуждая от имена.

— Не знам нито едно име.

— Името на някой, който знае. Вие сте професионалист, Ибрахим. Едва ли в този хотел нещо става без ваше знание.

Хафез въздъхна.

— Има един пиколо, който сигурно знае. — Той набра петцифрен вътрешен номер върху телефонната конзола. — Конрад — каза Ибрахим. — Ела в офиса ми.

И отново не прикри неодобрението си. Без съмнение Конрад бе един от европейските служители, наложени му от чуждестранните собственици. Хафез явно го поставяше в една категория с мръсните чаршафи и употребените санитарни материали.

От говорителя на конзолата се чу глас на ирландец:

— Веднага идвам.

Конрад беше млад мъж с ръст на жокей, къдрава червена коса и с лъчезарна усмивка.

— Да, Брам — каза той на Хафез, поздравявайки го с шапката с козирка с надпис „Хотел «Палас»“.

Хафез не си направи труда да отговори на поздрава му.

— Ще трябва да отговориш на въпросите на този мъж — каза той строго на пиколото. — Тръгвам и ви оставям сами.

С лек поклон Хафез излезе от офиса.

Усмивката на Конрад изчезваше и се появяваше скорострелно, докато Белкнап го разпитваше, изражението му се променяше от озадачено и загрижено до заговорническо и похотливо, което беше еднакво противно за Белкнап.

— Е, каква курва търсиш, мой човек? — попита той накрая.

— Италианка — отвърна Белкнап. Млада. Мургава.

— Виж ти, виж ти — каза Конрад. — Колко си конкретен само. Мъж, който знае какво иска. Достойно за уважение.

Видимо обаче той беше объркан от намесата на Хафез.

— Познаваш ли някоя, отговаряща на това описание?

— Да видим — очите на Конрад показаха, че той пресмята нещо. — Всъщност имам точно такова маце.

— Кога мога да я видя?

Конрад погледна часовника на ръката си.

— Скоро — отвърна той.

— До един час?

— Мога да го уредя. Още нещо. Ако ще правиш парти, може да ти предложи някои екстри. Екстази, трева, каквото кажеш.

— Тя в хотела ли е в момента?

— Защо сега ми задаваш такива въпроси — каза Конрад, леко кимвайки, което означаваше „да“.

— В коя стая?

— Да не би да искаш тройка?

Белкнап пристъпи към дребния ирландец, сграбчи го за яката и го повдигна на няколко сантиметра от пода. Доближи лицето си до това на Конрад.

— Кажи ми проклетия номер на стаята — кресна той. — Или ще те предам на проклетите египтяни да те разпитат. Разбра ли?

— Схванах! — Конрад се зачерви, започвайки да разбира, че стърчи над главата му.

— Искаш да се намесиш в международно разследване, препоръчвам ти да си вземеш адвокат. А когато египетските ни приятели ти предложат електроди за тестисите, кажи „да“. Защото алтернативата е още по-ужасна.

— Четиринайсет петдесет, сър. Четиринайсетият етаж, вляво от главния асансьор. Ще ви моля само да не ме замесвате.

— Само да не се обадиш да ги предупредиш.

— След като ми казахте за електродите? Не мисля, приятел. — Последва силен кикот, който трябваше да демонстрира непукизма му, но се получи точно обратното. — Това си бяха вълшебни думички. Напълно ясни.

Белкнап протегна ръка.

— Дай ми ключа — нареди той.

С неохота пиколото му подаде електронната карта. После се засуети по начин, характерен за някои обслужващи професии, сякаш очакваше бакшиш.

— Електроди за скротума, не забравяй. — Белкнап прошепна думите, отдалечавайки се с бързи крачки.

След по-малко от четири минути той се озова пред стая 1450, на две трети разстояние от централната кула на хотела. Поспря пред вратата, не чу нищо. „Палас“ беше добре проектирана сграда, построена от първокачествени материали. Пъхна картата в процепа, изчака лампичката да светне зелено и завъртя топката. Вътре щеше да открие Лучия Дзингарети, единствената му следа. *Дръж се, Джаред* — каза си той наум. — *Идвам.*

Андреа Банкрофт имаше намерение да разчисти бюрото си в „Грийнич екуити груп“, но когато седна там, я споходи друга мисъл. Можеше да се възползва от оборудването, в офиса. Колегите ѝ съжаляваха, че се разделят с нея, така че едва ли щяха да ѝ забранят да прекара своя последен ден както поиска.

Имаше и още нещо. Тя продължаваше да мисли върху онова, което ѝ каза нейният безименен посетител: „напомняш ми на майка си.“ Какво можеше да означава това? Дали не започваше да става

подозрителна? Вероятно беше резултат от някаква забавена реакция на скръб от смъртта на майка ѝ, или от разтърсващата неочакваност на завещанието на Банкрофт — но не би трябвало, тя не беше истерична. Не беше такъв човек. Макар че въобще не беше сигурна какъв човек е вече.

Ти си професионалист. Прави онова, за което си обучена. Фондацията беше в крайна сметка друга организация — корпорация с идеална цел — а тя умееше да анализира корпорации, да разследва компании — частни и публични, да надникне под изрядните им документи и съобщения за медиите. Тя можеше дори да хвърли едно око и на самата фондация „Банкрофт“.

Разположена пред компютъра на бюрото ѝ, тя се разходи из поредица база данни. Организация с идеална цел, регистрирана в САЩ — дори частна като фондация „Банкрофт“ — трябваше да се съобразява с различни закони и разпоредби; сред задължителните федерални документи бяха уставът, правилата и идентификационните номера на някои от старшите служители.

След като разглежда близо два часа електронните документи, Андреа стигна до заключението, че фондацията — поне формално — беше комплекс от отделни инкорпорирани звена. Имаше „Банкрофт имоти“, „Банкрофт филантропски тръст“, „Банкрофт семеен тръст“ и прочие. Фондовете сякаш течаха през тях като през тръбопровод.

Наблюдаваше своите колеги наоколо — бивши колеги, коригира се тя, — които работеха усилено на бюрата си. Приличаха на работи — нещо, което тя не бе забелязала досега; седяха до бюрата си, натискаха с пръсти клавиатурите, говореха по телефона — изпълнявана стотици задачи чрез три или четири основни движения, които повтаряха по цял ден.

С какво съм по-различна от тях? — помисли си тя. — *Върша същите неща.* Отвътре изглеждаше различно, това бе всичко. Изглежда различно, когато знаеш, че онова, което вършиш, наистина е важно.

Телефонът ѝ звънна и прекъсна мислите ѝ.

— Хей, момиче! — Мекият баритон на Брент Фарли прозвуча по най-подкупващ начин. — Аз съм.

Гласът ѝ бе абсолютно равнодушен.

— Какво мога да направя за теб?

— С колко време разполагаш? — отговори той жизнерадостно.
— Виж, не ми харесва начинът, по който се разделихме. Трябва да поговорим, съгласна ли си?

— И за какво? — попита тя, установявайки, че не ѝ струваше никакви усилия да запази студения и дистанциран тон.

— Хей, не бъди такава, Андреа. Виж, имам два билета за...

— Любопитна съм само — прекъсна го тя — как така изведнъж реши да ми се обадиш? Защо сега?

Той се запъна.

— Защо — защо ти звъня? Никаква конкретна причина — излъга Brent. В същия миг тя разбра, че той е чул за нея. — Просто, както казах, мисля, че трябва да поговорим. Може и да подновим връзката си. Но, каквото и да стане, първо трябва да поговорим.

Защото неочаквано „незначителното“ момиченце струва повече, отколкото ти някога ще спечелиш?

— Наистина трябваше да поговорим — отвърна тихо тя. — И благодаря на Бога, току-що го направихме. Довиждане, Brent. Моля те да не ми звъниш повече.

Тя затвори телефона и почувства, че си е отмъстила, беше развълнувана и някак странно уморена.

Отиде до машината за кафе и махна на Уолтър Сакс, техническия гуру на фирмата, който спореше с един асистент на тема десертно блокче „Гранола“. Беше интелигентен мъж и отличен архивист. Сакс изпитваше странно удоволствие да се прави на напълно безразличен към онова, с което си изкарваше хляба; правеше го добре, но го намираще за изцяло фасулска работа.

— Хей, Уолт — каза тя. Здраво работиш или работата е здрава?

Той обърна продълговатата си триъгълна глава към нея и запримигва силно, сякаш нещо бе заседнало в контактните му лещи.

— Движението на системата тук е нещо, което правя насън и с лявата ръка или ако се замисля, с лявата ръка, докато спя. А най-точно казано, достатъчна е изтръпналата лява ръка на спящия Уолт Сакс. Съжалявам, Андреа, днес не се чувствам във форма. Причината е отравяне с десертно блокче „Гранола“. Знаеш ли, че тези десертни блокчета съдържат главно царевичен сироп? — той отново премигна.

— Ще се видим, Уолт — каза тя и се върна на бюрото с чаша кафе с каймак.

Андреа зареди още документи и електронни файлове. Сложната структура на фондацията представляваше интелектуално предизвикателство. Тя се опита да бъде бдителна както за дребните нередности, така и за по-мощабните модели. Докато четеше федералните документи от последното десетилетие, с учудване установи, че сред служителите в основната фондация е фигурирало и името на собствената ѝ майка, Лора Пери Банкрофт.

Беше шокиращо. Как така майка ѝ, която ненавиждаше всичко, свързано с фамилията, е работела като служител във фондацията? Андреа се зачете още по-внимателно в документите и забеляза нещо още по-странно. Майка ѝ бе напуснала поста си ден преди автомобилната катастрофа, в която загина.

ДУБАЙ, ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

В ъгъла на тъмната стая някакъв мъж се бе разположил в меко кресло, тапицирано в тъмносиньо кадифе; върху него седеше гъвкава млада жена. Когато вратата зад Белкнап се затвори, мъжът, около шейсетте години, със загоряло от слънцето лице, гладко обръсната глава, със светлоруси косми по гръдния кош и увиснали гърди — се изправи рязко, отблъсквайки от себе си жената, която се просна на пода.

— Момичето има ново ръководство — измърмори Белкнап.

— Какво, по дяволите, става? — мъжът говореше с шведски акцент. Той явно предположи, че е измамен, че проститутката е в комбина с появилия се в стаята мъж. Това бе предположение на човек, който често пътува и има опит в търговията със секс, без да храни каквито и да било илюзии за човешката низост. — Изчезвай от стаята ми, по дяволите!

— Защо не ме изхвърлиш, а? — отговори Белкнап.

Възрастният мъж огледа добре противника си; беше бизнесмен, свикнал да премерва рисковете и да действа подобаващо. Вземайки бързо решение, той грабна портфейла си и купчината дрехи и бързо се изниза от стаята.

— Няма да получиш нито едно евро повече от мен — изсъска той на момичето пътъом.

Когато Белкнап се обърна към момичето, то вече не лежеше на пода, а се бе наметнало с копринен халат и стоеше със скръстени ръце.

— Лучия Дзингарети? — попита той.

По лицето ѝ премина уплаха. Тя знаеше, че е безпредметно да отрича.

— Кой сте вие? — попита тя с гърлен италиански акцент.

Той пренебрегна въпроса и.

— Родителите ти нямат представа, нали?

— Какво знаете за родителите ми?

— Говорих с тях вчера. Безпокоят се за теб.

— Говорили сте с тях — гласът ѝ бе задгробен.

— Както и ти. Само дете ги обсипваш с лъжи. Не си дъщерята, която те си представят.

— Какво знаете за тях или за мен?

— Те са добри хора. Доверчиви. От типа хора, от които такива като теб се възползват.

— Как смееете да ме съдите? — извика италианското момиче и се изплю. — Онова, което правя, го правя заради тях.

— Това включва ли убийството на Халил Ансари?

Момичето пребледня. Отпусна се върху синьото кресло и заговори с тих глас.

— Обещаха ми много пари. Родителите ми се трепаха от работа цял живот и какво постигнаха? Те ми казаха, че ако направя каквото ми наредят, ще мога да осигуря на родителите си луксозен живот до края на дните им.

— Те?

— Те — повтори упорито момичето.

— И ти също, няма съмнение. Къде в крайна сметка те отведоха?

— Не на място като това — отговори тихо момичето. — Не където обещаха. Място, което въобще не подхожда за човешко съществуване. Като за животни.

Тя изглеждаше смутена, че те не бяха спазили обещанията си. Докато според Белкнап най-голямата загадка бе, че са оставили момичето живо. Защо бяха толкова сигурни, че момичето ще си трае?

— Това бе изненада за теб, така ли? — попита той внимателно.

Тя кимна мрачно.

— Когато ме докараха със самолет в Дубай, ми казаха, че ще е временно, докато се уталожат нещата. Просто за малко да се покрива. Да ми осигурят безопасност. После обаче ми казаха, че трябва да

работя. Да си покривам разходите. Иначе ще ме пратят на улицата или ще ме убият. Никакви пари. Никакви документи за самоличност.

— Била си пленничка.

— След един ден ме изведоха от хотела. Откараха ме в... публичен дом в покрайнините на Дубай. Казаха ми, че трябва да върша тази работа, че клиентите не бива да се оплакват. Иначе... — Заекваше и се запъваше, беше жертва на сексуално насилие, която се опитваше да сподави и падението, което е била принудена да приеме. — Но ми казаха, че в края на годината ще бъда свободна. След една година, казаха те, Лучия ще осигури собствения си билет. Ще гарантира живота на всички ни.

— Твоя и на родителите ти — каза Белкнап. — Ще ви гарантират живота. И ти им повярва?

— Защо да не им повярвам? — попита гневно италианското момиче. — На кого друго да вярвам?

— Когато те накараха да отровиш Ансари, не те предупредиха, че ще завършиш в публичен дом, нали?

Мълчанието ѝ бе знак на съгласие.

— Веднъж са те излъгали. Наистина ли вярваш, че не те лъжат и сега?

Лучия Дзингарети не отговори нищо, но той забеляза по лицето ѝ обзелите я съмнения. Белкнап лесно можеше да си представи какво се е случило. Беше явление, характерно за сродните престъпни организации, всяка от които имаше конкретни изисквания. В Дубай красотата на момичето беше с голяма стойност за онези от тях, които предлагаха сексуални услуги на богати туристи и други посетители. Още повече че тя бе момиче за услуги. Мнозина араби така или иначе си мислеха, че такова момиче може да бъде само *шармута*. Нито пък бе в позиция да се пазари, както сама признаваше, те знаеха какво е направила. Деянието не ги задължаваше с нищо към нея, както бе предположила; то я поставяше в ръцете им.

— И ти продължаваш да ги укриваш, хората, които са те принудили да стигнеш до такова падение?

— Не е твоя работа да ми говориш за падение — нацупи се Лучия Дзингарети и се изправи на крака. — Не е твоя работа.

— Кажи ми кои са те — продължи да упорства Белкнап.

— Не трябва да се месиш.

— Кажи ми кои са те — повтори той още по-настойтелно.

— За да не съм в техните, а в твоите лапи? Мисля да се възползвам от шанса си. Да, мисля да се възползвам от шанса, много благодаря.

— По дяволите, Лучия...

— Какво трябва да направя, за да си тръгнеш? — попита момичето. Гласът му стана задъхан и страстен. — Какво мога да ти предложа?

С едно движение на раменете тя остави халата да падне на пода и остана пред него гола. Усещаше топлината на тялото ѝ, аромата на сладката ѝ кожа. Гърдите ѝ бяха малки, но идеално оформени.

— Нищо не можеш да ми предложиш — отвърна презрително Белкнап. — Тялото може да плати много неща. Но не и във валутата, която аз приемам.

— Моля те — каза тя, мъркайки като коте.

После пристъпи към него, галейки гърдите си с едната ръка. Движенията ѝ бяха чувствени, но мотивирани от мисълта за оцеляване. Присви очите си съблазнително, след което неочаквано се облещи.

Белкнап видя червеното петно, което цъфна в средата на челото ѝ, половин секунда преди да чуе тих пукащ звук зад себе си. Той се хвърли на пода и се претърколи зад голямото легло.

Някой стреля с оръжие със заглушител, затваряйки завинаги устата на Дзингарети.

Припомни си какво бе успял да зърне от нападателите, насили се да събере отделните фрагменти в едно цяло. На вратата... имаше двама мъже, въоръжени с автоматични пистолети с дълги цеви и оптични устройства. И двамата имаха къси черни коси. Единият бе облечен в черно яке от изкуствена материя и имаше смъртоносния поглед на акула чук — явно беше наемник ветеран със забележителни умения. Точен изстрел с пистолет в стая бе непостижим за повечето професионалисти. Белкнап видя отраженията на двамата мъже върху поставката на металния лампион на пода. Движеха бързо оръжието пред себе си, но бяха пристъпили само няколко крачки в стаята. Внимаваха далеч повече, отколкото Белкнап би внимавал на тяхно място. Поне единият от тях трябваше да се възползва от елемента на изненада и да нахълта в стаята.

Техните движения му подсказаха ясно едно нещо. Търсеха него. Задачата им нямаше да бъде изпълнена изцяло, ако не размажеха и мозъка на Белкнап.

Белкнап се промъкна под леглото на ръка разстояние от единия нападател. Протегна ръката си, свита като кука, и удари с всичка сила.

Беше рисковано действие: току-що издаде местоположението си.

Мъжът се строполи тежко на пода. Белкнап измъкна оръжието му и секунда по-късно стреля в него. Бой от близко разстояние е като скоростен шах. Спираш да мислиш и губиш. Бързината на реакцията е от съдбоносно значение. Усети как струя топла кръв плисна лицето му. Къде ли се намираше вторият нападател, онзи, който покриваше другия ъгъл на стаята?

Белкнап сграбчи тялото на убития мъж и го повдигна във въздуха. Внезапното движение предизвика стрелба, както очакваше, едно бързо *ра-та-тат*, при което вероятно бе изпразнен целият пълнител и се разбра точното местоположение на мъжа. Белкнап настрои новопридобитото оръжие на единична стрелба и натисна спуська. Точността на изстрела важеше много повече от обема. По-добре да натисне няколко пъти, отколкото да се озове с празен пълнител.

Викът на мъжа му подсказа, че куршумът го е засегнал, но не някой жизнен орган.

После дочу звук от счупване на стъкло и нова двойка мъже нахлуха в стаята от балкона отвън. Белкнап издърпа мъртвото тяло върху себе си. Усещаше топлината на трупа, острата миризма на неговата пот. Хората от групата му не можеха да бъдат сигурни, че е мъртъв, така че нямаше да стрелят свободно към него. Това щеше да осигури на Белкнап само няколко секунди, но секунди от които се нуждаеше.

Единият от новодошлите — висок, як и мускулест — носеше бойна жилетка и компактно автоматично оръжие „Хеклер и Кох MP5“, известно като „метла“. Той изстреля един откос върху матрака. Никой, който се криеше долу, не би оцелял. Беше емоционална предпазна мярка, помисли си Белкнап, докато произвеждаше внимателно прицелени изстрели в гръдния кош на всеки от мъжете в интервал от една секунда. Бяха почти еднакви на ръст за негово удобство; нагласянето между двата изстрела беше съвсем слабо.

Белкнап чу как раненият мъж, когото забрави, постави нов пълнител в пистолета си. *Мамка му! Грешка, която не трябваше да си позволява.*

С мълниеносна бързина той насочи пистолета и натисна спусъка, съзнавайки, че успехът или провалът ще зависят от следващите части от секундата. Видя как единственият останал куршум се заби в гърлото на нападателя и как мъжът се свлече на пода. Ако се бе забавил с части от секундата, куршумът щеше да е изстрелян от неговата жертва и Белкнап, а не нападателят щеше да е последният повален.

Белкнап се изправи на крака и му се зави свят от касапницата около него. В хотелската стая лежаха труповете на четирима силни млади мъже — хранени и обучавани поне две десетилетия със скъпоструващи тренировки. Мъртви. Мъртво бе и едно красиво момиче, едва станало жена, силно привързано към своите трудещи се родители, на които светът никога не бе давал почивка. Мъртви. Човешки животи, превърнати в купчини месо. Ако бяха навън, а не в прохладата, поддържана от климатика в този стъклен кит, мухите вече щяха да кръжат и да кацат отгоре им. Белкнап току-що бе убил четирима добре въоръжени мъже и остана жив. Боят отблизо бе истинско изкуство, а той имаше много по-голям опит от своите противници. И все пак не изпитваше чувство за завоевание, чувство за победа. По-скоро го обзе дълбоко чувство на празнота.

Ако не се отнасяме към смъртта с уважение — обичаше да казва Джаред, — тя ще си отмъсти подобаващо.

Прекара следващите три минути в претърсване на убитите мъже. Имаха портфейли, тъпкани с фалшиви лични карти, предназначени за бърза смяна на самоличностите. Накрая, в малкото джобче на бойната жилетка на единия нападател откри лист хартия, сгъната на тънко руло. Върху него имаше списък с имена.

Белкнап избърса кръвта от лицето си в банята и бързо се изниза от хотела. Едва след като нае раздрънкан джип от намиращия се наблизо гараж за коли наем и го подкара, се зачете в списъка.

Познаваше няколко от имената. Неотдавна убит репортер на италианския вестник „Република“. Магистрат от Париж, за чието убийство също неотдавна писаха вестниците. Повечето от останалите имена на хора, набеязани да бъдат убити, не му говореха нищо. Едно от тях обаче бе Лучия Дзингарети.

СЕДМА ГЛАВА

Самостоятелното шофиране до централата на фондацията „Банкрофт“ в Кътоуна бе съвсем различно преживяване от това, да те закарат до там. Андреа Банкрофт се радваше, че обърна специално внимание на поредицата от завой, когато пътуваше дотам на задната седалка. И при това положение тя сбърка няколко завоя и ѝ отне по-дълго време, отколкото трябваше.

На главния вход я посрещна сърдечно жена с гъста меденочервена коса, която остана леко изненадана от появата ѝ.

— Дойдох да почета малко — каза Андреа. — Да се подготвя за следващото заседание на управителния съвет, нали знаете. Спомням си, че на втория етаж има голяма библиотека. — В края на краищата тя беше член на борда. Истинската ѝ цел бе да разгледа евентуални проекти за двайсетте милиона долара, които Пол Банкрофт задели за нея, но тя прецени, че ще е по-добре да не обсъжда с други сумата, която ѝ бе отпуснал. Някой можеше да го сметне за фаворизиране. — Освен това връщам документите, които ми доставихте вчера.

— Много сте съвестна — каза ѝ жената с усмивка. — Това е чудесно. Ще ви направя чай.

Един след друг служителите на фондацията се появиха от кабинетите си да я поздравят и да ѝ предложат своята помощ по всеки въпрос, който би я заинтересувал. Просто проявиха загриженост.

Може би прекалена загриженост? С твърде голяма готовност ѝ предложиха да ѝ помогнат. Дали намерението им бе да я следят? През първите два часа Андреа прегледа енергично проектите за канализации и водопроводи в неразвятия свят. Трябваше да признае, че разнообразието от информация във фондацията беше впечатляващо. В залите за изследване книгите и папките бяха подредени на лавици в елегантни кутии от орехово дърво. Докато се разхождаше из читалнята на библиотеката, видя момче с къдрава руса коса и бузи, червени като ябълка. Брандън. В скута му имаше купчина книги: някакъв том по естествена история, който приличаше на руска монография за теорията за числата и „Метафизика на нравите“ на Кант. Съвсем не подходяха

за средностатистическото тринайсетгодишно дете. Погледът му светна, след като я видя. Брандън изглеждаше уморен; под очите му имаше торбички.

— Хей, ти — ухили се той.

— Хей, ти — отвърна тя. — Леко четиво, а?

— Всъщност, да. Чувала ли си за стреловидните плоски чернодробни глисти? Страхотилище. Това миниатюрно създание от типа на червеите има страхотен жизнен цикъл.

— Нека да отгатна. Всеки делничен ден пътува в метрото до офис в Ню Йорк, докато се пенсионира, а след това се мести в Маями до смъртта си.

— Става дума за различен вид, госпожо. Значи попада в охлюв, който го изхожда, така че термитите, които обичат екскременти от охлюви, го поглъщат, а когато попадне в тях, започва да ги манипулира. Така програмира термита да се изкачи на върха на тревичка, след което го парализира и термитът остава там през целия ден, за да е сигурно, че ще бъде изяден заедно с тревата от овца.

— Хм — Андреа направи физиономия. — Значи програмира термита, че да бъде изяден от овца? Любопитно. Предполагам, че всеки си има своя представа за добро прекарване на времето.

— Става дума за оцеляване. Виж, червата на овцата са средата, където глистът се размножава. Така че, когато овцата се изходи, милиони глисти виждат бял свят. Всички те са готови да бъдат погълнати от термити и да ги програмират за унищожение. *Господства* плоският чернодробен глист.

— А аз от дълго време си блъскам главата за птиците и пчелите — каза му Андреа, поклащайки глава.

Малко по-късно тя ровеше в кутия с дискове, пълни с данни за заболяемостта и смъртността от Световната здравна организация, когато белокоса служителка ѝ хвърли любопитен поглед.

Андреа ѝ кимна любезно. Жената бе надхвърлила шейсетте, а бялата ѝ коса подчертаваше нейното розово, леко подпухнало лице. За първи път я виждаше. На бюро пред себе си тя късаше от голям лист библиотечни лепенки, които прикрепваше към кутии с дискове.

— Извинете, госпожице — заговори я срамежлива жената, — но вие ми приличате на някого. — Тя се поколеба. — На Лора Банкрофт.

— Това е майка ми — отговори Андреа и усети, че лицето ѝ се изчервява. — Познавахте ли я?

— Разбира се. Тя беше добър човек. Глътка свеж въздух, така я чувствах. Много я харесвах — жената говореше с типичното наречие за Мериленд или Вирджиния, с лек южняшки диалект. — Тя бе от хората, които *забелязват* другите, сецат се какво имам предвид. Забелязваше хора като нас. За някои хора — включително за бившия ѝ съпруг — чиновниците и секретарките са като част от мебелировката. Ще ти липсват, ако не са ти подръка, но всъщност не ги забелязваш, нещо такова. Майка ви беше различна.

Андреа си спомни думите на мъжа в сивия костюм, който я посети: *Напомняте ми за вашата майка.*

— Всъщност въобще не съм съзнавала колко активна е била тя във фондацията — каза тя след кратка пауза. — Лора никога не се колебаеше да разтовари количка с ябълки. Както казах, тя бе забележително момиче. И мисля, че работата наистина ѝ харесваше. Дотолкова, че отказваше да получава пари за нея.

— Наистина?

— Освен това, след като Рейнолдс излезе от управителния съвет, нямаше вероятност двамата да се срещат.

Андреа седна до белокосата жена. Нещо у нея ѝ напомняше за баба, нещо много симпатично.

— Значи са поискали да работи във фондацията. Въпреки че беше Банкрофт по брак, е запълнила семейната квота, така ли?

— Знаете, че уставът предвижда всичките тези правила. Да, така беше. Предполагам, че не го е споменавала пред вас.

— Не, госпожо — призна Андреа.

— Не ме изненадва много — жената сведе поглед към етикетите, които лепеше. — Не искам да оставате с впечатление, че тук се клюкарства, но сме чували това-онова за този брак. Не е учудващо, че тя е искала да ви предпази от тази каша — мислела е, че Рейнолдс ще ви накара да се чувствате зле, както направи с нея. — Жената замълча. — Извинявайте, хората казват, че за мъртвите не бива да се говори лошо. Но ако ние не го правим, кой ще го направи? Не е нужно да ви казвам, че Рейнолдс не беше стока.

— Не съм убедена, че разбирам. За загрижеността на майка ми. Жената я погледна със сините си като метличина очи.

— Понякога, когато трябва да се грижиш за дете, се опитваш да го предпазиш, може би прекалено много. Но много трябва да се обяснява. Да се отговаря на много въпроси. Надеждите са големи и след това рухват. Аз съм разведена, майка на четири деца, които вече са големи хора. Така че знам от опит. Смятам, че вашата майка е искала да ви предпази.

Андреа преглътна с мъка.

— Затова ли е подала оставка?

Жената отмести погледа си от нея.

— Не разбирам за какво говорите — каза тя след малко. Тонът ѝ леко захладня, сякаш Андреа прескочи някаква граница. — Е, мога ли да ви помогна с нещо? — лицето ѝ придоби професионално изражение и стана безизразно като бял лист хартия.

Андреа ѝ благодари набързо и се върна към заниманията си, но усети, че отново настръхва, и я обзе някакво безпокойство. Сякаш жарава, която е тляла години наред, изведнъж бе разпалена.

Лора никога не се колебаеше да разтовари количка с ябълки. Вероятно това бе черта на характера ѝ, нищо повече. Тя бе забележително момиче. Но какво точно означаваше това, освен че не е била сноб? Андреа се ядоса на себе си заради параноята и неспособността си да овладее чувствата си. *Страстта трябва да е в разумни граници* — бе казал Пол Банкрофт. Трябваше да може да подчини онова, което чувства, на големите очаквания на разума. Но колкото и упорито да се опитваше, не успяваше да премахне подозренията, които я обзеха. Бяха като мухи на пикник, малки, но досадни и упорити, и колкото и да ги мачкаш, те никога не изчезват. Опита се да се съсредоточи върху страница от алманах на СЗО, но безуспешно. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към фондацията „Банкрофт“. Без съмнение пазеха архиви за дейностите на фондацията, достъпът до които беше ограничен и които бяха много по-подробни от федерално изискваните доклади. Ако търсеше отговори, те вероятно бяха в архивите в мазето, където съхраняваха по-старите документи, свързани с дейността на фондацията.

Докато излизаше от библиотеката, тя отново видя Брандън и след като той долови погледа ѝ, настроението ѝ някак се подобри.

— Знаеш ли, тук нямат кош, но какво ще кажеш за една игра у дома? — каза той, усмихвайки се лъчезарно.

— Друг път — отговори Андреа. — Сега трябва да се поровя в архива. Оня, досадния в мазето.

Брандън кимна.

— Полезните документи са затворени в сандъци. Всички са заключени като мръсни списания.

— Какво разбираш ти от такива неща? — попита тя, правейки се на строга.

Лицето на момчето се озари от още една радостна усмивка. То беше гениално, но беше също така и момче.

Сандъци: явно ставаше дума за рядко употребявани архиви. Трябваше да стигне до тях, но този път се нуждаеше от помощ. Но не от някой от старшите служители. По-скоро щеше да помоли някой по-млад служител от нисък ранг. Мина през един от по-малките офиси извън библиотечното крило, покрай хладилник с вода и кафе машина, и се представи на двайсет и няколко годишен мъж, който сортираше купчина поща. Мъжът — блед като луната — с къса, миша на цвят коса и пожълтели от никотин пръсти, я позна по име, беше чул, че е новият член на управителния съвет, и явно остана доволен, че тя му отдели време да се запознаят.

— Не зная дали можете да ми помогнете — каза Андреа след първоначалните любезности. — Ако ви преча, веднага ми кажете.

— Изобщо не ми пречите — отвърна мъжът, който се казваше Роби.

— Помолиха ме да прегледам някои документи, нали знаете, разни неща, свързани с управителния съвет, но се заключих отвън пред архивите в мазето — излъга тя изкусно, без дори да подозира, че е способна на подобно нещо. — Много е досадно.

— Ни най-малко! — отговори мъжът, благодарен, че може да остави за малко преглеждането на пощата. — Ни най-малко. — Той огледа офиса. — Сигурен съм, че тук някъде има ключ.

Мъжът започна да рови из чекмеджетата на бюрата, докато откри ключа.

— Вие сте истинско съкровище — каза Андреа. — Ще ви го върна след малко.

— Ще дойда с вас. От тук е по-близо.

Без съмнение мъжът се надяваше пътьом да изпуши една цигара.

— Толкова ми е неудобно, че ви досаждам — изгука Андреа.

Но тя остана доволна, че мъжът ѝ показа пътя, защото вместо по оживеното главно стълбище, я поведе надолу по по-тъсна задна стълба, която слизаше зигзагообразно до мазето. Мазето всъщност въобще нямаше вид на мазе, беше елегантно подредено и обзаведено, миришеше на лимонов препарат за мебели, на стара хартия, дори леко на стар тютюн за лула. Стените бяха облицовани с ламперия; подовете покрити с уилтшърски килими с характерни десени. Архивите бяха разпределени в две секции, едната от които се намираше зад заключена метална решетка, както ѝ каза Брандън. Мъжът отвори на Андреа и после бързо се качи нагоре, без да скрие нетърпението си да задоволи глада от никотин.

Андреа остана сама с архивите на фондацията. Черни ламинирани кутии с етикети по азбучен ред стояха пред нея в дълги редици. Имаше стотици кутии и Андреа не знаеше откъде да започне. Дръпна най-близката, разрови документите. Фотокопия на фактури за ремонти и поддръжка на мястото отпреди петнайсет години. Тя върна кутията на мястото ѝ и започна да преглежда друг рафт. Беше като вземане на проби от почвата. Когато стигна до фактурите за месеца, в който бе убита майка ѝ, се зачете внимателно, изучавайки всяка подробност, надявайки се нещо да изскочи, нещо да ѝ се стори необичайно. Нищо.

Петата кутия, която разгледа, съдържаше телефонни сметки от централата в Кътоуна, както кутията до нея. Тя стигна до последната кутия на този рафт и продължи да разглежда, докато стигна до кутия с телефонните сметки от периода на смъртта на майка ѝ. Отново не забеляза нищо особено, което да си заслужава да бъде прегледано втори път. Накрая тя отвори кашон с телефонните сметки от последната половин година. И без да има нещо конкретно на ум, извади списък с телефонни обаждания от последния месец и го пхна в чантата си.

Зае се да огледа друга секция, отвори една кутия, после друга. Заинтригува я това, че неколккратно се споменаваше обект в Изследователския триъгълен парк в Северна Каролина. Прегледа бързо останалите рафтове и спря, след като се натъкна на поредица от кутии с документи, върху чиито етикети се съдържаше сигнатурата ИТП — Изследователски триъгълен парк.

За какво ли се отнасяше? Наведе се и извади от най-долния рафт няколко документа от кутии със сигнатура ИТП. Няколко бюджетни линии за дребни на пръв поглед неща подсказаха, че обектът е щедро финансиран. Но въпреки това за него нито веднъж не бе споменато на заседанията на управителния съвет. За какво ли бяха предназначени парите?

Вдигна очи, все още унесена в мисли, но се сепна, като забеляза едрият мъж, който беше я посетил в къщата и в Карлайл.

Стоеше с ръце на хълбоците. Явно тъкмо бе дошъл, но как е разбрал, че е тука? Андреа успя да запази пълно самообладание, макар че сърцето ѝ биеше бясно. Изправи се бавно на крака и протегна ръка.

— Аз съм Андреа Банкрофт — каза тя напълно преднамерено. — Предполагам си спомняте. А вие сте...?

Това бе нейният начин за настъпление.

— Тук съм да ви помогна — отвърна безизразно мъжът.

Изпита чувството, че гледа през нея. Изпратили са го да я държи под око.

— Толкова сте мил — отвърна студено Андреа.

Без съмнение лъжите ѝ го забавляваха.

— Само толкова, колкото е необходимо — увери я той.

Последва дълго мълчание, през което тя загуби шанса да продължи да шикалкави. Трябваше да говори с Пол Банкрофт. Той сигурно знаеше отговорите на нейните въпроси. А дали самият той бе наясно с всичко, което ставаше във фондацията? Нямаше да е за първи път, когато идеалист бе използван от други с нечестива цел.

Не прибързвай, Андреа.

— Тъкмо мислех да се чуя с Пол — каза тя, използвайки близостта си с този велик човек като оръжие.

Усмихна му се насила. *И едно от нещата, които бих искала да обсъдя с него, е дали наистина одобрява хора като теб да работят за него.*

— Той е извън града.

— Знам — излъга Андреа. — Тъкмо щях да му звънна по телефона.

Даде си сметка, че прекалено много обяснява. Не дължеше на този човек никакви обяснения.

— Извън града — отвърна мъжът невъзмутимо — и връзката с него е невъзможна, както би трябвало да са ви уведомили.

Андреа се опита да издържи на невъзмутимия му поглед, но за нейно голямо съжаление първа отклони очи.

— Кога се връща?

— Навреме за следващото заседание на управителния съвет.

— Добре — каза Андреа напълно сразена. — Всъщност тъкмо си тръгвах.

— Тогава ми позволете да ви изпратя до колата ви — каза мъжът със заучена официалност.

Не я заговори повече, докато стигнаха до паркинга, където бе оставила колата си. Посочи към няколкото капки машинно масло под каросерията.

— Трябва да оправите това — каза той.

Тонът му бе любезен, но очите му бяха присвити като цепки.

— Благодаря, ще се погрижа — отговори Андреа.

— Някои повреди в една кола — продължи да настоява мъжът — могат да убият човека. Вие сте наясно какво може да се случи.

Влизайки в колата си, Андреа почувства ледени тръпки, сякаш я бе докоснал алигатор. *Някои повреди в една кола...* Прилича на приятелски съвет.

Защо тогава и прозвуча като заплаха?

ДУБАЙ, ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

— Казвай какво откри — настояваше Тод Белкнап, стискайки здраво мобилния телефон.

— Почти всички имена от списъка имат нещо общо — отговори Мат Гомес. Белкнап можеше да се закълне, че той бе допрял устните си до микрофона на телефона си и говореше съвсем тихо. — Те са мъртви. И всички през последните две седмици.

— Убити?

— Причините са най-различни. Някои са убити. Две самоубийства. Няколко катастрофи. Няколко са починали от естествена смърт.

— Обзалагам се, че всички са убити. Само че някои от убийствата са по-добре прикрити от другите. Ами Джани?

— Масиран инфаркт. Само преди няколко минути.

— Мили Боже — извика Белкнап.

— Всички имена от списъка ли ми даде?

— Всички — каза Белкнап и затвори телефона.

С изключение на едно: Тод Белкнап.

Какво означаваше това? Най-логичното предположение бе, че това бяха хора, които мрежата на Ансари или новите ѝ господари смятаха за заплаха. Но защо? Дали не беше вътрешен преврат в мрежата? Ако е така, как се връзваше с отвличането на Джаред, ако въобще имаше връзка?

Обзе го мрачно предчувствие. *Списъкът*. Носеше всички белези на чистка. На вътрешно прочистване, което обикновено се прави преди голяма операция. Можеше да означава, че разполага с по-малко време да открие Полукс, отколкото си мислеше.

Можеше да означава също, че вече е твърде късно.

Още нещо загложди Белкнап. Имайки предвид очевидната жестокост на шефовете, беше още по-озадачаващо защо не са убили веднага италианското момиче, още в Рим. Защо изчакаха, докато неговото пристигане форсира нещата? Дали тя бе ценна за тях по някакъв начин, който убягваше на Белкнап? Но колкото и смущаващ да изглеждаше начинът, по който се бяха отнесли с нея, изглеждаше и толкова обнадеждаващ, имаше надежда, че са позволили и на Полукс да живее.

Италианското момиче му каза, че живее на улица „Маруат“. Трябваше да отиде дотам с наетия джип. Можеше да открие хора, на които да се е доверила. Вероятно съдържателят на публичния дом разполагаше с информацията, от която се нуждаеше.

Мобилният телефон на лидера на ескадрона на смъртта зазвъня. Белкнап отговори с половин уста.

— Да?

Гласът от другия край доста изненадващо се оказа женски.

— Ало, това...? — жената — американка — замълча.

Белкнап не отговори нищо и след секунда жената изключи телефона, като измърмори някакво извинение. Контрольорът на групата? Грешен номер? От функцията „позвъняване — свързване“ разбра, че обаждането е от САЩ. Не беше грешно набран номер; бе сигурен в това. Отново се обърна за помощ към Гомес.

— Да не съм ти бюро за справки, Кастор — измърмори Гомес, след като Белкнап му продиктува номера на телефона.

— Виж, помагаш на свой събрат, ясно? Нямам никакво време. Просто идентифицирай проклетия телефонен номер.

Измина половин минута, преди Гомес да се свърже отново с него.

— Добре, човече. Разбрах чий е номерът. Направих бърза справка.

— Много е възможно да е дяволската принцеса на тъмнината — каза Белкнап.

— Тъхъ, името ѝ е Андреа Банкрофт.

Белкнап замълча за миг.

— *Банкрофт*, Банкрофт?

— Ами току-що е станала член на управителния съвет на фондация „Банкрофт“.

Андреа Банкрофт. Как ли бе свързана с убийствата? На кое място в йерархията се намираше? Можеше и да знае нещо за изчезването на Джаред Райнхарт? Имаше толкова много въпроси, толкова неизвестни. Всичко говореше, че Андреа Банкрофт е опасен клиент или най-малкото се движеше с опасна компания.

Белкнап звънна на пенсиониран агент, с когото не бе говорил от години. Нямаше значение. Псевдонимът на бившия агент беше Навахо Блу, а Навахо Блу бе задължен на Белкнап.

Няколко минути по-късно сиво-кафява като сгурия постройка се показва пред очите му. Не се виждаше от шосето, скрита между няколко индустриални сгради, имаше запуснат вид и сякаш вибрираше в горещината. Както го описа италианското момиче, беше дом за проститутки. Мястото без съмнение бе виждало най-различни хора от най-различни слоеве. Но никога не бе виждало човек като Тод Белкнап.

Андреа Банкрофт набра друг от често повтарящите се телефонни номера в сметката. Оказа се на медицинска сестра в Ню Джърси, която вероятно бе част от персонала на фондацията. Задраска го. Трябваше да действа по-систематично, едва ли щеше да стигне далеч, като набира номера и чака да разбере кой ще се обади. В случая с международния разговор мъжът, който отговори, не каза абсолютно

нищо, което бе подозрително, но не означаваше нищо. Остави настрана телефонната сметка и позволи на мислите си да се реят. Нещо я глождеше, някаква странна подробност.

Какво беше?

Беше болезнено за нея, без съмнение, но не можеше да не си припомни смъртта на своята майка. Полицаят на вратата... пристигнал да ѝ съобщи новината. Само че тя вече бе информирана. Някой ѝ се обади. Кой ли? Случи се преди повече от десет години. Някой ѝ звънна по телефона, за да ѝ каже, че майка ѝ е загинала. И изведнъж проумя: беше мъжът с дрезгавия глас — служителят от фондацията, който ѝ се обади да ѝ напомни за изискванията за сигурността. От това разкритие кръвта ѝ се смрази.

Беше същият глас като на мъжа, който ѝ се обади онази нощ.

Тогава тя си помисли, че е от полицията. Да, но полицаят на входа изглеждаше изненадан, когато му спомена за телефонното обаждане. Може би грешеше. Може би си въобразяваше разни неща. И все пак... нещо, свързано с онази нощ, винаги я глождеше, като мигла, попаднала под клепача. Казаха ѝ, че в кръвта на майка ѝ открили алкохол един промил, а тя не пиеше. Когато Андреа го изрече, любезният полицай я попита дали майка ѝ не е била някога алкохоличка. Да, но тя посещаваше дружеството на анонимните алкохолици и от години бе спряла да пие. Полицаят поклати глава и призна, че той също се възстановява от алкохолна зависимост, добавяйки, че почти всеки в един или друг момент пак посяга към чашата. Протестите на Андреа бяха пренебрегнати като възмущение на загрижена дъщеря, която не желае да приеме истината.

Кога се е случило — попита седемнайсетгодишната Андреа. Преди двайсет минути — обясни полицаят. Не — каза Андреа — трябва да е станало *по-рано*, обадиха ми се преди половин час.

Пътният полицай я изгледа озадачено. Почти нищо друго не си спомняше, тъй като всичко бе отмито от океан от скръб.

Трябваше да разкаже на Пол Банкрофт. Трябваше да поговори с него, реши тя. Ами ако той вече знаеше? Ако знаеше повече, отколкото казва? Заболя я главата.

Докато караше по шосето, на което се намираще старата поща, тя пусна чистачките на предното стъкло, преди да осъзнае, че нищо не замъглява видимостта ѝ, а че очите ѝ са плувнали в сълзи.

Изплъзва ти се, Андреа — укори се тя. Но друг глас, по-дълбок и по-приглушен, ѝ говореше точно обратното: Може би си на през път, Андреа. Може би си на прав път.

Пъргави пръсти шареха по компютърната клавиатура. Пръсти, които знаеха посоката, които изпълниха сложни серии от команди с прецизност и бързина. С истинска вихрушка от тихи кликания бе композиран имейл. Още няколко удара по клавиатурата и електронното писмо беше шифровано, а после изпратено до специална служба в чужбина, където щяха да премахнат от него идентификационните кодове, да го разшифроват и да го изпратят до крайния получател, чийто адрес завършваше с наставката `senat.gov`. След по-малко от минута компютър в кабинета на сенатор от САЩ щеше да сигнализира, че писмото е пристигнало, и то подписано.

ГЕНЕЗИС.

В следващите няколко минути бяха изпратени още имейли и инструкции. Редици от цифри прехвърлиха пари от една сметка в друга, задействайки механизми, които на свой ред задействаха други механизми и теглейки конци, които теглеха други конци.

ГЕНЕЗИС. За някои наистина бе началото. За други означаваше началото на края.

Том Мичъл изпитваше болки навсякъде. Така се чувстваше или след физическо натоварване, от което бе отвикнал, или след препиване. Не беше правил физически упражнения. По пътя на изключването оставаше другата възможност. Премигвайки трудно, той надникна в кофата за смет до мивката. Беше препълнено от бирени консерви — „консервички“, както ги наричаха неговите австралийски приятели. Колко ли кашончета по шест бе обърнал? Главата го цепеше, когато мислеше за това. Цепеше го и когато не мислеше.

Дървената рамка с мрежа се блъскаше шумно от вятъра като избухваща бомба, помисли си той. Една оса жужеше на прага, а на него му звучеше като прелитане на боен самолет от Втората световна война над главата му. А когато телефонът иззвъня малко по-рано през деня, му прозвуча като сирена на противовъздушната отбрана.

Можеше да се каже, че в известен смисъл беше сирена. Обади се Кастор, и то не да поиска чаша захар назаем. Както и да е. Не беше човек, на когото можеш да откажеш, и Том Мичъл — Навахо Блу беше агентурното му име, докато работеше на терен — си помисли, че трябва да благодари за предоставената възможност да си изплати дълга. Никой не искаше да бъде противник на Хрътката, това бе сигурно. Защото Хрътката имаше остри зъби и ухапката ѝ бе по-гадна от лаенето.

Безоблачната идилия, при която Том живееше в Ню Хемпшър, така или иначе го убиваше. Не беше създаден за спокоен живот и разчиташе прекалено много на пиячката да запълни вълненията, които липсваха във всекидневието му.

Мястото откри Шейла. Постройката беше гредоред с подове от широки дъски под паркета — тя изписука радостно от откритието, все едно че намери гробницата на Тутанкамон. Малко по-надолу от тях от двете страни на пътя се въргаляха изгнили автомобилни шасита, пълни с плъхове, останки от дървени бунгала и убити от коли миещи се мечки, над всяка от които кръжеше облак от мухи. Но имаше достатъчно земя, за да излезе понякога със своята ловна карабина и да отстреля няколко катерички по дърветата — катеричките за него бяха Виетконг на гризачите. Хранилките за птици бяха предназначени за пернати, но дървесен плъх заплашват техните доставки на храна.

Но не това бе най-трудното и непоносимото в този затъпяващ живот. Трийсет години скитосваше по цялата планета в служба на САЩ — включително продължаващи по цял месец престои без радиовръзка — а през това време Шейла го чакаше стоически и му бе вярна. Трийсет години — трийсет и една и половина — по-точно. Жена му бе непоколебима, каквото и да станеше. Винаги радостна, когато се завърнеше, и внимателна да не го кара да чувства вина, когато тръгваше отново на път. Сега дойде отплатата за търпението ѝ през тия години. Разполагаше със съпруга си през всичкото време, както е нормално да бъде, нали така? Сдобиха се със селската къща на отдалечено място, за каквато винаги бяха мечтали. Няколко акра зеленина. Нещо като рай, ако на човек не му пукаше от мухите през лятото.

Шейла издържа точно една година. Повече не можеше да понесе. Вероятно тя го опозна за този период повече, отколкото през

предишните три десетилетия. Очевидно това бе и бедата.

Опита се да му обясни. Каза му, че не е свикнала да спи в едно легло с друг човек. Наговори му много неща. Оплака се, че се нуждае от свое собствено жизнено пространство при наличието на осем акра зелена площ в Ню Хемпшър. И двамата не ги биваше много в приказките, но разговаряха дълго в деня, преди Шейла да замине за Чапъл Хил, където живееше сестра ѝ и където ѝ бе намерила работа. Тя му каза: *До гуша ми дойде*. Той и отговори: *Можем да се чуваме по телефона*.

Том никога нямаше да забрави начина, по който тя го изгледа. По-скоро съжалително. Не гневно, а разочаровано, както човек гледа старото си куче, което се е изпикало където не трябва. Шейла му се обаждаше веднъж седмично. Имаше нещо майчинско в думите ѝ. Държеше се като отговорен родител, който проверява дали всичко е наред и дали детето му се пази от неприятности. Истината бе, че той се чувстваше като автомобил, ръждясващ край пътя. Обичайна гледка по тия места.

Наля си кафе от кафеварката в чаша, върху която имаше смешен доскоро надпис: „Това тяло дали не ме прави дебел?“ Добави препълнена лъжица захар. Шейла я нямаше да му направи забележка. Можеше да си сложи колкото си иска захар. Както гласеше мотото на щата: „Живей свободно или умри!“

Пикапът „Додж“ запали веднага, но след два часа друсане кафето явно бе станало на урина и стомашни киселини. Спря няколко пъти за почивка. Спеше му се зверски, а и трябваше да направи нещо с пружините на седалката. Да беше инвестирал в една от онези подложки за седалки, каквито имат шофьорите на камиони с хемороиди.

Отне му четири часа да стигне до Карлайл, Кънектикът, и беше в лошо настроение. Четири загубени часа от живота му. Макар че какво ли щеше да прави през това време? Все пак четири часа.

— Ще отскочиш набързо — каза му Кастор.

Четири часа не беше никакво отскачане набързо.

Задачата обаче щеше да е фасулска. След като направи няколко огледа по улица „Елм“, се убеди в това. Полицията в Карлайл я нямаше

никаква. А госпожицата живееше в кукленска къща без видими мерки за сигурност. Остъклена веранда. Обикновени стъкла на прозорците. Никакви увивни растения по къщата, където можеше да има скрити камери. Нямаше да се учуди, ако вратата ѝ се окажеше незаключена.

И все пак това пътуване бе по работа, а не за удоволствие; беше професионалист. Кастор нямаше да му възложи задачата, ако не беше така. А това означаваше, че е време за шоу в стил Навахо Блу.

Паркира камиона на отсрещната страна на улицата на неколкостотин метра от къщата. След като най-накрая излезе от камиона — с облекчение се махна от собствената си воня и пръдня — беше облечен в униформа на работник от битовите услуги: сребристосива риза и панталони с избродиран на джоба надпис „Майстор от услугите“ и кожен колан с инструменти. Момче от битовите услуги: на такъв приличаше. Никой нямаше да му обърне внимание, освен ако не е клиентът, който го е повикал. По улица „Елм“ се редяха добре поддържани дворове с разцъфнали храсти: червен кисел трън, синя хвойна, тис, форзиция — тези видове растения се бяха превърнали в местна забележителност за Североизтока. Той протегна глава и заоглежда къщите от двете страни на улицата. Доколкото успя да види: четири вида растения, четири стила къщи. Всички в първокласна Америка са много специални, нали?

Навахо Блу видя празен гараж, нямаше кола и на автомобилната алея. Не забеляза никого на прозорците. Доближи входната врата и натисна звънеца, готов да се направи, че е сбъркал къщата, ако някой отвореше. Както очакваше, не се появи никой. Заобиколи къщата и откри мястото, откъдето влизаха телефонният и коаксиалният кабел. Нямаше нищо по-лесно да монтира подслушвателно устройство на телефонната линия. Онова, което щеше да използва — като повечето пенсионирани агенти той разполагаше с цяла торба такива устройства — не беше нищо специално, но проверено и надеждно. Коленичи и извади устройство за тестване на кабелажа, малка черна пластмасова кутийка като дистанционно за отваряне на гараж с дисплей LCD, и го пъхна под кабелажа. Усети малък кръгъл предмет, с големината на малка батерия. Беше устройство за засичане на сигнали. Какво е това, по дяволите?

Надвеси се над него и потвърди визуално откритието си. Някой бе идвал преди него. Телефонната линия вече се подслушваше, при

това с устройство, по-добър модел от неговото. Позволи си да се промъкне през задния вход — ключалката му отне петнайсет секунди, не беше най-доброто му постижение, но не беше и зле — и разгледа къщата. Приятно, но скромно обзаведена — момичешка къща, но не кукленска. Нищо розово или пухкаво. От друга страна, нищо не подсказваше, че е леговище на престъпница.

По негова професионална оценка имаше няколко подходящи места за укриване на подслушвателни прибори. Идеалното място трябваше да отговаря на две условия — да не бъде открито устройството, но и да гарантира добро качество на звука. Ако поставиш бръмбар в тръба, никой няма да го намери, но и нищо няма да чуеш. Освен това укритието не трябваше да се мести или изхвърля, каквото е букет с цветя например. Той бе сигурен, че няма проблем да намери подходящи места за половин дузина устройства, започвайки от полилея в столовата, който бе почти идеален. Качи се на стол и огледа вътрешния обръч от месинг, около който бяха разположени кръгообразно крушки с формата на пламъци. Не се забелязваше, но имаше една дупчица, през която влизаха жиците и вероятно там можеше да се вмести устройството... Навахо Блу премигна. Отново някой го бе изпреварил. На повечето хора щеше да им изглежда като някаква екстра, капаче за жицата. Но той знаеше точно какво е — като се започнеше от факта, че капачето бе от стъкло на дупчици.

Пресвета Дево!

През следващите петнайсет минути той откри още няколко перфектни места за подслушвателни устройства. Всеки път установяваше, че вече са запълнени.

Чувстваше се изнервен, но този път не от махмурлука. Беше факт, че къщата на улица „Елм“ 42 бе фрашкана с микрофони като студио. Имаше нещо гнило.

Инстинктите му се бяха притъпили, но му подсказаха да изчезва оттук колкото може по-бързо и той се измъкна. Излезе от задната врата и се озова на улицата. Стори му се, че мерна нещо извън полезрението си — някой, който наблюдаваше от съседния двор? Но когато се обърна, не видя никого. Бързо закрачи към камиона и потегли. Кастор щеше да провери след няколко часа.

Климатикът работеше, а той не си спомняше да го бе оставил включен. Протегна се да го изключи, но таблото му се стори изведнъж

много далече, сякаш някой бе преместил всичко. Следобедното слънце изглеждаше замъглено, което означаваше, че е минал облак, но светлината ставаше все по-слаба и по-слаба, а и един облак не може да превърне деня в нощ, а бе определено нощ, дори полунощ. Мина му мисълта да включи фаровете, после друга мисъл, че идеята за фаровете е тъпа. Едва успя да спре камиона встрани от пътя и всичко около него се превърна в непрогледен мрак. В главата му вече нямаше мисли. Зад камиона спря тъмносин седан. Двамата мъже, които слязоха от него — средни на ръст, със средно телосложение, средно дълги кестеняви коси, изцяло незабележими с изключение на продълговатите лица с остри черти — се движеха бързо. Ако някой ги видеше, щеше да си помисли, че са братя, което бе точно така. Единият вдигна капака на камиона и измъкна празна тенекиена кутия от климатичната система. Другият отвори вратата откъм мястото на шофьора и като внимаваше да не диша, измъкна безжизненото тяло. Спътникът му щеше да откара камиона обратно до адреса, който им бяха дали в Ню Хемпшър, но първо му помогна да отнесат тялото на мъртвеца в багажника на седана. Тялото също щеше да бъде върнато в дома на мъжа и поставено в правдоподобна поза.

— Даваш си сметка, че ни чакат четири часа път — каза първият мъж, повдигайки трупа с раменете нагоре.

— Това е най-малкото, което можем да направим — отвърна неговият спътник.

Заедно те нагласиха трупа в багажника добре, за да са сигурни, че няма да изпадне по пътя. Преди да заключат капака, тялото на Навахо Блу бе увито около резервната гума, сякаш я прегръщаше. — В края на краищата, той не бе в състояние да шофира.

ОСМА ГЛАВА

Дръж се, Полукс — призова мълчаливо Белкнап. — Идвам да те освободя.

Но нямаше пряк път по причини, които Райнхарт разбираше по-добре от всеки друг.

— Най-късото разстояние между две точки — си позволи веднъж, Джаред да каже — е често парабола, последвана от елипса, последвана от хипербола.

Той имаше предвид, че в света на шпионажа бе по-вероятно околните пътища и отклоненията да осигурят по-пряк път, отколкото сляпото следване на права посока. И когато заяви това, той искаше да предупреди Белкнап. Не че Белкнап имаше друг избор в момента.

Сиво-кафявата сграда можеше да е склад за индустриални стоки. Собствеността бе заградена с бодлива тел, предназначена повече за предупреждение към обикновените посетители да не припарват. Белкнап влезе с джипа през главния вход и паркира пред сградата. Предпазливостта не беше възможна при подобни сгради и Белкнап нямаше намерение дори да прави опит да се прикрива. Подобен подход само би подсказал, че нещо крие и че е в позиция на слабост. А те бяха хората, които имаха какво да крият. Белкнап щеше да си осигури известно предимство, като действа смело и без страх.

Излезе от джипа и мигновено го обгърна жега като в пещ. Бързо се отправи към най-близката врата, преди да започне да се поти. Не към вратата на гаража, а към бялата емайлирана метална врата вляво от гаража. Вратата се отвори и след като очите му се адаптираха от ослепителната светлина отвън към полумрака вътре, го обзе чувството, че е попаднал в малък бежански лагер.

Пространството приличаше на пещера, беше слабо осветено със спални чували и тънки матраци, разхвърляни безразборно. В единия край на помещението имаше няколко открити кабинички с душове; крановете за водата капеха. Носеше се миризма на храна от картонени кутии с евтини сосове. Навсякъде гъмжеше от хора — момичета, момчета, много от които шокиращо малки. Някои се бяха събрали

около колоните, други се излежаваха, трети дремеха. Бяха международна група. Имаше пришълци от Тайланд, Бирма и Филипините. Някои бяха араби, неколцина от Африка на юг от Сахара; други приличаха на селски деца от Индия. Имаше и неколцина от Източна Европа.

Онова, което видя, не учуди Белкнап, но го отврати. Малки момичета, още по-малки момчета, докарани от немотията до сексуално робство. Някои вероятно бяха продадени от собствените си родители; голяма част въобще нямаша живи родители.

Към него приближаваше бавно бузест мургав мъж в бяла прозрачна риза и сини дънки с дълъг закривен нож в калъф на колана и радиостанция в друг калъф. Мъжът вървеше леко накуцвайки. Беше надзирател пазач. Макар че онези, които притежаваха подобни места, не се нуждаеха от пазачи, за да държат тези момчета и момичета в плен; те не се нуждаеха също от ключалки, решетки или окови. Белкнап не можеше да ги освободи, ако пожелаеше. За тези деца истинските окови беше мизерията. Дори да ги оставеха да се скитат свободно из Дубай, щяха да ги приберат и да ги отведат на друго подобно място. Физическата красота беше единственото им оръжие за оцеляване; останалото следваше студената, неумолимата логика на пазара.

Ноздрите на Белкнап се изпълниха с остър мирис на химикал, който притъпяваше човешкото зловоние; капките по циментовия под показваха, че мястото редовно се мие с маркуч и дезинфектант. Свинете, отглеждани в големите ферми, живееха при по-добри условия.

Мъжът с ножа измърмори нещо неразбираемо на арабски. След като Белкнап не реагира, той се доближи още малко и каза на английски със силен акцент:

— Нямайте работа тук. Трябва веднага да напуснете.

Явно той смяташе радиостанцията на колана си — възможността да извика подкрепление — за истинско оръжие.

Белкнап не обърна внимание на дебелия мъж и продължи да оглежда наоколо. Беше като в ада, подземен свят, който малцина от обитателите му щяха да напуснат, не и с непокътнати души. От десетките хора вътре малцина са над двайсет години, помисли си той.

Голяма част нямаха повече от дванайсет-тринайсет. Всеки бе герой от история на всекидневна трагедия.

Въпреки жегата го полазиха студени тръпки. Неговият живот бе изпълнен с подвизи, с отчаяна храброст, оръжия и шпионаж, но не можеше да се сравнява по нищо с подобен ужас. Беше нищо в сравнение с отчайващата бедност, която докарваше деца на такива места и ги караше да изпитват благодарност, защото поне са им пълни стомасите. Нямаше по-голямо унижение от нуждата, нито по-голямо падение от глада.

— Казах ви да напуснете — повтори бузестият мъж, чийто дъх вонеше на чесън.

Група момичета с тъжни погледи вдигнаха шум и мъжът размаха ножа и изрече поредица от псувни и ругатни. Явно бяха нарушени някакви тукашни правила. После мъжът се обърна към Белкнап, като този път ножът бе в ръката му.

— Кажи ми за италианското момиче — настоя Белкнап.

Дебелият мъж го погледна безизразно. За него момичетата бяха жива стока, той не ги различаваше.

— Махай се — извика той, доближавайки още повече Белкнап.

Мъжът се протегна за радиостанцията и Белкнап я измъкна от топчестите му пръсти. После със светкавичен удар заби пръстите на едната си ръка в мекото гърло на мъжа. Той падна на пода и Белкнап го изрита яко в лицето. Дебелият мъж се отпусна тежко в безсъзнание.

Десетки погледи се бяха насочили към Белкнап — нито одобрителни, нито осъдителни, любопитни да разберат какво ще се случи по-нататък. Напомняха му за стадо овце и той изпита към тях презрение.

Обърна се към момиче, което бе приблизително на възрастта на Лучия Дзингарети.

— Познаваш ли едно италианско момиче, на име Лучия?

Момичето смаяно поклати глава. То нито се отдръпна от него, нито се осмели да го погледне в очите. Само искаше да преживее поредния ден. За човек като него самото оцеляване бе постижение.

Опита отново с друго момиче, после отново; отговорите бяха едни и същи. Това бяха хора, на които втълпяваха, че каквото и да сторят, ще е безполезно; уроците по безпомощност не се научаваха по лесния начин.

Белкнап прекоси цялото помещение и забеляза през закован с летви прозорец в далечината малък склад. Излезе през задната врата и след като извървя неколкостотин метра покрай купчини от пясък и старо желязо, стигна до малкия склад. Забеляза, че главният вход бе пригоден да се заключва с голям катинар и че неотдавна е имало такъв катинар. Боята беше издраскана на места, а отдолу се показваше лъскаво желязо. Все още нямаше признаци за корозия, което означаваше, че драскотините са отскоро.

Влезе през желязната врата и след като извади от джоба си ръчно фенерче, огледа мрака. Приличаше на барака, сглобена от метални листове, а не от бетонни плоскости. Подът бе пращен, но имаше и места, където прахта бе избърсана — още едно доказателство, че мястото е било използвано наскоро.

Минаха пет минути, преди да забележи.

Малък надпис, който лесно можеше да му убегне, на около трийсет сантиметра над пода върху задната стена. Коленичи и се наведе, осветявайки надписа отблизо.

Две думи с дребни букви: POLUX ADERAT.

Беше на латински и означаваше „Полукс беше тук“. Белкнап едва си пое дъх. Позна ясният, диагонално наклонен почерк на Джаред. Позна и още нещо.

Думите бяха написани с кръв.

Джаред Райнхарт е бил тук — но кога? И което бе по-важно, къде се намираше сега? Белкнап се върна тичешком в главната сграда и започна да разпитва наред всички присъстващи дали са виждали някакъв мъж през последните дни, висок американец. Единствената реакция бе мълчаливо безразличие.

Докато вървеше към джипа с полепнала от пот коса върху челото му, чу глас на момче:

— Мистър, мистър — викаше детето.

Обърна се и видя арабче с очертани с черен молив очи, което бе в началото на своето юношество, а може би и по-малко. Гласът му все още не мутиреше.

Белкнап го погледна мълчаливо и в очакване.

— Питате за своя приятел? — попита момчето.

— Да.

Момчето замълча за миг, оглеждайки американеца сякаш за да разгадае неговия характер, душата му, евентуалната опасност, която представляваше, и дали може да му е от помощ.

— Сделка?

— Казвай.

— Връщаш ме обратно в родното ми село в Оман.

— И?

— Знам къде отведоха приятеля ти.

Това бе сделката, предложена от момчето: информация срещу транспорт. Но можеше ли да му вярва? Ако се опитваше отчаяно да се върне в селото си в Оман, едно хитро момче винаги можеше да измисли някаква история.

— Къде?

Момчето поклати глава, хубавата му черна коса блестеше на слънцето. Гримът, който му бяха сложили около очите, беше без съмнение местен специалитет. Но деликатното му лице излъчваше решителност, големите му очи бяха тъжни. Трябваше първо да се изпълнят условията на сделката.

— Говори — каза Белкнап. — Убеди ме, че мога да ти вярвам.

Момчето — около метър и трийсет високо — потупа върху купето на джипа.

— Имаш ли климатик?

Белкнап го изглежда мрачно, после седна на шофьорската седалка и отвори отсрещната врата; арабчето се качи. Белкнап запали двигателя и след минути ги обля хладен въздух.

Момчето се усмихна с ослепителна бяла усмивка и притисна лицето си до най-близкия отвор на климатика.

Хабиб Алмани — чувал ли си за този княз?

— Княз?

— Той нарича себе си княз. Господин от Оман. Много богат. Много едър — момчето вдигна ръце, за да покаже колко е едър. — Има магазини, фирми за превози — детето посочи към сиво-кафявата сграда. — Това също е негово. Никой не знае.

— Но ти знаеш.

— Баща ми му дължи пари. Алмани е също така *Бейт*, вожд на племето.

— Значи баща ти те е дал на него?

Момчето енергично поклати глава.

— Баща ми никога не би направил това. Той отказа. Но хората на Хабиб Алмани отвлякоха двете му деца. По тъмно ни отвлякоха. Какво може да стори баща ми? Той не знае къде сме.

— А моят американски приятел?

— Видях, като го докараха с качулка на главата с ван на Хабиб Алмани. Те използват колите от фирмата му за превози. Използват неговата сграда за момчетата и момичетата, които дават под наем. Хабиб Алмани прави всичко това за тях. После те отведеха американеца.

— Как разбра всичко това?

— Името ми е Баз. Баз означава ястреб. Ястребите виждат много неща. — Детето изгледа Белкнап съсредоточено. — Ти си американец, затова ти е трудно да разбереш. Но да си беден, не означава да си глупав.

— Разбрах.

Пътят, който момчето му описа, предполагаше шофиране през пустинята и по много лоши пътища. Ако Баз лъжеше... но както си личеше, момчето съзнаваше рисковете, както и отплатата. Освен това в неговата история имаше подробности, които звучаха болезнено смислено.

— Вземи ме със себе си — примоли се момчето — и ще те отведе при него.

В централата в Портланд на „Софтсистемс Корпорейшън“ — огромна сграда от червени тухли и енергоспестяващи стъкла, чийто стил архитектурният критик на „Ню Йорк таймс“ нарече „портландски постмодернизъм“ — никой никога нямаше причина да се оплаче от кафето. Уилям Кълп, основателят и главен изпълнителен директор на Корпорацията, обичаше да казва, че програмистът е машина за превръщане на кафето в код. В добрата традиция на Силиконовата долина във всички офиси имаше машини за кафе, а самото кафе беше първокласен специален сорт. И все пак кафето, което Уилям Кълп пиеше, нямаше равно на себе си. „Кона“ или „Ганзанийски перли“ беше чудесно кафе, но той се бе привързал към „Копи Лувак“. Един фунт от този сорт струваше шестстотин долара, а годишно се

произвеждаха едва петстотин фунта, и то само на индонезийския остров Сулавеси. По-голямото количество се разграбваше от японски любители, но Кълп си бе осигурил редовна доставка.

Какво му бе специалното на кафето „Копи Лувак“? Кълп се наслаждаваше на обяснението. Двуутробно животно, което обитаваше дърветата, изяждаше по-голямата част от реколтата, като избираше най-добре узрелите зърна. После ги изхождаше цели, все още в обвивките им, но променени от храносмилателните ензими на животното. Местните събираха тора от животното и внимателно го промиваха, за да извлекат зърната, все едно промиваха злато. Резултатът бе зашеметяващ — тежък, богат аромат с карамелен привкус и още нещо, което той не можеше да определи по друг начин освен като „вкус на джунгла“.

Точно в този миг той се наслаждаваше на чаша прясно сварено кафе.

Боб Донъли, главният оперативен мениджър, мъж с широки рамене, които дължеше на времето в колежа, където играеше като краен защитник, го гледаше с насмешка. Носеше синя риза с разкопчана яка и навити ръкави. „Софтсистемс“ обикновено се придържаше към неофициалното облекло, което бе характерно за цялата Силиконова долина. Ако човек мернеше някой с вратовръзка, той непременно се оказваше посетител.

— Още една чаша от твоето крапучино^[1], а? — попита той шеговито.

Двамата седяха в малка заседателна зала до кабинета на Кълп.

— Никога няма да узнаеш какво напускаш — усмихна се Кълп. — Което е добре за мен.

Донъли не беше от групата на „старите пичове“, както обичаха да наричат себе си — не беше от шестте момчета от окръг Меърин, които преди десетилетия бърникаха в гаражите стари конзоли „Атари“ и измислиха прототипа на компютърна мишка. Онова, което заслужаваше да бъде патентовано обаче, не бе самата мишка — „хардуерната периферия“, — а софтуерът, благодарение на който тя работеше и който я снабди с визуален интерфейс. В следващите години почти всеки софтуерен пакет по рафтовете бе лицензирана интелектуална собственост, за което Кълп и компанията му претендираха. „Софтсистемс“ се разрасна. Кълп даде на родителите си

купчина акции и те ги продадоха за сериозна сума, когато цената им достигна сто долара. Насаме Кълп ги кореше за страхливото им отношение към финансовия риск. Само след пет години цената на акциите се увеличи три пъти и Кълп стана милиардер, преди да навърши трийсет и пет години.

Но с годините повечето от „старите пичове“ се заеха с нещо свое. Някои основаха собствени компании; други прекарваха дните си със скъпи играчки — яхти и джетове. Кълп продължи по същия път. Той замени гаражните момчета с момчета от типа Ем Би Ей и като се изключеше неприятният и скалъпен съдебен процес за нарушаване на антитръстовото законодателство, „Софтсистемс“ набираше сила всеки ден.

— Какво ще кажеш да купим „Призматик“? — попита Донъли.

— Мислиш, че можем да направим компанията печеливша?

Донъли прокара ръката си през червеникавата коса, гъста като четина на глиган, и поклати глава.

— По-скоро като „К и П“.

„К и П“ беше съкратено за „купуваме и погребваме“. Когато аналитиците на „Софтсистемс“ се натъкнеха на компания с технология, която можеше да представлява конкурентна заплаха, те понякога придобиваха компанията, а заедно с това и нейните патенти, просто за да ги изтеглят от пазара. Преработването на програмите на „Софтсистемс“ с по-висш алгоритъм можеше да се окаже скъпо начинание. А в повечето случаи изискването на пазара се свеждаше до това, продуктите да са „достатъчно добри“.

— Ще се заемеш ли с финансовия анализ? — попита Кълп и отпи още една глътка от гъстата течност. Приличаше на застаряващ ученик с очила с телени рамки, които не беше сменял от колежа, пясъчно-кестенява коса като слама, която не бе изтъняла и с милиметър. Отблизо се забелязваха бръчките под очите му, също и това, че трябваше да мине известно време, преди бръчките на челото му да изчезнат, след като смръщеше вежди. Истината бе, че той никога не бе водил момчешки живот като момче. Дори докато бе юноша, у него имаше нещо от средната възраст. Може би утехата бе в това, че сега, на средна възраст, у него имаше нещо младежко. Озадачаваше се, когато хора, които имаха претенции, че са му близки, го наричаха

„Бил“; хората, които в действителност го познаваха, знаеха, че той винаги е бил „Уилям“. Не Бил, нито Уил, нито Били, нито Уили.

— Анализът е у мен — каза Донъли.

Той го бе свел до една страница. Кълп обичаше резюметата на сътрудниците му наистина да са резюмета.

— Харесва ми това, което виждам — каза Кълп. — Размяна на дълг срещу собственост. Дали ще се съгласят?

— Ще им предложим, а ако искат пари в брой, няма проблеми. А и познавам техните ангели-инвеститори — Били Хофман, Лу Парини, типове от тоя сорт. Ще настояват да определим датата на плащането.

— Извинете — каза Мили Лодж, секретарката на Кълп. — Спешно ви търсят.

— Ще го приема тук — отговори Кълп машинално.

Мили мълчаливо поклати глава — нищо и никакъв жест, — от който на Кълп му призля.

Взе кафето със себе си в кабинета си и вдигна телефонната слушалка.

— Кълп слуша — каза той изведнъж прегракнал.

Гласът, който го поздрави, бе до болка познат. Зловещ, електронно променен звук. Беше шепнещ и стържещ, безчувствен и безсърдечен. Така би звучал гласът на насекомо, ако можеше да говори, мислеше си той понякога.

— Време е за десетъка — каза гласът.

Кълп се обля в студена пот. От опит знаеше, че обаждането е през базирана в мрежата телефония и бе невъзможно да се проследи. Можеше да идва от долния етаж или от хижа в Сибир; просто нямаше начин да се разбере.

— Още пари за проклетите диваци? — попита Кълп през зъби.

— Разполагаме с документ от седемнайсети октомври, поредица от разменени имейли същия ден следобед, друг вътрешен документ от двайсет и първи октомври и поверително писмо, изпратено до „Рексел къмпютинг“. Да предоставим ли копия на Комисията за ценните книжа? Освен това разполагаме с документацията относно създаването на офшорна компания.

— Спрете — кресна Кълп. — Каквото кажете.

И най-малката проява на съпротива и несъгласие изчезна на мига. Всеки от споменатите документи сам по себе си можеше да

подтикне Комисията за цените книжа или Министерството на правосъдието да започне ново разследване за антитръстова дейност и да вкара компанията в правно тресавище, което да ѝ струва милиарди долари и пазарната ѝ капитализация за дълго време. Съществуваеше също реална опасност компанията да бъде разцепена на части — което щеше да е най-голямото бедствие, тъй като отделните части определено струваха по-малко от цялото. Не бе нужно да се анализират последиците. Те бяха кристално ясни.

Затова той вече бе принуден да предоставя огромни суми чрез благотворителната организация „Уилям и Дженифър Кълп“ за лечение на тропически болести. Ако целият проклет африкански континент потънеше под вълните един ден, на Кълп нямаше да му пука. Но той ръководеше империя: имаше отговорности към нея. А враговете му бяха опасни и умни, и безмилостни. Кълп хвърли много пари в напразен опит да ги проследи — резултатът бе единствено няколко атаки срещу уебсайтовете на корпорацията.

Хората смятаха, че той е господар на владението си. Нищо подобно. Той бе нещастна *жертва*. Какво в действителност контролираше? Погледна през стъклото към своя главен оперативен мениджър. Донъли имаше гнойна пъпка от едната страна на носа си и Кълп изпита желание да я изстиска или да я боцне с игла. На лицето му се появи изкривена усмивка само като си представи какво би станало, ако го направеше. Долови погледа на Мили Лодж, която знаеше толкова много от неговите тайни и му бе предана до мозъка на костите си, в което той не се съмняваше. Само да не беше отвратителният парфюм, който употребяваше от години. Искаше му се да ѝ го каже, но така и не намери подходящ момент — хем да повдигне въпроса, хем да не я нарани, а след толкова много години изглеждаше още по-неподходящо. Така да бъде. Уилям Кълп, жертва на нейния парфюм „Джийн Тату“ или както там се наричаше.

Ами ако самата Мили бе замесена по някакъв начин? Погледна я отново, опита се да си я представи като потенциален заговорник. Едва ли бе възможно; тя не притежаваше нужните качества. Продължи да изпуска парата мълчаливо. *Ето, седя си тук аз, Уилям Кълп, номер 3 в класацията на четиристотинте най-богати хора на списание „Форбс“, а тези копелета са ме хванали за топките! Къде е справедливостта?*

— Европейската комисия ще погледне с подозрение на предложението ви да придобиете „Ложисиел Лил“ — продължи гласът от ада, — ако научи за пазарния ви проект...

— Кажете ми какво искате от мен, за Бога — каза Кълп с горчиво примирение. Беше като ръмжене на поразено животно. — Просто ми кажете!

Отпи още една глътка от изстиналото кафе и се намръщи. Вкусът бе много неприятен. Кого заблуждаваше? Миришеше на лайно.

ОМАН

Линията на хоризонта бе назъбена от чукари и блатисти низини, както и от спрели растежа си акациев дървета. Полузабулен в далечината на север бе криволичещият хребет на планината Хаджар. Тесният песъчлив път се сливаше с околната пустиня. Накрая пътят се отклони към скалист проход, а след това навлезе в зелена низина. Покрай клисурата растяха палми с фурми, пустинен олеандър и ниски храсти.

От време на време си позволяваше да се наслади на красотата на пейзажа, на величието на заобикалящата го пустош. После отново нахлуваха мисли за Джаред Райнхарт.

Разочароваше човек — не можеше да се освободи от това чувство, — който никога не го бе разочаровал. Човек, който не само му е спасявал неведнъж живота, но и се бе намесвал да го спаси от неприятности. Спомняше си времето, когато Джаред го предупреди, че жената, с която се сблизаваше — българска емигрантка, която работеше в „Уолтър Рийд“ — е заподозряна за шпионаж и е обект на разследване от ФБР. Досието, което Райнхарт му показва, беше пагубно за Белкнап. А колко ли по-пагубно щеше да е, ако Белкнап не бе научил истината? ФБР обикновено пазеше в тайна своите разследвания от другите агенции; кариерата на Белкнап щеше да приключи, а може би, имайки предвид неговата небрежност, най-добре беше наистина да приключи. Но Райнхарт не даваше да се издума. По всякакъв начин той успяваше да държи под око Белкнап не само като ангел-пазител, но и като приятел. Когато близък приятел от детството на Белкнап загина при автомобилна злополука, Райнхарт би целия път до Върмонт за погребението само и само да му прави компания и да му покаже, че Белкнап не е сам и че когато той скърби, и Райнхарт скърби. Когато

приятелка на Белкнап бе убита по време на операция в Белфаст, Райнхарт настоя лично да му предаде печалната вест. Спомни си как се мъчеше да не се разридае, докато не забеляза, че и очите на Райнхарт бяха влажни.

Благодаря на Бога, че те имам — каза му Белкнап тогава. — Защото ти си всичко, което ми остана.

А сега? Какво имаше Белкнап?

Разочароваше единствения истински приятел, който бе имал. Да, разочароваше човека, който никога не го бе разочаровал.

Джипът се раздруса, докато минаваше през огромна дупка на разбития път и той отмести погледа си от назъбените планини в далечината и преливащите от охра в жълто скали. Напълни резервоара преди два часа и сега периодично наблюдаваше индикатора за горивото. Високо горе под огромна канара бяха скупчени една до друга къщи от кирпич. Няколко птици кръжаха отгоре.

— Ястреби — каза Баз, сочейки към тях.

— Като тебе — отвърна Белкнап, за да му покаже, че е разбрал.

В началото на пътуването момчето непрекъснато бърбореше, но после се умори. Щом напуснаха Дубай, детето се огледа в страничното огледало и започна да бърше грима около очите си. Белкнап му подаде носната си кърпа. След като изтри почти всичко, пролича какво е било момчето, преди да го принудят да работи за Хабиб Алмани. Баз му разказа, че неговият баща искал да го прави имам, че дядо му го обучавал да учи наизуст текстове от свещените книги още от малък. Дядото, някога търговец от крайбрежието, го научил също на английски език. Баз беше очарован от радиото и през първия половин час от пътуването не спря да върти копчето за станциите. В основата на стръмен склон срещу приличащото на гнездо на оси село от кирпичени къщи бе опъната огромна шатра. Платното — кремава коприна, както му се стори — шумолеше от лекия ветрец.

— Това ли е мястото?

— Да — потвърди Баз. В гласа му имаше напрежение.

Оманският княз трябваше да е вътре и да раздава правосъдие. Пред шатрата стояха в неправилна редица шестима или седмина мъже с тюрбани, някои сбръчкани от слънцето, всички съсухрени и мършави. Баз го предупреди, че Алмани ще е на едно от редовните си посещения в района, обитаван от неговото племе, и се оказа прав —

той раздаваше подаръци на местните племенни вождове и старейшините от селото. Горедолу по този начин действаше феодалният социален ред на места като Оман.

Белкнап влезе под тентата и забеляза, че върви по копринени килими. Един от прислужниците го погледна смутено и му се скара на арабски, жестикулирайки възбудено. Белкнап разбра, че мъжът е ядосан, защото не си е събул обувките. *Това ти е най-малкият проблем* — помисли си той.

Баз го предупреди, че князът е доста едър човек, но се оказа, че е направо огромен. Беше висок около метър и седемдесет и пет и тежеше поне сто и петдесет килограма. Така че лесно го разпозна. Беше седнал върху плетен стол, сякаш беше трон. Върху килимче встрани от него имаше купчина евтини дрънкулки, които явно даряваше на старейшините. Един от посетителите, облечен в пращен муселин, босоног, си отиваше, стискайки в ръка някаква джунджурия, обвита в златно фолио.

— Вие ли сте Хабиб Алмани? — попита Белкнап.

— Скъпи, господине — отвърна мъжът и елегантно махна с ръка. Очите му се разшириха. Пръстите му бяха обсипани с пръстени със скъпоценни камъни. От широк платнен колан, чиито краища се спускала надолу, висяха закривен нож с дръжка, инкрустирана с диаманти, и малка церемониална ножница във формата на латинската буква L. Той говореше с възможно най-чистия британски акцент; сякаш Белкнап бе попаднал в литературен клуб. — Толкова рядко срещаме тук американци. Надявам се, ще извините скромния ни временен дом. Това не е истинският Мускат! И на какво дължим удоволствието от вашата компания?

Малките му жестоки очички не се съчетаваха с претенциозните му любезности.

— Тук съм за информация.

— Дошли сте в това скромно оманско княжество за информация? Вероятно да ви упътим? Как да стигнете до най-близката... дискотека? — той се изкикоти невъздържано и хвърли похотлива усмивка към момиче, вероятно тринайсетгодишно, което се бе свило мълчаливо в ъгъла. — Ще ти хареса една нощ в дискотека, нали, моя розова пъпчице? — попита я той с нежен глас. После отново се обърна към Белкнап. — Сигурен съм, че сте чували за арабското гостоприемство.

Носи ни се славата навсякъде. Трябва да ви обсия с добрини, при това да го направя с удоволствие. Е, добре, любопитен съм.

— Аз съм от Държавния департамент на САЩ. Изследовател, да кажем.

Забеляза лек тик върху месестото лице на арабина.

— Шпионин. Чудесно. Голямата игра. Като по времето на османците.

Самообявилият се княз отпи нова глътка от сребърна чаша за чай. Белкнап бе съвсем близо и усети миризмата на алкохол — точно скоч. Вероятно скъпа марка. Князът определено не го биваше за пиене. Не че заваляше думите; произнасяше ги с подчертана точност на човек, стремящ се да говори ясно, което си бе живо издайничество.

— Неотдавна си станал притежател на едно италианско момиче — каза Белкнап.

— Страхувам се, че не знам за какво говорите.

— Беше наето от служба за компаньонки, която притежаваш.

— Кълна се в брадата на пророка, че направо ме шокирате, жегнахте ме жестоко, разтърсихте ме до основи и ме разтреперихте...

— Не си играй с търпението ми — предупреди го Белкнап с тих застрашителен тон.

— О, по дяволите, търсиш италианска курва, ти наистина не си добре. Мога да ти предложа други удоволствия. Мога и ще го направя. Какво харесваш? Назови отровата, която обичаш? Искаш ли моята малка розова пъпка? — той посочи с ръка уплашеното до смърт момиче. — Можеш да я имаш. Не да я задържиш, разбира се. Но можеш да я вземеш за пробно кръгче с кола, да кажем, за едно пробно кръгче с кола до рая!

— Отвращаваш ме — каза Белкнап.

— Хиляди извинения. Разбирам. Ти не си в тази посока. Ти караш от другата страна. Не е нужно да обясняваш. Виж, учих в Итън, където педерастията беше училищен спорт като футбола, който се играе единствено в Итън. Някоя година трябва да отидеш на състезанията в деня на Сейнт Андрю и да наблюдаваш как играят колежаните. Много прилича на футбола. Много. Но има известна разлика. Мисля, че за последен път е вкаран гол на отбора от Итън по време на мач в деня на Сейнт Андрю през 1909 година, можеш ли да повярваш?

— Ти трябва да ми повярваш, копеле — извика Белкнап достатъчно силно, за да го чуе Алмани. — Ще изтръгна ръката ти от ставата, ако се окаже, че не си чист.

— А, харесва ти грубата игра! — гласът му бе подигравателен под любезния тон. — Можем да уредим и това. Какво разпалва страстта ти? Какво зарежда батериите ти? Виж, ако сега се обърнеш и се отправиш към Дубай, ще мога да ти осигуря...

— Само с едно телефонно обаждане мога да повикам два хеликоптера, които да отведат теб и антуража ти в едно много тъмно място, откъдето може никога да не излезеш. С едно телефонно обаждане мога...

— О, я стига! — отрупаният със скъпоценности оманец обърна съдържанието на чашата и издиша алкохолни изпарения. — Знаеш ли какво? Ти си от хората, които наричат светли умове.

— Предупредих те.

— Курвата — какво те интересува? Направих ѝ услуга, това е всичко. Някой искаше да я отстрани от пътя си.

— Някой, свързан с групата на Халил Ансари.

Внезапно князът се заоглежда притеснено. С едно махване на ръката и няколко думи на омански арабски, той заповяда на останалите да излязат, включително двама намръщени плещести мъже, които стояха от двете му страни и чиито ножове не бяха само орнаментирани. Остана само мълчаливото уплашено момиче.

— От развързан език потъват кораби — намръщи се Алмани.

— Кой — продължи да го притиска Белкнап. — Кажи ми кой.

— Халил Ансари е мъртъв — каза враждебно мъжът.

В гласа му се прокрадна предпазливост; човек като него не отправяше телохранителите си с лека ръка. Явно отдаваше голямо значение на опасността от неочаквано разкритие.

— Мислиш, че не знам ли?

— Не че има някакво значение — продължи пияният оманец. — Той всъщност не контролираше напълно бизнеса, особено към края. Ново ръководство. Нов маестро. Направи се на диригент на оркестър. — Там-тът-там, там-тът-там — затананика той някаква мелодия, която Белкнап не можа да познае. — Всъщност аз нямах никакъв избор. Вие от ЦРУ не разбирате подобни неща. Вие винаги ловите нас, пионките,

а царете, цариците, топовете и офицерите не закачат. — Изведнъж той стана съзлив и самосъжалителен. — Какво съм ви направил?

Белкнап заплашително се доближи до него с една крачка. Досети се, че Алмани в някакъв момент е бил платен информатор на ЦРУ. Това личеше от начина, по който се държеше с американеца: опитваше се отчаяно да го подкупи да не би сведения за неговите връзки от миналото да компрометират сегашните му връзки. В Персийския залив това не беше рядкост сред хора от средна ръка като този превъзнасян княз.

— Не ме интересува само италианското момиче — каза Белкнап. — Кажи ми за високия американец. Кажи ми за Джаред Райнхарт.

Очите на Хабиб Алмани се разшириха, бузите му се издуха, сякаш се канеше да повърне. Накрая промърмори:

— Нямах друг избор, нали? Има хора и сили, на които не можеш да кажеш просто: „Гледай си работата!“ Нямах избор.

Белкнап грабна дебелата пухкава ръка на мъжа и я стисна силно, после още по-силно. Болката се изписа на лицето на арабина.

— Къде е той? — попита Белкнап, след което доближи лицето си на сантиметри от лицето на оманеца и повтори: — Къде е той?

— Закъсна — заяви злорадо Алмани. — Не е тук. Не е в емирствата. Вече не е тук. Наистина, беше в Дубай, вярно е. Искане да го оставят да го пазя, но после се отказаха и го качиха на частен самолет. Твоят приятел излетя.

— Къде, по дяволите?

— Някъде в Европа, предполагам. Но нали знаеш как стоят нещата с частните самолети. Представят летателни планове, но невинаги се придържат към тях, нали така?

— Попитах къде? — Белкнап замахна и удари оманеца по лицето.

Мъжът залитна, след което се преви на две и започна да диша тежко. Явно се двоумеше дали да повика телохранителите, но размисли. Алмани беше самохвалко, но не действаше необмислено. Ядът му бързо се охлади и премина в наранено достойнство.

— Казах ти, че не знам, ти син на куче и камила. Или теб такива неща не те интересуват? — завайка се оманецът.

— Глупости — Белкнап обви с две ръце дебелия врат на Алмани. — Явно не знаеш с кого си имаш работа. Искане ли да разбереш какво

ще направя с теб, ако не говориш? Само да опиташ. Искаш ли?

Лицето на оманеца стана ярко червено.

— Ти не си с всичкия си — закашля се той. — Имаш твоите двайсет въпроса. Но ако си мислиш, че ще прекрача...

Белкнап го стисна яко. През сантиметрите тлъстина пръстите му напипаха костите на лицето.

— Ти си луд, ако мислиш, че ще се забъркам с Генезис — каза Алмани със сподавен глас, изпълнен с напрежение. Въпреки нетрезвото му състояние и раздразнението го озари искра на разум като глас от дъното на кладенец. — Ти си луд, ако мислиш, че можеш да се забъркаш с Генезис.

Генезис? Белкнап дръпна едната си ръка и заби лакътя си в челюстта на оманеца.

От ъгълчето на устата му плъзна струйка кръв, която се стичаше през дебелиите му устни, сякаш някой се бе опитал да нарисува на лицето му мимика на недоволство.

— Напразно се хабиш — изпъшка мъжът.

Не думите, а решителността му накара Белкнап да спре. Решителността и страхът.

— Генезис?

Дишайки тежко, Алмани успя да се усмихне въпреки болката и ударите.

— Той е навсякъде, не знаеш ли?

— Той?

— Той. Тя. То. Те. Най-голямата идиотщина е, че никой не знае със сигурност с изключение на неколцина нещастници, които имат причина да се вайкат пред Аллах, че е по-добре да не го познават. Употребявам „той“ за удобство. Пръстите му са навсякъде. Приближените му са винаги сред нас. Нищо чудно и ти да си един от тях.

— О, ти си мислиш, че... — измърмори Белкнап.

— Всъщност не. Ти си прекалено ясен в действията си. Ти си от типа хора две и две равно на четири. Не си падаш по сложните игри. Не приличаш на Генезис. Но кой тогава?

— Не те разбирам. Живееш в пълен страх от човек, когото дори не си виждал?

— Като много хора през хилядолетията. Но рядко с толкова конкретна причина. Ще се смиля над теб. Ще ти разкажа житейските факти, глупав и невеж наивник. Наречи го арабско гостоприемство. Или нещо друго. Само не казвай, че не съм те предупредил. Някои твърдят, че Генезис е жена, дъщеря на германски индустриалец, който подкрепял радикалите от седемдесетте години на миналия век — „Баадер-Майнхоф“, Движението 2 юни. Други казват, че Генезис е диригент, маестро, който пътува с концерти по целия свят, като тайно поддържа дисциплината сред онези, които нямат представа за истинската му самоличност. Някои твърдят, че е огромен мъж, други — че е джудже, буквално. Чувал съм, че е пленителна красавица, а също, че е съсухрена старица. Чувал съм да казват, че Генезис е роден в Малта, Корсика, Мавриций и на много други места на изток, запад, север и юг. Някои говорят, че произхожда от семейство на самурай и прекарва повечето време в будистки манастир. Други казват, че баща му бил беден работник във ферма в Южна Африка и че той бил осиновен от богато бурско семейство, притежаващо златни мини, които той наследил. Говори се също, че е китаец, приближен някога на Дън. Според друга версия е професор в Института по ориенталистика и африканистика в Лондон. Други обаче...

— Спри! Говориш нечленоразделно.

— Искам да ти кажа, че съществуват много версии и нито една доказана истина. Той управлява една страна на сенките, която обхваща целия глобус, и въпреки това остава невидим като тъмната страна на Луната.

— Какво по дяволите...?

— Ти си безнадеждно заблуден. Предполагам, че това важи за двама ни. Но аз поне го знам.

— Ще те убия, без да ми мигне окото, знаеш го, нали? — озъби му се Белкнап.

— Със сигурност можеш да ме убиеш. Но Генезис може да прави още по-лоши неща. Невъобразимо по-лоши. Какви истории съм чувал само. Легендата за Генезис не е безобидна.

— Истории около лагерния огън — присмя се Белкнап. — Слухове, основани на суеверие — това ли ми разказваш?

— Истории, които се разказват от ухо на ухо. Слухове, ако ти харесва — но слухове, на които имам достатъчно основание да вярвам.

Истории около лагерния огън, казваш. Генезис знае това-онова за огъня. Нека да ти разкажа за един друг княз — член на саудитското кралско семейство всъщност. Говори се, че човек на Генезис му предал негово искане. Искане на Генезис. Глупакът имал неблагоприятното да откаже. Въобразил си, че може да не се подчини на Генезис — Хабиб Алмани преглътна с мъка. Челото му белееше на слънчевата светлина през коприната и муселина на тюрбана му. Стисна закръглените си пухкави ръце. — Той изчезна за около седмица. После откриха тялото му в Риад.

— Мъртъв.

— По-лошо — отговори Алмани. — Жив. И до ден днешен живее в една болница в Риад, при това в същото състояние, в което е бил намерен — оманецът се наведе напред с изражение на ужас. — Като го намерили, бил парализиран от шията надолу — шийните нерви на гръбначния му стълб били внимателно прекъснати. Езикът му бил отстранен хирургически. А явно чрез инжектиране на невротоксини било предизвикано състояние на постоянен блефароспазм. Следиш ли какво ти говоря? Клепачите на очите му били парализирани и завинаги затворени. Така че не може да общува дори с мигане.

— Иначе бил недокоснат?

— Което е и най-страшното. Той живее напълно в съзнание и изцяло неподвижен, заключен в своето среднощно съществуване, собственото му тяло е неговата гробница... като предупреждение към останалите.

— Исусе — прошепна Белкнап.

— *Аллах Акбар* — каза оманецът.

Изражението на лицето на Белкнап бе само по себе си отговор.

— Разказват също за един кувейтец, прочут красавец. Наследник на петролно богатство. Мъж, по когото жените примират. Толкова красив, че когато влезе някъде, всички притихват. Един ден той възразил срещу волята на Генезис. Когато го открили — все още жив — цялото му лице било одрано. Разбираш ли? Цялата кожа от лицето му...

— Достатъчно! — прекъсна го американецът. — По дяволите, чух достатъчно. Да не искаш да ми кажеш, че Полукс е в лапите на тоя Генезис?

Хабиб Алмани сви рамене.

— Не сме ли всички в неговите лапи?

После наведе глава и я обвини с ръцете си, сякаш да се скрие от ужаса. Но нямаше къде.

— Мамка ти, ще отговориш на въпросите ми или ще ти прережа гърлото, ще ти откъсна топките и ще ги напъхам в хранопровода ти. Нищо оригинално, но върши работа.

Белкнап извади сгъваем нож от джоба си и го размаха пред гърлото на арабина.

— Нямам повече отговори — каза той изнемощял. — За Полукс, за Генезис — казах ти всичко, което знам.

Белкнап се вгледа в лицето му и се увери, че казваше истината. Нямаше какво повече да научи от него.

Момчето го чакаше пред джипа, когато Белкнап се появи мрачен. Черната лъскава коса на Баз бе поръсена с прахоляк, разносян от пустинния вятър.

— Влизай — измърмори Белкнап.

— Трябва да направиш още едно нещо — каза момчето.

Белкнап го погледна и изведнъж усети непоносимата жегата, която се надигаше на вълни от самата земя.

— Видя ли в шатрата едно момиче, тринайсетгодишно, което князът държи като наложница?

Белкнап кимна.

— Арабско момиче.

— Трябва да се върнеш и да го отведеш — инструктира го Баз и за да покаже колко е решителен, скръсти кльоцавите си ръце пред гърдите. Пое дълбоко дъх и погледна американеца. За първи път очите му бяха влажни. — Тя ми е сестра.

[1] От английската дума *стар*, която означава *изпражнения*. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

На един час път с кола извън Буенос Айрес, Каса де Оро беше кръстоска между класическа хасиенда и ренесансова вила, с огромни арки и изобилие от мрамор със златни жилки. Тази сутрин гостите бяха поканени в далечния край на леко полегатите тревни площи да наблюдават състезание по поло на прилежащото игрище с площ десет акра. Сервитьори непрекъснато обикаляха с подноси с плодови напитки и закуски. Съсухрен мъж в електрически инвалиден стол се придружаваше от млад азиатец. По-възрастна жена с изпъната оперативна кожа и избелени зъби, които изглеждаха така, сякаш принадлежаха на нечия друга уста, устата на някоя по-млада и по-едра жена, издаваше пискливи звуци, докато белокос свещеник разказваше някакви истории.

Само част от гостите следяха с внимание играчите в жълти екипи, бели шлемове и дълги пръчки за поло. Понитата пръхтяха, правейки резки завои, а дъхът им се превръщаше в пара от студения сутрешен въздух.

Около петдесетгодишен мъж оправи официалното си лятно облекло — бял фрак и тъмночервен пояс, и си пое дълбоко въздух. Откъм игрището се носеше мирис на пот — конска и човешка. Той беше международен бизнесмен, чиято собственост включваше телекомуникационни компании по целия южноамерикански континент. Беше нещо като негова втора природа да размишлява колко би му струвало да купи целия имот. Вилата заедно със земята от триста акра. Той нямаше основания да смята, че Дани Монос, техният домакин, има намерение да продава, нито той самият се нуждаеше от нови имения. Просто не можеше да не размишлява. Такава бе природата му.

Един от сервитьорите — по-възрастен от другите, извикан като заместник в последната минута — се доближи до телекомуникационния магнат.

— Искате ли още питие, сър?

Мъжът измърмори нещо като да.

С усмивка сервитьорът наля малко пунш от диня и лимон в чашата му. Светлорусите косми на ръката му проблясваха от сутрешното слънце. После се шумугна зад редица високи италиански кипариси и изля остатъка от течността на земята. Още преди да стигне до вилата, създамата се суматоха — първо внезапна тишина, после писъци и викове — му подсказа, че магнатът е умрял.

— Сърдечен удар — викна някой.

Да, много добро предположение, си каза на ум мъжът в униформа на келнер. Щеше да изглежда като сърдечен удар. Дори съдебен лекар би стигнал до същото заключение. Трябваше да повика помощ. Нямахше причини да не го направи. Особено след като никой не можеше да помогне на неговата мишена.

Андреа Банкрофт разкопча ципа на черния калъф, извади лаптопа и го постави върху квадратната, покрита с хартиена покривка маса. Двамата с Уолтър Сакс седяха в дъното на вегетариански ресторант втора категория в Грийнич. Беше място, което Сакс, изглежда, предпочиташе само за да може да му се присмива. Ресторантът беше почти празен; сервитьорката поглеждаше от време на време, за да се убеди, че никой няма нужда от нея, но през повечето време бе забила нос в издание с меки корици на „Големите надежди“.

— Ти ли си го купила това — попита той. — Доста добър модел. Но за същите пари можеше да се сдобиеш с още по-добра машина. Трябваше да се допиташ до мен.

Уолтър Сакс беше подстригал сиво-кафявата си коса къса отстрани и дълга отгоре, което правеше правоъгълното му лице още по-правоъгълно. Брадичката му с цепка по средата внушаваше усещане за сила, което малко не се връзваше с тесния му гръден кош. Андреа се почувства неудобно, че ѝ е направило впечатление, но истината бе, че той имаше плосък задник. Носеше панталоните си закопчани почти до пъпа, но те висяха малко отзад. Вероятно за да опровергае стереотипа за очилатия компютърен специалист, той имаше контактни лещи, към които явно така и не бе привикнал. Очите му винаги бяха леко зачервени и възпалени. Може би лигавиците му бяха сухи или извивките на лещите неподходящи. Андреа нямаше как да попита.

— Не е мой.

— Разбрах — каза закачливо Уолтър. — Крадена стока.

— Нещо такова — отговори Андреа. — Всъщност е точно така.

Уолтър я изгледа учуден.

— Андреа...?

— Моля те за една услуга. На този компютър има файлове, които искам да прочета. Но са кодирани. Това е положението. Какво още искаш да знаеш?

Уолтър щипна брадичката си и я погледна с възхищение.

— Колкото може по-малко — каза той. — Не вършиш нещо нередно, нали?

— Познаваш ме, Уолтър — върна му Андреа усмивката. — Кога си ме виждал да върша нередни неща.

— Добре. Не казвай нищо повече.

Как можеше да му обясни? Та тя не можеше да обясни дори на себе си.

Вероятно подозренията ѝ бяха безпочвени. И все пак тези червени мравки продължаваха да гъмжат. Тя трябваше да направи нещо да се отърве от тях или в противен случай да ги проследи къде ще я отведат. Решението, което взе, бе импулсивно, но не и начинът, по който го изпълняваше.

Беше нещо като изстрел в тъмното — замяната на лаптопа „Хюлет Пакард“, принадлежащ на ревизора на фондацията „Банкрофт“, със същия модел, чийто харддиск тя изтри. Логично бе да се предположи, че чисто и просто дискът се е скапал; информацията се е затрила и толкова. Изключването на машината от мрежата и измъкването на електрическия кабел ѝ отне по-малко от десет секунди. Ревизорът се хранеше в бюфета на долния етаж. Беше детска игра. Като се изключеше, разбира се, че сърцето ѝ щеше да изскочи от страх, докато отиваше към паркинга с откраднатия лаптоп в сака. Тя не просто влизаше в различен свят; тя бе различна Андреа Банкрофт, Не знаеше какво разкритие ще направи за фондацията. Но откри много неща за себе си, а те никак не бяха успокоителни.

Уолтър вече ровеше в рутдиректорията.

— Много неща има тук. Главно файлове с данни.

— Започни с най-скорошните — нареди тя.

— Еднакво са кодирани.

— Както ти казах.

Тя си наля още от „Билката на спокойствието“, явно чай от лайка, но тъй като бяха във вегетариански ресторант, всичко тук носеше бомбастични имена. Чашата от глина оставяше неприятен вкус на пясък върху устните ѝ.

Уолтър рестартира компютъра, докато натискаше комбинация от няколко бутона — шифт, опшън и два други, които Андреа не видя. Вместо обичайния екран при стартирането се появиха редове с команди. Уолтър работеше на ниво кодове. Той кликна върху няколко реда и после кимна.

— Напълно стандартно кодиране — каза той.

— Лесно се разбива?

— Като отваряне на консерва със сардини — отговори Уолтър, мигайки усилено. — С нокти.

— Добре. Колко дълго?

— Трудно е да се каже. Трябва да източа харддиска и да го прехвърля на моята Дебела Берта. Разполагам с няколко много прилични отварачки на консерви там. Ще заредя дузина от тези файлове, а през това време ще ги замерям с лайна. Нещо подобно на това, да счупиш стъклото на прозореца, за да отключиш входната врата. Искам да кажа, ние говорим основно за обръщане на едностранен второкласен алгоритъм, за да осигурим вход, през който да изтеглим модула между две прости числа от по 10024 бита, което именно го прави малко грубичко.

Андреа наведе глава.

— Изобщо не разбирам какво говориш.

— Тогава, предполагам, че говоря на себе си. Няма да ми е за първи път.

— Ти си сладур.

— Няма да ме вкараш в беда, нали?

— Разбира се, че не. Никога не бих направила подобно нещо.

— Ти си хитруша, Андреа Банкрофт.

— Какво искаш да кажеш?

Уолтър присви устни, докато разглеждаше кода на машината, който бе започнал да изпълва екрана.

— Кой казва, че говоря на теб?

Сигурно бе мъртъв. Навахо Блу се съгласи да изпълни молбата на Кастор и са го убили. Това бе най-вероятното обяснение защо не е оставил послание в уговореното време и не отговаря на нито един от телефонните номера. У Белкнап се надигна смесица от гадене и гняв и той забеляза, че кара с опасна скорост. Какво направи днес? Повече вреда, отколкото добрина? Надяваше се, че към графата с добрините спадаше връщането на Баз и на сестричката му в родното им село, прилепнало до издадена силно напред розова на цвят скала като лишей. Докато си тръгваше, чуваше ясно глъчката и радостните викове на селяните и мислите му се върнаха към княза и неговите дрънкулки. Каква експлоатация само. Каква поквара. Какво незачитане на човешкия живот в един изпепелен от слънцето район, където всяка форма на живот е чудо. Какво ли щеше да излезе от дванайсетгодишния Баз? Дали щеше да стане имам, като порасне, както се надяваше дядо му? Или щеше да стане следващата жертва на поредното избухване на епидемия от холера или тиф? Дали злото, което го бе споходило, щеше да пусне отровни плодове в по-късната му възраст, или щеше да увеличи непоколебимостта му да работи в името на доброто? Нямахше никакви гаранции. Момчето беше умно, изразяваше се добре и бе по-добре образовано от повечето си съселани. Вероятно щеше да се спаси от мрака, който го заобикаляше. Вероятно името му щеше да се прочуе повече, отколкото имената на неговите роднини — но дали с добро, или с лошо?

Има хора, които биха казали, че отговорът зависи от това кой си; те биха обърнали внимание на факта, че най-прочутите терористи са често герои в очите на своите народи. *Има хора, които биха казали, че ние с теб сме терористи* — каза му веднъж Джаред. Белкнап кипна от възмущение. Защото прилагаме насилие към злодеите? Джаред поклати глава: *Защото те смятат, че ние сме злодеите.*

Не че Джаред никога не се изкушаваше от лесния релативизъм. Имаше лъжи, имаше и истини. Имаше факти и измислици. *Ако някой ти покаже монета с две лицеви страни, веднага разбираш, че тя е фалшива* — каза той веднъж. — *Но знаеш и още нещо.*

Какво е то? — попита Белкнап.

Джаред му пусна закачлива усмивка. Трябва да заложиш на ези.

Мислите му се върнаха към онова, което му каза оманецът за Генезис — за невероятните наказания, които прилагаше към провинилите се хора. Наистина ли Джаред бе в ръцете на това чудовище? Белкнап потрепери. И как бе възможно който и да било да опази толкова добре своята самоличност, и то след като притежаваше толкова много власт? *Страна на сенките, която обхваща целия глобус.*

Загорча му в устата, когато спря джипа и за трети път през последния час се опита да се свърже с Гомес по телефона; младшият агент явно имаше срещи, а Белкнап не можеше да му остави съобщение по друг човек. Този път Гомес вдигна и след като Белкнап му обясни ситуацията — че Навахо Блу не отговаря на нито един от телефонните номера, — младшият агент веднага потвърди най-лошото. Навахо Блу — Томас Мичъл — бе убит. Полицейска кола от Уелингтън, Ню Хемпшър, била изпратена до дома му. Полицията установила, че е мъртъв. Предполагаемото време на смъртта — преди седем часа. Причината неизвестна. Никакви улики за насилие. Никакви улики за каквото и да било.

Освен че Белкнап го изпрати на сигурна смърт.

Изпрати го да постави под наблюдение Андреа Банкрофт, но подцени нейната хитрост и безмилостност — или хората, които я охраняваха.

Заради неговата грешка бе убит човек.

Гомес, както го бе помолил, му съобщи повече подробности за Андреа Банкрофт. Привидната безобидност на подробностите от публичния ѝ живот може би доказваше колко я биваше в заблудите. Явно бе много интелигентна и разполагаше с огромни средства.

Възможно ли бе тя да е Генезис?

Белкнап набързо изброи имената на дузина федерални архиви.

— Това е, което искам да знам — каза той на Гомес.

Този път младшият агент не възрази. Смъртта на Навахо Блу не можеше да остане неотмъстена. Жената трябваше да получи правосъдие.

Или Белкнап щеше да се саморазправи с нея.

ВТОРА ЧАСТ

ДЕСЕТА ГЛАВА

Андреа Банкрофт се опита да дремне по време на двучасовия полет от летище „Кенеди“ до международното летище в Роли Дъръм, Северна Каролина, но умът ѝ работеше трескаво. Уолтър Сакс успя да ѝ предостави диск от един гигабайт с декодирани файлове чак вечерта. На своя компютър у дома Андреа ги разглеждаше, докато ѝ пламнаха очите. Откри няколко паметни бележки от членове на персонала, десетки таблици Excel, документи, отнасящи се до „управлението на различните активи през целия им жизнен цикъл“ във формат Oracle. Андреа не срещна никакво затруднение при отварянето им. Анализирането им обаче отне време и усилия.

Истинската загадка се криеше сред регистрираните финансови транзакции: стотици милиони долари бяха прехвърляни на безименен обект в Изследователския триъгълен парк, а както показваха декодираните файлове, трансферите бяха разрешени лично от д-р Пол Банкрофт. И наистина, замаскирано с помощта на дузина правни положения, това бе по същество най-голямото бюджетно перо за цялата фондация. Но както бързо установи, обектът не фигурираше на никаква карта. Адресът, на който попадна в документите на фондацията, бе улица „Водна костенурка“ 1 и тя подозираше, че може да бъде открит някъде из седемте хиляди акра борова гора, известни като Изследователски триъгълен парк. Но го нямаше на никаква карта.

Самият парк бе нещо доста странно. Мотото му гласеше: „Тук се срещат умовете на света“, но не беше ясно чия собственост бе. Щатата на САЩ го водеше като отделна община и макар властите в Дъръм да предявяваха претенции, паркът не принадлежеше към никаква административна единица. Там се намираха някои от най-големите съоръжения със суперкомпютри в света, някои от водещите фармацевтични изследователски лаборатории, различни мозъчни тръстове. Но технически мястото не бе нито публична, нито частна собственост, а нещо като организация с идеална цел със собствени права. Беше създадено преди четирийсет години от малко известен плутократ — руски емигрант, за когото се говореше, че е натрупал

състояние в текстилната индустрия и станал собственик на огромния терен. Сред гората бяха разположени големи комплекси за компании от областта на високите технологии и институти за политически науки, но официално по-голямата част се водеше за неразработена девствена гора.

Дали в действителност истината не бе по-сложна? Само ако можеше да поговори с Пол Банкрофт — но никой във фондацията не можеше да ѝ каже кога се връща, а тя не можеше да чака повече. Сънищата и кошмарите все повече се насочваха към мистерията, заобикаляща този обект в Изследователския триъгълен парк. Фондация във фондацията? Ако е така, дали Пол Банкрофт знае за това? Дали майка ѝ не бе научила нещо? Твърде много въпроси, твърде много неизвестни. Отново изглеждаше, че покрита с пепел жарава се е разгоряла. Нещо я влечеше натам. *Както нощна пеперуда се привлича от пламък?*

Бездействието я побъркваше. Вероятно бе лудост да тръгне сама към Триъгълния парк, но да седи със скръстени ръце, бе друга форма на лудост. Може би ясните, баналните факти щяха да успокоят веднъж завинаги трескавото ѝ въображение; в края на краищата не бе изключено да има досадно обяснение, което тя е пропуснала. Но нямаше да намери покой, докато не разгадаеше аномалиите, които разкри.

„Водна костенурка“ 1.

Явно се дължеше на настроението ѝ, но след като самолетът кацна, всичко наоколо ѝ се стори зловещо, дори гигантският надпис Роли Дъръм с огромни сини букви. Летището, което едва ли се различаваше със стерилния си модернизъм от стотиците други из страната, ѝ се стори като джунгла.

Ако трябваше да бъде честна към себе си, тя просто страдаше от тежка невроза. Почти всяко лице ѝ се виждаше подозрително. Усети се, че наднича в детска количка, за да се увери, че не е използвана само за заблуда от някой, който я следи. Бебето ѝ изгука и тя се почувства засрамена.

Стегни се, Андреа.

Взе съвсем малко багаж в един куфар, който прибра в отделението над седалката. Сега тя го буташе пред себе си, докато се придвижваше към изхода за транспортни средства. Група мъже с

написани на ръка имена върху табелки висяха на изхода, възползвайки се от климатика. Андреа бе уредила да ѝ пратят шофьор, но не виждаше някой да държи табелка с името ѝ. Тъкмо смяташе да тръгне към стоянката за таксита, когато забеляза към изхода да крачи мъж с табела, върху която с печатни букви бе изписано: А. БАНКРОФТ. Мъжът бе закъснял с няколко минути. Тя му махна с ръка, отпъждайки едновременно и чувството си на раздразнение. Шофьорът — невероятно хубав мъж, забеляза тя, със сиви очи — кимна, взе куфара ѝ и го понесе към тъмносин буик. Около четирийсетгодишен, той беше едър, но с лека походка. Не, не точно едър. Андреа коригира първото си впечатление. Беше просто мускулист, вероятно пристрастен към фитнеса. Челото му бе зачервено сякаш скоро е бил изложен на слънце.

Даде му адреса на хотела си от веригата „Радисън“ и мъжът мълчаливо и плавно подкара буика, смесвайки се с автомобилния трафик от летището. За първи път Андреа си позволи да се поотпусне. Но мислите, които нахлуха в главата ѝ, бяха всичко друго, но не и ведри.

Колко бързо един сън можеше да се превърне в кошмар. Лора Пери Банкрофт. Забелязвайки името ѝ напечатано прегледно върху формулярите на регистъра, изпадна в шок, а споменът за това все още притежаваше силата да я изпълва със скръб. Смъртта на майка ѝ хвърли сянка върху нейния живот. И все пак доколко можеше да се довери на собствените си чувства, на собствените си подозрения? Може би бе под въздействието на майчиното отчуждение и заблуда, дължащо се на любов, преданост и скръб. Наистина ли Банкрофт ѝ бяха навредили, или тя сама си бе навредила със своя безсилен гняв? Дали разбираше достатъчно добре собствената си майка? Имаше толкова много въпроси, които ѝ се щеше да ѝ зададе. Толкова много въпроси.

Въпроси, на които майка ѝ никога нямаше да е в състояние да отговори. Толкова неща бяха погубени при тая автомобилна злополука. И Андреа изпитваше болка — болеше я цялото тяло — винаги когато се сетеше за случилото се.

Колата сякаш се движеше по неравен терен и Андреа отвори очи, поглеждайки за първи път. Намираха се на почти изоставен провинциален път с две платна, а колата отбиваше през дясното платно към банкета, забавяше и...

Не може да бъде.

Тя политна рязко на една страна, коланът през рамото ѝ се опъна и я дръпна, докато колата направи обратен завой, излезе от банкета и спря в гъсталак край пътя. Господи... *Това беше капан.*

Дали шофьорът бе проучил предварително това скрито място, съзнавайки, че тя няма да се досети какво става, докато не стане твърде късно?

Мярна лицето на шофьора в огледалото за обратно виждане, забеляза изражение на гняв и омраза, от които направо ѝ спря дъхът.

— Вземи парите ми — примоли се тя.

— Много ти се иска — тросна се шофьорът със смразяващо презрение.

Гърлото ѝ се сви от страх. Тя осъзна, че прекалено оптимистично е предположила, че мъжът се интересува от парите ѝ. А беше наистина здрав екземпляр. Единственото, с което тя разполагащо, бе евентуалната изненада. И вероятността той да я подцени.

Кой бе най-тежкия предмет, който имаше подръка? Четка за коса, мобилен телефон, писалка „Крос“, подарък от майка ѝ... и какво още? Опита се да се съсредоточи и пусна лявата ръка до глезена си. Когато отново вдигна очи, мъжът прескачаше предната седалка, за да седне до нея. Закратко ръцете му щяха да бъдат заети. Тя се простори на дребна, примирена и безопасна.

Стискайки в дясната си ръка обувката с тънко като шило токче, тя замахна внезапно с тока напред към лицето му, целейки се в очите, като едновременно издаде пронизителен писък.

Обувката обаче мина на сантиметри от очите на мъжа, който сграбчи китката ѝ с желязната си ръка и я изблъска. Без много да му мисли, тя замахна с другата си ръка към неговия нос. Спомни си какво ѝ бе казала нейната съквартирантка, която трениреше бойни изкуства, а именно, че жертвите се страхуват да ударят нападателите си по лицето и така стават жертва на собствения си страх от агресия. *Целиш се в очите им, смачкваш им носовете, нанасяш максимално поражение* — до това се свеждаха тренировките. *Твоят най-голям враг си самата ти* — винаги ѝ казваше Алисън.

Да бе, пълни глупости. Най-големият ѝ враг беше този кучи син, който се опитваше да я убие и който си дръпна точно навреме главата, за да избегне удара. *Каквото и да ми се случи* — помисли си тя,

удряйки яростно, докато се опитваше да отвори вратата, — *поне никой няма да каже, че съм се дала лесно.*

Но мъжът бе неудържим, силен и предвиждаше всяко нейно движение. Затискайки я под себе си, той изрева въпроса.

— Защо уби Том Мичъл?

Андреа премигваше неразбиращо, но чудовището продължаваше да я обсипва със странни въпроси. Мичъл. Навахо Блу. Джералд — или май Джаред — Райнхарт. Порой от имена, обвинения.

— Как го уби, по дяволите? — С бързо движение той бръкна в джоба на самото си и измъкна пистолет. После го допря до главата ѝ. — Искан ми се да те застрелям — каза той с глас, пропит с омраза. — Опитай се да ме убедиш, че не трябва.

Тод Белкнап изгледа кръвнишки своята пленница. Беше дива котка, остави му рани, които утре щяха да го болят без съмнение. Но беше изцяло въпрос на животински дух; нямаше никакви признаци, че е тренирана. Това бе един от няколкото елемента, които не се връзваха. Другият бе, че тя изглеждаше искрено изненадана от неговите въпроси. Можеше да е превъзходен лъжец; нищо, което научи досега, не изключваше възможността тя да е Генезис или някой от приближените му. Но и нищо не доказваше тази хипотеза.

Разучи я внимателно, докато държеше пистолета опрян до главата ѝ. Още един въпрос се мерна в главата му като риба в мътно езеро. Не беше ли всичко прекалено лесно? Беше купила билета за самолета на свое име. И така то се появи в списъците на пътниците. Беше се възползвала от услугите на платинената си карта, уреждайки да я вземе кола с шофьор, отново с истинското си име. Отърваването от шофьора бе детска игра, която му струваше няколко банкноти и вълнуваща история за изненада за рождения ден. Ако тя наистина беше професионалист, трябваше да бъде сигурна, че никой няма да я проследи. Тогава вероятно беше необучен наемник — човек, когото използваха от време на време и чието аматьорство говореше за нейната невинност. Или може би грешеше? Но тогава защо ще звъни от своя телефон на водача на убийците в Дубай?

Жената се мъчеше да контролира дишането си. Забеляза, че тя беше привлекателна и може би бивша спортистка. Може би я

използваха за примамка?

Имаше толкова много въпроси. Нуждаеше се от отговори.

— Имам един въпрос към теб — каза жената. Кой те изпрати? От фондацията „Банкрофт“ ли си?

— Не можеш да ме заблудиш — сопна ѝ се Белкнап.

Тя си пое дъх, примесен със страх.

— Ако възнамеряваш да ме убиеш, мисля, че имам право да знам истината. Вие ли, хора, убихте майка ми?

За какво, по дяволите, говореше тя?

— Твоята майка?

— Лора Пери Банкрофт. Умря преди десет години. В автомобилна катастрофа, както ми казаха. Винаги съм вярвала, че е така. Но не съм сигурна, че вярвам вече.

Белкнап не успя да прикрие учудения си поглед.

— Кой си ти? — попита тя със сподавен плач в гласа. — Какво искаш?

— За какво говориш? — учуди се Белкнап, който започваше да губи контрол над ситуацията.

— Ти знаеш коя съм аз, нали?

— Ти си Андреа Банкрофт.

— Правилно. Искам да знам кой ти заповяда да ме убиеш? Това е последното ми проклето желание, окей? Като последна цигара. Вие, наемните убийци, нямате ли етичен кодекс на честта? — Тя избърса сълзите си. — Като по филмите, където казват: „Тъй като предстои да умреш, мога да ти кажа, че...“ Това е единственото, което ме интересува. — Андреа се усмихна през сълзи, но си личеше, че полага огромни усилия да не рухне.

Белкнап само поклати глава.

— Искам да знам — прошепна тя. — Трябва да знам. — Андреа си пое дълбоко дъх и изкрещя с всичка сила: *Искам да знам!*

Вцепенен, Белкнап върна пистолета в кобура.

— Вчера следобед един мъж отиде с кола от Ню Хемпшър до къщата ти по мое нареждане. Преди да залезе слънцето, той беше мъртъв.

— По твое *нареждане*? — попита Андреа недоверчиво. — За какво?

Белкнап извади мобилния телефон на убития в хотела нападател, прегледа списъка с обажданията и набра номера, от който бе получено обаждане от Съединените щати. В чантата на Андреа звънна мобилния ѝ телефон. Белкнап изключи и звъненето спря.

— Този мобилен телефон беше на водача на група наемни убийци. Сблъсках се с него в Дубай. Сега ми обясни защо му се обади?

— Защо ще се обаждам? Но аз не съм... — Андреа започна да заеква. — Искам да кажа, да, може и да съм се обаждала на неговия номер, но нямах представа на кого звъня.

Тя отвори чантата си и започна да рови в нея.

— Не толкова бързо! — викна Белкнап и отново извади пистолета.

Жената замръзна на мига.

— Виждаш ли този сгънат лист?

Белкнап погледна в чантата ѝ, измъкна листа с лявата си ръка и го разгъна с един размах на китката. Беше списък с телефонни номера.

— На теб ли се обадох?

Белкнап поклати глава.

— Набрах всички номера в списъка поред — настояваше жената. — Поне първите десетина. Ако не ми вярваш, провери в моя мобилен телефон списъка с обажданията, датата и прочие.

— Защо?

— Аз... — Андреа се запъна. — Сложно е.

Белкнап процеди през зъби:

— Тогава го опрости.

— Ще се опитам, но... — Тя си пое дълбоко дъх. — Има адски много неща, които все още не знам. Адски много неща, които не разбирам.

Погледът на Белкнап стана малко по-спокоен. *Така ставаме двама* — помисли си той.

— Не знам дали мога да ти вярвам — отвърна той предпазливо, но върна отново пистолета в кобура. — Ти се обади, аз отговорих, ти затвори. Да започнем от тук.

— Да, нека. Някой ти затваря телефона и ти пропътуваш половината земно кълбо да го заловиш с пистолет? — Андреа го гледаше в очите, без да отклони погледа си. — Не ми се мисли какво ще направиш, ако някой ти открадне мястото за паркиране.

Въпреки напрежението Белкнап се разсмя.

— Ти не разбираш.

— Може би и двамата не разбираме — каза тя.

— Може би има начин да разнищим нещата — каза Белкнап, а напрежението отново се върна в гласа му.

Тя поклати бавно глава — чудейки се, а не в знак на несъгласие.

— Нека да започнем направо. Изпращаш някакъв човек в къщата ми в Карлайл, хъм, да провери дали не съм махнала етикета на матрака незаконно. Все още не разбирам нищо, съжалявам.

— Трябваше да разбере дали стоиш зад отвличането на Джаред Райнхарт.

— А Джаред е...?

— Джаред? — той млъкна.

— Защото е трудно да разбере, без да си отбелязвам.

Белкнап се намръщи.

— Знаеш ли какво? Няма значение дали разбираш.

— Няма значение за кого?

— Онова, което има значение, е да открием защо този телефонен номер фигурира в телефонната разпечатка. За това ще ми трябва твоята помощ.

— Разбира се — отговори тя, подсмиввайки се. Отметна назад дългата си руса коса и го изгледа свирепо. — Виж, да не би да искаш да ми напомниш защо трябва да ми пука?

Белкнап я погледна втренчено, у него се надигаше гняв.

— По дяволите — викна той. Макар че тя имаше основание да пита: тя нямаше представа за неговите проблеми, той нямаше представа за нейните. — Добре, слушай. Замесени са въпроси от областта на сигурността. Свръхсекретна информация. Искане ми се да можех да ти кажа повече.

— Опитваш се да ми кажеш, че имаш позволение от властите, а аз нямам.

— Получаваш го.

— За какъв идиот ме вземаш?

— А?

— Чу ме. Значи си някакъв таен агент. Чакай малко, по дяволите. Не мисля, че разузнавачите на САЩ извършват операциите си по този начин. Къде ти е екипът? Защо си сам? Не знам защо, но ми се струва,

че ти си играеш някакви игрички, а аз се озовах на пътя ти. От друга страна, ако греша, ще се радвам да се срещнем с твоята правителствена служба и да оправим цялата работа с твоите началници.

Белкнап въздъхна тежко.

— Може би започнахме с грешна стъпка.

— О, така ли *мислиш*? И каква грешна стъпка имаш предвид? Моментата, в който размаха пистолета пред лицето ми и ме заплаши, че ще ми пръснеш мозъка? Или когато едва не ми счупи ключицата? Защо не проверим в наръчника за етикет на Ейми Вандербилт, да проверим дали някой от нас не е нарушил нейните малки правила?

— Моля те, чуй ме. В момента не съм на служба. Но бях. Агент от кариерата съм, разбираш ли? Не очаквам това да ти прозвучи смислено. Знам някои неща за теб. Ти не знаеш нищо за мен. Но може би, може би ние можем да си помогнем.

— Колко мило. Това оправя всичко в такъв случай — Андреа Банкрофт говореше с остър сарказъм. — Проклет психар смята, че можем да си бъдем от полза. Отваряй шампанското.

От очите ѝ искреше гняв.

— Честно ли смяташ, че съм психолог?

Тя се взря в него продължително, после отмести поглед.

— Не — отвърна тихо. — Колкото и да е странно, не мисля така. — Замълча за миг. — Ами ти? Ти наистина ли смяташ, че съм част от заговор за отвличане на твоя приятел.

— Искаш ли да знаеш истината?

— Може пък това да промени нещата към добро.

— Мисля, че не си замесена. Но мисля също, че е малко рано да се твърди със сигурност.

— Мъж, който се колебае да реши — тя се усмихна престорено. — Мечтата на моя живот.

— Разкажи ми за тази фондация — каза Белкнап. — С какво точно се занимава?

— Какво прави? Това е фондацията „Банкрофт“. Тя прави... добри дела. Подпомага здравеопазването по света, неща от този род.

— Тогава защо ме попита дали съм от фондацията?

— Какво? А, извинявай, не мога да мисля в момента. — Тя попипа челото си с ръка. — Изведнъж ми се зави свят. Трябва да се

разтъпча, да повървя само няколко минути, да подишам чист въздух.

— Добре — каза Белкнап недоверчиво. — Подишай свеж въздух.

Може би казваше истината, но той изпитваше сериозни съмнения. Възможно бе да се опитва да се съвземе, докато обмисля контрадействия. Щеше да я държи под око, докато тя се разхождаше през елховата горичка, и да внимава за внезапни движения. Същевременно не желаше тя да се чувства като пленник; ако разказът ѝ бе честен — а инстинктите му подсказваха, че е — той може би трябваше да спечели доверието ѝ.

Тя вървеше с гръб към него, боса, със стабилна походка и когато се обърна накрая, той забеляза по лицето ѝ, че нещо се е променило. Припомни си на ум какво видя и какво не видя, и изведнъж се сети. Тя носеше чантата си и беше набрала 911 на мобилния си телефон, за да повика полицията.

— Ще тръгваме ли? — попита Белкнап.

— Още няколко минутки — отвърна тя. — Стомахът ми нещо не е наред. Този стрес. Имам нужда от още малко време да се успокоя. Имаш ли нещо против?

— Защо да съм против? — той направи една крачка към нея и с внезапно движение бръкна в чантата ѝ и извади мобилния телефон. Натисна два бутона и извика на дисплея набираните номера. Първият, който се появи, беше 911. Подхвърли и телефона. — Повикала си подкрепление?

Тя отново издържа на погледа му.

— Нали каза, че се нуждаеш от помощ. Помислих си, че няма да е зле да извикаме професионалисти.

Гласът ѝ леко трепереше.

По дяволите! В далечината, но не на много голямо разстояние от тук — се чу сирената на патрулна кола. Той хвърли ключовете от колата на земята.

— Нещо лошо ли направих? — попита тя с лек присмех в гласа и се обърна към шосето.

Сирената звучеше по-силно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

РОЛИ, СЕВЕРНА КАРОЛИНА

Най-после, два часа по-късно, отколкото очакваше, Андреа Банкрофт се регистрира в хотела. *Пътуване от ада* — помисли си тя язвително.

Сети се какво облекчение изпита, когато чу сирените на полицейската кола, как застана с лице към шосето и как после, като се обърна, едрият мъж бе изчезнал. Пълна мистерия. Не чу абсолютно нищо, никакъв звук, който да подсказе, че някой лази, мърда или диша тежко. В един миг той беше там, а в следващия го нямаше. Приличаше на трик на фокусник. Без съмнение всичко това можеше да се обясни лесно. Първо, тя забеляза, че земята е покрита не с листа, а с борови иглички, които заглушаваха звуците. Плюс това мъжът каза, че е „оперативен агент“, каквото и да означаваше това. Вероятно ги обучаваха на подобен род неща.

— Вашата кредитна карта, госпожо — подкани я жената на рецепцията с кестенява, вдигната нагоре коса и белези от акне по бузите.

Андреа си прибра картата и подписа формуляра, който ѝ дадоха. Не отседна в „Радисън“, както планираше, а в „Дабъл трий“. Там беше по-малко вероятно да се сблъска отново с мъжа — ако имаше поне малко разум, това бе последното нещо, което той би поискал да направи, но ѝ се струваше بلاгоразумно да вземе елементарни предпазни мерки.

Полицайте си дадоха вид, че искат да помогнат, но очевидно приеха разказа ѝ с известен скептицизъм, който се засили, след като се опитаха да проверят фактите. Тя им каза, че е била взета от шофьор, а те успяха само с няколко телефонни обаждания да установят, че колата е взета под наем. *Не само това, но и регистрите показаха, че вие сте наели колата, госпожице Банкрофт.*

Започнаха да ѝ задават въпроси, чиято цел бе да се установи каква е „връзката“ ѝ с непознатия. А някои от подробностите, които им

съобщи, не прозвучаха правдоподобно. *Казвате, че той просто е изчезнал?* И как така не е попитала за името му, след като се оказва, че е научила толкова странни факти за него? След час в полицейския участък на двайсет и трети район на Атлантик авеню, тя започна да се чувства като заподозряна, а не като жертва. Южняшката любезност на полицаите не изчезна нито за миг, но тя бе убедена, че представляваше за тях нежелан вид аномалия. Обещаха, че ще направят допълнителна проверка в компанията за наемане на автомобили, че ще вземат отпечатъци от пръсти от автомобила, а също и нейните, за да ги изключат. Щяха да я уведомят, ако има някакво развитие по случая. Но за тях най-правдоподобно обяснение било, че си имат работа с откачалка.

На петия етаж тя изчака пиколото да ѝ покаже банята и дрешниците и го освободи, като му пусна бакшиш. Отвори ципа на пътната чанта, закачи в дрешника съдържанието ѝ и след това се обърна към прозореца.

Усети как сърцето ѝ спря да бие, преди да осъзнае защо.

Мъжът. Едрият мъж с пистолета. Беше в нейната стая. Изправен пред прозореца със скръстени пред гърдите ръце.

Знаеше, че трябва да избяга, да се обърне и да изчезне от хотелската стая. Но мъжът стоеше напълно неподвижен, без да я заплашва с нещо. Тя потисна надигналата се в гърдите ѝ паника. Можеше да остане още няколко секунди, без да се изложи на по-голям риск, и да научи нещо важно.

— Защо си тук? — попита тя студено.

Можеше да го попита как се е озовал в стаята, но можеше и сама да се опита да разбере. Явно се е криел зад тежките завеси, събрани в единия край на прозореца, когато тя влезе в стаята. Може да се е обадил в големите хотели и да е разбрал, че е отседнала тук. Добрал се е до номера на стаята ѝ с най-обикновен подкуп. Важно беше не как се е озовал тук, а защо.

— За да продължим от там, където прекъснахме — отвърна мъжът. — Не се представихме, както трябва. Името ми е Тод Белкнап.

Андреа усети нов пристъп на паника. Очите ѝ се разшириха.

— Ти ме дебнеш.

— Какво?

— Имаш някакви болни сексуални фантазии...

— Не се самоласкай — каза мъжът и я отрязва с презрително сумтене. — Не си мой тип.

— Тогава...

— Освен това не си добър слушател.

— Значи цялата история около отвличането с насочен пистолет е била нещо като заблуда. — Очите ѝ се присвиха. Странно, но чувството ѝ за страх изчезваше. Тя можеше да се обърне и да избяга — знаеше много добре. Но някак си не усещаше директна заплаха. — Виж, съжалявам, че извиках ченгетата — излъга тя.

— Наистина ли? Аз не съжалявам — дълбокият баритон на мъжа бе успокояващ и внушителен. — Подсказа ми някои неща.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно по този най-тъп начин би постъпил всеки обикновен гражданин. Вече съм сигурен, че не ме мамиш. Мисля, че теб са измамили.

Андреа мълчеше, но мислите ѝ напиреха. Накрая тя проговори.

— Слушам те. Кажи ми отново чий е онзи мобилен телефон. Чийто номер фигурира в книгата на фондацията.

— Принадлежеше на един мъж от бизнеса с поръчкови убийства. Професионалист, наемен убиец.

— Защо някой от фондацията „Банкрофт“ ще се обажда на човек като този?

— Ти ми кажи.

— Не знам.

— И все пак не изглеждаш съвсем шокирана.

— Шокирана съм, но не съвсем — каза тя.

— Добре тогава.

— Ти каза, че си оперативен агент от кариерата. На кого мога да се обадя в което там място си работил? — попита тя и се подсмихна.

— Да не би да искаш препоръки?

— Нещо такова. Това проблем ли е?

Той я изгледа критично.

— Защо първо аз да не звънна във фондацията „Банкрофт“? И да попитам какво правиш тук? И по-точно в Изследователския триъгълен парк. Първоначалната ти резервация бе в „Радисън“, нали?

— Едва ли е добра идея — каза Андреа.

Ледена усмивка.

— В такъв случай ще си траем и двамата.

— Разговорът свърши.

— Наистина ли? — мъжът отново не се помръдна. Явно съзнаваше, че пълната неподвижност бе единственото нещо, което я караше да отложи бягството от стаята. — От моя гледна точка той дори не е започнал. През последните два часа имах възможност да анализирам нашата среща, започвайки с различни предпоставки. Непознат те заплашва с оръжие. Ти го питаш дали не го е изпратила фондацията „Банкрофт“. Какво ми говори това? Че има нещо в тази институция, което те безпокои. Нещо, което те кара да се страхуваш от най-лошото. Каквото и да е това, явно е свързано с внезапното ти пътуване до парка. Ти закупи билета в същия ден, в който се качи на самолета. Това е малко необичайно. Търсиш нещо, също като мен.

— Това, което аз търся, не е същото, което търсиш ти.

— Може да има връзка.

— Може да има, може и да няма.

— Докато не разбере повече, съм принуден да се съглася с това. Нека да проучим вероятността за съществуваща връзка. — Мъжът посочи към намиращото се наблизо кресло. — Може ли да седна?

— Това е лудост — каза Андреа. — Аз не знам кой си в действителност. Караш ме да приема нещо, което нямам причини да приема.

— Моят приятел Джаред обичаше да казва: „Хвърли заровете, защото иначе няма да си в играта.“ Нека си представим, че ти и аз поемем по отделни пътища. И повече не се видим. Така ще пропуснем единствената възможност да уредим нещата и за двама ни. Искам да кажа, че да пропуснеш възможност, е друг начин да се възползваш от един шанс и понякога се оказва най-лошият.

— Позволявам ти да седнеш — каза накрая Андреа, — но не можеш да останеш тук.

— Имам новина за теб, Андреа Банкрофт. За теб е по-добре да не оставаш тук.

Двойката, която се регистрира в съседния хотел „Мариот“, не използва нито името Банкрофт, нито Белкнап, а общата стая бе резултат не на интимни отношения, а на най-простите изисквания за

сигурност. Въпреки че все още не си вярваха, двамата се съгласиха, че може би търсят едно и също нещо; разговорът трябваше да продължи.

Споделянето на фактите обаче не донесе повече яснота. Всяка надежда историите им да се окажат две съседни парченца от пъзела скоро се изпари. Вместо отговори те откриха, че мистерията се задълбочава.

Пол Банкрофт. Той ли беше Генезис? От нейния разказ Белкнап остана с впечатлението, че той е изключително милосърдна личност или може би точно обратното? Ресурсите, с които разполагаше, да не говорим за интелектуалните му качества, можеха да го превърнат в невероятен съюзник или враг.

— Значи Генезис е прякорът на човека, основал онова нещо Инвър Брас — повтори Белкнап.

— Или може би нещо като титла. Така са наричали всеки, който е бил начело на групата.

— Инвър Брас — дали някой не е възстановил това нещо?

— Андреа сви рамене.

— Може ли Пол Банкрофт да го е направил?

— Възможно е. Макар че звучеше доста неодобрително, когато говореше за цялата организация и още по-неодобрително, когато спомена за Генезис. Не че това доказва нещо.

— Един мой приятел обичаше да казва, че всички светци са виновни до доказване на противното — измърмори Белкнап, който се бе изтегнал върху едно от двете легла.

— Цитирал е Оруел — Андреа бе седнала на имитация на античен стол пред имитация на антично бюро, до лакътя ѝ имаше цветни диплянки за забележителностите в близките градове Роли, Дъръм и Чапъл Хил. Фразата „семеино забавление“ бе доста изчерпателно разработена. — Май ще трябва да си спестя оценките. Може би има невинно обяснение. Може би всичко това е някакво голямо недоразумение, Може би... — Тя го погледна пронизващо. — Това за мъжа в Дубай е твое твърдение. Може да си измислиш.

— И защо ще го правя?

— Откъде, по дяволите, мога да знам? Просто изброявам вероятностите. Не вземам страна.

— Ами престани.

— Да престана какво?

— Престани да не вземаш страна.

Стиснатите устни на Андреа издаваха решителност и неодобрение.

— Виж, късно е. Ще си взема душ. Защо не поръчаш нещо от рум сървис. Ще хапнем и после — ще измислим нещо. Но, проклет да си, ако смяташ да ме държиш като пленница, дай ми поне мобилния телефон.

— Това не може да стане. И е за твое добро. Повярвай ми. Може да си в опасност.

Тя се намръщи.

— За Бога...

— Не се притеснявай. Няма да използвам четката ти за зъби.

— Не говоря за това и ти го знаеш — тросна се тя.

— Предпочитам да знам, че си някъде, където си ми пред очите.

— Това ли предпочиташ? А какво предпочитам аз, има ли значение? — Андреа блъсна зад себе си вратата на банята.

След като чу душа да тече, той взе телефона и се обади на своя стара връзка в „Консулски операции“. Името ѝ бе Рут Робинс, която започна работа отначало в Бюрото за разузнаване и проучване в Държавния департамент. Белкнап бе човекът, който ѝ помогна да се издигне и уреди да я преместят в „Консулски операции“. Той оцени по достойнство нейния ум, анализаторските ѝ умения и инстинкти, които надхвърляха много повече нужните качества за най-обикновено сортиране и сравняване на информацията. Понякога съзираше у нея сродна душа, макар че тя работеше не на терен, а в офис, царство на кабели, предаватели и компютри. Вече над петдесетте, тя беше едра жена с невероятно присъствие на духа. Беше отгледала сама две момчета — съпругът ѝ, военен, бе загинал при учения — и притежаваше майчино око за слабостите на доминираната от мъже служба, където бе направила кариерата си.

— Кастор — каза тя веднага щом чу гласа му. — Винаги съм искала да те питам дали това е героят от картината — под духовитата ѝ забележка имаше топлота. Не беше редно да ѝ звъни у дома, но тя веднага разбра, че е спешно. — Само секунда — каза Рут и макар че закри с ръка слушалката, той я чу да казва: „Достатъчно телевизия, млади човече! Време е да си лягаш и никакви възражения!“ — Кратка пауза. После тя отново заговори в слушалката. — Та какво каза?

Набързо Белкнап спомена няколко ключови думи, няколко щриха от загадката, над която се блъскаше. При името Генезис чу ясно как тя въздъхна.

— Слушай, Кастор, не мога да говоря по телефона. Но това име фигурира в базата данни и има цяло досие. Напоследък прихванахме разговори, свързани с Генезис, след години мълчание. Знаеш процедурите в службата — не мога да вляза в данните след определен час, дори да искам. Но утре сутринта, след като имам достъп, ще прегледам всички източници. Не е тема, която да обсъждаме по открита линия — вероятно вече извърших нарушение.

— Тогава трябва да се срещнем.

— Не мисля. — В гласа ѝ звучеше притеснение.

— Рут, моля те.

— Ако ме видят да обядвам с теб при сегашното ти положение, може да ме уволнят и да се пенсионирам в някоя от тренировъчните бази.

— Утре по обяд — каза Белкнап.

— Не ме слушаш.

— Парка „Рок Крийк“. Открита, безопасна среща, нали? Кратка среща. Никой няма да научи за нея. Нали се сещаш за конската пътека до дефилето на изток? Ще те чакам там. Не закъснявай.

— По дяволите, Кастор — каза Робинс, но в гласа ѝ имаше примирение.

Рут Робинс си падаше по язденето и често прекарваше обедната си почивка по конските пътеки на парка „Рок Крийк“ — две хиляди акра гориста местност в Северозападен Вашингтон. Бе въпрос на предпазливост да избере място, където тя редовно ходеше: нямаше да има нищо необичайно, ако някой я забележеше, и тя можеше да представи истинска версия за това, къде е ходила, ако се стигнеше до разпит. Но на това място едва ли имаше вероятност да ги видят.

Щеше да вземе някой от ранните полети до „Роналд Рейгън“ или „Дълес“ и да разполага с достатъчно време. Опъна се на леглото и си заповяда да спи; но напоследък все по-малко можеше да разчита на някогашната си способност, развита на терена, да заспива по желание. Лежеше буден в тъмната стая, а от леглото на няколко крачки от него дочуваше дишането на Андреа. И тя се правеше, че спи, но след няколко часа умората надделя. Той сънува хората, които бе загубил.

Ивет, която му бе отнета, преди още да стане негова. За Луиза, взривена по време на операция в Белфаст. Процесия от лица премина през дълбините на мозъка му: приятели и любими, които той надживя, приятели и любими, които си отидоха преди него. Само един остана с него през годините, Полукс при своя Кастор.

Джаред Райнхарт който никога не го бе разочарован и когото той разочароваше дори в този момент.

Белкнап си го представи пленен, измъчван, самотен, но не и лишен от надежда, както се надяваше. Полукс бе спасил живота на Кастор неведнъж и докато диша, Кастор нямаше да се откаже от опитите да спаси своя приятел. *Дръж се, Полукс. Идвам да те спася. Пътят може да е криволичещ и със завои, но аз ще го следвам, където и да ме отведе.*

На сутринта той обясни на Андреа какви са плановете му.

— Това е добре — каза тя. — Междувременно аз ще се опитам да открия „Водната костенурка“. Искам да разбера какво е знаела моята майка.

— Не можеш да бъдеш сигурна, че е имало нещо общо с това. Прицелваш се в тъмното.

— Грешка. Прицелвам се на дневна светлина.

— Ти не си обучена за това, Андреа.

— Никой не е обучен за такова нещо. Но само един от двама ни е член на фондацията. Само един от нас има основателно извинение да бъде там.

— Не е подходящ моментът.

— Значи в момента следваме твоя график?

— Ще дойда с теб. Ще ти помогна, нали?

— Кога?

— По-късно.

Андреа го изгледа мрачно. Изведнъж кимна.

— Добре, както кажеш.

— Вземам полета в девет сутринта, връщам се следобед — каза той. — Не си навличай неприятности дотогава. Поръчай си нещо, не се избивай много на очи и ще си добре.

— Дадено.

— Важно е да играеш по правилата.

— Ще направя точно каквото каза — обеща Андреа. — Можеш да разчиташ на това.

Ще направя точно каквото каза — обеща мило, лукаво Андреа, а мъжът, Тод Белкнап, като че ли повярва. Имаше нещо в погледа му, което казваше, че той няма да изостави собствените си приоритети заради нейните и че нищо няма да го спре да ги следва. Арогантността на мускулестия тип изглеждаше безгранична, но тя нямаше да я спре. Говореха за нейния живот. А какъв беше той в крайна сметка? Официалният му статут изобщо не беше ясен. От онова, което разбра, той е бил изхвърлен от разузнавателната общност основателно. Но тя му вярваше, що се отнася до основните факти. Някой във фондацията „Банкрофт“ се е обадил по телефона на много, много лош човек. Това водеше до предположението, че във фондацията имаше някой, който действаше по свои собствени правила. Най-важният въпрос оставаше дали самият Пол Банкрофт знае за това.

В момента тя бе твърде непоколебима, за да е уплашена, или може би след вчерашната среща с Белкнап в колата вече нямаше какво да я уплаши. Сега в червена кола под наем тя пътуваше по пътищата, които пресичаха Изследователския триъгълен парк, и се оглеждаше за малка уличка, отбелязана с табелка „Водна костенурка“.

Земята, която фондацията „Банкрофт“ притежаваше тук, беше над хиляда акра; не можеше да се скрие толкова голям парцел. Не можеше се скрият хиляда акра борова гора... освен, разбира се, сред седем хиляди акра борова гора.

Тя профуча по магистралата и после сви по малките пътища, които свързваха различните изследователски институти. Сновеше напред и назад. Знаеше, че не кара по главните щатски пътища или по междущатските. Южната страна на триъгълника бе най-развита. Което означаваше, че онова, което търси, вероятно е на север. Тук малки улички се разклоняваха върху целия терен като капиляри, като повечето не бяха отбелязани с табелки. Имаше чувството, че вече не кара по публични пътища, че е навлязла на забранено място. Шофираше от часове, а все още не бе стигнала доникъде. Накрая, след безкрайни завой и отклонения забеляза каменист път с табелка, върху

която бе изрисувана зелена костенурка — сладководна костенурка с ципести крайници. На табелката, която потвърждаваше, че е намерила каквото търси, обаче пишеше: **ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО**.

Тя сви по каменистия път. Той се извиваше през девствена гора; на всеки сто метра имаше табелка със забранителен надпис. Влизането забранено. Ловът и риболовът забранени. Не можеше надписите да останат незабелязани.

Андреа обаче ги пренебрегна. Чакълът бързо отстъпи място на тясна и криволичеща, но безупречно изглеждаща асфалтирана улица. Все още не виждаше нищо друго около себе си освен девствена гора. Дали не бе сбъркала? Нищо нямаше да я разколебае. Изразходва четвърт резервоар гориво, карайки по този неотбелязан никъде път, като правеше случайни завои и се надяваше, че рано или късно късметът ще я отведе до мястото.

И ето, че стана точно така, нямаше никаква грешка.

Сградата, която се появи пред очите ѝ, сякаш ѝ бе позната по нещо; не беше същият стил като централата в Кътоуна и все пак имаше нещо подобно в начина, по който се съчетаваше с околната среда. Беше продълговата постройка от тухла и стъкло, внушителна по начин, който бе трудно да се определи. Както в Кътоуна, тя и отблизо можеше да остане незабелязана, но веднъж видеше ли я, човек оставаше изненадан от дискретното ѝ величие. Както централата в Кътоуна, и тукашната сграда създаваше усещане за качество и внушителност без показност. И двете бяха пример за архитектура на дискретност.

Ръмжене на мощен двигател ѝ подсказа, че не е сама. Огромен черен рейндж роувър се появи в огледалото за обратно виждане и след това сви вляво от нея. Още един завой и рейндж роувърът се озова на сантиметри от нейната кола. Нищо не се виждаше вътре — може би заради ъгъла, под който се отразяваше слънцето или заради затъмнените стъкла. Мощният автомобил я принуди да насочи своя малък седан към алеята за коли, която водеше до сградата. Сърцето ѝ щеше да изскочи. И все пак нали точно това търсеше.

Внимавай какво ще направиш...

Тя можеше да натисне газта, ами после? Щеше да се блъсне в джип, който тежеше два пъти повече от нейната кола. Те нямаше да посмеят да я наранят. Рейндж роувърът изглеждаше като кола на

охраната; те може би я бяха взели за нарушител. Андреа не вярваше много на онова, което мислеше.

След малко двама яки мъже слязоха от рейндж роувъра и я накараха да излезе от колата с жест, който можеше да мине и за любезен, и за принудителен.

— Какво, по дяволите, правите? — попита тя. Малко перчене нямаше да ѝ навреди, по-добре, отколкото, ако се държеше боязливо. — Знаете ли коя съм аз?

Единият от мъжете се вторачи в нея изучаващо. Андреа потрепери от белезите по кожата му.

— Доктор Банкрофт ви очаква — каза ѝ другият мъж, посочвайки любезно, но безпрекословно към входната врата на сградата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оказа се, че той наистина я очаква.

След като стъклената врата се затвори зад нея, Пол Банкрофт се появи иззад един ъгъл сияещ и с разтворени обятия, сякаш за да я прегърне. Тя не тръгва към него. Видя усмивката на лицето му, която набраздяваше деликатната му кожа на фини бръчици, ведрия му топъл поглед и вече не знаеше на какво да вярва.

— Мили Боже, Андреа — възкликна филантропът. — Никога не преставаш да ме впечатляваш.

— Където и да отидете, и аз натам — каза Андреа въздържано. — Като черен гологан.

— Няма черни гологани. Само неразбрани. — Пол Банкрофт се подсмихна весело. — Добре дошла във фирмата.

Тя се вгледа в лицето му да открие следи от гняв или заплаха, но не видя нищо. Той по-скоро излъчваше сърдечност.

— Не знам кое ме впечатлява повече — твоето любопитство, твърдоглавие, решителност или твоята досетливост — й каза белокосият учен.

— Любопитството ще свърши работа — отговори тя внимателно. — То наистина е достатъчно.

— Виждам реален лидерски потенциал у теб, скъпа — с махване на елегантната си ръка с дълги пръсти той отпрати едрите мъже, които я придружиха до вратата. — А на моята възраст човек започва да се оглежда за наследник.

— По-скоро регент — каза Андреа.

— Докато Брандън е още малък, имаш предвид. Все още се надявам, че моето момче ще прояви интерес към семейния бизнес, но както знаеш, няма гаранции. Така че, когато откриеш някой с нужния потенциал, трябва да му обърнеш внимание — каза той, а очите му искряха.

Устата на Андреа пресъхна.

— Нека те разведа наоколо — каза Пол Банкрофт със сърдечен глас. — Имам много неща за показване.

Сигурно преди повече от десет години Рут Робинс се опитваше да убеди Тод Белкнап, че да яздиш кон — превозно средство без амортизатори или климатик — бе по-скоро начин за почивка, отколкото за придвижване. Тя така и не го спечели на своя страна и той никога не заобича конете, но му бе приятно времето, прекарвано с Рут. Тя бе отраснала в Стилуютър, Оклахома, беше дъщеря на гимназиален треньор по футбол на място, където треньорите по футбол бяха нещо като кралски величия. От онези, които понякога ги возят в двуколки. Майка ѝ, родом от Квебек, преподаваше френски в друга гимназия. Рут много я биваше в езиците — отначало научи френски от майка си, а после и другите романски езици — испански и италиански. След едно лято в Бавария на четиринайсет години тя можеше да се оправя прилично и с немския.

Когато яздеше, винаги използваше седло от запада; превземките на ездачките от източните щати въобще не бяха за нея. Рут беше също душеприказчик; нещо у нея караше хората да ѝ се доверяват. Тийнейджърките споделяха с нея любовните си истории; жените над трийсет години ѝ разказваха за брачните си проблеми, възрастните жени споделяха финансовите си проблеми. Беше рязка, но не съдеше никого и дори най-острите забележки поднасяше с доброжелателност.

Точно в дванайсет по обед Белкнап дочу чаткането на подковани копита върху твърдата земя. Отмести се от бариерата край скалистия риф и махна мързеливо на Рут, която се показва, яхнала коня. Забеляза, че лицето ѝ бе измъчено, когато тя слезе от коня и завърза един от поводите за тънкия ствол на едно дърво. Конските пътеки бяха около петнайсет километра, а тази бе във възможно най-отдалечения район.

Веднъж Рут Робинс се пошегува, че няма гърди, а *бюст*. Не беше дебела, а едра като онези майки на по единайсет деца от деветнайсети век, които във времето на заселниците пътуваха към Дивия Запад в покрити каруци. Дори в облеклото ѝ имаше нещо, напомнящо за стария Запад, макар че трябваше много да се замисли кое точно. Не че носеше фусты или поли с обръч.

Слезе от коня и застана близо до него, без да гледа в неговата посока. Двамата можеха да наблюдават района в радиус от сто и осемдесет градуса.

— Първо на първо — започна тя без предисловие. — Мрежата на Ансари. Не знаем в действителност нищо определено. Макар че непотвърдени прихванати сигнали сочат към някакъв неидентифициран естонски магнат.

— Колко такива като него може да има там?

— Ще се изненадаш — каза тя и се подсмихна. — Може да се окаже някой, за когото дори не сме чували още. Но в това има логика. Съветите оставиха огромни количества оръжие, след като разтуриха империята, а те едва ли са попаднали в ръцете на естонската армия, в това мога да ти кажа, че съм сигурна.

Лек ветрец духна откъм дъбовете и донесе мирис на лъос и конска пот.

— Защо ще искат да се сдобият с естонски арсенал на първо място?

Тя се обърна с лице към него.

— Спомни си уроците по география. Финландският залив се смяташе за стратегически много важен. Всички стоки, превозвани до Санкт Петербург — по онова време Ленинград — е трябвало да минават през залива. А тези близо триста километра на север се заемат от Финландия, а на юг — от добрата стара Естония. Естония беше в играта и заради Рижкия залив, а оттук и заради цялото Балтийско море. Всичко морско в Балтика трябваше да включва и Естония. По тази причина там имаше огромна съветска военноморска база, а никой не разполагаше с по-добри военни ресурси и оръжие от съветския флот. Вероятно се е дължало повече на нечие политиканстване в кремълски кабинет, отколкото на солидни стратегически аргументи.

— Предполагам, че приватизацията на естонския оръжеен арсенал не е била официална политика.

Погледът му падна върху старо орехово дърво, което се задушаваше от лоза, увиваща се около клоните му като змия.

— Беше голямо обирджийство в това време на хаос, когато много хора на Изток не виждаха особено голяма разлика между капитализъм и кражба.

— Значи с какво се сблъскваме тук? Казваш, че Генезис е естонски олигарх? Или просто работи чрез него? Каква е картината?

— Казах ти всичко, което знам, което не е много. Намеци и предположения, нали разбираш. Колкото и да е странно, мрежата на

Ансари не е намерила за подходящо да ни изпрати една хубава фирмена брошура по пощата.

— Как се вметва Генезис в картината?

Рут премигна леко.

— Моят баща беше любител фотограф. Имаше си тъмна стаичка в мазето. Понякога ние, децата, нахлувахме, докато той проявяваше негативите. Така превръщяхме всичките му снимки на фучащи футболни топки в петна от сенки и мъгла. Съдираше ни кожата от бой, но без резултат. Искам да кажа, че нямаме снимка. Разполагаме само със сенки и мъгла.

— Искам само да знам на кого да съдера кожата от бой — продължи да я притиска Белкнап. — Говори, Рут. Каж ми за Генезис.

— Генезис. Цяла камара истории, свързани с тази легенда. Виж, има някаква мистика в цялата работа. Според една история някой се изпречкал пред Генезис, след което го държали две години в метална гробница, излята по тялото му, поддържали го жив, като го хранили със системи. През това време той не можел да помръдне никоя част от тялото си на повече от сантиметър. Така след две години атрофирал, загубил голяма част от мускулната маса и умрял. Представяш ли си? За подобно нещо е необходима фантазия като на Едгар Алън По. Ще ти разкажа друга история. Идва от сектора в Атина. Според нея една от жертвите му била член на богатата корабостроителна фамилия. Но историята всъщност не е за него, а за майка му. Явно майката е била неутешима. Твърди се, че времето лекува всичко, но не и в този случай. Тя поискала да види човека, отнел живота на сина ѝ, и само за това говорела, за нищо друго.

— Искала е отмъщение. Това е разбираемо.

— Дори не това. Тя знаела, че не може да отмъсти. Просто искала да види лицето на Генезис, да погледне този човек в очите. Искала да види нещо, което никой не е виждал. Била е толкова настоятелна, толкова досадна, че един ден пристигнало послание.

— Послание от Генезис?

— В посланието се казвало, че Генезис е чул нейната молба и че ще удовлетвори желанието ѝ. Но на определена цена. Цената била нейният живот. Такива били условията. Можела да приеме или да откаже. Но това били условията.

Белкнап потрепери, но не от лекия ветрец.

— Майката, която била обезумяла от скръб, се съгласила — продължи Рут. Приела условията. Предполагам, че са ѝ дали мобилен телефон и поредица от инструкции, които са я отвели на няколко последователни изолирани места. Тялото ѝ било намерено на следващата сутрин. В сутриена ѝ открили написана от нея бележка, нещо в смисъл, че тя наистина е видяла човека, когото никой не може да види, без да умре. Така всички узнали, че Генезис е изпълнил своята част от сделката. Но най-мистериозното е — така поне се говори, че никой не успял да установи причините за смъртта. Тя просто била мъртва.

— Звучи невероятно.

— Аз съм склонна да повярвам — каза му анализаторката от „Консулски операции“. — Звучи като проклетите градски легенди. Всички сме чували тези истории, но не можем да ги проверим. А ти ме познаваш. Не вярвам в нещо, което не мога да проверя.

— Има много повече неща на небето и земята...

— Може би Може би. Но аз броя само онова, което аз мога да преброя. Ако в гората е паднало дърво и Рут Робинс не получи надеждно потвърждение от разузнаването, за нея дървото все още стои изправено.

Бенкнап я погледна изучаващо.

— Кажете ми за Инвър Брас.

Рут Робинс пребледня. Изведнъж погледът ѝ стана безжизнен.

Минаха няколко секунди, преди да осъзнае защо. Чак след като от ъгълчето на устата ѝ потече тънка струйка кръв, като изцапано с червило. Тялото ѝ се свлече, но тя бе мъртва още преди да падне на земята.

Червената струйка затрептя на обедната светлина.

Гордостта на Пол Банкрофт от базата му в Северна Каролина беше момчешка, преливаща и неизчерпаема. Крачеше наперено по коридорите с гланцирани плочки, покрай стени и стъклени прегради. Какво е това място, все още се чудеше Андреа. Защо той се намираще тук? Минаваха покрай лавици, пълни с документи, безброй редици от компютърни терминали, чуваха бръмчене като в команден център на НАСА. Светлината бе приглушена и равномерна като в библиотека с

ценни стари ръкописи. На равни интервали се осветяваха стълбите към по-долния етаж: дървени стъпала и метални парапети, облицовани с плочки площадки. Без съмнение голяма част от сградата бе под земята. Седнали пред компютрите мъже и жени в делови костюми вдигаха погледи за кратко, докато двамата минаваха покрай тях.

— Събрах наистина страхотен екип от анализатори — обяви Пол Банкрофт, когато стигнаха до централния район. Прозорци върху покрива пропуснаха внимателно дозирана слънчева светлина през филтърни стъкла.

— И добре сте ги скрили.

— Доста е уединено тук — съгласи се ученият. — Ще разбереш защо, след като ти обясня?

Той спря и показа залата с ръка. На полукръгла маса с монитори няколко души явно заседаваха. Един от тях — слаб мъж с добре поддържана черна брада и тъмносин костюм, но без вратовръзка — се изправи, когато Банкрофт приближи.

— Какви са последните новини от Ла Пас? — попита Банкрофт.

— Тъкмо сверяваме анализите си — отговори брататият мъж с тънък глас.

Ръцете му бяха нежни, почти женски.

Андреа погледна мъжете и жените на масата. Отново започваше да се чувства като Алиса в страната на кривите огледала.

— Тъкмо развеждах моята братовчедка Андреа — обясни Пол Банкрофт на останалите. После се обърна към нея. — Повечето от тези терминали са свързани с масивна паралелна система от компютърни процесори — не само с един суперкомпютър „Крей“ ХТЗ, а с пълна стая със суперкомпютри. Най-бързият компютър в света днес се намира в националната лаборатория в Ливърмор на Министерството на енергетиката. Вторият по мощност се твърди, че е в системата на IBM „Блуджийн“ Йорктаун. Нашият идва на трето място заедно с подобен на него в Сандия и още един в университета на Гронинген в Холандия. Говорим за машини, които могат да изпълняват стотици трилиони изчисления. За един час тази система от процесори обработва толкова информация, колкото е обработена за целия половин век, откакто съществува съвременната изчислителна техника. Машини с подобна изчислителна мощ се използват за геномни и протеомни анализи или за предсказване на хаотична сеизмична активност, за симулиране на

ядрена експлозия — събития от този род. Онова, което ние моделираме, не е по-малко сложно. Моделираме събития или поредица от събития, които засягат седемте милиарда жители на нашата планета.

— Мили Боже — каза задъхано Андреа. — Вие се опитвате да изчислите най-голямото добро за най-голям брой хора — висша математика на щастието.

— Това винаги е било красива фраза. Никой досега не е бил в състояние да направи приличен опит да го изчисли. Но ние постигнахме истински напредък с реални резултати. Това е мечта на великите умове още от Просвещението. — Очите му искряха. — Ние превръщаме морала в математическа величина.

Андреа онемя.

— Както знаеш, говори се, че човешкото познание се удвоило през хиляда и петстотинте години между раждането на Христос и Ренесанса. Между Ренесанса и Френската революция отново е увеличило обема си двукратно. За един век и четвърт между Френската революция и апогея на Индустриалната революция, с раждането на автомобила познанието отново се е увеличило два пъти. По наши оценки, Андреа, в наши дни човешкото познание се удвоява на всеки две години. Същевременно нашите морални способности остават неразвити. Техническите способности надминават неимоверно много етичните. Тези компютърни ресурси, с които сме се оборудвали тук, на практика са нещо като умствена протеза, увеличаваща интелектуалния ни капацитет с изкуствени средства. Но онова, което в крайна сметка е по-важно, е, че комбинацията на нашите алгоритми и анализи и компютърните модели може да произведе еквивалента на морална протеза. Никой не възразява, че в НАСА или за проекта за съставяне на карта на човешкия геном са впрегнати учени и компютри, за да решат някои инженерни или биологични проблеми, с които се сблъскваме. Така че защо да не се заемем с благополучието на нашия вид по-пряко? Това е предизвикателство, което сме приели тук.

— Но какво конкретно имате предвид? Какво искате да кажете?

— Малки намеси могат да имат големи последици. Опитваме се да планираме поредици от събития, за да преценим размера на подобна намеса. Прости ми, все още е твърде абстрактна, нали?

— Както кажете.

Погледът, който й хвърли, беше любезен, но строг.

— Ще трябва да разчитам на твоята дискретност. Програмата не може да работи, ако дейностите ѝ станат публично достояние.

— Дейностите ѝ. Вие продължавате да говорите с кодови думи.

— А ти без съмнение се отнасяш подозрително към секретността — забеляза Пол Банкрофт. — По принцип имаш право. Чудиш се защо съм подслонил тази група и я държа далеч от погледите на другите и дори буквално казано, извън картата. Чудиш се какво имам да крия.

Андреа кимна. В главата ѝ напираха много въпроси, но тя знаеше, че за момента е по-добре да си мълчи.

— Това е деликатен въпрос — каза той. — Но след като ти разкажа как започна всичко, мисля, че ще разбереш защо бе необходимо.

Пол Банкрофт я заведе в тиха беседка с изглед към избуяла и разцъфтяла градина. През филтриращото стъкло тя забеляза искрящо поточе, което течеше сред храстите и лехите с цветя.

— Необходимо — повтори тя. — Силна дума.

— Понякога единственият начин да успеят милосърдните проекти в страни с корумпирани режими е да открием злодеите, обструкционистите и да ги принудим да се отдръпнат вероятно под заплаха от публично разобличаване. Именно така започна, нали разбираш. — Мекият му и мелодичен глас действаше успокоително, дори хипнотизиращо. Той се облегна на креслото от хром и кожа и се заоглежда в далечината. — Преди много години фондацията тъкмо завърши работата по скъп водопроводен и канализационен проект в провинция Самора Чинчипе в Еквадор, проект, който щеше да осигури чиста питейна вода за десетки хиляди бедни селяни, повечето индианци кекуа. И изведнъж, най-неочаквано установихме, че министър от правителството, известен със своята подкупност и алчност, е решил да продаде земята на минна компания, която беше надежден източник на подкупи за него.

— Това е отвратително.

— Андреа, бях там лично. Посетих клиники, пълни с деца — четири-, пет-, шестгодишни — които умираха нелепо заради замърсената вода за пиене. Видях сълзите в очите на една майка, която бе загубила и петте си деца от паразити и патогени във водата. А имаше още хиляди майки като нея. Хиляди и хиляди деца, които редовно се разболяваха и умираха. Толкова беше нелепо. Всичко това

можеше да се предотврати. Просто трябваше да го е грижа човек. Но явно бе прекалено голямо изискване — очите му бяха влажни, когато погледна Андреа. — Програмна служителка, базирана в Самора, притежаваше изобличителна информация за министъра. Тя ми предаде информацията. И, Андреа, аз поех дълбоко въздух и взех решение. — Кафявите му очи бяха съсредоточени, топли, решителни и хладнокръвни. — Реших да използвам информацията, на която тя се надяваше. Неутрализирахме корумпирания министър.

— Не разбирам. Какво направихте?

Той махна неопределено с ръка.

— Подшушнахме тук и там. Разговаряхме с подходящия посредник и така спасихме живота на хиляди хора. — Той замълча за миг. — Ти би ли постъпила различно?

Андреа отговори без колебание.

— Какъв друг избор е имало?

Той кимна одобрително.

— В такъв случай разбираш. За да промени света, да увеличи човешкото благополучие, филантропията трябва да е земна. Трябва да е стратегическа, не просто добронамерена. Събирането на такъв тип стратегическа информация, а когато се наложи и пускането ѝ в действие, е извън компетенциите на традиционния програмен служител. За това трябваше да създадем този обект, в който работи специална секция.

— И никой не знае.

— Никой не може да знае. Това ще ни попречи да постигнем резултатите, към които се стремим. Хората ще се опитат да предричат и предвиждат нашите намеси, а после да предричат какво другите най-вероятно ще предричат. Така наистина ще се стигне до компютърна експлозия. Мъглявите хоризонти на каузалността ще станат изцяло непроницаеми.

— Но каква точно е тази секция? Още не сте ми казали.

— Групата „Тета“ — погледът на Пол Банкрофт беше внимателен, но доброжелателен. — Добре дошла в нея — той се изправи. — Спомняш ли си какво каза за превратните последици? За делата с добри намерения, но лоши резултати. Това е проблемът, на който моята специална група тук се е посветила. Но на ниво гранулиране — на подробност и прецизност, — което никога преди не

е правено. Ти си упорита млада жена, Андреа, но не защото нямаш сърце. Точно обратното, защото имаш и сърце, и глава, а знаеш, че едното е безполезно без другото.

Имаше нещо, напомнящо на светец в неговия образ — спокойствие, съчетано с остра чувствителност към страданията на другите. Всеки неин инстинкт ѝ казваше, че той е искрен. И все пак в ушите ѝ прозвучаха думите на Белкнап: *Мамят те*.

Андреа го погледна втренчено и взе решение. Безразсъдно може би, но същевременно пресметнато.

— Говорихте за намеси. Това има ли връзка с контактите между фондацията „Банкрофт“ и лидер на паравоенна група в ОАЕ? — Опита се да зададе въпроса със спокоен тон, макар че усещаше как сърцето ѝ бие в гърдите.

Пол Банкрофт погледна слисано.

— Мисля, че не схванах.

Андреа подаде на Банкрофт фотокопие от последната страница на списъка с телефоните. Тя показва номера, който започваше с цифри 0119714 — кода на Дубай.

— Не ме питайте откъде имам това. Просто ми обяснете какво е това телефонно обаждане. Защото аз звъннах на този номер и се оказа мобилен телефон на човек, за когото вече ви споменах. Някакъв паравоенен.

Думите ѝ бяха умишлено неясни, но неволно и нерешителни. Тя не искаше да му казва за Тод Белкнап. Все още не. Имаше още толкова много неизвестни. Ако Пол Банкрофт беше замесен, щеше да съчини някакво обяснение за сгрешен номер. Ако не беше замесен, щеше да пожелае да научи повече.

Той хвърли едно око към телефонния номер, а след това към своята братовчедка.

— Няма да те питам откъде знаеш за това, Андреа. Вярвам ти, вярвам на инстинктите ти.

Той стана, огледа се и с едно махване на ръка повика мъж с тъмен костюм.

Не от мъжете, които седяха около полукръглата маса, а човек, когото Андреа не бе забелязала дотогава. С коса в цвят на слама, загоряло лице, счупен нос и плавна походка.

Банкрофт му подаде страницата с международния телефонен номер.

— Сканлън, моля те да провериш в базата данни този номер в Дубай. Уведоми ме за резултата.

Мъжът кимна мълчаливо и излезе безшумно.

Банкрофт се върна и погледна въпросително братовчедката си.

— Това ли е? — попита Андреа.

— Засега — хвърли ѝ още един изучаващ поглед. — Някой ми спомена, че си проявила интерес към архивите на фондацията. Мисля, че и двамата знаем защо.

В гласа му нямаше нито следа от укор, нито дори намек от разочарование.

Андреа не каза нищо.

— Свързано е с майка ти, нали?

Тя отмести погледа си.

— Има толкова много неща, свързани с нея, които не знам. Сега започвам да ги откривам. За ролята ѝ във фондацията. — Тя млъкна и зачака да види изражението му, преди да произнесе следващите думи. — За обстоятелствата около нейната смърт.

— Значи си научила какво се случи — каза Пол Банкрофт и наведе съчувствено глава.

Как да му отговори? Надяваше се да не се е изчервила, докато му отговаряше двусмислено.

— Толкова е объркващо.

Пол Банкрофт сложи ръка върху китката ѝ и я стисна бащински.

— Моля те, Андреа. Не бива да я обвиняваш.

Да я обвинявам! Какво говореше той? У нея се надигнаха чувства, които се блъскаха едно в друго. Тя запази мълчание, надявайки се, че мълчанието ѝ ще послужи като подтик.

— Истината е — каза възрастният учен, — че ние сме отговорни за онова, което се случи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Андреа се почувства замаяна, гадеше ѝ се.

— Когато подаде оставка от управителния съвет... — започна тя.

— Точно така. Когато управителният съвет гласува нейната оставка, никой не подозираше, че тя ще реагира по този начин. Но е *трябвало* да го предвидят. Много се разстройвам, като се сетя за това. По време на почивка през уикенда с членове на борда тя се напила. Не бях там, но ми разказаха. Съжалявам. Сигурно е много тежко да чуе човек подобни неща.

— За мен е важно да го чуя от вас — каза Андреа и се закашля. — Нуждая се от това.

— И така управителният съвет гласувал за изключване. Прибързано по мое мнение. Лора беше невероятно жизнен и проникателен човек. Тя допринесе толкова много за борда. Може да е имала някаква слабост, е, кой от нас няма? Но искането за нейната оставка явно ѝ се е сторило като наказание. Била е ядосана и разстроена, кой може да я обвини? Реагирала е по начин, който те е *трябвало* да предвидят. Ние в Кътоуна не държим алкохолните напитки под ключ. Тя се е напила до състояние на пълно алкохолно отравяне.

Главата на Андреа пулсираше. Някога майка ѝ шеговито наричаше алкохола *Балсам от Галаад*. Всичките тия чаши пълни с кубчета от лед и водка. Но тя се бе отказала. Не пиеше повече. Или не?

— Веднага щом един от присъстващите открил, че тя е взела ключовете за колата и е потеглила, изпратихме член на екипа ни за сигурност след нея. Да се опита да я спре, да я върне жива и здрава. — Изглеждаше развълнуван, докато говореше. — Но беше твърде късно.

Двамата замълчаха. Пол Банкрофт разбираше, че тя има нужда от известно време да се съвземе.

Загорелият мъж с коса със сламен цвят — Сканлън — се върна с листа с телефонните номера.

— Регистриран е на името на Томас Хил Грийн-младши, сър — каза той на Банкрофт. — Служител от връзки с обществеността на

Генералното консулство на САЩ в Дубай. Ще проверим биографията му.

Банкрофт се обърна към своята братовчедка.

— Това струва ли ти се вероятно? — Забелязвайки скептичното ѝ изражение, той каза: — Да се обадим сега, а?

Пол Банкрофт посочи към черна телефонна конзола върху ниска масичка наблизо.

Андреа включи говорителя и натисна внимателно копчетата. След няколко секунди прашене и най-различни звуци се чу ясният звън на отсрещния телефон.

Любезен глас каза:

— Тук Томи Грийн.

— Обаждам се от фондацията „Банкрофт“ — заяви Андреа. — Опитваме се да се свържем със служителя за връзки с обществеността на Генералното консулство.

— Имате късмет — отговори гласът. — С какво мога да ви помогна? Става дума сигурно за образователния симпозиум довечера?

— Извинявайте, г-н Грийн — каза Андреа. — Почти не ви чувам. Ще позвъня пак.

— Фондацията финансира някои образователни програми в Персийския залив — обясни Банкрофт. — Ако сме му звънели, предполагам, че е било свързано с координиране на програмите в емирствата. Но ако искаш, мога да проуча по-подробно. Чували сме, че най-различни закононарушители използват чужди телефонни номера. Така други хора им плащат сметките.

Погледът на Андреа се отмести към поточето.

— Моля ви, не си правете труда — отвърна тя.

Възнамеряваше да го попита за безименния мъж. Но изведнъж си даде сметка, че не би могла да обясни какво лошо е направил мъжът и какво толкова обезпокоително е казал. Когато се опита да формулира наум оплакването си, всичко ѝ се стори толкова истерично, че думите замряха в устата ѝ.

— Знаеш, че винаги можеш да ме питаш за каквото и да било — каза той. — Каквито въпроси имаш.

— Благодаря — отговори тя механично.

— Чувстваш се глупаво. Направи същото, което аз бих направил на твоє място. Някой ти подава златна монета и ти я стискаш между

зъбите, за да провериш дали е истинска. Натъкнала си се на нещо, което те е озадачило. Имала си нужда да разбереш повече. И няма да бъдеш залъгвана. Ако това е било тест, Андреа, ти го премина с пълен успех.

— Тест. Това ли беше? — напук на себе си тя говореше разпалено.

— Не съм казал това — философът присви устните си, поколеба се. — Но ние сме подложени на проверка всеки ден, всяка седмица, всяка година. Решенията напират. Трябва да правим преценки. А в края на книгите няма отговори. Затова глупостта, както липсата на любопитство, е порок. Форма на мързел. В истинския свят решенията винаги се вземат в условия на несигурност. Познанието винаги е частично. Човек действа, има последици. Ако бездейства, пак има последици. Преди десет години не предприех действия и ние загубихме човек, на когото аз много държах.

— Майка ми — Андреа преглътна с мъка. — Тя знаеше ли за...

— Тета? Не. Но ние можехме да използваме човек като нея. — Очите му искряха. — Знам колко много мислиш за тази част от нейния живот. Но не трябва да се разочароваш от онова, което е в официалните документи. Приносът на твоята майка беше много истински и много важен, много повече, отколкото документите могат да удостоверят. Моля те да не забравяш това. — Той си пое дълбоко дъх. — Лора. Мисля, че я обичах в известен смисъл. Нямам предвид, че е имало нещо между нас, нещо романтично. Тя просто бе толкова жизнена, толкова добра. Прости ми, не би трябвало да те вълнувам с тези неща.

— Аз не съм като нея — каза Андреа с тих глас.

— Разбира се. Но първия път, когато те видях, знаех коя си, защото виждам нея в теб. — Гласът му стана дрезгав и той замълча за миг, преди да продължи. — Когато вечеряхме, отначало имах чувството, че гледам призрачен остатъчен образ върху стар телевизионен апарат. По някакъв начин усетих нейното присъствие. После чувството изчезна и аз можах да те видя такава, каквата си.

Андреа усещаше, че всеки момент ще се разплаче, а бе твърдо решена да не го прави. На какво да вярва? На кого да вярва? *Вярвам на твоите инстинкти* — й каза Белкнап. Но тя можеше ли да им вярва?

— Андреа, бих искал да ти направя предложение. Желая да се присъединиш към моя вътрешен кръг като съветник. С твоите знания и прозрения — и образованието по история на икономиката — си идеално подготвена за предизвикателството. Можеш да бъдеш полезна на нас. И на света.

— Съмнявам се в това.

— Ти си открила, че аз имам чувства. *Mirabile dictu*. — Усмихна се тъжно. — Но аз се прекланям пред разума. Не ме разбирай погрешно: моето предложение е рационално. Освен това аз не съм в първа младост, както експертите тук ми напомнят непрекъснато. Тук ме виждаш в качеството на домакин на имение, на което скоро няма да съм господар. Редиците трябва да се напълнят с представители на следващото поколение. А ние не можем просто да пуснем обява във вестниците, нали? Както казах, никой не бива да знае какво правим тук. Дори в самата фондация много малко служители биха оценили по достойнство неотложните дела, с които се занимаваме тук.

— *Неотложните дела*. Искам да знам повече за това, което в действителност се случва тук.

— Скоро ще узнаеш. Поне така се надявам. Това е постепенен процес. Не можеш да предаваш на един ученик алгебрична топология, преди да е усвоил геометрията. Образованието е последователен процес. Ние не сме в състояние да осмислим информация, която сме получили безразборно. Знанието се гради върху знание. Но аз нямам притеснения. Както вече имах повод да отбележа, ти бързо усвояваш.

— Тогава не трябва ли да започнете с обясняване на вашия светоглед? — каза Андреа, позволявайки си лек сарказъм.

— Не, Андреа. Защото той вече е и твой светоглед. Стратегията „Банкрофт“ — ти вече я формулира по-добре от всеки друг.

— Имам чувството, че съм попаднала на някакво далечно място. Ние определено не сме в Канзас вече.

— Вслушай се в собствените си аргументи, в гласа на разума, в ума и сърцето ти. *Ти си си у дома*.

— У дома? — Тя се съсредоточи. — Знаете ли, слушам ви и всичко ми звучи ясно като дъжда. Всяко нещо е с простотата на две и две равно на четири. Но аз трябва да си задавам въпроси.

— Аз искам ти да си задаваш въпроси. Ние се нуждаем от хора, които непрекъснато се питат и задават трудни въпроси.

— Тайна организация върши тайни неща. Онова, което искам да знам, е къде са границите. Какво не бихте направили.

— В преследване на доброто? Повярвай ми, това са проблеми, с които непрекъснато се борим. Както казах, всеки от нас е подложен на проверка през всичкото време.

— Това е ужасно абстрактен отговор.

— На ужасно абстрактен въпрос.

— Добре, дайте ми някои подробности.

Отговорът бе вежлив, но непреклонен.

— Когато си готова.

Андреа гледаше втренчено течащата вода през поляната и забеляза как слънцето се процежда през игличките на високите борове и елхи. Огромните им клони, осъзна тя, криеха обекта от наблюдение от въздуха.

Толкова много неща тук бяха скрити за външни погледи.

Неотложности. Действия. Намеси.

Самата Андреа криеше нещо. Аргументите на Пол Банкрофт бяха правдоподобни, но също така я смущаваха. Той не бе човек, който би се притеснил от логичните заключения на собствените си доводи. А желязната логика на неговите доктрини можеше лесно да доведе до действия, които са изцяло незаконни. Дали наистина Пол Банкрофт би се поколебал да поема закона в своите ръце? Дали признаваше каквито и да било правила, които не произлизаха от собствената му сложна морална система?

— Нямам намерение да споря с вас — каза тя накрая, вземайки решение. Думите на Банкрофт я убедиха наполовина; но тя щеше да се простори, че е съгласна с него. Единствената възможност да се добере до повече информация — достатъчна, за да разсее съмненията ѝ в една или друга посока — бе да е вътре. Кой знае на колко истини се уповаваха в скритата империя на Пол Банкрофт? — Вижте, не знам дали наистина ще се приспособя — добави тя.

Не се съгласявай лесно. Преструвай се, че се колебаеш. Остави го да те убеди.

— Тогава ще се наложи ние да се научим да се приспособим към теб. Личните стилове ще се различават. И това е добре, докато стратегията „Банкрофт“ остане постоянна. Ще го обмислиш ли поне?

Част от нея чувстваше вина, че го мами. И все пак, ако установи, че е съвършеният образец за морал, за какъвто го сметна първоначално, нямаше да навреди с нищо. — Ще си помисля.

— И помни — каза ученият, присвивайки вежди. — Невинаги е лесно да направиш правилния избор.

Тя си спомни думите му за лошите действия с добри последици. *Победи страха!* Но твърде често, както тя знаеше от собствен опит, побеждаването на страха се превръщаше само по себе си в друг страх.

— Мисля, че онова, от което най-много се притеснявам, е да не ви разочаровам — излъга тя. Опита се да не допусне треперене в гласа си. — Имате големи очаквания от мен. Не знам дали ще мога да ги оправдая.

— Имаш ли желание да опиташ?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Да — каза Андреа. — Имам. — Насили се да се усмихне.

Банкрофт също се усмихна, но в изражението му сега имаше нещо загадъчно и предпазливо. Дали повярва изцяло на демонстрирания от нея ентусиазъм? Трябваше да бъде внимателна. Със сигурност щяха да я следят. Екипът на Банкрофт нямаше да ѝ се довери все още. В това бе сигурна. Довериха ѝ тайна. Това я правеше потенциален сътрудник — или потенциална заплаха. Не биваше да позволи да ги разтревожи.

Неясното предупреждение на безименния мъж в Кътоуна отново я споходи, а думите бяха като тъмен облак, закриващ слънцето: *Ти най-добре от всички би трябвало да знаеш какво може да се случи.*

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Увисналите бузи на Уил Гарисън се изпънаха в гримаса на гняв и безсилие.

— Обвинявам себе си — се палеше началникът в „Консулски операции“. — Трябваше да затворим това копеле, когато имахме възможност.

— Хрътката. — Обади се Майк Оукшот, заместник-директорът по анализите, с по-мек тон.

— Трябва да бъде усмирена — изрева Гарисън.

Двамата бяха в кабинета на оперативния директор Гарет Дракър, чийто поглед бе закован върху телеграмата на бюрото му. Ветеран аналитик на „Консулски операции“ простреляна по време на обедната ѝ почивка. Новината щеше да го разтърси дори да не беше привързан лично към Рут Робинс. Случилото се бе за него двоен удар. Гарет взе един молив уж за да си води бележки, но вместо това го счупи на две.

— Да прозяпам такова нещо, по дяволите! — очите на Дракър е стрелкаха бясно. — Да се случи под носа ми и аз да го прозяпам!

— Извинявай, но какво точно се е случило?

Дългият като върлина старши анализатор скочи от стола, на който се бе изпружил. Опитваше се да приглади буйната си, приличаща на ореол коса. Рут Робинс бе от неговия екип; загубата бе негова и Оукшот се дразнеше, че Гарисън по някакъв начин си присвоява неговата трагедия.

Гарисън се обърна към него като бик, който свежда глава, готов да връхлети.

— Знаеш много добре, по дяволите. Кой е убит — Оукшот срещна погледа на Дракър. — Но как, какво, защо...

— Не усложнявай нещата — измърмори Гарисън. — Явно Белкнап е станал неконтролируем.

— Умопобъркал се е от мъка, това ли имаш предвид? — Оукшот скръсти ръце на гърдите си.

— Освирепял за мъст по-вероятно — тросна се Гарисън, раздразнен, че го прекъсват. — И е започнал да убива наред, мамка му. Той халюцинира. Кучият син убива всеки, който му се изпречи и за когото си въобрази, че е свързан с изчезването на Райнхарт. От италианското момиче до горката Рут Робинс. Мили Боже! Кой е в безопасност от това копеле?

От погледа на Оукшот си личеше, че той не е много сигурен, но гневът на Гарисън притежаваше силата да убеждава.

— Не и ти — каза старши аналитикът.

— Нека нещастната отрепка да опита — изрева Гарисън.

Гарет Дракър наблюдаваше и двамата, барабанейки с пръсти.

— Трябва да разграничим хипотезите от фактите — каза той. Върху челото му пулсираше вена. Момчетата още проучват записите от камерите за наблюдение при входовете и изходите на парка. Само че ще отнеме време.

— Време, с каквото не разполагаме — възрази Гарисън.

— Глупости — каза оперативният директор. — Аз смятам, че имаме достатъчно основания да задействаме спасителен екип. Искам да го доведат тук и да го разпитат, като използват всички необходими средства. Но без да се престъпват заповедите, отнасящи се до спасителните операции. Всичко трябва да е по закон. Трябва много да внимаваме.

— Проклетата комисия „Кърк“ — каза Гарисън. — Знам много добре.

Дракър кимна.

— Следваме правилата на Куинсбъри. Откакто е започнало разследването, сме изключили всичко, което излиза извън рамките на „спасителна операция“. Правилните административни процедури. Действаме така, че за всичко, което правим, да може да се прочете в стенограмите на Сената, защото както всички знаем...

— Операциите не са в моя ресор, така че не ме карайте да говоря за неща, които не разбирам — намеси се Оукшот. — Но не забравяйте, че много от момчетата тук изпитват голямо уважение към Кастор.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дракър. — Опитваш се да ми обясниш, че агентите ще нарушат официална директива?

— Защото те не са наясно какви ги върши — отвърна Оукшот.

Дракър поклати категорично глава.

— Не мисля така. Все още ръководя това шоу.

— Просто казвам, че трябва да сме внимателни — продължи Оукшот. — Той има приятели. Приятелите не топят приятели. Те може да го информират. Защото за много от по-младите служители той е герой — Оукшот погледна Дракър. — А ти си само шерифът. — Той вдигна ръце, признавайки се за победен. — Просто казвам, че трябва да внимавате за дисциплината.

— Още едно нещо, което не мога да позволя да се случи във връзка с проклетото сенатско разследване, което виси над главите ни. — Оперативният директор се вторачи с отчаяние в пространството. — Ти мислиш, че някой от съюзниците му може да се изтърси в комисията?

— Не казвам това — започна Оукшот. — Само казвам да бъдете внимателни.

Дракър се намръщи.

— Тогава ще обявим операцията за част от програмата за специален достъп. Ще използваме екипа на програмата. По този начин никой друг няма да знае за нея.

— Самият Белкнап е работил доста по тази програма — предупреди Оукшот.

— Поради което ще използваме хора, които не са участвали в общи операции с него. Това се отнася и за поддържащия персонал. Различни програми, различна защита. И никакво преплитане на телефонни линии.

Оукшот наведе глава.

— Нямах много богат избор на човешка сила.

— Ще ограничим броя на хората до минимум. Тази операция трябва да върви като по часовник. Защото Кърк е натоварен да свидетелства, тоя кучи син. Това е едно от нещата, които научих на днешния обяд с шефовете на другите служби. — Той се усмихна. — Другото е, че се очертава кариерата му да е по-дълга и от тази на Едгар Хувър. Ако си въобразявате, че ФБР ще извади някакво досие и ще принуди преподобния сенатор Кърк да се оттегли, продължавайте да мечтаете.

— Тия федерални са сбирщина от педерастаи — изръмжа Гарисън. — Станали са за посмешище. Не могат да си намерят задниците с две ръце и перископ.

— Никой не казва, че Кърк е чиста вода ненапита — продължи Дракър. — Просто не е достатъчно оцапан. Освен това има прекалено много заложени интереси в цялата тая работа.

— Двойно удоволствие, двойно забавление — каза мрачно Гарисън.

Не бе необходимо да уточняват факта, че Кърк координираше работата на два органа — независима комисия и сенатска разследваща комисия. Изказванията на Кърк за това, как възнамерява да разобличи нарушенията в рамките на разузнавателната общност в САЩ, както и фирмите и неправителствените организации, с които те имат отношения, активизираха медиите. Сенаторът бе набрал твърде голяма скорост, за да бъде спрян. В шпионските служби дългосрочното оцеляване е приоритет. Така че служителите им се стараеха в този момент да пазят поведение... и трескаво се опитваха да заличат всяка улика за извършени от тях нарушения.

— Няма начин да поставя името си на документ, който не искам да попадне в ръцете на Кърк — измърмори Дракър. — Така че в това отношение сме чисти. — Той се зачете отново в личното досие на Рут Робинс, след което погледът му се спря на пламналото от гняв лице на Уил Гарисън. Измина дълга пауза. — Одобрявам спасителна операция. По програмата за специален достъп. Нищо повече.

— Ако спасителният екип се провали, ще го пипна сам — закани се Гарисън. Беше въпрос на професионална чест. Повдигна леко брадичката си, приемайки мълчанието на Дракър за безмълвно съгласие. — Твоите ръце ще бъдат чисти, Гарет. Беше моя издънка. Но ще поправа грешката.

ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИЯТ ТРИЪГЪЛЕН ПАРК, СЕВЕРНА КАРОЛИНА

— Слушай, Пол, може ли за минутка? — попита мъжът с добре поддържаната черна брада.

Пол Банкрофт се спря и се доближи до него на заседателната маса във формата на полукръг.

— Разбира се. Какво има?

— Госпожица Банкрофт е...

— Изпращат я до хотела й.

— Надявам се, че не грешиш по отношение на нея — каза брататият мъж Джордж Колингуд. Ученият беше търпим към

откровени коментари и критики, но това беше семеен въпрос. А станеше ли дума за семейството, човек подхожда внимателно — дори към Пол Банкрофт.

— Ще знаем със сигурност съвсем скоро — отговори белокосият философ. — Не можем да прищпорваме естествената аклиматизация. Стъпка по стъпка. Както беше с теб.

— Това, което казваш, звучи като промиване на мозъци.

— В името на култа към разума. Чий мозък не се нуждае от малко прочистване?

— Склонността ѝ да души наоколо не те ли притеснява?

— Точно обратното. Има подозрения, има възможност да ги изчисти. По този начин ще продължи напред. Ще остави тези въпроси зад гърба си. Това е една добра първа стъпка, преди да стане посветена.

— Посветена в култа към разума — Колингуд сякаш се наслаждаваше на фразата. — Е, ти я познаваш по-добре. Просто Комисията „Кърк“ ми се вижда като надвиснал буреносен облак и само едно зрънце може да предизвика цяла градушка над главите ни. Той погледна в досието на сенатора от Индиана, което негов колега проучваше.

— Разбирам — отвърна Пол Банкрофт невъзмутимо — и допускам, че може да греша спрямо нея. Но се надявам.

— С основание, нека да вярваме.

Колингуд пусна тъжна усмивка.

Едра жена с остра черна коса натисна няколко бутона на близка конзола. С тихо бръмчене тясна метална платформа се повдигна от долното ниво и се закачи за съседна етажерка. Името ѝ бе Джина Трейси, тя бе най-младият член на екипа. Постава ръката си върху стъклен панел, докато скенерът, разчитащ биометричните данни, одобри пръстовите ѝ отпечатащи. После страничната преграда се отвори и тя извади купчина папки. Документите бяха напечатани върху хартия, която почерняваше незабавно при наличието и на най-незначителни количества ултравиолетова светлина, дори при количествата, отделени от обикновени и флуоресцентни лампи. Осветлението в помещенията на групата „Тета“ беше внимателно филтрирано, за да се елиминират всички вълнови дължини, по-къси от виолетовите. Ако някой ги откраднеше, документите от помещенията

щяха да станат моментално неизползваеми, като филмов негатив, изложен на светлина.

— Наш екип вече е на път към Ла Пас — каза тя, подавайки папка за проекта за култивиране на земята. — Там има някакъв лъжлив активист на местната общност, който организира стачки и пречи на работата. Оказа се, че е на подчинение на местния представител на френски конгломерат.

— Не се учудвам — каза Пол Банкрофт, кимайки.

— Ще го притиснем — ще разпространим копия от финансовите му отчети, които показват колко пари е отклонил в личната си банкова сметка. Пипал е невероятно грубо. Името му фигурира навсякъде. Веднага ще бъде дискредитиран. — Тя се усмихна. — Задник.

— Отлично — каза Банкрофт със задоволство.

— Въпросът с опрощаването на африканските дългове се оказва по-сложен, защото бюрокрацията в Европейския съюз е пълна бъркотия. Насочили сме се към неизвестен белгийски политик, който обаче има прекомерно влияние по върховете. Умен е, много упорит и работлив и е спечелил доверието им. Той е категоричен противник на опрощаването на дълговете на Третия свят под всякаква форма. Истински идеолог. Бърджес има личните му данни. Тя се обърна към свой колега — мъж с остри черти, чиято руса коса бе толкова светла, че изглеждаше почти бяла.

Името му бе Джон Бърджес, който бе работил десет години в „Рол и съдружници“ като шеф на разследването, преди да се присъедини към групата „Тета“.

— Не само идеолог. Той също е ерген — каза той. — Без деца. Един жив родител с Алцхаймер. Симулирахме няколко модела. Присъдата е да го отървем от мизерния му живот — или може би от мизерния живот на други. Все едно.

— Никакви разногласия по това, така ли? — попита Банкрофт.

— Два екипа работиха поотделно — каза Колингуд — и двата стигнаха до едно и също заключение. Утре той няма да се събуди и светът ще стане по-добро място. НГДНГБХ, нали?

НГДНГБХ беше съкратено от приоритетната цел на фондацията: най-голямо добро за най-голям брой хора.

— Отлично — отвърна Банкрофт.

— Що се отнася до банковия служител в Индонезия — продължи Колингуд, — успяхме. Снощи получи телефонно обаждане и току-що подаде оставката си.

— Чиста работа — съгласи се Банкрофт.

През следващия половин час бяха прегледани още досиета. Непокорен директор на мина в Южна Африка, религиозен активист в Гуджарат, Индия, магнат в комуникациите в Тайланд: всеки от тях беше източник на значително страдание, което можеше да се избегне. Някои щяха да бъдат принудени да подадат оставки или да променят поведението си; там, където изнудването нямаше да свърши работа, щеше да се намеси елитна част за екзекуции, която щеше да се погрижи смъртта им да изглежда като резултат от злополука или естествена причина.

Понякога членовете на групата „Тета“ прибягваха до зрелищност, като например при убийството на Мартин Лутър Кинг — трагична необходимост по всеобщото им мнение — за активизиране на движението за граждански права. Или когато на два пъти уредиха катастрофите със совалки на НАСА, за да предизвикат спиране на финансирането за тази разточителна безсмислена програма. Загубата на шепа човешки същества означаваше спасяване на хиляди хора и отклоняване на милиарди долари за по-смислени програми.

Но те трябваше да бъдат предпазливи. Макар моделите да бяха по-изпипани отвсякога, подобни модели никога не можеха да бъдат безпогрешни, колкото и свръхмодерни компютри да използваха.

Накрая, Банкрофт и членовете на екипа стигнаха до последното досие, което бе най-щекотливо. То се отнасяше до сложен политически карамбол, който изискваше смъртта на цял национален футболен отбор. Регионален губернатор беше поканил отбора — обект на щури хвалебствия след победата му три дни по-рано на финалите за Световната купа — да гостува в частното му имение и на празненството по случай победата. По настояване на губернатора футболистите щяха да бъдат откарани с неговия частен самолет, модел от Втората световна война, за да се напомни за героизма през войната на бащата на губернатора. Експлозия във въздуха ще отнеме живота на почитаните младежи и ще натъжи цялата нация за известно време. Но тя също така ще обрече шансовете на губернатора да бъде преизбран на изборите на следващия ден, защото хората щяха да обвинят него за

трагедията. Това бе единственият начин да се избегне катастрофално управление и да се гарантира победата на реформисткия кандидат. Един футболен отбор щеше да загине; няколко човешки живота щяха да бъдат погубени. Не беше лесно решение. Но страната ще просперира. Хиляди човешки животи ще бъдат спасени с увеличаване на чуждите инвестиции и ускоряване на икономическото развитие.

Банкрофт замълча за миг. Не беше лесно да даде одобрение за подобно нещо. Очите му потърсиха очите на най-стария аналитик на масата, Хърман Лайбман.

— Какво мислиш, Хърм? — попита тихо философът.

Лайбман приглади с ръце оредяващата си сива коса.

— Ти винаги поглеждаш към мен, защото само аз си спомням за случая, когато нещата не се развиха по план — каза той язвително. — Няма две мнения по въпроса, че губернаторът е клептократ. Определено лоша новина. Но въпреки всичко не мога да забравя за Ахмад Хасан ал Бакр.

— Кой? — попита Трейси.

— Истински главорез. Агресивен иракски лидер, който управляваше заедно с друг сунит през 70-те години. Преди да се родиш, Джина. Но Пол си го спомня. Обмислихме проблема и всички аналитици стигнаха до убеждението, че Ал Бакр е по-лошият от двамата. Така че изпратихме екип от агенти в Ирак. Беше през 1976 година. Технически работата бе свършена свършено. Те предизвикаха по химически път инфаркт на миокарда. И неговият партньор установи пълен контрол. Саддам Хюсеин.

— Не е от най-добрите ни решения — съгласи се Пол.

— Не е от *моите* най-добри решения — настоя Лайбман. — Защото аз настоявах най-много от всички да отстраним Ал Бакр. Всички модели потвърждаваха тезата ми.

— Беше много отдавна — каза благовъзпитано Банкрофт. — Оттогава сме усъвършенствали значително алгоритмите на „Тета“. Да не говорим, че разполагаше с огромна компютърна мощ. Не сме идеални, никога не сме били. Но в дългосрочна перспектива ще направим тази планета по-добро място. Много мъже и жени сега живеят и водят по-добър и продуктивен живот, а щяха да умрат още в детска възраст, ако не беше „Тета“. Това, което правим, е хирургическа интервенция, Хърм — знаеш го толкова добре, колкото всички

останали. Скалпел върху тялото. Това е вид насилие. Човек не прави дълбок разрез, ако няма причина. Но понякога оцеляването зависи от хирургическата намеса. Изрязването на туморни образувания, изчистване на блокажи, а понякога просто откриване на онова, което става. Хора умират при операции открай време. Но много повече хора умират, ако не им бъде направена операция. — Той се обърна към Бърджес. — Знаеш ли, гледах финалния мач за Световната купа. Отбор от играчи с невероятен дух. А когато Родригес вкара гол, изражението на лицето му... — Усмихна се при този спомен. — Но ние направихме математическите изчисления. Не можем да пропуснем възможността да повлияем на управленска политика в страна, където лошото управление пропилява живота на цели общности, цели поколения. Може да се окаже, едно от най-важните решения, които сме вземали.

— Заради аргумента, нека да кажа още няколко думи за дванайсетте мъже — Лайбман не го предизвикваше; той знаеше, че Банкрофт разчита на него да формулира незабавните последици, както и дългосрочните, на които се надяват. — *Млади мъже*. — Той посочи с пръст втората страница от досието. — Трима от тях имат съпруги. Включително Родригес. Неговата жена вече му е родила две дъщери и пак е бременна. Надяват се на момче. Тези мъже имат също родители, дядовци и баби. Болката ще е ужасна и непреодолима за тези хора. Всъщност цялата нация ще скърби.

— И всичките тези фактори са внимателно предвидени в компютърните модели — каза спокойно Банкрофт. — Нямахте да го планираме, ако последиците не бяха по-добри. Хората в тази нещастна страна — децата на тази нация — заслужават най-правилната ни преценка. Те няма да разберат какво точно се е случило и със сигурност няма да узнаят защо, така че няма да ни благодарят. Но след четири или пет години ще имат причини да са благодарни.

— НГДНГБХ — промърмори Бърджес тихичко, сякаш казваше молитва.

— О, ето нещо, което ще ви ободри — каза напевно Колингуд, размахвайки копие от съобщение за печата, разпространено току-що от фондацията „Кълп“. — Уилям Кълп ще финансира нова поредица от опити с ваксина срещу СПИН в Кения.

— И копелето обира цялата слава — каза Трейси кисело. — Не е честно.

— Ние не сме тук заради славата — отвърна Банкрофт рязко.

Все пак той внимаваше да не прекалява с циничните забележки, мъжете и жените от „Тета“ бяха идеалисти.

Обърна се към Лайбман.

— Във връзка с футболния отбор — мислиш ли, че взех погрешно решение?

Лайбман замълча за миг, после поклати глава.

— Напротив, убеден съм, че взе правилното решение. Най-добрите решения — най-интелигентните, онези, които наистина променят нещата към по-добро — са често и най-ранимите. Ти ме научи на това. Научи ме на много неща. И продължавам да се уча.

— Както и аз — каза д-р Банкрофт. — Нали знаеш, че според Платон цялото познание е в действителност онова, което помним. Което изглежда уместно в моя случай. Защото наистина е лесно да забравим колко морално ограничено може да бъде човечеството. Правителства следват политика, която води до смъртта на десетки хиляди хора чрез лоши системи на здравеопазване. А в същото време са готови да хвърлят милиони за разкриването на едно-единствено убийство. Смъртността от СПИН по света се равнява на жертвите от двайсет катастрофи на пътнически самолети всеки ден, а лидерите дори не си помръдват пръстите. В същото време убийството на един ерцхерцог може да мобилизира цели държави за война. Едно бебе пада в кладенец и вниманието на света се насочва към него дни наред. Същевременно масовият глад може да погуби цели райони, а тази новина се измества от клюки за прегрешенията на знаменитости.

— Изумително е — каза Треиси.

— Чудовищно е — поправи я Банкрофт.

— Най-покъртителното е, че групата „Тета“ върши своите добрини тайно — каза Колингуд, вместо да бъде приветствана от един благодарен свят. Наистина мисля така. — Той се обърна към д-р Банкрофт: — Дали някога човечеството е имало благодетел като вас? Това не е комплимент, а факт. Наистина дали друга организация някога е вършила толкова добрини като групата „Тета“?

Бърджес постави ръцете си върху досието на Бенет Кърк.

— Което прави самозащитата толкова важна. Ние трябва да бъдем оставени сами да си вършим работата. Но да не забравяме. Има много хора, които биха искали да ни отстранят.

— В някои случаи — д-р Банкрофт отговори с тон, който бе едновременно спокоен и непоколебим — нашите задължения към по-голямото добро означават да отстраним тези хора от пътя си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Сенатската офис сграда „Харт“ между Конститушън авеню и Втора улица разполагаше с един милион квадратни фута офис пространство. И деветте етажа на сградата бяха предназначени за Сената на Съединените щати и неговия персонал. При основаването на републиката броят на сенаторите бил фиксиран на двама за щат; не бил определен обаче броят на членовете на персонала и постепенно те надхвърлили десет хиляди. Фасада от мрамор, която приличаше на решетка, предпазваше прозорците от обедното атлантическо слънце; във вътрешността атриум, осветяван от прозорец на покрива, представяше подвижните „Планини и облаци“ на Александър Колдър — монументална творба от ковано желязо и алуминий. Около атриума бяха разположени асансьори, кръгли стълбища и коридори.

Мезонетът на сенатора Бенет Кърк се намираше на седмия и осмия етаж. Офисите бяха представителни, но без какъвто и да било лукс — персийските килими бяха от стандартния тип с мотив „слонска стъпка“, ламперията в приемната беше от полиран дъб, не от орех, но внушаваше някаква твърдост, която хармонираше с усещането за власт. Кабинетът беше по-внушителен и по-тъмен, но и някак безличен: мебелите сякаш обявяваха, че са завещани на сенатора от неговите предшественици и че ще бъдат наследени от неговите приемници.

Филип Сътън, ръководител на персонала на сенатора вече повече от десет години, гледаше по обществения канал „Си-Спан“ разискванията в централната заседателна зала пет етажа по-долу. Понякога, особено напоследък, му бе по-лесно да открие своя шеф, като гледа телевизия. Сътън си погледна часовника; сенаторът напусна залата преди две минути и щеше да се появи в апартамента си вероятно след още две минути. Той изключи малкия телевизионен приемник и видя отражението си върху изгасналия екран: нисък, пълен, оплешивяващ — не ставаше много-много за най-гледаното време по телевизията. Ноктите му бяха изгризани до кожа. Мъже като

него не ги избираха дори да гонят топката. Беше роден да бъде помощник, не лидер и това бе факт, който приемаше нито с горчивина, нито със съжаление. Ако искаше да разбере какво не му достига, просто трябваше да погледне Бенет Кърк и веднага всичко ставаше ясно. Всъщност можеше да види сенатора точно в този миг, защото той вече влизаше в апартамента с характерната си походка с широки крачки, широки рамене, тесен, почти изящен нос, глава със сребриста коса, която като че ли излъчваше собствена светлина.

Сенатор Кърк беше интелигентен, земен, сприхав. Той също не беше лишен от суетност. Сътън знаеше всичките му слабости, но те ни най-малко не намаляваха възхищението му. Онова, което Бенет Кърк притежаваше, не бе само сенаторска външност; той притежаващо също целеустременост и почтеност. Претенциозни думи, които биха накарали сенатора да се почувства неудобно, но се затрудняваше да го изрази по друг начин.

— Фил, изглеждаш уморен — каза сенатор Кърк с прегракнал глас и го прегърна през раменете. — Всъщност изглеждаш така, сякаш си доставяш храната от машините за закуски. Кога ще проумееш, че пакетираната храна е вредна?

Сътън се вгледа в лицето на по-възрастния мъж, като се стараеше да го прави дискретно. Не искаше сенаторът да се почувства неловко заради състоянието на своето здраве, а и засега болестта му едва личеше. Сътън му помагаше за амбициозното разследване от много седмици, но и самият сенатор вършеше голяма част от тежката работа. Прекалено тежка работа. Тя би се отразила дори на здрав човек.

— Искате ли да чуете за най-новите предложения към вас? — попита Сътън. — Никога досега толкова много хора не са се натискали да ви предлагат услуги.

— Не ме вкарвай в изкушение, момче.

Сенаторът се отпусна в коженото кресло с гръб към прозорците. Извади малко кафяво пластмасово шише от единия джоб на панталоните си, отвори го и погълна без никаква течност кръгло жълто хапче.

— Да видим. Тази сутрин се обади Арч Грийсън. Познавате го, бивш конгресмен, сега регистриран лобист за „Нешънъл еърспейс индъстрис асоусиейшън“. Внезапно у тях е възникнал интерес да ви помогнат със средства за бъдещи кампании.

— А, онези лобисти от отбранителната индустрия. Скромни като вода ненапита.

— О, той деликатно спомена, че ако вие не проявявате интерес, ще направят същото предложение на някой от надеждните ви опоненти. „Просто искаме да помогнем“ — повтаряше непрекъснато. Помогни ми да ти помогна — иначе зле ти се пише. Това излезе от цялата работа.

— Притеснени са от това, какво ще изрови разследването на комисията. Или колко силно ще засмърди. Не мога да ги обвиня, че се грижат за интересите си.

— Какъв милостив християнин само — каза с ирония Сътън. — Друга фирма предлага да наеме Аманда като вицепрезидент по корпоративни въпроси.

Съпругата на сенатора беше гимназиална учителка по английски; това бе друг прозрачен опит да стигнат до човека, който оглавяваше сенатското разследване.

— Мога да си представя какво ще каже Аманда — захили се той.

— Освен това предлагат голяма заплата. Споменаха конкретни числа.

— Виж дали няма да се навият да назначат мен — пошегува се сенаторът.

Откакто бе съставена комисията „Кърк“, подобни завоалирани заплахи и предложения за подкупи пристигаха всеки ден.

Кърк не беше никакъв светец; Сътън се мръщеше на подкрепата, която сенаторът даваше за етаноловите програми, на политическото покровителство над негов спонсор от агробизнеса, макар като повечето сътрудници в Сената да осъзнаваше също, че е намесена политическа целесъобразност. Но като цяло сенаторът бе чист.

А сега погледът му бе насочен към почестите. Онова, което лобистите не съзнаваха, бе, че никой не можеше да го възпре или разколебае в този момент. Освен от най-близките си помощници и жена си Бенет Кърк криеше заболяването си.

Не бе необходимо хората да знаят, че Бенет Кърк е с диагноза остра и неподдаваща се на лечение форма на лимфома. Когато му поставиха диагнозата, болестта бе достигнала вече четвърта степен. Той нямаше да доживее да се кандидатира отново. Всичко, което го вълнуваше, бе наследството, което щеше да остави; а видът

наследство, към което сенатор Кърк се стремеше, бе видът наследство, което човек не може да купи.

Сътън много рядко разбираше за болките, които сенаторът изпитваше, едва забележим спазъм на лицето или ненапълно прикрито трепване го издаваха понякога. Бенет Кърк бе твърдо решен да пренебрегва или да преодолява всички симптоми на болестта, докато тя не запрещеше шлюзите на издръжливостта.

— Има още нещо, нали? — каза Кърк и погледна Сътън в очите. Размърда се на креслото, кръстоса крака, търсейки удобна позиция. Но нямаше да я намери. Метастазите в костите гарантираха това. — Нека да отгатна. Получил си още едно от онези електронни писма.

Сътън се поколеба, след което кимна.

— Ново писмо от Генезис, да. По имейла.

— И ти вземаш това плашило на сериозно?

Шефът на персонала кимна.

— Вече сме го обсъждали. От първите писма, които получихме, стана ясно, че Генезис е запознат с всякакъв вид погребани тайни. Съгласен съм, че си имаме работа с измислена фигура, но трябва да приемаме Генезис много сериозно наистина.

— Е, какво казва сега този къс екоплазма?

Сътън подаде на сенатора принт на последния имейл.

— Генезис обещава да ни предостави информация — включително имена, дати, евентуални очевидци и виновници. Хубав подарък.

— Запомни моята философия: винаги гледай харизания кон в устата. Но ако конят е невидим, няма как да му провериш зъбите, нали?

— Не можем да пренебрегнем това с лека ръка. Прекалено примамливо е. Прекалено ценно. Неща, до които никога не бихме могли да се доберем сами, независимо колко хора участват в разследването. Ще бъдем в състояние да разобличим и да разтурим конспирация, която е в ход, както изглежда, по-дълго, отколкото вие сте в Сената.

— Или ще останем с пръст в устата. Искам да кажа, че това може да се окаже една огромна шега.

— Твърде много информация се съдържа тук. Прекалено много проверими и проверени подробности.

— В политиката, както знаеш, има такъв лаф: провери източника. Не желая да общувам с призраци. От това нещо ми се свива сърнето. — Сенатор Кърк погледна Сътън в очите. — Искам да знам кой е Генезис. Постигнахме ли някакъв напредък в разкриването на тази загадка?

Сътън поклати глава смутено.

— В необичайна позиция сме. Нормалното е да възложим решаването на този проблем на следствените и разузнавателните служби. Само че това са службите, които разследваме в момента.

Кърк изсумтя.

— Обзалагам се, че някои от тези колелета биха искали да сложат ръка над Генезис преди мен.

— Говори се — прекъсна го шефът на персонала, — че позволявал на хората да го видят само ако се съгласят да ги убие след това. Повечето от тия момчета не са толкова любопитни.

— Бо-о-же, надявам се, че се занасяш — устните на сенатора се усмихнаха, но не и очите му. — Надявам се също Генезис да не се занася.

ИЗТОЧЕН УРУГВАЙ

Хавиер Соланас потупа претъпкания си корем, пресуши последната чаша бира и реши, че е по-щастлив от всякога или вероятно толкова щастлив, колкото един мъж трябва да бъде.

Скромното му ранчо в околностите на Пейсанду не беше нищо специално; имаше хиляди по-големи и по-богати в Уругвай. Но той сам го бе създал от три малки парчета земя — той, синът на козаря! Празненството дори не беше за него; беше по случай четирийсетия рожден ден на жена му Елена. Така беше дори по-добре. То означаваше, че никой няма да го урочаса. Никой не можеше да урочаса и Елена. Тя му бе родила пет деца — три момичета и две момчета. Всички бяха големи и имаха свои деца. Той имаше трима зетьове, макар че харесваше само двама от тях. Кой друг можеше да се похвали с такъв късмет?

Масата бе отрупана с чинии и подноси, полупразни. Парчета крехко уругвайско говеждо, изпечено на грил в двора и обилно залято със сос чимичури. Хавиер приготви и своя собствен специалитет — кървавица с орехи и стафида. Елена не пропусна и своите специални

пълнени чушки. Всичко бе ометено лакомо. Заедно с обилно количество от бирата на Хавиер.

А каква физиономия направи само неговата красива черноока Елена, когато ѝ подари двата самолетни билета! Тя винаги бе мечтала да посети Париж и ето че мечтата ѝ се сбъдваше. Заминаваха утре.

— Не трябваше! — извика Елена, а сияещата ѝ физиономия казваше: *Благодаря на Бога, че си се сетил.*

Такъв трябваше да е истинският мъж: заобиколен от деца на всякаква възраст, деца и внуци, да може да ги нахрани до насита! Не, никак не беше зле за син на козар!

— Тост! — викна Хавиер.

— Вече вдигнахме седем тоста — напомни дъщеря му Евита.

— Папи! — каза по-голямата ѝ сестра Мария. Тя кърмеше бебето си, като едновременно наблюдаваше другото си дете, което тъкмо бе проходило. — Свършихме бебешката храна. Педро обича пюре от моркови.

— Свършихме бирата — каза съпругът на Евита, Хуан.

— Нямаме и пепси! — викна Евита.

— Аз ще отида до магазина — предложи Хуан.

— С чия кола? — попита Хавиер.

— С твоята става ли?

Хавиер посочи към трите празни бутилки бира до чинията на Хуан.

— Аз ще отида — каза Хавиер.

— Недей — обади се жена му.

— Връщам се след пет минути. Няма да забележиш, че ме няма.

Той стана от мястото си и тръгна към задната врата. Когато двамата с Елена се ожениха, той имаше плосък корем, плосък като пампасите; сега не можеше да си види ходилата, без да положи усилия. Елена го успокояваше: „Така у теб има повече за обичане“, но Хавиер се чудеше дали да не прави някакви упражнения. Като глава на семейството имаше задължения към всички. Той трябваше да дава добър пример.

След като стигна до боядисания в зелено гараж — приспособен от кокошарник, макар че никой не можеше да познае — затвори тясната странична врата зад себе си и светна. После натисна копчето, с което се отваряше плъзгащата се врата.

Вратата не помръдна. Опита отново. Пак нищо. Налагаше се да я повдигне сам. Направи една крачка и се почувства странно. Пое си дълбоко дъх, после още веднъж, но въздухът не му стигаше. Причерня му, мускулите му се отпуснаха и той се свлече на пода. Усещаше, че лежи там — плът, храна, кръв, кости. На челото му кацна муха, още мухи кацаха, за да се хранят от него. Съзнаваше, че скоро няма да усеща нищо. Явно беше сърдечен удар? Или инсулт? Не си бе представял, че тези неща се случват точно по този начин. Не че се бе замислял кой знае колко за смъртта.

Започна да се унася, зави му се свят. *Значи така става — помисли си той. — Как ми се иска да се върна и да разкажа на другите. Не е толкова зле, наистина. Важното е да не се страхуваш от тъмното.*

Съзнанието му започна да се изпарява като утринна роса, а мухите се събраха като гъст облак.

В края на житната нива срещу шосето двама мъже наблюдаваха с бинокли.

— Дали го е боляло много? — попита единият.

— Задушаване с азот е най-милостивият начин, по който можеш да отнемеш човешки живот — отговори другият, който имаше по-голям опит. Представяше се с името господин Смит, когато изпълняваше задача. — Нямах чувството, че не можеш да дишаш, тъй като няма натрупване на въглероден диоксид в кръвта. Не ти достига кислород, но не разбираш какво се случва с теб. Все едно някой е загасил осветлението.

— Мисля, че човек винаги разбира, когато умира — каза другият, висок мъж с пясъчноруса коса, който се представяше като господин Джоунс.

— Марко Бродс не разбра.

— Така е — съгласи се неговият спътник. — Куршум голям калибър в главата. Не е имал време. Мисля, че това е най-милостивият начин.

— И двата са милостиви. Дори бързодействащата отрова е нищо в сравнение с онова, което природата може да ни сервира. Например рак, чиито щипци ти изпапкват вътрешностите. Така си отиде моята

майка. Ами ужасните мъки при сърдечен удар? Моят баща ми разказа след първия си инфаркт как се чувства човек. Естествената смърт е гадна. Наистина е много по-леко по този начин. По нашия начин.

— Как разбра, че Хавиер, а не някой друг ще отиде в гаража?

— Какво? И да остави на някой друг да кара новия му седан? Човек като него? Ти очевидно не познаваш тия места много добре.

Той натисна копчето на дистанционното управление: на двеста метра от тук се отвори гаражната врата.

Смяната на въздуха в гаража с чист азот от бутилката за втечен газ отне близо половин час. Сега въздухът щеше да се смени за по-малко от минута.

Господин Джоунс погледна през бинокъла, нагласяйки фокуса, докато видя падналия на цимента мъж, потъмнялото от урина петно около слабините му, облака от мухи, кръжащи над лицето му.

— В смъртта никога не може да има достойнство — забеляза той. — Но той наистина изглежда спокоен, не мислиш ли?

Другият мъж, господин Смит, взе бинокъла и погледна внимателно.

— Дали изглежда спокоен? Трудно е да се каже. Със сигурност изглежда умрял.

РОЛИ, СЕВЕРНА КАРОЛИНА.

Отделните кадри продължават да се въртят в главата на Белкнап, след като се върна в хотела. Невиждащите вторачени очи на Рут, струйката кръв в ъгълчетата на отпуснатата ѝ уста. Тя говореше, дишаше, разсъждаваше, а в следващия миг просто спря да съществува, превръщайки се в безчувствена плът. Не, беше оставила след себе си повече от това. Остави две момчета, сега сираци, както и спомените, които другите имаха от уникалния и ценен живот на Рут. Живот, който угасва, след като някой изстреля внимателно прицелен куршум.

Снайперски куршум, явно от голямо разстояние, съдейки по безшумното му пристигане, което говореше за завидно точна стрелба. Белкнап можеше да е следващият, ако не се бе шумнал в храстите в мига, в който разбра какво стана. Защо бе изпратен снайперист? Кой го бе изпратил? Къде се криеха тези хора? Белкнап се опитваше да бъде аналитичен, но почувства, че го обзема ярост, която обвиваше като с ластари вкамененото му сърце. Колко от неговите приятели умряха

пред очите му? Ами обичната Ивет, спомена за която се опитваше да зарови възможно най-дълбоко като контейнер с ядрени отпадъци в изоставена солна мина? Част от него — мечтата за мъжа, който можеше да бъде — бе заровена заедно с неговата любима. Където има красота, човек открива смърт.

Появи се във фойето на хотела „Роли Мариот“ точно в четири часа, където завари Андреа Банкрофт, също толкова точна, да отпива от бяла порцеланова чаша на една от ниските масички в десния край на фойето. Надяваше се да е изпълнила инструкциите му и да е останала в хотела. След онова, което се случи в Рок Крийк, трябваше да се безпокои за нейната сигурност, както и за своята.

По навик погледът му се плъзна из фойето. Полазиха го тръпки. *Нещо не беше наред.* Ако се опиташе да предупреди Андреа, щеше да я изложи на опасност; все едно да закачи върху нея мишена в обсега на враговете му. Тя не беше тяхната цел, иначе нямаше да е тук.

Налагаше се да действа, преди да може да анализира ситуацията, да действа по начин, който бе бърз, необичаен и труден за предсказване. *Не се обръщай: те са помислили за това. Влизай вътре!* Тод не забави крачка, а продължи през фойето.

С ъгълчето на очите си видя, че Андреа скочи от мястото си. — Тя предположи, че той не я е забелязал, и тръгна след него.

Точно това не трябваше да прави.

Обърна изведнъж глава и се опита да я предупреди с очи, като погледна в нейна посока, но не към нея: *Не се издавай, че ме познаваш, както и аз не се издавам. Прави се, че сме непознати.*

Той прекоси фойето и вместо да спре на рецепцията или пред асансьора, се вмъкна през вратата без надпис зад портиерната. Озова се в някакъв склад. Тук вместо меки килими имаше твърда настилка, вместо полилеи помещението се осветяваше с луминесцентни тръби; рафтове с куфари запълваха двете стени на дългото помещение от край до край.

Докато бягаше, някаква интуиция му подсказа как бе стигнал до усещането за съществуващата опасност. Какво точно бе видял във фойето? Мъж — най-обикновен на вид, около четирийсетгодишен, в обикновен сив костюм — четеше вестник в едно от креслата. По диагонал от него до малка масичка бяха седнали мъж и жена в края на двайсетте или началото на трийсетте си години. Пред тях имаше бял

порцеланов чайник и две чаши. Непрофесионално око не би забелязало нищо. На Белкнап му направи впечатление, че нито мъжът, нито жената не погледнаха към него, когато влезе. А би трябвало да реагират на пристигането на непознат човек поне с бегъл поглед. Но те вече бяха забелязали идването му през стъклото до широката въртяща се входна врата. Вместо това жената хвърли бърз поглед към по-възрастния мъж, който държеше вестника малко по-ниско, отколкото бе нормално, ако наистина четеше. После му направи впечатление обувките. По-възрастният мъж бе кръстосал краката си при глезените, така че подметките на обувките му се набиваха на очи и определено не се съчетаваха с неговото облекло — бяха от черна гума. Жената бе облечена с вкус — блуза в пастелен цвят и тъмна пола, обувките ѝ бяха с дебели гумени подметки. Гримът ѝ бе добре сложен, косата вдигната на кок, облеклото елегантно: гумените подметки на обувките, които носеше, бяха крайно неуместен елемент. Белкнап бе забелязал всичко от пръв поглед, инстинктивно; формулирането му отне повече време. Познаваше тези хора — не лично, но професионално, по принцип. Знаеше как са обучени; знаеше кой ги е обучил. Хора като него.

Бяха врагове, но което бе по-лошо, бяха негови колеги. Бяха със сигурност членове на спасителен екип от „Консулски операции“. Отлично обучени професионалисти, изпълняващи заповеди. Не бяха свикнали с провали. Белкнап бе участвал в точно такива групи неведнъж в кариерата си. Операциите им винаги завършваха с бърз успех. Откъде знаеха къде ще се появи? — недоумяваше той, но нямаше много време за такива въпроси.

Забеляза в дъното на помещението още една врата с малко прозорче, която се отваряше в двете посоки; Белкнап мина през нея и се озова в кухнята. Ниски мургави мъже с прави черни коси миеха или подготвяха продукти за готвене, но никой не го чу сред шуртенето от крановете и дрънченето на алуминиевите тенджери. Консерви със зеленчуци бяха наредени върху метални колички с колелца. Имаше заден вход, но сигурно го наблюдаваха. Насочи се към малък асансьор, използван за обслужване на стаите.

Зад себе си чу тракането на обувки с токове: Андреа вървеше след него.

Само това не биваше да прави. Тя не беше професионалист, не бе разбрала нищо от знаците, които се опитваше да ѝ даде.

Друг звук: изщракването на пистолет, подготвян за стрелба. Нисък жилив мъж изскочи откъм асансьора с пистолет М-9, насочен срещу Белкнап.

По дяволите! Не само тя бе допуснала грешка. Екипът беше разгърнат добре: един от агентите е бил поставен до асансьора да дебне.

Андреа задърпа Белкнап за ръката.

— Какво, по дяволите, става?

Ниският жилив мъж с железни очи върху широко задебяло лице пристъпи по-близо до тях, насочвайки пистолета ту срещу единия, ту срещу другия.

— Е, коя е приятелката ти? — извика той.

Андреа остана с отворена уста.

— О, Господи! Това не е истина. Това не се случва.

Трима във фойето. Не петима или седмина. Трима. Това означаваше, че в операцията участваха само агенти от програмата за специален достъп — ветерани с достъп до най-високите нива на сигурност. Трима във фойето означаваше, че мъжът с желязото в ръка е сам. Той е можел да извика останалите мигновено, но не го бе направил. *Иска да си припише заслугите за залавянето* — помисли си Белкнап. — *Иска да бъде напълно ясно, че вече се е погрижил за целта*, когато останалите дойдат.

— Попитах коя е приятелката ти? — озъби се мъжът с оръжието.

Белкнап изсумтя.

— Моята приятелка? За триста долара на час кучката ще бъде не само моя, но и твоя приятелка.

Белкнап забеляза нещо върху лицето на Андреа — знак, че е разбрала.

— Да си го начукаш — изкрещя тя на Белкнап. — И да ми дадеш парите! — Андреа блъсна силно Белкнап по ръката. — Мислиш си, че можеш да се измъкнеш, без да платиш, а задник? — После се обърна към мъжа с пистолета. — Какво, по дяволите, зяпаш, а? Ще ми помогнеш ли, или не? Помогни ми да му вземем портмонето. Ще си разделим парите.

— Нещо си се объркала — отговори ѝ мъжът смутен и притеснен.

Белкнап забеляза, че той се протегна за радиостанцията.

— Не те ли изпраща Бърк? — попита Андреа. — Хайде, размърдай се, мамка ти.

— Ако направиш още едно движение, кучко, ще получиш имплантант от куршуми в циците — изръмжа ѝ мъжът с пистолета. — И двамата по-добре замръзнете на място. Няма да повтарям повече.

Един стрелец. Един пистолет. Белкнап застана пред Андреа, закривайки тялото ѝ от мъжа с пистолета. Ако той имаше заповед да стреля, досега щеше да го е направил. Явно до стрелбата щеше да прибегне в краен случай, само ако мисията се провалеше. Направи голяма крачка към мъжа и бръкна и с двете ръце в джобовете на панталоните си.

— Искаш портмонето ми, а? И за какво ти е?

Забеляза несигурност в очите на мъжа. Най-важното оръжие за агента са ръцете му; никой професионалист не би пречил на ръцете си, както направи Белкнап, като ги пъкна в джобовете си. Ако Белкнап бе доближил до него с ръце, вдигнати на равнището на раменете, жилавият агент веднага щеше да познае хватката: той със сигурност бе обучен да я прилага. Дори с вдигнати нагоре ръце Белкнап щеше да бъде възприет като заплаха. Един противник става по-опасен, когато е на една ръка разстояние от теб.

— Кажи на Бърк, че ако иска клиентите да плащат, първо да се увери, че сладурчета му си вършат работата.

Гласът на Белкнап беше доверителен, сякаш се опитваше да се жалва на другия, като мъж на мъж.

— Не приближавай нито крачка повече, мамка ти!

Командата бе стегната, но несигурността му видимо растеше. Дали наистина това бе мишената?

Белкнап не му обърна внимание.

— Постави се в моето положение — продължи той и се приближи още повече. Беше достатъчно близо, за да подуши цигарите и потта на мъжа. — Защото ще ти съобщя една тайна за твоя шеф, но не искам тази курва да чуе.

С внезапно движение Белкнап наведе тялото си и заби челото си в лицето на мъжа, после изби пистолета от ръката му, преди той да се свлече на пода.

— Андреа, слушай ме — каза ѝ настойчиво. — Има трима агенти във фойето и без съмнение са те забелязали. Със сигурност поне

единият от тях ще се появи тук до петнайсет секунди. Трябва да направиш точно каквото ти кажа.

Той се наведе, прерови джобовете на падналия мъж, докато откри пакет цигари „Кемъл“, полупразен, и запалка.

Андреа дишаше тежко. Тя бе успяла да превъзмогне страха, докато участваше в разигралия се театър. Скоро обаче страхът щеше да се завърне, Белкнап знаеше това.

— Екип сме, нали? — той ѝ подаде цигарите и запалката.

Тя кимна мълчаливо.

Белкнап я гледаше в очите, докато говореше, за да се увери, че тя загарява какво ѝ казва.

— Излизаш по обратния път, все едно си служителка, която отива да изпуши една цигара. Спираш на пет крачки от вратата. Обръщаш се с лице към хотела. Отваряш си чантата. Изваждаш цигара. Палиш я. Тази цигара ще е като кислород за теб. После тръгваш към улицата, все едно че отиваш да си купиш още цигари. Вървиш, без да спираш. На една пряка на юг от хотела има стоянка за таксита. Вземаш такси и отиваш в центъра на Дъръм, мотаеш се по оживени места като търговския район.

— Моля те — прошепна тя. — Ела с мен.

Той поклати глава.

— Не мога да изляза по същия път. Те ме чакат.

— Ами какво ще стане с теб? Този мъж. Той имаше намерение...

Белкнап дочу стъпки откъм коридора, откъм склада.

— Отиваш да изпушиш една цигара — повтори той с тих настойчив глас. — Цигарата е като кислород за теб. Хайде, *тръгвай!*

Тя изпъна раменете си и той видя, че е схванала ситуацията. Андреа мушна цигарите в чантата си и без да каже нито дума повече, тръгна към задния вход. Ако ѝ предложеха роля, той бе сигурен, че тя ще я изиграе. Той ѝ предложи роля. Тя щеше да се справи.

Нямаше обаче същата увереност за себе си.

Натисна копчето на служебния асансьор. Чуваше как в склада някой прехвърля багажа. Бяха изпратили един човек от групата във фойето да претърси етажа.

Натисна още веднъж копчето на асансьора. Само след секунди агентът щеше да се увери, че Белкнап не се крие при багажа, а е някъде в задната част на хотела.

Асансьорната кабина се отвори и Белкнап влезе вътре, натисна напосоки копчето за четвъртия етаж. Вратите се затвориха и асансьорът потегли.

Затвори очи, успокои пулса си, прехвърли наум възможностите. Можеше да са го видели да влиза в асансьора. Тогава останалите щяха да го преследват, като вземат други асансьори или просто като се качат по стълбите. На четвъртия етаж забърза по коридорите, оглеждайки се за количка с хавлиени кърпи и отворена врата. Имаше преднина, но тя са измерваше само в секунди.

Отворена врата. Намери една: тъкмо сменяха чаршафите и разтребваха. Камериерката, движейки се тихо в светлосинята си униформа, го поздрави с испански акцент.

— Добър ден, сър — каза тя, вземайки го за госта. — Тъкмо приключвах — добави тя.

Изведнъж камериерката изпищя и Белкнап разбра, че късметът му го е напуснал. Обърна се и видя двама въоръжени мъже в стаята. Единият от тях избута камериерката от стаята, след което застана на пост пред вратата.

Белкнап се опита да диша нормално и огледа двамата агенти. Не бяха мъжете от фойето; всъщност той досега не ги беше виждал. Единият приличаше доста на филипинец, макар че крайниците му бяха дълги и мускулатурата добре развита като на американец, хранен с царевица. Дете от смесен брак във военна база — помисли си Белкнап. Другият беше по-пълен, с черна кожа и бръсната глава, която лъщеше като абанос. И двамата държаха автомати с къси цеви, приклад от полимер, дълги извити пълнители под ложката. Всеки съдържаше по трийсет патрона с деветмилиметрови куршуми. При автоматична стрелба оръжието вероятно можеше да изстреля и трийсетте патрона само за няколко секунди.

— Залегни на пода — обади се пръв чернокожият. Гласът му бе тих и неестествено спокоен. — Ръцете на тила. Глезените един върху друг. Знаеш упражнението. — Можеше да мине за инструктор по кормуване, който обяснява на човека, когото обучава, да освободи амбрияжа. — Направи го веднага.

Райнхарт винаги го отрезвяваше, когато Белкнап говореше за добър късмет. *Идвало ли ти е някога на ум, че твоят „добър късмет“*

е нещото, с чиято помощ се измъкваш от кашите, в които те е набутал лошият ти късмет?

— Ще повтора инструкциите — само веднъж — каза мъжът. Отново гласът му бе напълно спокоен.

И аз щях да съм спокоен, ако бях насочил мощен автомат срещу човек, чийто пистолет е в джоба му.

— Не е необходимо — каза Белкнап. — Говорейки като колега, трябва да ви кажа, че свършихте страхотна работа досега. Само че, ако аз пишех следоперативния доклад, щях да повдигна въпроса за оръжията. Стените на хотела са тънки, което е всеизвестен факт. Предполагам, че използвате стандартни натовски патрони. Това означава, че един куршум може да пробие половин дузина стени. На тройна стрелба ли държите тия неща? Или на единична?

Двамата мъже се спогледаха.

— Автоматична — отговори чернокожият.

— Вижте, това не е добре. — Това, че мъжът му отговори, можеше да се смята за малък пробив. Те имаха основателна увереност в преимуществото си в огнестрелна сила. Единствената надежда на Белкнап бе да намери начин да използва тази увереност в своя полза. — Не сте помислили за страничните ефекти, нали?

— На земята веднага или ще стрелям.

Чернокожият говореше със самочувствието на човек, който е убил доста хора, за да гледа на убийството като на нещо повече от причинено неудобство. Същевременно гордостта не му позволи да нагласи оръжието си на друг вид стрелба; не можеше да се унижава пред колега.

Спасителен екип от програмата за специален достъп. Белкнап знаеше, че най-добрият му шанс да оцелее е, като се предаде. Но това не означаваше, че ще свърши със съдебен процес или материал във вестниците. Веднъж „спасен“, той сигурно щеше да бъде затворен за неопределен брой години на тайно място в Западна Вирджиния или в селски район в Полша. Белкнап не ценеше толкова много оцеляването си, за да се предаде.

— Първо, ужасно безотговорно е да използвате автоматична стрелба на място, където гъмжи от цивилни — каза Белкнап, възприемайки тона на инструктор. — Когато аз влязох в този бизнес, вие двамата още сте ходили прави под масата, така че послушайте

старото куче. Автоматична стрелба срещу хотелска стена? Следоперативният доклад на практика е ясен от само себе си. Класическа грешка: за такава работа се нуждаете от четка с меки камилски косми, а не от мече за боядисване. — Докато говореше, вървеше към прозореца. — Така че позволете ми да ви помогна. Това тук е прозорец.

Мъжът, който приличаше наполовина на филипинец, се захили:

— Ти забеляза? Във въздуха няма нито един гост на хотела, както виждаш.

— Кой, по дяволите, ви е обучавал? — попита настойчиво Белкнап. — Само не ми казвайте, че съм аз. Щях веднага да позная грозните ви мутри. Нека ви попитам нещо, преди да се озовете в положение да обяснявате на Уил Гарисън защо двама типове с автомати са били принудени да сложат край на спасителната операция и да стрелят срещу невъоръжен човек. — Той изтърси лъжата нарочно заедно с име, което им бе известно. — А това, както всички сме съгласни, не може да се нарече оптимален резултат от мисията. Колко дълго пътува един деветмилиметров куршум през въздуха?

— Да не сме твои ученици, мамка ти — каза саркастично поедрият мъж.

— Високоскоростен куршум, каквито имате, може да измине повече от три километра. На повече от десет хиляди фута височина. Дори да върнете на троен изстрел, трябва да очаквате, че третият куршум ще се движи през по-тънък въздух, следвайки отвора, прокаран от първите два. Сега нека да погледнем по-отблизо естествената траектория докъде ще стигне.

Обърна се с гръб към тях и отвори стъклената врата, която водеше към тесен балкон.

— Хей, Дени — каза отгледаният с царевица азиатец на своя партньор. — Сетих се какво ще напиша в доклада за операцията. Мишената беше ликвидирана, защото бе ужасно *досадна*.

Белкнап не им обърна внимание.

— Както вероятно сте забелязали, се намираме в гъсто застроен и населен район.

Той посочи с ръка към офис сградите от метал и стъкло отвъд близката магистрала, но собственото му внимание бе насочено към

открит басейн под балкона. Висок жив плет от рододендрони закриваше басейна от близката оживена улица.

С подигравателна усмивка чернокожият се сниши и остана приведен на земята, като държеше оръжието насочено към тялото му, но под прав ъгъл.

— Много е лесно да се смени траекторията, какво ще кажеш? Това, което дрънкаш, са пълни глупости.

— Трябваше да погледнеш по-отблизо — продължи Белкнап невъзмутимо. — Трябваше да направиш това, което аз правя в момента.

Той излезе на балкона и премери разстоянието между него и басейна.

— Нещастникът си мисли, че може да ни баламосва — каза вторият въоръжен мъж и се захили противно.

— Опитвам се да ви понауча на това-онова, хлапета — продължи, Белкнап. — Защото, ако стреляш от тази свита поза, Дени, ще ти се иска целта да е малко по-високо.

Сякаш за да демонстрира, Белкнап се обърна с гръб към агентите и стъпи върху железния парапет с височина около метър и трийсет сантиметра, която очевидно бе съобразена с изискванията за безопасност на децата. *Ами безопасността на възрастните, които летят?* Балансирайки несигурно, той скочи напред с прибрани крака и всичка сила.

Чу зад себе си стрелба, сякаш някой пусна резачка за дърво: автоматична стрелба, при която пълнителите се изпразваха с по осемстотин куршума на минута, или малко повече от две секунди за пълнител с трийсет патрона. *Щом чуваш стрелбата, значи не си уцелен.* Дватама агенти не успяха да предвидят действията му и изненадата забави реакцията им със секунда, която обаче се оказа критична за тях.

Белкнап летеше надолу, но в състоянието на свободно падане имаше чувството, че не се движи и че земята лети към него, ставайки все по-голяма и по-голяма и приближавайки все повече и повече. Разполагаше вероятно с три секунди да подготви тялото си и да го изпълне като острие, с което да разреже съпротивлението на водната повърхност. От подобни височини човек не се гмурка с главата надолу. Не може да губи време да се вира надолу: ако изчисленията му бяха

грешни и удареше цимента, каквото и да направеше нямаше значение. Трябваше да приеме, че ще падне там, накъдето се е насочил — в дълбоката част на басейна. За тяло, което пада от височина двадесетина метра, водата не е мека и податлива субстанция: тя е твърда и се съпротивлява и колкото по-широка е площта на въздействие, толкова по-силен ще е ударът на водата. При тренировките той бе научил основното уравнение: факторът форма, умножен по плътността на водата, умножена по квадрата на скоростта. Все едно, че някой те настъпва по голите крака, казваше професионалният гмуркач. Щеше да се движи с шейсет километра в час, когато достигнеше водата. *Проблемът не е в падането* — обясняваше инструкторът. — *Проблемът е в спирането.*

Белкнап не можеше да промени скоростта той не можеше да промени факта, че водата е над осемстотин пъти по-плътна от въздуха. Единствено можеше да намали фактора форма — да изпълне краката си плътно един до друг и да вдигне ръцете си над главата също изпълнати с допрени длани. Хвърли едно око на автомобилите върху близката магистрала и макар че те трябваше да се движат с най-малко шейсет километра в час, му се стори, че едва пъплят. Миг преди да докосне водата, Белкнап пое дълбоко въздух, напълни дробовете си и се подготви за онова, за което можеше да се окаже неподготвен.

Целият се разтресе от удара, който премина на вълни по цялото му тяло, по гръбначния стълб, всяка става и сухожилие.

Мислеше си, че никога няма да се наложи, но ето, парадоксално, случи се по-рано, отколкото очакваше. Направи всичко възможно, но въпреки това се чувстваше изцяло неподготвен. След разтърсващия ефект от удара започна да изпитва и други усещания като чувство на студ и начина, по който водата, след като нанесе първия си удар, сякаш за да се поправи, сега го поде като възглавница, омекотявайки пътя му до дъното. Студът се превърна в топлина, неприятна топлина, след което чувството за температура бе заменено от съзнанието, че не може да диша. В главата му прокънтя предупреждение: *Не вдишвай!* Усети под краката си твърд под — дъното на басейна. Продължи да потъва още малко, свивайки колене, а после се издигна рязко нагоре към повърхността на четири и половина метра над него. Едва след като размаха ръка свободно пред лицето си, уверявайки се, че вече не е под водата, си позволи да поеме глътка въздух. *Нямаш време!* Той се

повдигна върху страничния парапет на басейна. Не си направи труда да погледне към прозореца, от който скочи. Агентите бяха екипирани за близка стрелба. Никой от тях не беше снайперист и не разполагаха с оръжие с оптично устройство, а в района около басейна имаше много хора, за да стрелят с автомат.

С огромни усилия се изправи на крака. Чувстваше цялата долна част на тялото си като гигантска рана. Мускулите му се бяха отпуснали и малко след като се изправи, отново се плъсна на земята. *Не!* Нямахше да се предаде! Адреналин нахлу във вътрешностите му, стягайки всяко мускулно влакно, сякаш някой навиваше струните на цигулка. Побягна, въпреки че преди това не бе сигурен дали може да ходи, и откри пролука в живия плет от рододендрони. Мокрите му дрехи добавяха поне още пет килограма към теглото му и както установи, че е оглушал, но чак след като стъпи на платното, по което профуча, според него, безшумна кола. Водата от басейна явно бе напълнила ушните му канали. Краката му бяха като възглавнички за игли; не чувстваше асфалта под ходилата си: на мястото на осезаемостта, на чувството за допир имаше само остра болка, която малко по-късно бе заменена от парене.

Но важното бе, че не го заловиха. Не още. Не беше „спасен“. Противниците му се провалиха — засега.

Белкнап се стрелна през оживената магистрала, поставяйки на изпитание границите на две- или трисекундните интервали между автомобилите — ако се спънеш, забавеше или избързаше само с една секунда, щеше да срещне бронята на някой връхлитащ автомобил.

След като прекоси магистралата, стигна до редица от малки къщи с отделни гаражи; повечето бяха тъмни и очакваха собствениците си да се върнат от работа. Белкнап се вмъкна в един гараж през незаклучената врата и се скри зад купчина автомобилни гуми. След като очите му привикнаха с тъмното, разпозна по силуетите няколко градински инструмента, задвижвани с бензин — листочистачка, машина за плевели, култиватор със зъбци, закрепени със старинни болтове. Свидетелство за непостоянен ентузиазъм. Играчките без съмнение бяха купени с голям мерак, използвани неколкократно и зарязани да събират прахоляк. Вдиша познатия мирис на гниеща автомобилна гума, на машинно масло и се опита да се намести удобно. Щеше да остане тук, докато му изсъхнат дрехите.

Имаше толкова много места, където можеше да бъде, а това принуждаваше спасителния екип да остане на място, особено след стрелбата, за да не привлече нежелано внимание. Екипът щеше да се разпръсне, когато бъде забелязан. Белкнап просто трябваше да остане неподвижен в следващите шест часа с единствен компаньон болката, която го връхлиташе като непоносим зъбобол на цялото тяло. И все пак нямаше нищо счупено, нито скъсано. Времето щеше да изцери раните и след като Белкнап си припомнеше какво се е случило, знаеше, че физическата агония щеше да бъде заменена от едно нещо, което бе неин достоен заместник: гнева.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЛОС АНДЖЕЛЕС

— Съжалявам, сър — каза едрият, облечен в черно мъж, който стоеше изправен до опънатите кадифени възета пред ултраманиашкия нощен клуб на булевард „Сънсет“ близо до улица „Ларабий“. Той изпълняваше едновременно функциите на портиер и охрана. — Тази вечер има частно парти.

Салонът „Кобра“ беше най-скъпият клуб в Лос Анджелис, а неговата работа бе да гарантира, че ще остане такъв. Клиентелата се състоеше главно от знаменитости и богаташи. Присъствието на леки жени и безделници щеше да направи обстановката неприятна за редовните посетители. Якият портиер прекара по-голямата част от вечерта, повтаряйки с твърда учтивост стандартното обяснение: частно събиране, само с покани. Единствено хората, които спечелваха одобрението му, бяха допускани; те минаваха покрай тълпите от отхвърлени молители и наистина бяха голямо изключение.

— Съжалявам, госпожице — каза мъжът. — Частно събиране. Не се допускат непоканени.

— Но аз имам среща с приятел — молеше се младата жена да влезе, сякаш този номер не се изпробваше десетки пъти всяка вечер.

Дискретно поклащане на глава.

— Съжалявам, сър.

Изрусена жена с къса пола и износено сако „Джими Чуз“ бръкна в черна чанта, опитвайки се да влезе с бакшиш.

— Благодаря, госпожо — изпревари я портиерът. Беше си направила очевидно прическата сама; в скъп салон щяха да ѝ придадат по-естествен вид. — Моля, отместете се.

Мъжът, който наричаше себе си господин Джоунс, наблюдаваше оживлението пред входа на клуб „Кобра“ от около половин час от затъмненото стъкло на автомобила си, паркиран на отсрещната страна на улицата малко по-надолу. Господин Смит, неговият спътник, вече бе подготвил почвата за него. Погледна си часовника. Беше облечен в

панталони от черно тънко рипсено кадифе, памучен рипсен пуловер на Хелмут Ланг, копринено яке с цип и черни маратонки. Облеклото — типично за небрежно, но скъпо облечения представител на Хайлайфа в Ел Ей — нямаше да свърши само по себе си работа, но и нямаше да му попречи. Колата спря точно пред входа на „Кобра“. Той слезе от нея, сложи скочила „Оуклис“ и се отправи към вратата с небрежна походка.

Зорките очи на портиера не пропуснаха нищо, но отзвукът все още не беше благоприятен. Изведнъж блондинката се втурна към господин Джоунс.

— Мили Боже, вие сте Тревър Ейвъри! — извика тя. — Трябва да се обадя на моите приятелки. Ние много ви обичаме. — Тя започна да дърпа мъжа в дрехи на Хелмут Ланг, потупвайки го по ръцете с огромно вълнение. — Останете тук за секунда! Моля ви, о, моля ви!

— Госпожо — каза с предупредителен глас портиерът.

— Не гледате ли „Венециански плаж“? — попита тя портиера, имайки предвид телевизионното шоу, популярно сред тинейджърите.

— Не. Не го гледам.

— Моля ви, бихте ли ни снимали заедно с камерата на мобилния ми телефон? Това ще е толкова страхотно.

— Мразя подобни неща — каза господин Джоунс, обръщайки се към портиера.

— Влизайте бързо, сър — каза едрият мъж, откачи въжето от месинговата подпора и се усмихна на новия гост. — Вие, госпожо — погледът му можеше да смрази и парче месо, — трябва да се отместите. Веднага. Както ви казах, това е частно парти.

Блондинката се оттегли начумерено, отвори чантата си, за да пипне стодоларовата банкнота, която ѝ пъкна господин Смит.

Господин Джоунс беше вътре. След като очите му свикнаха с приглушеното осветление, забеляза продуцента от Ел Ей Ели Литъл в едно от сепаретата. Бялата му коса блестеше под светлините на кървавочервените аплици. С него бяха млад кинорежисьор, току-що спечелил наградата „Съндранс“, мениджър на студио от старата школа, голям музикален магнат и актриса със собствен сериал по НВО. Слуховете, които свързваха продуцента с организираната престъпност, само го правеха по-привлекателен за хората от Холивуд, които си падаха по всичко, което намирисваше на нещо тайно.

Господин Джоунс изглеждаше весел, докато прекосяваше малкия салон, за да си осигури по-добра видимост към мишената. Продуцентът, който обикновено се охраняваше от цял кордон телохранители, изглеждаше спокоен и уверен като риба в собствен аквариум.

Той нямаше представа, че току-що там влезе акула.

ДОЛЕН МАНХАТЪН, НЮ ЙОРК

Андреа Банкрофт седеше в закусвалнята и пиеше третото си кафе, което си наля с неохота от кана „Пирекс“. Не откъсваше очи от тротоара. Като се изключеха надписът с името на закусвалнята „Грийнгроув“ и пластмасовата ламинирана табелка с менюто в единия край на входа, видимостта иначе беше добра. Не беше място, което тя би избрала за уединение, но Белкнап си имаше собствени разбирания.

Беше уплашена и нямаше начин да го прикрие. Попадна в друг свят. Свят на измами и клопки, свят, в който е нормално да извадиш оръжие и да стреляш. Свят, където животът бе евтин, а истините — скъпи. Тя забеляза, че е стиснала чашата с кафето толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ са побелели. *Стегни се* — заповяда си тя. — *Стегни се*. Беше светът на Белкнап и той знаеше как да се оправя с него. Но не беше нейният свят.

Наистина ли?

Съмнения и страх я връхлетяха, както вълните в океана се разбиват във вълнолом. Можеше ли да се довери на Белкнап? Можеше ли да си позволи да не му вярва? Спомни си как той застана между нея и мъжа с пистолета, спасявайки живота ѝ с действията и думите си. И все пак той бе преследван — и защо? Отговорите му бяха влудяващо смътни, но се свеждаха до твърдението, че са го натопили. Такава версия поддържаха обикновено всички заподозрени. Нямаше основания да му вярва. Но по някаква причина му вярваше.

Ами Пол Банкрофт? Възможно ли бе фондацията наистина да е замесена с отвличането, от което Белкнап бе обсебен? Пол я увери, че групата „Тета“ има една-единствена цел — да прави добро. И по някаква причина тя вярваше и на него.

— Изненадан съм, че дойде — дочу гласа на Белкнап.

Обърна се и видя, че той се е примъкнал на пейката до нея.

— След като си прекарахме толкова забавно заедно? — Думите ѝ бяха саркастични, но не и мислите ѝ.

— Нещо такова. — Той сви рамене. — Откога дремеш над това кафе?

— Дремя? Не бих казала. — Тя отпи още една глътка. — Не те забелязах да влизаш.

Белкнап показа с глава към служебния вход в задната част на закусвалнята.

— Надявам се и никой друг да не е забелязал.

Тонът му бе невъзмутим, почти самодоволен и все пак Андреа можеше да се закълне, че той беше превъзбуден; очите му шареха по другите маси и пейки, оглеждаха тротоара отвън. *Бог вижда падналото малко врабче.* Думите на старата църковна песен се появиха в главата ѝ. Беше убедена, че и Белкнап би забелязал малкото врабче да пада.

— Какво стана в хотела — извинявай, но дори не смея да си помисля за това.

Искаше ѝ се да добави: *Благодаря на Бога, че си добре, но се въздържа.* Не знаеше защо.

— Резервациите в хотела бяха на едно от кодовите ми имена, използвани на терена — каза Белкнап със своя нисък и дрезгав глас. Беше облечен в маслинозелено поло от трикотажна материя, под която се очертаваха яките мускули. — Легенда за терена. Предпазва те от враговете ти от външния свят. Но не те предпазва от враговете ти вътре в службата. Това беше официална акция на „Консулски операции“.

Андреа отпи още една глътка от безвкусната течност.

— Онзи тип в задната част на хотела. Помислих си, че наистина ще ме застреля. Хора като този... — Тя поклати глава.

— Агент от програма за специален достъп. П. С. Д. е много над обикновените класификации за сигурност. П. С. Д. означава, че не излиза информация извън непосредствените играчи. При някои операции П. С. Д. се случва само петима или шестима души в цялата държава да знаят за нея.

— Те включват и президента, нали?

— Понякога да, понякога не.

— Значи това са гадовете, които се чувстват щастливи, като стрелят, когато те преследват. Мисля, че започвам да изпитвам известно съчувствие към теб.

Белкнап поклати глава.

— Може би не трябва. Видя няколко гадове от П. С. Д. в действие и се ужаси.

— Напълно си прав — каза тя.

— Истината е, че аз съм един от тях. Точно в момента не.

— Но...

— Най-добре е да знаеш кой съм. Вършил съм същото, което те вършат. Можех да бъда на мястото на всеки от тях.

— Което повдига логичен въпрос. След като твоите собствени колеги не ти вярват, защо, по дяволите, аз трябва да ти вярвам?

— Не съм казвал никога, че не ми вярват. — Тъмносивите му очи гледаха почти невинно. — Задачата им беше да ме хванат и да ме бутнат в килия. Това не означава, че са решили, че не могат да ми вярват. Защото много добре знаят, че заслужавам *пълно* доверие. Те не са хората, които вземат решенията. Те са хората, които изпълняват решенията. Не изпитвам никакви лоши чувства към тях. Както казах, бил съм като тях. Единствената разлика е, че вероятно щях да проследя мишената сам. Вероятно сам щях и да я заловя. И съм го правил...

— Проследяване?

— Това е работата ми, Андреа. Издирвам хора. Обикновено хора, които не желаят да бъдат откривани.

— Бива ли те?

— Мисля, че съм най-добрият — отговори той.

Нямаше и грам хвалба в начина, по който го каза. По същия начин можеше да съобщи какъв е ръстът му или датата на раждане.

— Твоите колеги споделят ли тази оценка?

Той кимна.

— Наричат ме Хрътката. Както казах, това ми е работата.

Аромат на евтин парфюм от бакалия възвести идването на сервитьорката. Имаше тъмноредвена коса, беше стройна с изключение на щръкналите гърди, тежки като дини; блузата беше разкопчана до третото копче.

— Какво ще поръчаш? — попита го тя.

— Бени отзад ли е?

— Да.

— Помоли го да приготви онова нещо с френско хлебче, пълнено с маскарпоне — каза Белкнап.

— О, това е чудесно — извика с писклив глас сервитьорката. — Опитвала съм го. Ще му кажа, добре.

— Ще вземем две — каза ѝ Белкнап, намигвайки.

После ѝ заговори почти шепнешком. Андреа не чу почти нищо с изключение на нещо за някакъв тип, от когото се опитвал да избяга, и за това, как тя щяла да му направи голяма услуга.

— Ще хвърлям по едно око — отговори тя с тих глас и намигна.

Езикът ѝ беше коралово розов в ъгълчетата на устата ѝ, като захарна роза върху торта.

— Имаш талант за сприятеляване — каза Андреа, изненадана, че гласът ѝ прозвуча леко обидено. Възможно ли бе да ревнува?

— Не разполагаме с много време — заяви Белкнап.

Очите му сякаш зяпаха сервитьорката, но когато се обърна към нея, погледът му бе сериозен. По някаква причина Андреа се почувства разочарована. Тихичко му разказа какво ѝ се случи предния ден. Мускулестият агент слушаше безизразно. Само когато му каза за телефонното обаждане до Дубай, повдигна едната си вежда.

— И така, какво е твоето обяснение? — попита Андреа. — Как ще ме убедиш, че не си измислят?

— Пренасочване чрез централната телефонна линия. Ако имат достъп до компютрите на централата, ще отнеме само трийсет секунди. Колко време мина, след като им даде телефонния номер и позвъняването?

— По-дълго от това — отговори Андреа. — Боже, не знам какво да мисля. Но това не означава, че имам повече основание да вярвам на твоя разказ.

— Самата истина е.

— Ти казваш така. — Тя наведе очи и се загледа в чашата с кафе, все едно, че вътре имаше някакви тайни. — И онова, което той разказа за майка ми, е напълно възможно. По-достоверно от останалите възможности от гледна точка на разума. Онова, което не ми дава мира, е, че ако той е прав, значи аз водя битка с измислени противници, плод на моето въображение. Дори не знам какво правя тук с теб.

Белкнап кимна.

— Не би трябвало да си тук. От гледна точка на разума.

— Значи си съгласен.

— Получила си задоволителни, солидни, хитро скроени обяснения. Защо не ги приемеш едно към едно? Повярвай на всичко, което ти казват, и живеј дълго и щастливо. Купи си онзи апартамент в Трайбека, за който ми каза. Сега би трябвало да разговаряш с дизайнер по интериора и да обсъждате мостри и проекти за обзавеждане, вместо да разговаряш с мен. — Той се наведе напред. — Защо смяташ, че си тук?

Андреа усети, че се изчервява. Устата ѝ пресъхна.

— Защото — настоя Белкнап — не му вярваш.

Тя отпи от чашата със студена вода, след което я изгълта на един дъх. Чашата беше празна, когато я остави на масата.

— Ние с теб имаме нещо общо. Второ чувство за нещата, които изглеждат привидни. Дали са ти разумно, логично обяснение. Но то някак не ти звучи убедително. Не си сигурна какво не е наред. Само си сигурна, че нещо не е наред.

— Моля те, не се прави, че ме познаваш.

— Само казвам. Много верни неща изглеждат неразумни. Знаеш това. Някой се опитва да ти пробута логично обяснение за онова, което се върти в главата ти. А фактът е, че на някакво интуитивно ниво ти все още не си убедена. Защото в противен случай нямаше да си тук и да пиеш най-гадното кафе в Долен Манхатън.

— Може би — отвърна тя несигурно. — А може би чувствам благодарност към теб.

— Ти си знаеш. Ако зависеше от мен, нямаше да има нужда да те спасявам преди всичко.

Андреа се загледа в лицето на Белкнап, опита се да си представи как щеше да го възприеме, ако се срещаха за първи път. Щеше да види един много хубав мъж, едър и, да, смуцаващ. Неговите яки мускули не бяха от типа, който се постига във фитнес залите; те бяха хармонични, бяха мускули за работа, не за показ. Имаше и още нещо у него: волевият контрол на човек, който може, ако реши, да излезе от контрол. Силен? Да, в известен смисъл. Но повече от това. Имаше сила в самия му характер.

— Как става така, че всеки път, когато се опитам да кажа нещо хубаво за теб, ти ме възпираш? — попита тя след малко.

— Има едно езеро с дълбоки и тъмни води. А твоята лодка е съвсем мъничка. Уверили са те, че в езерото има само красиви малки рибки. Но на някакво ниво ти не вярваш в това. Ти смяташ, че има нещо голямо и страшно под водата.

— Езеро — каза замислено Андреа. — Като Инвър Брас. Как мислиш? Дали Пол Банкрофт не е възродил Инвър Брас? Дали той не е Генезис?

— Ти какво мислиш?

— Чудя се.

— Виж, трябва да приемеш, че всичко, което ти говори, е лъжа.

— Но не го приемам — каза Андреа. — Би било прекалено очебийно, в известен смисъл, а Пол Банкрофт не е открит човек. Мисля, че много от нещата, които ми е казал, са истински. Истински може би по начин, който ние не сме напълно в състояние да разберем.

— Говориш за човек от плът и кръв, а не за някакъв гръцки бог, нали? — прекъсна я Белкнап.

— Ти не го познаваш.

— Не бъди толкова сигурна. Прекарал съм двацет и пет години в издирване на всякакви задници. И ако се замисля, те доста си приличат.

Андреа поклати глава.

— Той не прилича на никого, когото познавам. Трябва да започнеш от там.

— Спести ми го. Обзалагам се, че понякога си обува двата крачола на панталоните на единия крак.

— О, той е много фин човек, Тод — каза тя с необясним прилив на неприязън. Андреа усети, че се изчервява; тя осъзна, че за първи път се обърна към него на малко име. Чудеше се дали и той забеляза. — Пол Банкрофт е най-интелигентният мъж, когото някой от двамата ни някога ще срещне. В Института за съвременни проучвания той е общувал със световни исторически фигури като Курт Гьодел, Роберт Опенхаймер, Фрийдман Дайсън и Алберт Айнщайн, за Бога. И те са го приемали като равен. — Тя замълча, но само за да си поеме дъх. — Може би за тебе е утеха да принизяваш останалите мъже до твоето равнище, но не знаеш колко нелепо звучи, когато става дума за Пол Банкрофт.

Изненада се колко разпалено говореше. Може би все още се надяваше, че Банкрофт ще бъде реабилитиран в нейните очи — че опасенията и подозренията й ще се окажат незаслужени. Но ако не бяха и Белкнап допуснеше грешката да подцени Пол Банкрофт, беше загубен.

— Успокой се, по дяволите — каза Белкнап. — На чия страна си в крайна сметка? Говориш така, сякаш Големият мозък те е омаял. Явно знае кои копчета да натисне.

— Дявол да те вземе — тросна се Андреа. — Вдяна ли нещо от това, което ти казах за групата „Тета“?

— Разбрах всичко и тръпки ме побиха. Това утешително ли е за теб?

— Доколкото подсказва, че поне малко си в час с реалността.

— Описваш ми някакъв голям ум с повече пари от Скрудж Макдък и някакъв смахнат план за добруването на човечеството — мрачно продължи Белкнап. — Хора от този род обикновено нанасят повече вреда от хората, които са набедени, че вършат злини.

Замислена, Андреа кимна бавно. Притесняваше я утопизмът на д-р Банкрофт. Онова, което Белкнап каза по своя груб начин, не бе далеч от истината. Великата теория, голямата идея: те се бяха превърнали в мотивираща сила на историята. В името на една утопия на книга хиляди перуанци бяха изклани от групировката „Сендеро Луминосо“; милиони измряха в Камбоджа. Идеализмът убиваше точно толкова, колкото и омразата.

— Не съм сигурна какво не би направил, ако смята, че целта го оправдава — каза тя.

— Именно — съгласи се Белкнап. — Според мен той е прекрачил границата, вероятно от дълго време. Той върши измами, пълни урните за гласуване, определя съдбините на човечеството. И точно както каза, ще направи всичко, абсолютно всичко, ако неговите теории му казват, че има основание.

— Но аз все още не смятам, че той е Генезис.

— Нямах основание да говориш така.

— Смяташ, че греша?

— Не — отвърна той, а очите му оглеждаха улицата навън. — Мисля, че си права. Аз също смятам, че той е част от картината по някакъв начин. Има някаква връзка тук — приятел или враг,

съучастник или нещо напълно различно. Но връзката. Вероятно сложна мрежа от връзки. И по един или друг начин Джаред Райнхарт е оплетен в тази мрежа. Може би и твоята майка.

Андреа потрепери.

— Но ако моят братовчед не е Генезис, кой тогава?

Очите на Белкнап отново обходиха околността.

— Когато бях във Вашингтон, една приятелка ми каза някои неща за Генезис — заговори той бавно. — Те мислят, че може би Генезис е естонец. Магнат, от типа гангстери, които станаха милиардери по време на приватизацията на държавната собственост. Нещо повече, той е сложил ръка на лъвския пай от съветския оръжеен арсенал. Говорим за оръжеен търговец от голяма величина.

— Оръжеен търговец?

Прозвуча й нелепо. Тя се обезпокои, че Белкнап отново принизява противника до своето равнище.

— Говорим за личност, която има пипала по целия свят. Човек с наистина глобален обхват и глобални амбиции. Това е бизнес, който прекрочва националните граници лесно като птиците в небето и рибата в морето. Кой би могъл да е с по-добри позиции? Това е нашият Генезис.

— Ами групата „Тета“? Може би трябва да попиташ твоята приятелка за това, как групата „Тета“ се вписва във всичко това.

Белкнап реагира така, сякаш му зашлеви плесница.

— Не мога. — Дишайки тежко, той обясни: — Убиха я пред очите ми.

— О, мили Боже — каза тя нежно. — Съжалявам.

— Един ден някой друг ще съжалява — закани се Белкнап с леден глас.

— Генезис.

— Може би групата „Тета“ се опитва да го измести. Може би те искат да се обединят. Кой, по дяволите, знае? По един или друг начин аз ще открия копелето. Защото той знае къде е Джаред Райнхарт. Рано или късно, ще пипна това чудовище за врата, ще го притисна и ако не ми хареса онова, което ми каже, ще му извия шията като на пиле.

Беше стиснал едрите си ръце пред себе си със сплетени пръсти.

— Динозавър велосираптор може би?

— Няма значение. Всяко гръбначно животно има врат.

— Естония е много далече — каза тя.

— Генезис е пуснал пипала по целия свят. Като фондацията „Банкрофт“. Това ги прави естествени съюзници. Или врагове.

— Мислиш ли, че Генезис има съмишленици вътре във фондацията?

— Възможно е. Ще знам по-добре, след като се върна от Естония.

— Ще ми се обадиш, нали?

— Честна дума — каза той. — Междувременно стой далеч от всякакви агенти. Ние не сме нищо друго освен истинска беля.

— Забелязах. Но аз също ще се поразроя. Виж, говорих с приятел, който работи в данъчното управление в Ню Йорк.

— Някой връзка сигурно?

— Фондацията е регистрирана в Ню Йорк, така сметнах, че подават данъчните си документи в това управление.

Белкнап огледа отново за нещо необичайно. Дали не забележа нещо?

— И? — подкани я той.

— Не попаднах на злато или нещо такова. Но той ми каза, че се съхраняват документи сигурно от десетилетия.

— Съхраняват се къде?

— Всичко е събрано в хранилище в Розендейл, Ню Йорк — отговори Андреа.

— Е, и какво? Фалшиви документи се попълват непрекъснато.

— Няма две мнения. Но е различно, когато си имаш работа с частни данъчни декларации, които се проверяват под лупа. Това трябва да са автентични документи и поне донякъде верни. Едва ли съдържат цялата истина, но може би ще се намерят достатъчно солидни данни като за начало.

Сервитьорката донесе две чинии. Специалният френски пълнен хляб, който той поръча.

— Извинявайте, че се забавихме — каза тя. — Но Бени отиде отсреща да купи сирене маскарпоне. Не искаше да те разочарова.

— Бени никога не ме е разочаровал — каза Белкнап.

— Тя си мисли, че си ченге, нали? — попита Андреа, след като сервитьорката се отдалечи.

— Тя си мисли, че съм някакво ченге, но не е сигурна какво. Федерален инспектор може би. Държа ги в неведение. Тук харесват ченгетата.

— Защото нямат какво да крият.

— Или защото имат.

— И така, Дог ще ми помогне да се добера до това място в Розендейл.

— А, имаш предвид документите.

— Някъде в миналото на тази фондация трябва да има някаква пукнатина. Нещо изобличително. Ключ. Слабост, която може да бъде използвана. Нещо. Винаги има по нещо.

— Да, в книгите и във филмите. В истинския живот често няма нищо. Не ми е приятно точно аз да ти го казвам. Но историите са едно нещо, а животът — съвсем друго.

Андреа поклати тава.

— Мисля, че ние живеем чрез истории. Организираме живота си около истории. Питаш ме коя съм, ще ти разкажа една история. Но историите се променят. Аз имах своя история за моята майка. Когато тази история започна да се разпада, и аз започнах да се разпадам. Ти имаш история за Джаред Райнхарт, за всичко, което е направил за теб, и тази история те задължава да го спасиш дори с цената на твоя живот. Не съществува нищо друго извън този разказ.

— Замисляла ли си се някога, че си прекарала твърде много време в класната стая? — Белкнап я погледна развеселен. — Дължа живота си на Джаред Райнхарт. И това е. Не се опитвай да усложняваш нещата. — Погледна я строго. — Опитай френското хлебче.

— Защо? Аз не съм го поръчвала. Това е толкова типично мъжко поведение. Да наложиш господство чрез храната. — Тя примигна. — Исусе, превръщам се в злобна колежанка.

Изведнъж той настръхна.

— Време е да тръгваме.

— И кой го казва? — попита Андреа, но после забеляза изражението на лицето му и се смрази.

— Някакъв тип от „Федекс“ отсреща през улицата. — Белкнап говореше през стиснати зъби. — Прави доставка.

— Е, и?

— Неподходящо време. От „Федекс“ не правят доставки в четири часа. — Той остави пари на масата. — Върви след мен.

Белкнап намигна на сервитьорката, после мина през двукрилата врата, която се отваряше в двете посоки, покрай кухнята и излезе в задния двор — малка павирана площадка, където купища бутилки очакваха да бъдат прибрани за рециклиране. Малко по-нататък имаше тясна алея. Минаха покрай контейнер за боклук и излязоха на улицата. Белкнап се огледа. После, видимо успокоен, се наведе и отключи вратата на тъмнозелен мъркюри.

— Влизай — каза той.

Няколко мига по-късно те вече бяха свили зад ъгъла и след още няколко мига се смесиха с трафика на Западната улица.

— Колата ти беше паркирана върху пожарен кран — проговори най-после Андреа.

— Знам.

— Откъде си бил сигурен, че нямаше да я вдигнат или да те глобят?

— Не забеляза ли лепенката върху таблото? Някой, който работи в градската управа, явно е забелязал. Означава полицейска кола. Просто не я пипаш.

— Това е полицейска кола?

— Не, и лепенката не е истинска, но върши работа. — Погледна я. — Държиш ли се?

— Добре съм. Престани да ме питаш.

— Уау. Защо не оставиш за някой друг път приказките от сорта: „Аз съм жена, чуй ме как викам?“ Разбрах. Ти си силна. Ти си непобедима. Ти си жена.

— Добре, уплашена съм до смърт. Откъде, по дяволите, твоите приятелчета са...

— Не моите приятелчета. Не мисля. Твоите приятелчета.

— Какво?

— Не носеха белезите на ловци от „Консулски операции“. Моите хора щяха да използват ван на пощенската служба на САЩ и щеше да има поне два.

— Какво искаш да кажеш?

— Предполагам, че след посещението ти на „Водна костенурка“ 1 твоите колеги са решили да те държат под око. Невинно наблюдение.

За всеки случай.

— Много внимавах — възрази тя. — Оглеждах се. Не знам как са успели да ме проследят.

— Те са професионалисти. Ти не си.

Андреа се изчерви.

— Съжалявам.

— Не съжалявай. Просто живей и се учи. Или още поточно, учи се и живей. Искаш да стигнеш до Розендейл, нали?

— Мислех да се настаня за нощта в хотел наблизо.

— Ще те откарам.

— На два часа път е — предупреди тя.

Той сви рамене.

— В колата има радио.

Те обаче така и не го пуснаха, докато се движеха на север по бързата магистрала „Мейджър Дийгън“ и после по междуцатското шосе 87. Колата беше максимално незабележима като модел; никой не ги следеше, увери я той, и никой не можеше да предвиди действията им, самоуспокояваше се тя.

— Можеха да ни убият вчера — каза тя, докато той нагласяваше огледалото за обратно виждане поне за десети път. — Тъпо е, но не мога да го избия от главата си. Можехме да умрем.

— Не говори така — отвърна той мрачно.

Андреа се загледа в него, опитвайки се отново да го разгадае. Той беше изтъкан целият от мускули и ярост, лицето му излъчваше отсенки на отчужденост и гняв, дебели пръсти, удебелени нокти — ръце, преживели доста наказания и без съмнение раздали немалко наказания. Изглеждаше безнадеждно груб и неподправен и все пак... Имаше острота на възприятията, острота, която ѝ се бе изплъзнала досега. Беше недодялан, рязък и въпреки това лукав. Как го наричаха? Хрътката, така ли беше? Тя можеше да го забележи. Той притежаваше някаква животинска свирепост.

— И така, когато се случи нещо подобно — неравна битка, пропуск, зловещият жътвар размахва своя сърп — какво си мислиш: „Да, харесва ми как изживях живота си.“ Или си мислиш нещо друго?

Белкнап се обърна към нея.

— Не мисля.

— Не мислиш?

— Точно така. Това е най-голямата тайна на агента за успеха. Не прекалявай с мисленето.

Андреа замълча. Тя открадна още един поглед, забеляза как тъканта на полото му очертаваше бицепсите в горната част на ръцете му, как ръката, която леко стискаше волана, изглеждаше едновременно отпусната и мощна. Зачуди се какво ли можеше да направи с Brent Farli. Мускулестият агент можеше да смачка носа на Brent, а после да го превърне в желе, ако удареше с всички сила. Тя се усмихна при тази мисия.

— Какво? — попита той.

— Нищо — отговори тя прекалено бързо.

Какво ли си мислеше за нея? Че е някаква разглезена мадама от Кънектикът? Надраснала себе си студентка, която току-що е излязла от университета?

— Знаеш ли — каза тя няколко минути по-късно. — Аз не съм истинска Банкрофт.

— Вече ми обясни.

— Моята майка — тя искаше да ме предпази от всичко това. Била е нещастна и не го искаше и за мен. Но има нещо в това да бъдеш Банкрофт, което тя ценеше. Това е нещото, което така и не узнах. Тази фондация е означавала нещо за нея. Така ми се иска да бяхме поговорили за това.

Белкнап кимна, но не каза нищо. Тя мислеше на глас и се съмняваше, че той въобще слуша, а и не даваше вид, че го интересува. При всички случаи беше по-добре, вместо да говори на себе си.

— Пол каза, че я обичал. „В определен смисъл“, както се изрази. Но аз мисля, че той наистина е бил влюбен. Тя беше красива, не от типа порцеланова кукла. Беше енергичен човек. Непукистка. Забавна. С висок дух. И неспокойна.

— Пиенето.

— Но аз наистина мислех, че се е отказала. Започна да пие заради Рейнолдс. Но година след като се разведоха, тя си даде дума. И аз така и не я видях повече да пие. Но има толкова много неща, които не знам за нея. Така ми се иска да можех да я попитам.

Усети, че очите ѝ се навлажняват. Опита се да го прикрие с мигане.

Той я изгледа с каменно изражение.

— Понякога въпросите са по-важни от отговорите.

— Я ми кажи, нещо. Ти някога плашил ли си се?

Отново каменно изражение.

— Питам сериозно.

— Всички животни познават страха — каза Белкнап. — Да вземем мишка, катерица, прасе или лисица. Дали мислят? Съмнявам се. Имат ли чувство за себе си? Предполагам, че не. Смят ли се? Съмнявам се. Могат ли да се радват? Кой може да каже? Но едно е сигурно. Знаем, че изпитват страх.

— Да.

— Страхът е като болка. Болката е полезна, ако ти сигнализира, че си се допряла до гореща печка или си хванала остър предмет. От друга страна, ако е хронично състояние, подхранвано от само себе си, не допринася никаква полза. Само подкопава способността ти да функционираш. Страхът може да ти спаси живота. Страхът може също така да ти съсипе живота.

Андреа кимна бавно.

— Трябва да е при следващата отбивка — каза тя след малко.

Пет километра по-нататък те приближиха до мотела „Клиър Крийк“, където тя бе направила резервации за вечерта. Изведнъж Андреа изпита ужас, примигна и после разбра защо. На паркинга, облегнат на една кола, стоеше едрият мъж от фондацията „Банкрофт“, който не пожела да си каже името.

Мили Боже, не! Сърцето ѝ заби силно, страх и гняв се надигаха у нея. Искаха да я сплашат, осъзна тя, а мисълта за това предизвика възмущението ѝ.

— Продължавай да караш — каза тя с безизразен глас.

Беше уплашена, но и непоколебима. Нямахте да позволи да я плашат. Майка ѝ заслужаваше повече. Тя заслужаваше повече, по дяволите.

Той се подчини без колебание. Едва след като се върнаха на междущатския път, я погледна въпросително.

— Мисля, че видях някого, когото познах.

— Само не ми казвай, че си направила резервации с истинското си име — каза Белкнап.

— Не, не — използвах моминското име на майка ми.

В момента, в който изрече думите, на Андреа ѝ призля.

— И сигурно си им дала номера на кредитната си карта.

— О, Боже! Дори не ми мина през ума.

— Исусе, жено — каза Белкнап. — Какви са тия работи? Няма ли да използваш най-последно разума си?

Андреа започна да масажира слепоочията си с показалците.

— Пътувам в кола с човек, който може да се окаже опасен враг на държавата, някой от правителството на САЩ се опитва да го залови. И къде по-точно намиращ здрав разум в това?

— Не говори. — Гласът на Белкнап беше като тътен на контрабас.

— Да наруша патриархалния декрет за тишина? Никога.

— Искаш ли да спра и да проведем сеанс за повишаване на съзнанието? Бъди мой гост. Съжалявам, че ти е скучно с мен. Сигурен съм, че Симон дьо Бовоар ще ти допадне повече, но не е свободна, както изглежда.

— Симон дьо Бовоар?

— Тя е...

— Знам коя е. Учудена съм, че ти знаеш.

— Ами, когато не препрочитам наръчника за пистолети „Зиг Зауер“... — Той сви обемните си рамене.

— Все едно. Слушай. Аз просто — о, по дяволите, не знам.

— Единственото вярно нещо, което казваш от известно време.

Той бръкна в панталоните си и извади мобилен телефон.

Тод Белкнап набра номера на „Кипър Крийк“.

— Обаждам се за госпожица Пери — каза той с глас, който звучеше донякъде сервилен, почти мекушав. — Не, знам, че още не е дошла. Помоли ме да ви предам, че ще закъснее и ще пристигне около един часа след полунощ. Нали ще й пазите стаята? Да? Благодаря.

Той изключи телефона.

Андреа тъкмо щеше да го полита защо се е обадил, но изведнъж разбра смисъла: ако някой е изпратен да я следи, е по-добре да остане на място, където тя няма да се появи.

— Слушай и се учи, нали така?

Андреа поклати тъжно глава.

— Знам, че трябва да свикна с това. Но се моля на Бог да не се налага.

Белкнап я стрелна с поглед, който изглеждаше почти съжалителен. Внезапно колата сви по някаква алея, която ги отведе до долнопробен мотел. Белкнап се обърна към нея, а халогенната лампа пред мотела освети ярко квадратната челюст и едрите му черти, изпъкналия гръден кош и грубите му ръце, както и погледа му, който през повечето време почти не забелязваше нейното съществуване освен като инструмент на собственото му разследване.

— Тук ще спиш тази нощ.

— Ами ако хвана бълхи?

— От бълхите можеш да се отървеш, но не и от дупките на куршумите.

Придружи я до рецепцията, където седеше на висок стол мъж от индийски произход.

— Мога ли да ви помогна? — попита мъжът, в чийто говор имаше силно влияние от хинди.

— За една нощ — каза Белкнап.

— Няма проблеми.

— Добре — каза Белкнап. Говореше бързо — Името е Болдизар Чшикцзентмихалий. Б-о-л-д-и-з-а-р Ч-ш-и-к-ц-з-е-н-т-м-и-х-а-л-и-й.

Регистраторът спря да пише след няколко букви.

— Съжалявам, не успях точно да схвана...

Белкнап му се усмихна.

— Никой не успява. На унгарски е, страхувам се. Дайте аз да го напиша вместо вас. Повярвайте ми, свикнал съм.

С неохота регистраторът му подаде книгата за гости. Белкнап написа името със заврънкулки.

— Стая четирийсет и три?

Той видя ключа да виси на таблото зад регистратора.

— Да, но мога аз да...

— Не си правете труда — каза Белкнап. — Самият аз съм свикнал да управлявам хотел. — След като демонстративно провери в портфейла си, той се направи, че записва номера на шофьорската си книжка. Без да вдигне химикалката от листа, попълни данните за датата на пристигането, броя на гостите, номера на кредитна карта. После върна книгата на индиеца с весело намигване. — Навсякъде е едно и също.

— Виждам — каза регистраторът.

— Ще платим в брой. Осемдесет и девет плюс ДДС става 96.57. Ще закръглим на сто, ако нямате нищо против. — Веднага извади пет двадесетдоларови банкноти и ги сложи пред регистратора. — А сега ни извинете, че бързаме толкова много, но жена ми е на зор. Не можа да използва тоалетната на бензиностанцията. Ще ни дадете ли ключа?

— О, разбира се, веднага.

Мъжът му подаде ключа, а Андреа се усети, че имитира състоянието, което Белкнап ѝ приписа.

Няколко минути по-късно се озоваха в стаята сами. Трафикът по магистралата бучеше като дъждовна буря. Тя подуши миризма на евтини цигари, на козметични препарати на непознати марки и на почистващи препарати.

— Щеше да ми падне шапката, ако бях с шапка — каза Андреа на Белкнап. — Ти си актьор първа класа.

— Цял Лерой Нюман, а не Леонардо. Искам да кажа, не преувеличавай.

— Ти си човек, пълен с изненади — каза Андреа и си пое дълбоко дъх. Сега можеше да го помирише — течния сапун, с който си бе измил ръцете и лицето при последното им спиране, перилния препарат от полото, и това по някакъв начин направи по-приветлива чуждата слабо осветена стая.

— Доста мизерно място за наследничка, а?

— Опитвам се да забравя — каза тя въздържано, но беше истина.

— Най-добре да го направиш. За момента. Тези пари са като сигнална светлина. Ако хората от сигурността на „Гета“ засекат някакъв паричен превод, веднага ще разберат къде си била, когато си го направила. Не е като да ползваш безименна сметка в Лихтенщайн. Така че, докато нещата се изяснят, ги смятай за радиоактивни.

— Коренът на всяко зло. Разбрах.

— Това не е шега, Андреа.

— Казах, че разбрах — отговори тя леко раздражително, без да срещне погледа му. — А сега, какво? Ще опънеш ли малко изморените си крака, преди да продължиш по пътя?

Тя знаеше, че е неразумно: връзката ѝ с него я постави в опасност, но въпреки това се чувстваше по-сигурно, когато бяха заедно.

Белкнап обаче схвана поканата ѝ като част сарказъм.

— От това ли се страхуваш? — Едрият агент поклати глава. — Не се безпокой. Изчезвам от тук.

Нямах предвид това, помисли си тя. Но какво имаше предвид? Дали въобще знаеше какво иска.

Той прекрачи прага на вратата и преди да я затвори, се обърна към нея, тъмносивите му очи бяха напрегнати.

— Ако разбереш нещо, ще ме уведомиш веднага, щом можеш. Аз ще направя същото за теб. Сделка.

— Сделка — повтори Андреа с празен глас.

Вратата се затвори и през прозореца тя проследи как мъжът се качи в колата; двамата стигнаха до извода, че за нея ще е по-безопасно сутринта да си извика такси. Тя изпита чувството, че е загубила нещо. Съзнаваше, че той е опасен човек, който ѝ навлече неприятности още с появата си. И все пак, когато беше с него, се чувстваше по-безопасно. Даде си сметка отново, че това звучи донякъде безсмислено, но беше самата истина.

Множеството рани и белези по него, мускулите, които сякаш обгръщаха горната част на тялото му като пончо от твърд плат, бързият и бдителен поглед, който виждаше всяка заплаха. Тя все още умираше от страх; той по някакъв начин бе успял да се справи със страха, да се възползва от него. Или тя си въобразяваше. Утре щеше да е в архива, където най-голямата опасност беше досадата. Какво друго можеше да я сполети там? Смърт от хиляди рани от хартия?

По-добре да постиш малко — каза си тя. — *Утре те чака дълъг ден.*

От прозореца на мотела видя как задните светлини на колата му се смаляваха, след като той потегли, докато не се превърнаха в точки, а после само в спомен.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тод Белкнап се намирате на десет хиляди метра над Атлантическия океан, но непрекъснато си представяше Андреа Банкрофт както я видя за последен път в крайпътния мотел. Знаеше, че е много вероятно никога вече да не се срещнат. Щеше да се окаже поредната кратка среща в един живот от кратки срещи, повечето бурни. Когато тръгна от мотела, не отвори стъклата на колата. Все още усещаше вътре лекия парфюм с цитрусов аромат и не искаше нощният вятър да го отвее. По някакъв начин този аромат държеше на разстояние неприятното чувство на безнадеждност. Смътно той си даваше сметка, че е започнал да изпитва неуместни и несподелени чувства към Андреа Банкрофт. Не желаше тези чувства. Твърде много хора, които допусна в живота си, завършиха със смърт. Насилието го следваше като сянка и със странен садизъм отнемаше онези, които бяха най-близо до сърцето му. Гласът на Ивет зазвуча в ушите му като далечно ехо: *Където има красота, човек намира смърт.*

Андреа го попита дали изпитва страх; точно в този момент той се страхуваше за нея.

Сънят, който най-накрая го победи, не му донесе отмора. В главата му нахлуваха образи, недействителни като призраци, а после плътни, все едно че бяха истински. Озова се обратно в Кали, преживявайки отново нещо, което се бе случило пет години по-рано, все едно че се случваше сега. Звуците, миризмите, гледката. Страхът.

Задачата беше да бъде засечена пратка оръжие на път към един от колумбийските наркокартели. Но мишените бяха предупредени. Един от техните информатори, както се оказа, играеше и с двете страни. Мъже с патрондаши с патрони се появиха откъм мочурищата, обсипвайки с куршуми позициите, където американците чакаха залегнали. Никой от тях не бе подготвен за подобен обрат. Белкнап се беше снишил в обикновен неброниран седан, който стана на дупки от летящите с огромна скорост куршуми.

И тогава някъде зад себе си Белкнап забеляза характерния силует на снайперска пушка. Чуха се изстрели в интервал от по две секунди

може би и изведнъж бученето от автоматична стрелба спря. Един поглед в счупеното огледало за обратно виждане му разкри какво се бе случило: всички колумбийски стрелци бяха покосени. Четирима стрелци, чиито тела все още бяха опасани с патрондаши. Четири изстрела в главите им.

Никога тишината не е била толкова желана.

Белкнап подаде глава и огледа района край пътя, откъдето се чува изстрелите. На фона на свечеряващото се небе забеляза очертанятията на стройна фигура с пушка с оптично устройство в ръка. От каишка около врата му висеше бинокъл.

Полукс.

Той приближи с огромните си крачки, огледа обстановката и после се обърна към своя приятел.

— Трябва да ти призная, че сърцето ми ще изскочи — каза му Райнхарт.

— Представи си аз как се чувствам — отговори Белкнап, без да си направи труда дори да му благодари.

— И ти ли я видя? Поразителна е, нали? Птичка танагер с огнена задница. Сериозно говоря — черната глава, късият клюн, невероятно червеният контур на крилата. Успях дори да мярна жълтите ѝ гърди. — Той протегна ръка и помогна на Белкнап да излезе от колата. — Имам чувството, че не ми вярваш, приятелю мой. Щях да ти я покажа, само колумбийските ни приятели да не бяха вдигнали такава врява. Кълна се, подплашиха всички птици наоколо. Какво са си въобразявали?

Белкнап не можеше да спре да се смее.

— Какво въобще правиш тук, Джаред?

По-късно Белкнап разбра какво се бе случило. Резервният екип за операцията объркал пътя. Обадили се в щаба в Кали да съобщят за закъснението; Райнхарт, който наблюдавал ситуацията от местното консулство, се страхувал от най-лошото, че главният информатор бил не само некадърен, но и предател. Но не това бе обяснението, което Райнхарт даде тогава.

Вместо това той само сви рамене и каза:

— Къде другаде може да види човек танагер с огнена задница?

Белкнап отвори очи и все още в просъница усети струйката въздух от дюзата над главата си, пипна колана в скута си и си спомни къде се намира. Беше в чартърен самолет, който отвеждаше нюйоркския щатски хор на международен музикален фестивал в Талин, Естония. Тод Белкнап — не, сега той беше Тайлър Купър — се подвизаваше като представител на програма за културен обмен на Държавния департамент. Стар съратник и бивш колега на Белкнап — „Костенурката“ Лидгейт — познаваше диригента на хора и уреди по някакъв начин пътуването му. Лидгейт му обърна внимание, че чартърните полети не се наблюдават толкова прецизно, както полетите на международните превозвачи и че през седмицата на годишния хоров фестивал в Естония в столицата Талин ще пристигат доста чартърни самолети. Сред хористите се чуваха приказки, че служителите от културните програми на Държавния департамент може да предоставят финансиране за хора като част от новата инициатива за гражданското общество и изкуството. Те трябваше да се отнасят към него като към почетен член на хора. В случая бяха едновременно любезни и уплашени от неговото присъствие, което бе много удобно за Белкнап.

Той следваше нови правила: разминалият се на косъм провал в Роли го накара да бъде по-бдителен. Никакви издадени от правителството документи за самоличност вече. Той щеше да прерови запаса си от документи за самоличност, които не бяха заверени никъде. Всички агенти под дълбоко прикритие разполагаха с тях — не защото имаха намерение да престъпват закона или да избягат, а просто защото параноята бе част от професията. „Тайлър Купър“ бе една от най-добре законспирираните и изкусно създадени легенди на Белкнап. Опитва се да заспи отново, но въпреки шума от двигателите дочу, мили Боже, тяхното ужасно пеене.

Маестрото на хора Калвин Гарт имаше шлем от гъста къдрава коса като гръцка портокалова горичка, невероятно пълни устни, пухкави и нежни ръце и смях, който приличаше на конско цвилене. Още по-лошо, той бе твърдо решен да използва времето на полета за репетиции.

Ако някой от хористите се оплачеше, той се разпенваше от възмущение.

— Вие, хора, осъзнавате ли какъв е залогът? — питаше той, крачейки по пътеката между седалките. — Може би си въобразявате, че сте ветерани от турнета в чужбина? Париж, Монреал, Франкфурт, Кайро, Рио и така нататък — тези концерти не бяха нищо особено. За хоровото изкуство подобни места са определено от нисшата лига. Всичко това беше за загревка. Нищо повече. Сега предстои голямото изпитание. Сега е моментът на истината. След само двадесет и четири часа вашата публика ще бъде целият свят! Като минат години, вероятно ще осъзнаете, че това е може би най-голямото нещо, което сте правили. Това е бил моментът, в който сте се изправили, за да зазвучат акордите на свободата, и в който сте били чути — пухкавите му ръце се извиваха из въздуха, изразявайки неизразимото. — Повярвайте ми. Знаете, че бих пътувал къде ли не, за да следя как се развива хоровото изкуство. А когато стане дума за хорово изкуство, повярвайте ми, естонците не се занаят. Каквото е хокеят за канадците, футболът за бразилците, това е хорът за Естония. Естонците са луди по хоровото пеене. Така че, приятели, трябва да се представим максимално добре. Джемал знае за какво говоря. — Той погледна нежно към един от тенорите с гердани от едри мъниста и златна халка на ухото. — Талин е домакин на хорове от петдесет държави от цял свят. Те ще пеят от тук — той притисна диафрагмата си — и от тук — маестрото посочи сърцето си — и ще дадат всичко от себе си. Но знаете ли какво? Чува! Чувал съм какво вие, дами и господа, можете. Някои може да си помислят, че съм прекален перфекционист. Такъв съм, защото ми пука. Всеки момент пристигаме на хоровата олимпиада. И заедно — върху лицето му се разля неземна усмивка, — заедно ние ще произведем най-сладката музика.

Той свали едно мъхче от светлокафявото си сако.

Когато Белкнап се събуди три часа по-късно, маестрото все още мъхеше хористите; младите мъже и жени бяха седнали според гласовете си.

— У-ч-ле-ня-вайте, дами и господа! — умоляваше Гарт. — Сега, отново! Това е химнът на нийоркския щатски хор, трябва да е перфектно.

Хористите следяха тактуването му внимателно и запяха:

*Обиколихме Земята с гласа на свободата,
за хора на народите
дойде времето за веселбата!
Защото от всяко сърце е част свободата.*

Придирчивият маестро в светлокафявото сако строго отбеляза.

— Не е достатъчно добре! Осем солисти, събрани заедно, не правят хор. Адам, Мелиса, вие *проваляте* атаката. Този пасаж трябва да бъде *allargando*. Забавяме, разширяваме — наблюдавайте дясната ми ръка. Аманда, махни тая намръщена физиономия. Едуардо, изпреварваш ритъма, сякаш е отбелязано като *affrettando*. Искам да кажа, наистина — тука ли си, или на друго място? Идната седмица, Едуардо, се връщаш на щанда за парфюми в „Сакс“ на Пето авеню и можеш да се разсейваш колкото си искаш. Но тази седмица ти представяш Съединените американски щати, прав ли съм? Тази седмица представяш нюйоркския щатски хор. Всички вие трябва да направите така, че да се почувствате горди. Едуардо, знам, че ще накараш също и новопридобитата ти родина да се гордее.

— Новопридобита? — се чу смутен глас от задните редове. — Аз съм роден в Куинс.

— Какво чудесно пътуване, а? — каза Гарт невъзмутимо. — Ти ни вдъхновяваш всички. И ако се научиш да пееш в синхрон с останалите, скоро ще пееш в световната столица на хоровото изкуство. След като стана дума за това, няма да е лошо да изрепетираме отново естонския национален химн. „Моята родна страна“. Той е част от програмата, нали не сте забравили? — Той изтананика част от мелодията. Гласът му бе писклив, носов и неприятен. Онези, които не могат да пеят, ръководят хорове — реши Белкнап. Сопраните започнаха.

*Mu isamaa, mu onn ja room,
Kui kaunis oled sa!
Моя родна страна, моя радост, наслада,
Колко справедлива си и ведра!*

Белкнап изведнъж се сепна, сърцето му заблъска силно. Беше същата провлачена маршова мелодия, която дебелият омански принц изтананика с пиянския си глас. Опита се да си спомни контекста. Ставаше дума за това, как Ансари започнал да губи контрол над своята оръжейна мрежа, за *ново ръководство*. Пияният оманец се направи на диригент. *Нов маестро* — каза също той.

Мрежата на Ансари беше попаднала в ръцете на естонец. Естонец, който, ако информацията на Робинс бе точна, беше сложил ръце върху огромен арсенал от студената война. Генезис? Или просто някой от мощните съюзници на Генезис?

Идвам за теб, помисли си тъжно Белкнап. — Хрътката подуши миризмата ти.

Мина доста време, преди агентът да заспи отново.

Когато самолетът се приземи на летището в Талин след девет часа във въздуха, Кал Гарт го събуди:

— Стигнахме — каза той. — Ще бъде голяма лудница. Ще видиш. Годишният хоров фестивал е по същество олимпиадата на вокалното изкуство. Знаеш ли, че повечето естонци пеят в хорове? В кръвта им е. Тук се подвизават около двеста хиляди хористи, а населението на Талин е само половин милион. Така че, все едно е нашият град. „Ние сме нийоркският щатски хор и няма да се посраим.“

След като Белкнап се нареди заедно с другите на опашката пред няколкото претоварени гишета на граничния митнически контрол, се убеди, че Гарт не преувеличаваше. Около него се тълпяха стотици пристигащи чужденци, слезли току-що от препълнените самолети, някои стискаха в ръцете си партитури, а повечето притежаваха бляска в очите, характерен за користите. Белкнап вече разбра, че граничните служители не проверяват сериозно тълпящите се хористи; Тайлър Купър, мним член на нийоркския щатски хор, на практика бе пропуснат само с един бегъл поглед върху паспорта му.

— Беше истинско чудо — обясняваше му Калвин Гарт, докато събираше своята армия, — но ние в крайна сметка успяхме да ти намерим хотелска стая в „Ревал“ близо до морските кейове.

— Много съм ви задължен — отговори Белкнап.

В автобуса до хотела Гарт седна до Белкнап.

— Щяхме да отседнем всички в хотел „Михли“, но там са настанени латвийците, а те са направо *убийци* — обясни той с високия си и писклив глас. — Не исках да се притеснявам, че някой ще притиска ушите си към стените, когато моите хора репетират. Кълна се, че нямате представа на какво равнище са тези балтийски хористи в областта на измамите и номерата. Ще ти сложат селитра в чая, ако са сигурни, че това ще им даде предимство в конкурса. Човек не може да бъде прекалено бдителен.

Белкнап гледаше през прозореца през всичкото време, наблюдавайки ферми с вятърни мелници, които отстъпиха място на познатите за околностите на всеки град постройки: бензиностанции, огромни резервоари за бензин и природен газ.

— Звучи доста гадничко — промърмори той.

Сега пред очите му се показва Старият град на Талин. Редици от барокови сгради с червени покриви; кули с остри върхове и часовникови купи на църкви и на стария градски съвет, кафенета със сини или червени тенти. Мярна за миг националното знаме на Великобритания, известно като Юниън Джак, което стърчеше над някакъв бар. Под него бе написано „НИМЕТА БАР“, а в курсив върху стъклената табела се четяха думите „Джак живее тук“. Беше посредствен опит за въздействие върху зараждащото се англофилство и още един пример за повсеместното явление в развиващите се региони: носталгия без памет.

— Нямаш представа, Тайлър — каза Гарт със своя писклив носов глас, жестикулирайки с ръце, — за опаката, грозната страна на пеенето. Чувал съм истории, които ще те *шокират*.

Младата жена, която седеше зад тях, се премести до своя позната няколко реда по-назад. Белкнап се зачуди дали и тя не бе получила главоболие от гласа на Гарт, особено след изморителния полет.

— И каква е?

— Наистина, по-добре е да не знаеш на какво са способни тия типове. Но когато говоря на моите хора, не съм така предпазлив. Не обичам да се държа като съдържателка на вертеп, но залогът, знаеш, е голям.

Белкнап кимна замислено. В гласа на маестрото имаше нещо, което го караше да смята, че той преиграва.

— Много съм ви благодарен, както вече ви казах, че сте ми осигурили стая в хотела. Когато обсъждаме нашите програми за културен обмен, ще е от полза.

Гарт се огледа, преди да отговори.

— Костенурката ме помоли да направя всичко възможно за теб — каза той тихо.

Този път гласът му бе изцяло променен, лишен от високите извивки, пресиленото оживление, съскащите съгласни. Ръцете му останаха неподвижни, изражението му — безизразно. Промяната беше удивителна.

— Благодаря.

Гарт се наведе по-близо до него, сякаш му показваше някакъв елемент от пейзажа.

— Не знам какви са ти намеренията и не искам да знам. — Отново гласът му бе тих и равен. — Но имай предвид няколко неща. Естонското разузнаване е създадено и организирано от Съветите, както се досещаш. В наши дни е по същество като навит часовник без ключе. Малко пари, недостиг на служители. Трябва да се пазиш от НПС, националната полиция за сигурност. Тя е по-добре финансирана и по-агресивна заради фактора организирана престъпност. Не им се пречкай.

— Разбрах — съгласи се Белкнап, макар че се учуди. Хоров диригент, който обикаля света: перфектно прикритие, но на какво? Лидгейт не му каза нищо, но Белкнап можеше да отгатне. Знаеше за пенсиониранни шпиони, които предлагат услугите си на корпоративна клиента, помагат на фирми да разчистят пътя за откриване на клонове и субсидиари в райони по света, където законът не е на особена почит. Райони по света, където познаването на местните особености от опитен шпионин, може да се окаже много ценно. Този тип услуги се толерираха от официалните шпионски служби, стига да не се прекриваха определени, граници. — Разбрано — повтори Белкнап.

— Тогава се опитай да разбереш още нещо. — Гласът на Гарт беше като далечен тътен, а погледът му стана неумолим. — Ако се издъниш, не ме търси. Защото не искам да знам за теб.

Белкнап кимна разбиращо и се загледа отново през прозореца. Небето беше ясносиньо; жителите на тази гладна за слънце страна бяха

наизлезли навън, за да поемат колкото може повече от топлината му, сякаш то щеше да угасне през дългите мрачни месеци. Беше красиво, имаше дух и история. И все пак тези дълги мрачни месеци превръщаха това място в инкубатор за търговците на смърт, за хората, които вирееха на мрак и забогатяваха от съчетаването на две неизкореними черти на човешката природа: насилието и алчността.

Затъмнено помещение, никакво осветление освен излъчването на екрана. Леко почукване върху клавиатурата от ловки пръсти. Редици от цифри се отпечатваха на екрана и изчезваха в кодирани алгоритми с изключителна сложност, преди да се отправят към далечни земи и получатели. Получаваха се и се изпращаха имейли. Раздаваха се заповеди и се проверяваше изпълнението им.

Дигитални инструкции прехвърляха пари от една сметка в друга, дърпаха конци, които на свой ред дърпаха други конци, а те дърпаха още конци.

Отново Генезис се замисли за простите надписи върху клавишите: CONTROL, COMMAND.

Но също OPTION. И, разбира се, SHIFT — промяна.

Да се промени кодът на историята, се изискваше много повече от един удар върху клавиш. Но поредица от удари — точните удари в точното време — можеха да го сторят.

За да се разбере със сигурност, трябваше време. Много дълго време. Много, много дълго време наистина.

Вероятно седемдесет и два часа.

Талин беше повече от четирийсет процента руски — наследство от империята. Руснаците не бяха само привилегирована класа; имаше ги и сред утайката на обществото. Етнически руснаци бяха младежи пънкари с прически като на индианци мохаук и пиърсинги по лицето; бяха сервитьори в ресторанти и хамали по гарите; те бяха чиновници и бизнесмени. Повече от една шепа бяха бивши апаратчици, кото смятаха страната за живописна провинция на руската империя, а други — като човека, с когото Белкнап имаше среща — бяха хора на КГБ на

служба в Талин, които след пенсионирането си го възприеха като спокойната перспектива от останалите възможности.

Генадий Чакветадзе беше пенсиониран служител на КГБ от грузински произход, но отраснал в Москва и прекарал двацет години на служба в Талин. Беше започнал като дребен държавен служител със скромно обществено положение, както подобава на човек, завършил провинциален техникум и с незначителни връзки с номенклатурата. Имаше груби, селски черти; голям нос като патладжан, скули, които не се виждаха под тлъстината, широки кръгли очи, леко вдлъбната брадичка. Но само глупаците го подценяваха заради маниерите и външността му. Той не се задържа дълго като дребен чиновник.

Когато Белкнап се запозна с него, те бяха от двете страни на голямото геополитическо разделение, известно като студената война. Но дори и тогава великите сили имаха общи врагове: тероризмът и въстанията, ръководени от хора, враждебни към съществуващия световен ред. Белкнап търсеше ПОШЛУСТ, кодово име на съветски оръжеен учен, който на „неофициалния“ пазар продаваше информация на либийците и други ембаргови клиенти. Американците не знаеха името му, само закодираната легенда, но Белкнап имаше идея да проследи либийска делегация на научна конференция в курортния град Палдиски, на четирийсет и пет километра западно от Талин. Там Белкнап регистрира среща между мъж, за когото знаеше, че е от Мухабарат, либийските служби за сигурност, и руски физик, на име Дмитрий Барашенков. По време на дискусиата на работна група, в която участващо Барашенков, Белкнап се вмъкна в стаята на физика — участниците бяха настанени в леко западнал балнеоложки център — и набързо я претърси. Той откри достатъчно доказателства, за да потвърди самоличността му. След като излезе от стаята обаче и тръгна по коридора, облицован с плочки в кехлибарен и бял цвят, бе пресрещнат от човек на КГБ със селски черти и уморен вид: Генадий. По-късно Белкнап си даде сметка, че Генадий можеше да дойде с цял антураж, но бе предпочел да се появи сам, за да не изглежда много заплашително. За Съветите ПОШЛУСТ не бе нищо повече от неудобство — един от своите, който сключваше тъмни сделки в разрез с държавната политика и официалната дипломация. Това, че не бяха успели да установят неговата самоличност през изминалите двацет и

четири месеца, бе унизително, както бе унизителен и начинът, по който го направиха най-накрая.

— С господин Ралф Когън, научен ръководител от технологичния институт „Ренселър“ ли говоря? — попита го Чакветадзе.

Белкнап го изгледа неразбиращо.

— Г. И. Чакветадзе — отвърна руснакът. — Но можете да ми викате Генадий. — Той се усмихна. — Ако аз мога да ви наричам Тод. Мисля, че сме колеги. Ако вие сте сътрудник на технологичния институт „Ренселър“, аз съм от компанията „Киев газ“. Той прегърна през рамо Белкнап, който се дръпна. — Може ли да ви благодаря? От името на съветския народ.

— Нямам представа за какво говорите — отвърна Белкнап.

— Елате да прием чай във фоайето — подкани го неугледният служител на КГБ. Копчетата на евтиното му синьо сако се опъваха на корема, късата вратовръзка седеше накриво. — Я ми кажете, ходили ли се някога на лов за глигани? Голямо забавление в Грузия. Използват се кучета. Най-малко два вида. Следотърсачи, които имат дарбата да надушват и да открият глигана. Но след това какво следва? Насъскваш ги да лаят. А после? Тогава се нуждаеш от ловно куче. Ловните кучета забиват зъби в зурлата му и чакат. По-незначително умение? Без съмнение. Но крайно необходимо.

Двамата тръгнаха надолу по стълбите. Нямахше смисъл да се съпротивлява.

— Търсим ПОШЛУСТ, но така и не го откриваме. Тогава научаваме, че легендарният г-н Белкнап пристига в морски курорт в Естония. Как? Нямам тайни от вас, Тод, освен тайните, които имам. Грешката не е ваша. Един от вашите чиновници, които ви подготвят легендите, прави издънка. По невнимание дублира документите на името на Ралф Когън. Има друг Ралф Когън и в Братислава, така да се каже. Естонецът, който обработва документите, е озадачен и снимката от личната карта е предадена по-нагоре за идентификация. Оказва се не друг, а Тод Белкнап, когото наричат *Собака*, Хрътката. Кого ли търси? Дали не търси същия човек, когото търсим и ние? Чакаме, за да разберем.

След като стигнаха до фоайето, Белкнап реши наистина да пие чай с човека от КГБ и да прецени колко струва.

— Така че сме ви благодарни. Но вие също трябва да ни благодарите. В края на краищата какво щяхте да правите с тая свиня, след като я притиснахте до дървото? Вие, американците, сте прекалено изтънчени за *мокрые дела*. Но въпреки това трябва да го елиминирате. Проблемът е решен. След края на семинара прегрешилият физик ще бъде смлян в света на съветската наказателна система. Вие си свършихте работата, лапите на хрътката са чисти. Сега оставете неприятната работа на нас, а? Потвърдихте, че Дмитрий Барашенков е ПОШЛУСТ, нали? Ако ми кажете да, ще го задържа. Е, вашето заключение е... какво?

Мина дълго време, преди Белкнап да отговори.

Двамата продължиха да поддържат контакти от време на време през следващите две десетилетия; всеки път времето им, прекарано заедно, бе незабравимо. Белкнап знаеше, че агентът на КГБ пише доклади за срещите им; той подозираше също, че тези доклади не са изчерпателни. И след разпадането на съветската империя и свиването на КГБ Белкнап приемаше, че грузинецът е запазил позицията си, макар да имаше толкова много маскировки, че Белкнап не можеше да бъде сигурен. Понякога една легенда можеше да се превърне в действителност: имате много случаи, при които агент на КГБ, натоварен с ролята на бизнесмен, се отскубваше от началниците си и вършеше наистина работата, която уж му служеше за прикритие. Белкнап знаеше със сигурност, че Чакветадзе вече е пенсионер; той беше над седемдесетгодишен, а и годините яко пиене си бяха казали думата. Той знаеше също, че Чакветадзе все още пази някои неща от старата си служба; всички бивши служители на КГБ го правеха, както войниците ветерани от Втората световна война често пазят като спомен оръжията си.

Вилата на Чакветадзе на брега на езерото Улемисте беше само на няколко километра южно от Стария град на Талин. Не можеше да се нарече точно живописно и спокойно място; летището се намираще наблизко и шумът от прелитането на самолетите бе постоянен като песента на птичка. Беше скромна едноетажна къща като бунгало от дърво. Камината от червени тухли се издигаше от центъра като дръжка.

Вероятно от гордост Чакветадзе не показва изненадата си, след като се чу със стария си приятел.

— Да, идвай, идвай — каза той със славянска словоохотливост, която дори естонската сдържаност не можеше да смекчи.

Веднага след пристигането на Белкнап руснакът го покани на циментова веранда, където имаше два износени брезентови стола и дървена маса. После се върна за бутилка водка и две чаши, в които започна да налива без никакви церемонии.

— Имай предвид, че ме чака дълъг ден — предупреди Белкнап.

— Ще ти се стори още по-дълъг, ако не поемеш малко от тая течност да те отпусне — каза грузинецът. — Съжалявам, че не дойде по-рано. Щях да те запозная с жена ми.

— Тя извън града ли е?

— Имам предвид няколко години по-рано, *дурак*, не няколко часа по-рано. Раиса почина преди две години. — Той посочи към езерото, от което се вдигаше мъгла, както пара от гореща супа. — Виждаш ли големия камък в средата на езерото? Наричат го Линдакиви. Според естонския фолклор великият крал Калев се оженил за жена, родена от кокоше яйце, на име Линда. След като той умрял, Линда трябвало да отнесе големи камъни на гроба му, но едни се изплъзнал от престилката ѝ и паднал. Тя седнала върху него и се разплакала. От тук и името на езерото Улемисте. Означава сълзи.

— Вярваш ли в това?

— Всички народни легенди са истински — отговори убедено Геннадий. — По свой начин. Говори се също, че в това езеро живее Улемисте Старейшината. Когато го срещнеш, той пита. „Галин готов ли е вече?“ „Не, остава много да бъде довършен.“

— Ами ако отговориш с да?

— Тогава той ще наводни града. — Грузинецът се разсмя весело. — Така че, както виждаш, *дезинформацията* е много стар естонски номер.

Той затвори очи и се обърна с лице към ветреца, който духаше откъм езерото. Дочуваше се звук като далечно жужене на комар, някакъв самолет се готвеше да се приземи.

— Мощно оръжие е дезинформацията — съгласи се Белкнап. — Аз търся други.

Геннадий отвори едното си око, а след това и другото.

— Не мога да ти откажа нищо, стари приятелю, с изключение на онова, което се налага да ти откажа.

Белкнап си погледна часовника. Беше добро начало.

— Благодаря ти, *мой друг*.

— Е? — Очите на руснака бяха напрегнати, но усмивката му бе истинска. — С какви скандални искания си дошъл?

Хранилището на Бинуотър Роуд в Розендейл, на север от Ню Полц, беше стара мина, пригодена за строго охраняван архив. Таксито ѝ спря на адреса, но почти нищо не можеше да се види отвън с изключение на голяма черна постелка от изкуствена материя — бариера срещу влагата, — с която бе покрита пясъчна издатина. Тя показа личната си карта на охранителя в будката, след което се повдигна метална решетка, която позволи на таксито да влезе в голям паркинг — паркинг без сграда, както изглеждаше, защото хранилището беше под земята. Теренът, както научи, бил някога богат на жили от варовик, много търсен заради ниското си съдържание на магнезий, което го правело идеален за производство на цимент и бетон. В действителност по-голямата част от съвременен Манхатън беше построена с материал от това място. Хранилището за архивите бе издигнато върху останките на една от тези циментови мини. Макар че разговорно я наричаха „желязната планина“, всъщност това бе мина със стоманени съоръжения.

В района на входа личната ѝ карта бе внимателно разгледана. Нейният приятел от Министерството на финансите се бе обадил предварително да уреди посещението ѝ; представи я за независим одитор, нает от държавата за специално проучване. Седнал до дървен плот, облицован с фурнир, на входа я посрещна мъж с крушовидно тяло, хлътнали очи, увиснали рамене и оредяваща лъскава черна коса. Изглеждаше над трийсет и пет години. Въпреки обемното тяло лицето му бе неестествено слабо, бузите му бяха хлътнали, почти изпити. Най-накрая, почти с неохота, мъжът ѝ подаде специална електронна карта за достъп с магнитен чип.

— Магнитната карта за достъп активира всички врати и асансьори — каза той с тон на човек, който редовно издава официални разпоредби. — Важи осем часа от момента на издаването. Трябва да излезете, преди да е изтекъл този срок. При бъдещи посещения ще трябва да попълните същия формуляр и ще получите нова магнитна

карта. Тя трябва да е у вас през всичкото време — Той я потупа с показалеца с дълъг нокът. — Онова лошо момче там включва автоматично лампите в секциите, където работите. Не забравяйте да се оглеждате за служители с електрокари. Те бибиткат като електрокарите на летището. Като чуете бибиткането, отстъпете, защото могат да преминат много бързо. От друга страна, ако се нуждаете от транспорт, използвайте някой от вътрешните телефони и си дайте заявката. Ясно? Ако сте посещавали и друг път хранилище от типа на „железната планина“, вероятно сте запозната със системата. Ако не, е по-добре да питате сега.

Когато мъжът се изправи, Андреа видя, че е по-нисък, отколкото мислеше.

— Колко голямо е хранилището?

— Повече от сто хиляди линейни фута, на три нива. Въздухът се контролира и автоматично се коригират съдържанието на въглероден диоксид и влажността. Не е като градска библиотека. Както ви казах, внимавайте да не се загубите и да не затриете магнитната карта. Има компютърна конзола на всеки етаж до асансьора, откъдето можете да вземете координатите за местоположението на секцията, която ви интересува. Има номера или букви, отговарящи на етажа, сектора, редицата, категорията, рафта. Винаги казвам, че е много лесно, ако му хванеш цаката, но почти никой не успява.

— Благодаря за доверието — каза Андреа уморено.

Тя знаеше, че подобни места са огромни, но нямаше ни най-малка представа колко, докато не влезе в бавно движещия се стъклен асансьор и не се огледа наоколо, докато слизаше към най-долното ниво. Беше като подземен град, като картина на експресионист, като „Метрополис“ на Фриц Ланг. Катакомба на дигиталния век. Микрофишове, микрофилми, писмени документи, медицински дневници, записи, всякакви носители за съхраняване на информация, известни на човека: всичко, което по закон се изискваше от компаниите и общинските власти да съхраняват, и много повече. Всичко това се озоваваше в крайна сметка тук, прилежно каталогизиране и съхраняване в архиви като този, огромни гробища на информационния век.

Обзе я остро усещане за пустота вероятно заради мъглявата светлина или странното взаимодействие между обикновено

противоположните агорафобия и клаустрофобия — чувство, че си затворен в огромно пространство. *Да приключвам по-бързо с това* — каза си тя. Тръгна по циментов коридор, който сякаш нямаше край, следвайки бяла линия, номера, изписани по шаблон със светлосиня боя: 31.2:566-999. Магнитната карта около врата ѝ сигнализираше нейното присъствие, включваше светлините; електронният чип, вграден вътре, явно реагираше на радиосигнали по някакъв начин. Въздухът бе хладен, учудващо безпрашен; съжали, че не си е донесла пуловер. Около нея имаше само огромни метални рафтове, които стигаха чак до тавана. В края на всеки от рафтовете, като всеки сегмент бе с дължина от два метра, имаше на разположение сгъваема стълба. Мястото наистина беше подходящо за катерещи се маймуни, реши тя.

Зави зад ъгъла и излезе на следващата пътека; отново се стресна, когато лампите светнаха, активирани от магнитната а карта. Минаха петнайсет минути в ходене и търсене, преди да открие първата партида документи, които я интересуваха. След като я откри, мина още един час, преди да се натъкне на нещо, което наподобяваше странно на плетеница.

Данни за валутните курсове. Повечето хора не биха обърнали внимание, но не и тя. Когато организации обръщаха значителни суми американски долари в чужди валути — подготвяйки се за покупки или плащания в други страни — те често установяваха таван, за да се предпазят от неблагоприятните промени във валутните стойности. Периодично фондацията „Банкрофт“ бе предприемала подобни действия.

Защо? За обикновено придобиване на собственост или инфраструктура се използваша стандартните протоколи на международното банкиране, улеснено от глобалните финансови институции. Тези валутни тавани предполагаха парични потоци в огромни размери. С каква цел? В модерната икономика големи количества пари в брой говореха за незаконни дейности. Подкупи? Или нещо друго?

Започваше да се чувства като мохикан следотърсач. Не можеше да види животното в гората, но забелязваше изпочупените клонки, следите от дивото животно и знаеше откъде е минало.

Три метра над нея мъжът с хлътналите очи въведе номера на магнитната ѝ карта за достъп и върху мултипанелния видеоекран пред него се появиха образи от камерите, които наблюдаваха района около нея. С няколко кликания с мишката той увеличи образа, след което го нагласи така, че да може да чете написаното върху страницата. Фондацията „Банкрофт“. Имаше категорични инструкции за случаи като този. Вероятно не беше нищо особено. Вероятно сладураната беше техен човек — името ѝ беше Банкрофт. Но не му плащаха да мисли. Плащаха му да ги предупреждава. *Да, Кев, затова вземаш големите мангизи.* Е, не чак големи, но в сравнение с мизерната заплата, която получаваше от службата за охрана на архивите, бяха наистина щедри. Взе телефона и набра номер. После върна слушалката върху вилката. По-добре да не оставя следи на работното си място. Извади мобилния си телефон и се обади.

Това бе вечерта, когато фалшивата връзка на Белкнап с нюйоркския хор се оказа ценна. Въпросната вечер в резиденцията на президента бе организиран прием в чест на участниците в международния хоров фестивал. Нюйоркският щатски хор бе сред групите, които щяха да участват в концерта след приема. За високопоставените естонски министри присъствието бе задължително. За Белкнап смътно набелязаният план щеше да стане конкретен.

Капнал от малкото сън и тежката храна, Белкнап се довлече последен до автобуса, който щеше да откара хористите в двореца Кадриорг на улица „Вайзенберги“ в северен квартал на града. Седна до млад мъж с червена коса, очи на малко кученце и безгрижна усмивка, който до безкрай повтаряше думите „нежен като стих, твърд като стомана“, натъртвайки н-то и т-то с такава сила, че от устата му излизаха пръски слюнка. Зад него две алта пееха естонския национален химн.

Белкнап носеше като всички останали карта с логото на нюйоркския щатски хор. Той се съсредоточи в опит да се слее с тях, възприемайки същото леко замаяно, леко отнесено изражение, което всички те имаха, да не говорим за усмивките им, от които на човек му настръхваше косата.

Паркът около двореца „Кадриорг“ като повечето бляскави забележителности в Естония беше наследство от Петър Велики: руска пищност в края на руското господство. Много от павилионите бяха превърнати в музеи и концертни зали, а основната част от двореца беше официална резиденция на президента и се използваше при държавни поводи, а за естонците международният хоров фестивал със сигурност бе такъв повод. Най-голямата сграда беше на два етажа — два изключително големи етажа, барокова фантазия от бели пиластри върху червен камък. Точно върху едно възвишение в подобен, но по-простен стил се намираше президентският дворец, построен през 1938 годината, в която въпреки мрака, паднал над Европа, Естония смяташе, че е на прага на нова зора. Новоприетата конституция обещавахе да гарантира демократичните свободи след четири години диктатура; тя обаче не изкара и до края на годината. Нито отчаяните опити за опазване на балтийския неутралитет. Сградата е символ на илюзорни надежди, мислеше си Белкнап, и сигурно затова бе толкова красива.

Пред двореца имаше импровизиран вестибюл, покрит с навес, представящ онова, което минаваше за сигурност в Талин. Видя Калвин Гарт да разговаря със служител от сигурността в син костюм и да му показва документи. После членовете на хора бяха пуснати. Белкнап се увери, че картата му е на видно място, преди да се вмъкне заедно с останалите. Макар че бе поне с десет години по-възрастен от всички хористи, той измитира типичната замечтана усмивка и не го спряха за допълнителна проверка.

Фойето бе богато украсено със сложни гипсови орнаменти, които приличаха на скулптури. Той се спогледа с младите мъже и жени от хора и на лицето му се изписа възхищение. Банкетната зала, предвидена за приема, вече бе препълнена, забеляза той с облекчение. Приближавайки се към една от стените, за да разгледа уж портрет на императрица Екатерина, свали картата от самото си. Това бе най-сложната част — да пристигне с една самоличност и бързо да приеме друга.

Не беше кой да е. Сега беше Роджър Деламайн от „Гринел интърнешънъл“. Замени съзливата усмивка на физиономията си с изражение на леко надменна подозрителност и бързо се огледа наоколо. Макар че предварително разучи лицата на естонските

ръководители, той все пак трябваше да се увери, че ги е запомнил. Президентът се различаваше лесно: с гъсти вежди и грива от сребристорбяла коса, той беше модел за държавен глава с церемониални функции, добре образован човек, който притежаваше дар слово. Той се ръкуваше със заучено ръкостискане и усмивка, а както Белкнап забеляза, истинският му талант бе способността му да се отделя от гостите. Президентът трябваше да се отдели от един гост, за да поздрави друг, което правеше бързо, незабележимо, след като разменяше по няколко думи, което не позволяваше да се стига до задръстване. Белкнап се доближи още. Безсмислените въпроси се приемаха като остроумие или в зависимост от тона, с който бяха зададени, като умни разсъждения, които президентът вземаше присърце. Ръкостискане, поглед, усмивка, отстъпване. Ръкостискане, поглед, усмивка, отстъпване. Този човек беше виртуоз; естонският парламент не беше сгрешил, издигайки го на поста.

Премиерът като повечето членове на своя кабинет беше облечен в тъмносиньо. Не толкова сръчен като президента, той кимаше с прекален ентузиазъм, докато разговаряше с някаква едра жена — без съмнение светило в музикалния свят. През всичкото време той хвърляше отчаяни погледи към своите помощници. Министърът на културата — мъж със суетен вид и сякаш подчертани с грим вежди — разговаряше разпалено с група западни граждани и явно им разказваше някакъв анекдот, защото периодически избухваше в смях. Мъжът, когото Белкнап търсеше — заместник-министърът на търговията — имаше съвсем различен вид. Чашата в ръката му с парче лимон върху ръба явно не съдържаше нищо по-силно от сода. Очите му бяха малки, сгушени под изпъкналото чело. Той не разговаряше, а кимаше и отделяше съвсем малко време на групите.

Андрюс Парт бе името на заместник-министъра. Според Генадий си струваше Белкнап да положи усилия да се запознае с него. Логиката бе елементарна. Магнатът, когото той търсеше, беше голям. Естония бе малка страна. Андрюс Парт поддържаше контакти с всички големи фигури от частния сектор в Естония — законни или незаконни. Никой не можеше да работи в малката балтийска република без връзки с високопоставени членове на правителството, увери го Генадий. Андрюс Парт нямаше как да не познава играчите; вероятно познаваше и човека, когото Белкнап търсеше. В мига, в който агентът насочи към

него очи, вече бе почти сигурен, че е така. *Обонянието на Хрътката* — помисли си той.

Сега предстоеше по-трудната част. Белкнап се промъкна през тълпата, минавайки по скъпите килими и още по-скъпия паркет, докато се озова на няколко метра от заместник-министъра. Изражението му се отличаваше определено от любезните усмихнати физиономии, характерни за подобни приеми; той беше делови човек. За един политик изцяло мазната усмивка беше сигнал веднага да изчезва. Но Белкнап не можеше да бъде и неучтив. Лека хитра усмивка грейна на лицето му, когато се обърна към заместник-министъра.

— Уважаемият Андрюс Парт, ако не се лъжа — каза Белкнап.

Акцентът му бе загатнат, като на човек, който е учил английски като чужд език, но в елитни училища.

— Точно така — отвърна любезно министърът.

И все пак Белкнап можеше да се обзаложи, че бе заинтригуван. Това не беше събиране на хора, запознати с естонската политика, а и сериозното изражение на Белкнап не подходдаше за човек, който ходи на приеми да се забавлява.

— Странно, че не сме се срещали — каза внимателно Белкнап. Още едно подмятане, което щеше да увеличи любопитството на мъжа; беше изявление, което намекуваше, че може да е имало повод да се срещнат. Върху физиономията на Парт пробягна любопитство, без съмнение за първи път тази вечер. — Помолиха ме да поправим този пропуск.

— Наистина? — Очите на естонецата не издаваха почти нищо. — И защо?

— Извинете. — Едва сега Белкнап подаде ръка с жест на благородник. — Роджър Деламайн. Очите на заместник-министъра започнаха да оглеждат салона. — От „Гринел интърнешънъл“ — добави многозначително Белкнап.

Името беше на изпълнителния директор на „Гренел“; ако естонецът го потърсеше, щеше да открие впечатляваща корпоративна биография без снимка.

— Гринел — повтори естонецът. Той погледна Белкнап с изражение, което казваше много. — Наистина. Да не би да развивате музикално поделение, а? — Бърза усмивка пробягна по лицето му. — Военна музика може би?

— Това е моята голяма страст — каза Белкнап, сочейки наоколо.
— Естонската традиция на хорово пеене. Не бих пропуснал подобен случай.

— Тя ни изпълва с гордост — отговори автоматично Парт.

— Почитател съм и на други естонски традиции — каза бързо Белкнап. — Страхувам се, че съм тук не само заради аматьорските си интереси. Разбирате, нали? Такова е естеството на операциите на „Гринел“. Непредвидени, изненадващи поръчки. Те пристигат без предизвестие и директорите на компанията, като мен, трябва да се изтрепят от бързане, за да се справят.

— Бих искал да съм ви от полза, ако мога.

Усмивката на Белкнап беше безкрайно любезна.

— Вероятно ще можете.

След два часа взирание в дребния шрифт очите на Андреа вече пареха, а главата ѝ се пръскаше. Борейки се със следобедната умора, тя успя да препише няколко колонки с цифри и дати върху малък лист хартия. Може би не означаваха нищо. А можеха и да означават нещо. Засега трябваше да разчита само на инстинкта си и да се заеме с позадълбочено проучване, след като се завърне на планетата Земя. Погледна часа и веднага взе решение да прегледа архивите от април, когато умря майка ѝ. *Най-жестокият месец. Нейният най-жесток месец по-точно.*

Архивираните корпоративни документи не съдържаха нищо свързано със смъртта на майка ѝ. Тя се облегна на рафтовете, потънала в мисли, и огледа черните пластмасови кутии на отсрещната стена. С периферното си зрение усети някакво движение, обърна се и видя електрокар, който летеше срещу нея. *Не трябваше ли да бибиткат?* — помисли тя мимоходом, докато адреналинът нахлуваше в тялото ѝ, и се премести от пътя на електрокара.

Електрическата кола обаче зави, следвайки нейното движение. Като че ли — *беше невъзможно!* — водачът искаше да я бутне. Изпищя, след като видя, че мъжът в електрокара имаше шлем на моторист и маска на лицето. Видя собственото си отражение заедно с образа на ужаса, който изпитваше. В последния момент тя подскочи

високо, колкото можа, с пълна сила и се хвана за един от високите рафтове, издърпа тялото си нагоре и избягна удара. *О, Господи!*

Електрокарът спря и мъжът бързо скочи от него. Андреа побягна по пътеката, стигна до края на редицата от рафтове, сви вляво и се втурна по друг дълъг коридор. Надяваше се лабиринтът от рафтове да я скрие. Продължи по друг коридор и направи няколко случайни завоя, които я отведоха навътре в огромното слабо осветено пространство. Бягаше, като повдигаше коленете си високо, а каучуковите подметки на обувките ѝ изскърцаха върху циментовия под само няколко пъти. Накрая, силно възбудена, тя седна на пода зад опорна колона на ред К., серия L. — *и по дяволите!* — изведнъж няколко халогенни лампи се включиха, обливайки секцията със светлина. Магнитната карта — картата за достъп — беше направена така, че да задейства осветлението навсякъде, където отидеше. Ослушвайки се, тя чуваше ясно мекото виене на електрокара. Мъжът с шлема явно караше след нея.

Дочу стъпки на няколко метра от себе си. Значи още някой. Извърна главата си и мярна друг мъж, облечен в паравоенна униформа, явно въоръжен. Не беше дошъл да ѝ помогне. Беше трудна промяна; през целия ѝ живот мъжете с оръжия — обикновено полицаи — бяха на нейна страна. Работеха за нея. Сега те работеха срещу нея и тази мисъл разклати всичките ѝ досегашни представи за нещата. Картата. Издаваше я. Трябваше да я свали и да я изостави.

Стрелна се по коридора и мина на зигзаг през няколко секции. Намираше се някъде на ред Р. Скри магнитната карта в кутия за документи и когато халогенните лампи светнаха, се изкачи на горния рафт и запълзя по редицата метални кутии. Продължи да се движи, докато стигна края на реда, където лампите за четене останаха загасени. Дали бе достатъчно тиха? Тя се прехвърли върху най-горния рафт, надяваше се, без да са я видели. После отмести една от тежките кутии, за да наблюдава какво се случва на пода, четири метра под нея.

Мъжът в паравоенната униформа пристигна пръв. Не я забеляза и започна да оглежда рафтовете от двете страни на пътеката. Втурна се обратно в осветената секция и продължи да оглежда рафтовете, търсейки нея или картата. После заговори в радиостанция.

— Кучката е захвърлила картата — каза той със задгробен глас. — Имаме ли вече разрешение за убийство от „Тета“?

Докато говореше, продължи да върви и стигна до ред Р, близо до Андреа. Уцелването на момента бе най-важното. Тя стисна тежката метална кутия с двете си ръце, изчакайки неясната фигура да стигне до мястото, което виждаше ясно под себе си и — *сега!* — пусна кутията. Дочу сподавения вик на мъжа, след което погледна надолу и го видя проснат на пода, металната кутия лежеше върху главата му.

О, Боже, какво направи, Андреа? О, Боже!

Зави ѝ се свят и ѝ се доповръща. Това не беше нейният свят. Тя не правеше такива неща и не беше такъв човек.

Но ако нейните преследвани си въобразяваха, че няма да се съпротивлява с всяка фибра на тялото си, я подценяваха. *Имаме ли вече разрешение за убийство?* Думите я връхлетяха отново като арктически вятър.

В гърдите ѝ се надигна ярост. Не, задник, но аз имам.

Тя се спусна надолу и се стовари върху убития мъж. На колана му имаше кобур с оръжие. Страните бяха плоски, не закръглени, така че сигурно беше пистолет. Грабна го и го разгледа на светлината на халогенните лампи, които светеха в далечината.

Никога преди не беше държала оръжие. Дали не беше трудно все пак? Знаеше от кой край се стреля, а това бе нещо. Знаеше, че рапърите в музикалните видеоклипове обичаха да държат оръжията си косо, макар че тя не можеше да си представи как това променяше траекторията на куршума. Беше гледала твърде много филми, в които оръжието засичаше, защото онзи, който се опитваше да стреля, не знае за предпазителя. Дали този пистолет имаше предпазител? Дали въобще беше зареден?

По дяволите. Върху дръжката липсваха написани инструкции за ползване, а и тя нямаше време да ги чете. Истината бе, че не знаеше какво ще стане, ако натисне спусъка. Може би нищо. Може би трябваше да се спусне ударник или нещо такова. А може би той тип го е оставил в готовност да бъде използван.

Не беше изключено оръжието да ѝ навреди повече, отколкото да ѝ помогне. Мъжът с шлема щеше да чуе как натиска спусъка, нямаше да последва нищо и той щеше да я открие. Тя долази бързо до края на редицата с рафтове и видя, че мъжът с шлема е в електрокара.

После мъжът я изненада, като скочи от возилото и се скри зад една колона — *къде изчезна?*

Мина половин минута; не, още нямаше никакъв знак от него. Тя се сви върху по-долния рафт, прикри се, колкото бе възможно, и просто зачака.

И изведнъж го чу, изви бавно главата си. Стомахът ѝ се сви: мъжът я бе открил. Вървеше към нея бавно. Тя остана неподвижно, чувствайки се като жаба, която не знае, че е забелязана.

— Ела при татко — каза мъжът, вървейки бавно към нея. Той държеше черен пластмасов уред; в единия му край се образуваше волтова дъга заплашително. Беше нещо като електрошокова палка. Подхвърли чифт белезници към нея. — Хайде, сложи си белезниците. Не прави нещата по-трудни.

Андреа все още не помръдваше.

— Виждам те — подвижна мъжът почти закачливо. — Тук сме само ти и аз. А аз въобще не бързам. — От електрошоковата палка излязоха искри, докато приближаваше още повече към нея. С другата си ръка той разкопча кожения си колан и започна да масажира слабините си. — Ей, маце. Шефът казва, че всичко опира до удоволствието. — Той направи още няколко крачки към нея. — Ей, кучко, защо не ми доставиш удоволствие?

Тя натисна спусъка, без да мисли, и се стресна от силния гръм. Мъжът спря да върви, но не падна на пода, нито издаде звук. Дали пропусна?

Натисна спусъка отново и отново. Третият изстрел раздробил шлема на мъжа и той най-после се строполи назад като купчина.

Андреа слезе на пода, краката ѝ още трепереха. Доближи се до мъжа, когото застреля. Позна го, позна веждите му като крила на прилеп и пъпчивото му лице. Беше един от мъжете, които я накараха да слезе от колата си в Изследователския триъгълен парк. *Имаме ли вече разрешение за убийство?* Ужас премина по цялото ѝ тяло. После видя безжизнените очи на мъжа до краката си, наведе се и повърна. Киселото съдържание в стомаха ѝ, изригващо от устата, се изля върху лицето на мъжа и когато видя какво е станало, повърна отново.

Тежка мускулеста ръка обгърна раменете на естонския министър.

— Андрюс! — избоботи преливащ от сърдечност глас. Едър развеселен мъж с тъмно очертание от брадата, която не можеше да обръсне добре. Дъхът му имаше анасонов мирис на популярна естонска ракия. — Ела да те запозная със Стефани Бъргър. Тя е от „Полиграм“. Интересува се от възможността да отвори студио в Талин. Вероятно център за дистрибуция.

Той се обърна към естонския заместник-министър на английски от уважение към англоезичната си събеседничка.

Андрюс Парт се обърна към Белкнап с извинителен поглед.

— Колко жалко. Трябваше да ме уведомите, че ще посетите Естония.

— Моите колеги, напротив, съвсем не смятат, че е жалко. Че се случи да съм в Талин, когато възникна кризата. Добре е за нас. — Той снижи гласа си. — Вероятно ще е добре и за вас.

Заместник-министърът го погледна любопитно, неопределено.

— Ще се върна след малко, Роджър...

— Деламейн — каза Белкнап.

Той се насочи към дълга маса, драпирана с бяла дантела, където сервитьори наливаха питиета, но продължи да наблюдава Андрюс Парт с крайчеца на окото си. Заместник-министърът слушаше жената с енергично кимане на глава и усмивки, които показваха порцелановите му зъби. Той стисна за ръката развеселения мъж — без съмнение бизнесмен, един от спонсорите на събитието — и му показа с жестове, че ще продължат този разговор по-късно. Но не се върна веднага, забеляза Белкнап. Първо извади мобилен телефон и изчезна в съседно помещение. Когато се върна няколко минути по-късно, определено изглеждаше по-жизнерадостен отпреди.

— Роджър Деламен — каза той, произнасяйки името на френски. — Благодаря за търпението ви.

Явно беше поръчал на свой помощник да провери името и връзката му с фирмата „Гринел Интърнешънъл“.

— Харесва ми да произнасят името ми всякак — каза Белкнап. — Сред англоговорещи аз го произнасям по един начин, а знаех, че вие говорите английски. Сред френскоезичните го произнасям на френски. Аз съм много адаптивна личност, също като компанията ми. Нашите клиенти имат различни изисквания. Ако охраняваме петролна рафинерия, са необходими едни умения. Ако е президентски дворец —

трябва да се покажем в доста по-различна светлина. Уви, в този свят на растяща нестабилност услугите ни все повече се търсят.

— Говори се, че вечната бдителност е цената на свободата.

— Почти същото казахме и на компанията „Къпрекс майнинг“, когато те един ден се събудиха и откриха, че техните медни мини в Африка са заплашени от смъртоносно въстание начело с „Божията съпротивителна армия“. Вечна бдителност и дванайсет милиона долара плюс директните разходи: Това е цената на свободата, изчислена за една година.

— И пазарене, сигурен съм.

Заместник-министърът си взе закуска от сребърен поднос, който сякаш плуваше сред тълпата.

— Затова искам да говоря с вас, откровено казано. Разговарям с вас неофициално, това е ясно, нали? Не съм тук в качеството си на агент на някоя компания.

— С вас сме заедно на прием, хапваме малки триъгълници от хляб и пушено месо. Какво по-неофициално място може да има.

— Знаех си, че ще се разберем — каза Белкнап конспиративно. — Онова, което ни интересува, е значителна поръчка на огнестрелни оръжия.

— Убеден съм, че „Гринел“ има редовен доставчик.

Парт явно разглеждаше стръвта.

— Редовните доставчици невинаги са съгласни за нередовни поръчки. Някои казват, че съм склонен да се изразявам непълно. Ще ми се да вярвам, че съм точен. Когато казвам „значителна“, имам предвид... достатъчна за екипиране на пет хиляди мъже.

Заместник-министърът примигна.

— Цялата ни армия се състои от петнайсет хиляди войници.

— Тогава разбирате проблема.

— И това ви е нужно за охраната на инсталации, мини?

Черните му вежди се склочиха невярващо.

Белкнап замени любопитното проницателно изражение с любезен вид.

— Министър Парт, ако ми поверите тайна, трябва да сте сигурен, че никога няма да я издам. Говоря ви и като представител на определена фирма, и като частно лице. Човек не може да просперира в бизнеса за сигурност, без да си спечели репутация за дискретност и

доверие. Разбирам, че имате въпроси. Надявам се да не си помислите нещо лошо за мен, ако откажа да ви отговоря.

Заместник-министърът го изгледа със сериозно изражение, след което смекчи погледа си, в който се четеше нещо като одобрение.

— Бих искал да обуча моите сънародници в добродетелта на дискретност. Но за мое голямо съжаление те не си държат езиците зад зъбите като вас, Роджър. — Зашари с очи наоколо, за да се увери, че никой не ги подслушва, и добави: — Но вие по някакъв начин сте предположили, че аз мога да ви бъда полезен.

— Дадох ми да разбера, че вие може би сте в състояние да улесните подобна сделка. Излишно е да споменавам, че тя ще е печеливша за всички участващи страни.

Белкнап забеляза алчността в изражението на заместник-министъра; тя се стичаше по вените му като наркотик и забърза говора му.

— Казахте, че се интересувате от съществена доставка.

— Съществена — повтори Белкнап. Андрюс Парт търсеше уверение за своя подкуп. — Което означава съществени печалби и такси за... посредника.

— Ние сме малка страна, разбира се.

Мъжът го проверяваше, въртеше се около темата за изгодата.

— Малка, но с богати традиции. Ако съм сгрешил, ако нямате продавач, какъвто търсим, ми кажете веднага. Ще потърсим другаде. Не искам да ви губя времето.

Иначе казано: не ми губете времето.

Заместник-министърът махна с ръка на висока знаменитост с мъртвешки вид в другия край на салона. Беше отделил твърде много време на директора от „Гринел“, можеше да стане подозрително.

— Роджър, искам да помогна. Наистина. Нека да размисля няколко минути. Отново ще поговорим.

С тези думи естонецът се загуби в тълпата от хорови диригенти и музикални ентузиасты. Белкнап успя да чуе как Парт възкликна:

— Избрани произведения от фестивала — каква чудесна идея!

Последва шумолене, а след това предупреждения за тишина. На естрада в далечния край на салона се бе събрал нюйоркският щатски хор. С широки усмивки баритоните започнаха да щракат с пръсти и

после заляха. След първите няколко тона салонът се умълча достатъчно, за да се чува:

*Никъде по целия свят
не може да се намери такова място,
обичано от все сърце.
Моя родна, мило страна!*

Белкнап усети, че някой го потупа по рамото, обърна се и видя до себе си заместник-министъра.

— Националният ни химн — прошепна Парт с усмивка.

— Сигурно много се гордеете — отвърна Белкнап.

— Не бъдете нелюбезен — укори го през стиснати зъби министърът.

— Не съм нелюбезен, надявам се. Просто нетърпелив. Ще правим ли бизнес? — попита Белкнап шепнешком.

Заместник-министърът кимна, после посочи с глава към помещение до главния салон. Канеше го да говорят там насаме.

— Простете — каза тихо естонецът. — Беше твърде неочаквано и необичайно.

— Също и за нас — каза Белкнап. Заместник-министърът все още се правеше на интересен; време бе да увеличи натиска. — Явно съм ви причинил по-голямо неудобство, отколкото възнамерявах. Има и други места, където можем да се огледаме, и вероятно така ще направим. Благодаря, че ми отделихте време.

Лек поклон.

— Вие ме разбрахте погрешно — каза Парт настойчиво, но не без паника. Той разбираше, че директорът на „Гринел“ правеше онова, което правят всички бизнесмени: заплашваше да се оттегли от преговорите, за да ускори сключването на сделката. — Наистина желая да помогна. И бих могъл да го направя.

— Владееенето на подчинителното наклонение от ваша страна е достойно за възхищение — каза Белкнап укорително. — Продължавам да се страхувам, че си губим взаимно времето.

Сега е твой ред да ме върнеш обратно — звучеше неизказаният подтекст.

— Преди малко, Роджър, споменахте за доверие и дискретност. Отбелязахте, че те са в основата на вашия бизнес. Предпазливостта е в основата и на моя бизнес. Трябва да уважите това. Може да има обстоятелства, при които ще сте благодарен.

Откъм банкетната зала се носеше на три гласа строфата: *Нека завинаги да благославя и да направлява милостиво всички твои дела...*

— Вероятно и двамата трябва да направим компромиси, докато се придържаме към любимите си принципи. Попитахте за нашите редовни доставчици. Убеден съм, че светски човек като вас разбира, че и в този бизнес, както и във всеки друг, има превратности. Без съмнение вие сте чули за смъртта на Халил Ансари. — Той се вгледа внимателно в изражението на естонец, след като произнесе името. — Без съмнение вие разбирате, че утвърдени мрежи за дистрибуция може да западнат, а през това време да се появят нови.

Андрюс Парт явно се чувстваше неловко; той знаеше за какво говори Белкнап, за да е наясно, че подобни неща не се обсъждат просто ей така, особено от професионален политик като него. Той трябваше да задълбае достатъчно, за да си подсигури комисионна; но не желаше да е дотам, че да си изцапа ръцете. Явно това бяха сметките, които си правеше.

Белкнап претегляше всяка дума.

— Знам, че сте човек с вкус. Чух, че вилата ви в Паслепа е много красива.

— Съвсем скромна къща, но жена ми я харесва.

— Тогава сигурно ще харесва два пъти по-голяма къща?

Изглежда го продължително: беше човек, разкъсван от противоречия, от алчността и несигурността.

— А може би не? — Още едно дръпване на въдицата, за да се нагласи куката. — Разговорът с вас ми достави голямо удоволствие. Но наистина май е време да се огледам другаде. Както ме... предупредихте, Естония е много малка страна. Предполагам, искахте да кажете, че едри риби рядко се появяват в малки езерца.

Отново лек поклон, но този път Белкнап наистина тръгна към изхода, откъдето дочу в масово изпълнение: *Тази моя родна страна!*

Нов изблик на аплодисменти наруши тишината, макар че те бяха някак приглушени заради пляскането с една ръка от онези, които държаха чаши, салфетки и закуски.

Върху рамото на Белкнап се появи ръка, след което заместник-министърът прошепна в ухото му:

— Естотек. На Равала Пуиесте.

— Можех да взема адреса от справки.

— Уверявам ви, истинското естество на тази компания се пази в строга тайна. Имам думата ви, че няма да кажете на никого.

— Не, разбира се — отговори Белкнап.

— Шефът е известен с името Лейнам.

— Необичайно име за естонец.

— Но не е необичайно за американец.

Американец. Белкнап присви очи.

— Мисля, че нуждите ви ще бъдат удовлетворени — продължи Парт. — Ние сме малко езерце. Но някои от рибите ни са наистина огромни.

— Впечатляващо — каза студено Белкнап. — Тази ваша родна страна. Да предам ли на Лейнам поздрав от вас?

Заместник-министърът изведнъж се притесни.

— Най-интимните взаимоотношения понякога се водят на повече от една ръка разстояние. Нека се изясним. Това е човек, с когото никога не съм се срещал лице в лице. — Държеше се сковано, сякаш потискаше студени тръпки. — А и не бих желал.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бизнес кварталът на Талин само се споменаваше в туристическите брошури, но мнозина го смятаха за истинския център на града. Центърът на бизнес квартала на свой ред бе мястото, където се издигаше сградата с офисите на „Естотек“ — дванайсететажна постройка, облицована с огледални стъкла. На цял километър и половина от Стария град, тя се намираше на една пряка от такива съвременни забележителности като улица „Олимпия“ и търговския център „Стокман“, да не говорим за киното на площада „Кока-кола“ и облечения в неонов светлини нощен клуб „Холивуд“. Кварталът бе, накратко, финансов център, който изглеждаше като всеки друг финансов център, и именно това караше бизнесмените да се чувстват като у дома си. Безжичен достъп до интернет имаше във всеки ресторант, във фойетата на хотелите и в баровете. *Ние сме модерни колкото вас* — бе посланието, което се излъчваше, макар и с нотка на безразсъдство, намаляващо неговата правдоподобност. В тази част на нощта клуб „Бони и Клайд“ — както Белкнап забеляза, друга особеност на Талин бе, че нощните клубове неизменно се назоваваха с английската дума „найткълб“ — също беше добре осветен. До най-високия хотел се намираха търговските представителства на „Ауди“ и „Фолксваген“: местните хора без съмнение се гордееха с това, че разполагаха с търговски център във финансовия си квартал.

Сградата беше масивна и тъмна, фасадата беше издържана в стъкло и бял метал. Тя можеше да се намира в още петстотин града и навсякъде да изглежда на място. Белкнап слезе от таксито и започна да обикаля наоколо пеша, с леко нестабилна походка, за да може да мине за пиян бизнесмен, който се опитва да разпознае в коя сграда е хотелът му.

Геннадий Чакветадзе му намери адреса. Дори и пенсионер, той не бе загубил влиятелните си връзки и проведе няколко дискретни телефонни разговора с архиварите в градския съвет.

Истинската дейност на тази компания се пази в дълбока тайна — му каза Андрюс Парт и явно не беше преувеличил. Оказа се, че

„Естотек“ е естонска корпорация с офшорна регистрация; в документите за регистрацията ѝ се съдържаха данни само за активите ѝ в страната, които бяха незначителни. Беше фирма без активни операции и значителни холдинги; държеше под наем пространство на десетия етаж на офис кула в бизнес квартала, плащаше навреме наема си, но във всяко друго отношение беше истински фантом. Корпорация само с фасада без съдържание, с други думи, оформена по такъв начин, че да не се налага да разкрива офшорните си филиали. Белкнап остана озадачен.

— Не се ли изисква по закон поне да представят списък със служителите и директорите? — попита той Геннадий. На руснака въпросът се стори забавен.

— В цивилизования свят сигурно. Но в Естония законите и финансовите кодекси са създадени от олигарсите. Това ще те развесели: вписаният принципал в регистрационните документи не е човек, а друга компания. А кой е вписаният принципал на тази компания — може да попиташ. Това е „Естотек“. И в Естония е напълно законосъобразно.

Пенсионираният служител на КГБ се изкикоти. Тъмната страна на човечеството беше за него източник на развлечение.

Белкнап се загърна в сакото си, тъй като духна студен вятър в каньона от стъкло и метал, какъвто представляваше центърът на Талин. Тъмнината му бе от полза. През нощта огледалните стъкла стават прозрачни. Но все още бе трудно да прецени мерките за сигурност в сградата. Наблюдателни видеокамери с близък фокус бяха закачени в ъглите на ниската част на сградата, предлагайки на охранителите видимост към тротоара и гаража за паркиране с формата на раковина, който дяляха с друга офис сграда. Но какви ли мерки за сигурност бяха въведени вътре? Едно бе сигурно: тази нощ бе най-добрата възможност да влезе незабелязано. До следващия ден заместник-министърът можеше да уведоми своите хора в „Естотек“ за директора от „Гринел“; ако това се случеше, беше твърде вероятно те да разберат за измамата и да бъдат нащрек. Но заместник-министърът нямаше да го направи тази вечер, тъй като щеше да слуша досадните изпълнения на най-добрите хорове в света. Щеше да се здрависва и да се усмихва. Да си фантазира за новото имение в провинцията и да умува как ще обясни на приятелите и колегите си откъде го има.

Белкнап прекоси улицата, измъкна чифт очила за нощно виждане и погледна, опитвайки се да установи къде е дежурният охранител във фоайето. Нищо не видя. Видя... струйка дим, която се извиваше откъм колона във вътрешността. Имаше охранител във фоайето. Пушеше. И изглеждаше уморен.

Американецът се огледа бързо на едно от стъклата. Тъмният му костюм подходеше за ролята, която играеше; черната кожена чанта „Гладстоун“ — тя и съдържанието ѝ бяха дар от Генадий — беше малко по-обемна от обичайно корпоративно куфарче, иначе нямаше нищо, което да се набива на очи. Пое дълбоко дъх и доближи до входа, размаха картата си за самоличност и се приготви да влезе.

Охранителят го погледна сънливо и натисна копче, което отвори входната врата. Той беше закръглен като повечето естонски мъже на средна възраст, което бе резултат от начина им на хранене — свинско, мазнини, картофи и палачинки. Той дръпна за последен път от цигарата и зае мястото си зад гранитен плот.

— „Семайнс“ — Каза Белкнап. — „Семайнс“, Естония. Единайсети етаж.

Охранителят кимна отпуснато, а Белкнап можеше да отгатне какво си мисли. Беше без съмнение крайно необичайно за „Семайнс“, научна медицинска компания, да има посетители в този час, но Генадий се бе обадил на дежурния охранител да го увери със своя естонски с руски акцент, че посетител е на път към сградата. Някаква повреда в системите, изискваща намесата на професионален техник.

— Идвате да оправите повредата? — попита охранителят на развален английски.

— Сензорите показаха повреда в хладилната биокамера. Няма почивка за онеправдани като нас — каза Белкнап със съучастническа усмивка.

Охранителят имаше озадаченият вид на човек, комуто идваше в повече да се мъчи с английския. Онова, което си мислеше, бе повече от ясно: да си дава зор за някакъв богат чужденец, не му влизаше в задълженията. Мина доста време, докато регистрира посетителя, после посочи с палец към асансьора и запали нова цигара.

Белкнап на свой ред усети как безпокойството му се покачва заедно с асансьора. Трудното предстоеше.

Джина Трейси въртеше с пръст къдрица от черната си коса над ухото, докато говореше на останалите.

— Станала е издънка. Наистина жалко. Явно момчетата, които изпратихме в Южна Америка, са отстранили грешен Хавиер Соланас. Можете ли да повярвате? — Южна Америка изглеждаше толкова далече от подовете с гланцирани плочки и матирани стъкла в централата на „Тета“, но въпреки това именно в нея се вземаха най-важните решения. Понякога Трейси имаше чувството, че се намира в контролен център за космическа мисия „която прави проучвания на други планети“. — Трябваше да ликвидират еквадорския търговски представител. — Тя погледна към бързото съобщение, което се появи върху компютърния ѝ екран. — Вместо него са очистили някакъв безобиден собственик на ранчо със същото име, мамка му.

Последва тишина; чуваше се само тихото бръмчене на климатика.

— Ох, колко неприятно — каза разстроено Хърман Лайбман, увисналите гънки на шията му се разтрепериха.

— И се предполага, че това са най-добрите ни хора — продължи Трейси. — Първи в списъка. Може би не трябваше да използваме външни хора. Няма ли местни таланти, а?

— Такива неща се случват — каза с тънкия си глас Колингуд, поглаждайки с пръсти брадата си.

Късата му къдрава коса бе прилежно сресана. Някой веднъж бе подхвърлил, че брадата му е като на вагина, и понякога Джина се усмихваше, като го погледнеше и се сетеше за това. И сега направи същото.

Той наклони глава.

— Смяташ, че е смешно?

— Звучи като черен хумор — увери го Джина.

Воднистите бледи очи на Джон Бърджес уловиха погледа ѝ.

— Имаш някакви препоръки, така ли?

Филтрираната дневна светлина подчертаваше следите от гребена в русата му до бяло коса.

— Трябва да помислим добре как да не допускаме в бъдеще да се случват подобни неща — каза тя. — Наистина мразя такива работи.

— Всички мразим — обади се Колингуд.

— Трябва да свикна да гледам философски — каза Трейси. Някои може би ги смятаха за безчувствени технократи, знаеше тя, но истината бе, че им пукаше за работата им и че водеха битка да не приемат лично нещата, когато станеше грешка. — Джордж е прав. От време на време ще ни се случват пропуски. Ако прекалено задълбаем, ще изпуснем голямата картина. Това би казал Пол. — Тя се обърна към учения. — Нали?

— Съжалявам за това — каза Пол Банкрофт. — Много съжалявам. Допускали сме грешки в миналото, неизбежно ще има грешки и в бъдеще. Но утешението е, че процентът на грешките продължава да е в параметрите, които сме установили като приемливи. Освен това в последно време показателите ни по отношение на грешките се подобряват. Това е обнадеждаваща тенденция.

— И въпреки това — настоя Лайбман сърдито.

— По-важно е тези пропуски да бъдат поставени в по-големия контекст на успехите — продължи Банкрофт — и да гледаме напред, не назад. Както казваш, Джина, трябва да се учим от грешките си и да определим какви допълнителни мерки могат да ни предпазят от същите грешки в бъдеще. Интегралната схема на риска е асиметрична крива. Което означава, че винаги има място за подобрения.

— Мислиш ли, че трябва да пратим момчетата да премахнат когото трябва — попита Бърджес.

— Забрави за това — отвърна Колингуд. — Ще бъде прекалено набиващо се на очи съвпадение. Не искам да кажа, че някой води статистика за смъртта на хора с името Хавиер Соланас. И все пак. Анализ на риска ще покаже, че не си струва да бъде поет. Някакви събития на други места?

— Сигурно си чул историята за жената в Северна Нигерия, която ще бъде убита с камъни — каза Трейси. — Явно съдът на старейшините в селото е решил, че е изневерила на мъжа си. Какви средновековни порядки.

Пол Банкрофт смръщи веждите си.

— Надявам се, че не изпускате от очи по-широката картина — каза той. — Специалистите ще се произнесат, но аз отсега мога да предвидя, че това широко разгласено от медиите събитие ще се отрази благоприятно върху показателите за разпространение на ХИВ. Тук се сблъскваме със синдрома на бебето в кладенеца. Световните медии ще

съсредоточат вниманието си върху една жена с печални очи и бебе в ръцете си. Плачевната иконография на Мадоната и младенеца. И все пак средновековните закони на тези невежи молли вероятно ще предотвратят хиляди случаи на СПИН. А това ще рече хиляди болезнени, опустошителни, скъпоструващи случаи на бавна смърт.

Колингуд премигна.

— Съвсем близо до ума е — каза той с напевния си глас, обръщайки се към Трейси. — Защо мислиш, че ХИВ серопозитивните случаи са толкова ограничени в мюсюлманските страни? Когато сексуалният промискуитет се криминализира и бъде заклеймен като позорен, разпространението на вируса на СПИН намалява. Сенегал е с един от най-ниските показатели в Африка на юг от Сахара. Там деветдесет и два процента от населението са мюсюлмани. А сега да погледнем съседна Гвинея-Бисау. Там броят на мюсюлманите е наполовината на тези в Сенегал и показателите за разпространението на ХИВ са пет пъти по-високи. Трябва по-често да използват камъни, бих казал.

— Нещо-друго на този континент? — попита Банкрофт.

Бърджес извади на компютърния екран електронен списък.

— Ами какво е положението с министъра на мините и енергетиката в Нигер? Не смятате ли, че блокира важни проекти за подпомагане?

— Това отпадна, не помниш ли? — Джина Трейси погледна раздражително. — Твърде много странични ефекти. Вече го анализирахме.

— Припомнете ми каква беше играта в този случай — каза Колингуд. — Цяла сутрин имах заседание със служители от системата.

— Ще ти разкажа в най-едри щрихи — Бърджес замълча за миг, събирайки мислите си. — Първо, министър Окуендо е много известен. Второ, вероятно ще бъде заменен от Махамату, финансовия министър. Което е добре, но остава въпросът кой ще заеме мястото на Махамату. Ако бъде заменен от Сану, добре. Но се обзалагам, че ще бъде заменен от Сейни. А това в крайна сметка ще влоши още повече нещата. Вместо да отстраняваме министъра на мините и енергетиката, е по-добре да отстраним Диори, заместник-министъра. Човекът, който ще заеме мястото му, е благоприятен като характер, показват всички разузнавателни сведения: неговият баща е бил клептократ, но

резултатът е, че синът има достатъчно пари и е в правителството не да краде.

— Любопитно — каза д-р Банкрофт замислено. — В такъв случай изглежда, че Диори е стратегически правилният избор. Но нека да се уверим още веднъж и да оставим втория екип от специалисти да направи своя анализ. Независима оценка винаги е от полза, като сме се убедили от опит.

Погледът, който хвърли към Лайбман, говореше за общи преживявания.

— Въвеждането на нов набор от модели може да отнеме няколко дни — предупреди Бърджес.

— Страна като Нигер със сравнително ограничен управляващ елит е крайно податлива на широк диапазон от несъответствия при зададени малък брой варианти. Ние искаме да сме сигурни, а не да съжаляваме, нали?

— Няма две мнения по този въпрос — каза Лайбман, подпирайки брадичката си с ръцете си на червеникавокафяви петна.

— Добре тогава.

Банкрофт изгледа Бърджес със сериозно изражение.

— Междувременно как върви поглъщането на мрежата на Ансари? — попита Лайбман. — След всичките усилия, които положихме, горещо се надявам да си е струвало.

— Шегуваш ли се? Очертава се още един от големите удари на Пол — каза Колингуд. — Окончателната интеграция ще стане след известно време, същото е като при корпоративно сливане. Но има пълни основания да очакваме, че ще ни улесни при събирането на ценна информация за клиентелата ѝ. А знанието е...

— Силата за правенето на добрини — обади се Банкрофт. — Всичко, което научаваме, ни помага за по-голямата кауза.

— Абсолютно — каза Колингуд, кимайки енергично. — Светът е залят от оръжия. Точно сега те са на път към онзи, който е дал най-висока цена. Още по-ужасно е, когато биват въоръжавани двете страни на един граждански конфликт. Такова е положението трийсет години в Ангола. Напълно ирационално. Сега ние ще сме в състояние да насочваме огневата мощ към държави и групи, които трябва да я притежават. Ще сме в състояние да умиротворим провинции, където от десетилетия цари мизерия само защото са получили достатъчно

оръжия да водят война, но недостатъчно, за да победят. Това винаги е най-лошото състояние на нещата.

— Нашите геополитически анализи са много ясни по този въпрос. В ситуация на гражданска война, която не може да бъде прекратена по никакъв начин, бърза и решителна победа на едната страна е за предпочитане от хуманитарна гледна точка пред безкраен конфликт — каза Банкрофт. — Почти няма значение чия ще е победата. Затъването в евентуални безкрайни обвинения от типа: „вие първи започнахте“, е огромна грешка. Сега ние ще можем да завъртим рулетката, да изберем победителя и да гарантираме оптимален изход. Помислете само колко налудничаво е, че мрежата на Ансари можеше досега да насъсква ония планински племена в Бирма. Малко огнестрелни оръжия, второкласна артилерия, за които се плащаше с пари от наркотрафик. В продължение на години мрежата ги държеше във война с правителството в Мианма. Това е грешно. Лошо е за племето, за страната. Никой не харесва репресивните авторитарни режими, но продължителните конфликти са още по-лоши. Освен това веднъж след като военният режим стабилизира обществения ред, можем да се заемем да променим режима така, че да е по-малко репресивен и да се грижи по-добре за гражданите.

— Искаш да кажеш, че доставчиците от мрежата на Ансари ще минат на другата страна?

— Кой знае повече за оръжейните депа на народа уа или карени от бившите им доставчици? Кой знае повече за това как са организирани бунтовническите милиции? Ние даваме на генералите в Мианма безценна разузнавателна информация и пратка оръжие от натовски стандарт. Превишаването по сила е ключът. И преди да се усетиш, получаваш мир чрез умиротворяване. В глобален аспект епохата на бунтовете е към края си.

— Освен ако не е бунт, който ние одобряваме — обади се Лайбман.

— Свалянето на режим с открита въоръжена борба ще е последното средство — каза Колингуд, кимайки енергично. — Но ако се стигне дотам, ще бъде приложено. А и обединяването на основните мрежи по някакъв начин не е приключило. Вярно е, че придобиването на мрежата на Ансари дава на „Тета“ по-директни ползи. В края на краищата благодетелите също трябва да направят необходимото, за да

се защитят. — Обърна се към Банкрофт. — Ще се съгласите с мен, нали?

— Бодлите на таралежа — каза Банкрофт.

— Когато възникнат заплахи за нашата сигурност в чужбина или у дома, ние им се противопоставяме.

— Доколкото можем — съгласи се застаряващият учен.

Колингуд размени погледи с Бърджес и с Трейси. Пое дълбоко дъх.

— Добре тогава, Пол, искаме да поговорим за Андреа.

— Разбирам.

— Пол, прости ми, че говоря директно, но се налага да вземаме решения. Трябва да ги оставиш на професионалистите на терен. Тя се превърна в проблем. Отивайки в Розендейл, прекрачи границата. Ти смяташе, че тя ще се вслуша в разума. Сега знаем, че си я надценил.

— О, от друга гледна точка я подцених.

Тонът на Банкрофт бе някак завоалиран.

— Преценката ти беше неправилна.

— Ти обичаш да виждаш у хората най-доброто — каза Трейси. — Което е страхотна стартова оценка. Но ти си ни учил да не се страхуваме да променяме възгледите си, ако се сдобием с нови факти.

На филтрираната светлина Банкрофт изглеждаше сякаш по-възрастен.

— Искате да ви прехвърля случай, свързан с моята собствена братовчедка?

— Именно защото е твоя братовчедка — каза Трейси.

Банкрофт се загледа в далечината.

— Не знам какво да кажа.

Дали тя не си въобрази, или наистина гласът на философа трепна. Когато се обърна с лице към останалите, той изглеждаше пребледнял.

— Тогава не казвай нищо — посъветва го Бърджес с превъзбуден глас, който излъчваше едновременно уважение и загриженост. — Ти си ни обучил добре. Позволи ни да поемем отговорността в конкретния случай. Остави го в наши ръце.

— Както непрекъснато повтарящ — намеси се Колингуд, — да направиш каквото трябва, невинаги е лесно.

— Заобикалянето на проклетата комисия „Кърк“ също няма да е лесно — заяви Трейси.

— Вие сте млади и не помните разследването на комисията „Чърч“ — й каза по-възрастният на масата Хърман Лайбман. — Дватамата с Пол го помним. Тия неща се случват периодично.

— Също като мусоните — каза Колингуд. — Историческата перспектива не е от голяма полза, ако си на пътя на бурята.

— Правилно — съгласи се Банкрофт. Очите му се присвиха. — Знанието е сила. Господ знае, че разровихме доста камъни от миналото на сенатора. Открихме ли нещо гнило?

Колингуд се обърна към Джон Бърджес и го погледна, а очите му говореха: Ти му кажи.

— Недостатъчно — каза с усмивка Бърджес, бивш следовател в „Рол“. — За нашите цели се нуждаем от нещо голямо, а ние все още не сме го открили. Честно казано, онова, с което разполагаме, няма да излезе на първа страница и на „Саут бенд трибюн“. Услуги за основните дарители? Да. Но политиците наричат това да служиш на избирателите. Незаконни дарения? Не съвсем — той се е кандидатира за избран пост четири пъти срещу съперници с изрядно финансиране на кампаниите. Един от тях повдигна обвинение преди дванайсет години, но подробностите бяха толкова сложни, че правните експерти не успяха да стигнат до единодушно мнение дали е имало прекрачване на закона, или не. Отделни дарения от компании, където КАЛПЪРС, публичният пенсионен фонд на Калифорния, държи най-големия пакет от акциите. Ако двете компании са съставни части на една и съща компания, тогава дарението е незаконно. — Тъжна усмивка. — Репортер попита сенатора Кърк за обвинението на пресконференция. Той отговори: „Извинете, бихте ли ми обяснили още веднъж?“ И всички се разсмяха. Това бе краят на скандала. Нещо друго? Може да е имал сексуален контакт със сервитьорка от Рино преди двайсет години, но въпросната жена отрича, но дори да не отричаше, не мисля, че това ще привлече вниманието на медиите. Журналистите са поставили ореол на този човек. При сегашното положение трябва да докажем, че е блудствал с всяко хлапе в момчешкия хор на Харлем, за да се задвижат нещата.

— Не можем също така да го издадем — каза Колингуд с напевен глас. — Имам предвид здравословното му състояние. Както знаете, той

го пази в тайна, но ако се разчуе, това само ще предизвика вълна от съчувствие. Междувременно той вече се е замислил за потомството. Наясно е, че няма да е жив да се кандидатира за нов мандат, но ще продължи да се мотае наоколо достатъчно дълго, за да ни създаде куп неприятности.

— Същото е като ефекта Самсон — добави Бърджес. — Болестта му не ни е от полза. Той е в достатъчно добра форма да бутне колоните и да разруши целия храм.

— Казваш, че знанието е сила. — Колингуд хвърли към Банкрофт многозначителен поглед. — Бедата, разбира се, е в това, какво знае комисията „Кърк“. По някакъв начин сенаторът се е сдобил с информация, която не е трябвало да научи. Това го прави истинска заплаха за нашата организация.

— И ние все още не знаем как? — погледът на Банкрофт беше угрижен, но не тревожен.

Колингуд сви рамене.

Джина Трейси изглеждаше нетърпелива.

— Все още не разбирам защо просто не отстраним сенатор Кърк. Да ускорим неизбежното. Да извадим трънчето от нашата лапа.

Банкрофт поклати строго глава.

— Ти просто не мислиш.

— Можеш ли да си представиш бурята от спорове и вниманието? — Колингуд я стрелна с укоряващ поглед. — Може да се окаже опасна и от самата комисия.

— Но ние сме, мамка му, групата „Тета“ — настоя чернокожката жена. — Тета като *танатос*. — Тя погледна Бърджес. — Гръцката буква за смърт, нали?

— Знам това, Джина — възрази Бърджес. — Но същата процедура за оценка на риска, която прилагаме навсякъде другаде по света, важи и в този случай.

Трейси погледна умолително Банкрофт.

— Все трябва да има нещо, което да можем да сторим.

— Бъди уверена, че няма да позволя работата на групата „Тета“ да бъде разстроена от някакъв си беляч на царевица от Индиана — увери я Банкрофт. — Можеш да бъдеш сигурна в това. Групата „Тета“ трябва да продължи да бъде върхът на стрелата на милосърдието.

— Екстремална филантропия — изкикоти се Бърджес. — Като екстремни спортове.

— Моля ви да не се шегувате с делото на моя живот.

Банкрофт говореше спокойно, но изражението му ставаше все по-строго.

Последвалата продължителна тишина бе нарушена от развълнуваните гласове на хората от комуникационния център на долния етаж. След това мъж с нездрав вид на лицето се качи по спираловидното стълбище и поздрави шефовете със сериозно изражение.

— Дойде ново послание от Генезис.

— Ново? — попита Трейси унило.

Мъжът от комуникационния център подаде лист хартия на Пол Банкрофт. На останалите каза:

— Момчетата долу приемат това много сериозно.

Банкрофт погледна листа и очите му се разшириха. Без да каже нито дума, той подаде листа на Колингуд.

— Това не ми харесва — каза Колингуд тихо, без да прикрие безпокойството си. — Какво мислиш, Пол?

Философът изглеждаше силно съсредоточен. Непознат щеше да реши, че размишлява, а не е уплашен; останалите знаеха, че това е начинът, по който той се държеше при криза.

— Е, мои приятели, както изглежда, ще имаме още по-големи неприятности, с които да се справим — каза накрая Банкрофт. — Генезис увеличава нивото на заплаха.

— Ще трябва да прекратим за известно време операциите оттук — каза Колингуд, проучвайки посланието. — Ще ги преместим в друг обект. Може би близо до Бътлър, Пенсилвания. Можем да го направим незабелязано през нощта.

— Не ми харесва това, че изпадаме в паника — каза Лайбман.

— Налага се заради дългосрочните предимства, Хърм — каза Банкрофт. — Краткосрочни неудобства в името на дългосрочна сигурност.

— И все пак защо всичко това се случва точно сега? — попита Лайбман.

— Когато мрежата на Ансари бъде изцяло подчинена на нас — каза Бърджес на по-възрастния аналитик, — никой няма да може да ни

спре. В момента сме в период на преход. Което означава време на уязвимост. Когато това премине, ще сме непобедими.

— Светът ще се превърне в нашия терариум — обади се Колингуд.

Лайбман все още беше раздразнен.

— Но да позволим на Генезис...

— Инвър Брас загина първия път поради измама. — Гласът на Банкрофт беше хипнотизиращ. Той бе възвърнал самообладанието си. — Генезис пак ще го направи. Просто трябва да издържим през следващите няколко дни. Генезис *ще* бъде унищожен.

Лайбман звучеше по-малко оптимистично.

— Или ние ще бъдем унищожени.

— Да не си станал като неверника Тома? Вече ми нямаш доверие ли? — попита Банкрофт с безизразно лице.

— Никога не си грешал за големите неща — каза Лайбман обидено.

— Много си любезен, че го казваш — отговори Банкрофт студено.

Макар че Лайбман се поколеба дали да продължи да говори, десетилетията преданост и приятелство го накараха да бъде откровен с великия мъж. Той прочисти гърлото си.

— Но, Пол — каза Лайбман, — винаги има първи път.

На единайсетия етаж Белкнап излезе от асансьора с леко отегчения вид на преуморен от полети човек заради камерите, които вероятно бяха инсталирани в кабинката. „Естотек“ беше на долния етаж; единайсетият бе предоставен на „Семайн“. Както Генадий му обясни, „Семайн“ беше фармацевтична компания, специализирана в изследванията на „биомаркери“; целта им бе да разработят биоанализатори — прости кръвни тестове, които можеха да заменят хирургическите биопсии за някои видове рак. Компанията се гордееше, че дейността и е базирана на „стратегическо сътрудничество между индустрията, научните среди и правителството“. Много партньори, много джобове.

Избра един от три малки офиса на етажа, тъй като работата там беше с най-малка степен на поверителност, а следователно и мерките

за сигурност бяха най-ограничени. Между него и офисите на „Семайн“ имаше само една метална врата с тясно прозорче с армирано стъкло.

След като се увери, че няма наблюдателни камери в коридора, Белкнап завъртя топката на ключалката с гаечен ключ с тесен разтег откъм далечния край, за да максимализира податливостта. После пъкна върха на шперца в дупката и завъртя в обратна посока, така че шперцът да измести запънките. Не се получи. Както се опасяваше, беше брава с двойно заключване. След като разбута горните запънки, обърна шперца и към долните. Едва след още няколко минути пълна концентрация успя да отдръпне резето и вратата се отвори.

Не се включи аларма. Както предположи, офисите, в които се помещаваха финансовият и правният отдел на компанията, разчитаха на мерките за сигурност в цялата сграда. Взлом в такива помещения бе рядкост. Обикновената охрана бе напълно достатъчна.

Белкнап затвори вратата след себе си. Помещението беше слабо осветено от флуоресцентни тръби, разположени по вътрешните стени, осветлението за спешни ситуации, което се изискваше за такива сгради по целия свят. Изчака очите му да се приспособят и обходи внимателно пространството, светейки с джобно фенерче. Работните места бяха открити, с изключение на няколко офиса, отделени със стъклени прегради. Мокетът на пода беше сив на големи ромбове. След няколко минути оглед Белкнап избра място, където компютърът и телефонът бяха включени на пода. Като при повечето офис сгради, строени през последните десетина или повече години, под подовата настилка имаше плетеница от оптични и коаксиални кабели. Широко разпространени бяха така наречените „мокетни плочки“, обикновено шейсет и пет на шейсет и пет сантиметра, и той не се изненада да ги открие тук; всеки подов елемент можеше да бъде вдигнат за лесен достъп до кабелажа отдолу. Той легна на пода и повдигна мокетната плочка до разклонителя. Отдолу имаше метална решетка, а под металната решетка бяха кабелите. Но какво ли бе разстоянието между етажите? Извади от чантата „Гладстоун“ лост и започна да отлепва плочки бързо и тихо.

После пъкна малка фиброоптична камера. В другия край тя бе включена в дигитална камера и показваше трепкащ образ върху плоскоекранния визьор. Змиевидната миниатюрна камера със стандартен изход RCA беше половин сантиметър в диаметър и имаше

шейсетградусов зрителен обхват. Представляваше черен кабел с дължина около четири метра, прикачен към черна кутийка с електроника, където малък вграден разклонител конвертиреше светлината от хиляди микрофibri в единен образ. Малка ксенонова лампичка на извода осигуряваше осветление, докато змиевидната камера си проправяше път през „подвижния“ таван. Продължи да вкарва кабела все по-навътре, заобикаляйки препятствия, докато тя достигна до бяла неравна повърхност. Шумоизолацията на долния таван.

Сега той натисна копче от другата страна, където се намираше миниатюрният фиброоптичен визьор. Показа се троакар с притъпен връх от закалена стомана и започна да се върти. Беше същото като да пробиеш дупка е карфица. Накрая с няколко ловки движения нагласи главичката на далечната камера в току-що пробитата дупка и я промуши през нея.

Отначало образът беше зацапан; Белкнап нагласи настройките, докато на екрана се появи по-ясен образ от етажа на „Естотек“. Показа се обширен офис: четириъгълни бюра, черни столове с кръгли седалки и облегалки, обичайният набор от принтери, компютри, телефонни апарати. Отново нагласи камерата, движейки главата насам-натам, докато откри каквото търсеше. Контактни ключове, които не се забелязваха от пръв поглед освен от обучено око, бяха монтирани точно над рамките на вратите. Инфрачервени детектори за движение: малки пластмасови кутийки, поставени на места с оживено движение — пътеки между бюрата и по дългата редица прозорци. Детекторите за движение се активираха след затварянето на офиса за през нощта и бяха неговото най-голямо непосредствено предизвикателство.

Белкнап познаваше модела. Бяха пасивни детектори, предназначени да улавят промените в температурата. Когато излъчващо инфрачервени лъчи тяло влезеше в защитеното пространство, уредите го засичаха, прекъсваше се притокът на ток в устройството и се задействаше алармата.

Отново ги погледна. Отново му заприличаха на контактни ключове за осветление, нищо, което би привлякло погледите. Фреснелови лещи фокусираха инфрачервената радиация през специален филтър. Сензорът имаше два рецепторни елемента, които даваха възможност да се отделят сигналите, причинени от слънчева

светлина, вибрация или окопите температурни промени. Подобни условия биха задействали двата пироелектрически елемента едновременно; движещо се тяло активираше първо единия сензор и после другия.

Практически нямаше никакъв начин Белкнап да се спусне в офиса, без да задейства алармата. Нямаше и намерение да прави опити.

Белкнап се зае бързо да отвърти шестнайсетте болта, с които бяха закрепени металните фланци, образуващи отделните секции на здравата опорна решетка на етаж. Накрая успя да повдигне близо двуметрово винкелно желязо, под което се показва мрежовиден слой от фини жици като завеса от мъниста. Изискванията за гъвкаво реагиране включваха също пропускливост. След малко мокетните плочки, металните пръчки и подпорки оформиха малка купчина.

С няколко груби срязвания с ножиците за тел Белкнап освободи пространство, после пусна в него чантата с инструментите, докато тя се опря на няколко десетки сантиметра под пода. След това самият той се провря между жиците, промъквайки се покрай въздухопроводите и тръбите, които захранваха системата за охлаждане. В пространството под подовата настилка се придвижваше пипнешком, лазейки, като си светеше с джобното фенерче, докато стигна на сантиметри от плоскостите на тавана на долния етаж, разчитайки на електрическите кабели да го удържат. Леко се снижи откъм обратната страна на панелите на тавана, опъвайки тялото си върху тънките метални рамки над редица от Т-образни греди, напречни греди и висящи жици, за да намали натиска. Таванът бе конструиран така, че да издържа човешка тежест, тъй като често се налагаха ремонти. За разлика от шумоизолиращите панели от минерални фибри, които бяха предназначени да абсорбират звук, а не сила. Ако се опиташе да се изправи, щеше да падне.

Протегна се и извади частично от рамката панел от един квадратен метър — един от панелите на тавана на „Естотек“ — и отвори кожената чанта. Следващият етап от проникването щеше да бъде изпълнен от гризачи. Измъкна хартиен плик от чантата, от където се чуваше цвърчене. Цвърченето стана още по-силно, след като отвори плика. После Белкнап го обърна с дъното нагоре и съдържанието му — четири бели плъха — се изсипа през отвора и падна на пода три метра

надолу. След това Белкнап нагласи панела на мястото му и започна да наблюдава през змиевидната миниатюрна камера.

На малкия екран гледаше как плъховете се щурат по пода уплашени и дезориентирани. Белкнап насочи лещите на камерата към най-близкия детектор за движение. Меката зелена светлина под квадратните фреснелови лещи става червена.

Алармата се задейства.

Очите на Белкнап се стрелкаха между циферблата на часовника му и малкия дигитален визьор. Минаха четирийсет и пет секунди, преди да се случи каквото и да било. Мъж с кафява униформа на „Естотек“ се появи с малък пистолет в едната ръка и огромен фенер в другата. Той заоглежда наоколо и мина доста дълъг момент, преди вниманието му да бъде привлечено от цвърчене и преминаващо животинче. Охранителят изрече по всяка вероятност псувня, само че на език, който Белкнап не разбираше. Той беше чувал, че естонският е невероятно богат на псувни. Плъховете не бяха хранени през последните няколко часа с нищо друго освен с кафени зърна, покрити с шоколад. Като лабораторни екземпляри те не притежаваха уменията и инстинктите да се скрият за разлика от своите диви братовчеди.

Появи се още един плъх, охранителят скочи безпомощно към него и се опита да го стъпче с дебелия подметка на обувката си. Белкнап се сети за децата, които се опитват да ритат гълъбите по градските тротоари: толкова близо, а се изплъзват.

Следващият етап щеше да изисква добре избран момент. Измъквайки последния плъх от здраво затворения хартиен плик, Белкнап повдигна ъгъла на един от панелите на тавана и провря главата му пред дупката. Животинчето, естествено, започна да цвърчи като полудяло. Белкнап измъкна фиброоптично влакно и го завърза за единия от задните крака на плъха. После промуши няколко сантиметра от цвъртящото същество през малката дупка. То се бореше неистово. Белкнап го дръпна силно за опашката, за да го накара да зацвърчи още по-силно.

Охранителят вдигна нагоре глава и вид малката главичка на плъха да се подава през хлабав панел на тавана. На месестото лице на естонеца се появи изражение, което показваше, че му е станало ясно какво се случва: гризачите — вероятно лабораторни плъхове на

компанията за медицински изследвания на горния етаж — бяха избягали през тавана.

„Kurat! Ema keppija! Kuradi munn!“ Изблик на неразбираеми проклетия: онова, което не му избягна обаче, бяха досадата и непукизмът в гласа на охранителя. Нямаше и следа от тревога или уплаха. Проблемът беше свързан с контрола на гризачите, а не с пробив в мерките за сигурност, реши естонецът. Той изчезна за две минути, а след това се върна. Белкнап познаваше стандартните процедури за сигурност и ако ги бе спазил, охранителят беше отишъл да изключи централната алармена система. Беше обичайна процедура от два етапа, когато имаше жива охрана в комбинация с електронни сензори. Алармата уведомяваше първо охранителя, който разполагаше с около четири минути да установи причината. Ако той я сметнеше за неоправдана — а деветдесет процента от всички подобни аларми бяха неоправдани, — щеше да спре алармената система, за да не предаде предупреждението нататък по веригата. Ако не го направеше, алармата щеше да достигне до по-отдалечено място. Охранителят реагира като добре обучен професионалист. Той установи причината за фалшивата тревога, дезактивира временно сензорите в сектора и щеше да бъде нащрек. Появата на гризач не беше проблем на сигурността. На сутринта щяха да извикат специалната служба за изтребване на вредители.

Белкнап знаеше също, че на мястото има само един охранител. Ако имаше втори, мъжът със сигурност щеше да го извика, дори само да позяпа, разтоварване от напрежението на работата.

Охранителят се намираще сега точно под него. Той имаше вид на поредната жертва на естонската кухня. И все пак се движеше с учудваща лекота. Няколко секунди той наблюдава неистово цвърчащия плъх. После започна да скача към него, опитвайки се да го удари — само на сантиметри от Белкнап, който изби панела от тавана и стискайки тежък гаечен ключ в дясната си ръка, се подготвяше за внезапен удар. Случи се като на забавен каданс. Измина една дълга секунда, в която охранителят, скачайки във въздуха, видя как над главата му се отмества целият панел и забеляза човек в мрака. За част от секундата двамата мъже се гледаха в очите: лицето на охранители излъчваше учудване и тревога, а после и ужас от неизбежното, след като тежкия железен инструмент в ръката на Белкнап се удари в

челото му, разтърсвайки го силно. Охранителят се строполи в безсъзнание на покрития с мокет под.

Белкнап хвърли чантата с инструментите и се спусна от тавана, провесвайки се от напречната греда, след което скочи върху бюро на метър и половина разстояние, а от там на пода. Сега той погледна номера на модела на близкия детектор на движение. Ако си спомняше точно настройките, той се намираше в цикъл на петминутно прекъсване. Две от тези минути вече бяха минали.

С почти автоматични движения той махна белия пластмасов капак на сензора, който се отдели лесно. Ако беше от стария модел, щеше просто да блокира лещите, докато е изключен — примерно с парче картон — и така да предотврати активирането му, след като го включеха към мрежата. Но по-новите модели имаха блокажни детектори и включваха алармата, ако засекат визуално препятствие от този вид. Белкнап се хвана за работа с много малка отвертка. Отви миниатюрните винтчета в ъглите, с които бяха захванати усилвателят и сензорът за сравнение. Точно под тях видя четири жички, влизащи в устройството. Двете бяха за алармата, кодът 12VDC бе изписан със ситни букви върху обвивката на жичката. Другите две жички бяха за манипулациите. Той махна изолацията и ги уви една в друга. После сглоби сензора. Направи същото с останалите два сензора в сектора. След като ги включеха централно, те щяха да показват, че уж работят нормално, но в действителност нямаше да функционират сензорите.

Документите! Генадий му обясни в общи линии какво да търси. Но първо трябваше да открие къде са. Ако въобще бяха тук.

Диодът за захранването светна; системата щеше да покаже, че алармата работи. Нервно той размаха ръка пред закачения на стената сензор. Зелената светлина остана непроменена. Дезактивирането бе успешно.

Документите, които търсеше, вероятно бяха заключени в голямото помещение без прозорци в сърцето на сградата. Доближи се бавно до вратата и внимателно я огледа. Ако въобще е имал съмнения, те бяха разпръснати от дискретните алармени системи, които я пазеха, като се започнеше с гумената изтривалка отпред. Отначало той я взе като нещо за предпазване на мокета от тежките колички, с които разнасяха документи. По-внимателен оглед разкри, че това бе пресована изтривалка. Между двата пласта гума бяха пъхнати железни

шини, отделени само чрез порест материал, поставен неравномерно. При стъпване върху изтривалката металните шини щяха да активират алармата. Белкнап отлепи мокетната плочка в края на изтривалката и с помощта на джобното фенерче откри двойката жици, които влизаха в нея. Той издърпа едната жица и изтривалката стана безполезна.

Повече време щеше да отнеме обезвреждането на контактния ключ, подобен на онзи върху вратата, извеждаща към външния коридор. Магнит в горния край на вратата държеше ключа в прилежащата рамка в затворена позиция. След като се махнеше магнитът, ключът се отваряше и магнитната верига се прекъсваше. Белкнап примъкна един стол и се качи върху него. Прокара пръстите на ръката си по гладко боядисаната повърхност на металната рамка на вратата, докато усети лека промяна в материала. Почуквайки с нокти, той установи, че в кухия метал има по-плътна желязна пластина. Извади шишенце с ацетон от чантата с инструментите и навлажни мястото с химикала, след което изстърга с отвертка боята. Отдолу се показаха плоските главички на бурмичките, с които бе закрепено устройството в рамката на вратата. То бе майсторски прикрито под маджун, мазилка и боя. Вече не беше скрито.

Сега той внимателно отстрани желязната пластина, която предпазваше алармената система, и откри миниатюрния ключ, две метални пружини, капсулирани в стъклена тръбичка, която стоеше затворена от магнита на вратата. С помощта на клещи бързо строши стъклената тръбичка и свърза заедно двете метални пружини с лепенка. Тъкмо щеше да започне да работи върху ключалката на вратата, когато го връхлетя внезапна мисъл. Той спря след първия контактен ключ, който откри. Ами ако имаше и други? Продължи да опипва металната рамка, почуквайки с ноктите. Имаше още един ключ.

По дяволите! Прокле боговете и себе си, благодарен единствено за това, че се е сетил да провери за други ключове. Как можеше да е толкова невнимателен? С движения, които бяха по-скоро отработени, а не премислени, той обезвреди втория контактен ключ и после направи последен оглед на цялата рамка на вратата, преди да се заеме с ключалката с гаечен ключ и шперц.

Пет минути по-късно вратата се отвори, разкривайки задушно пространство, малко над четири и половина квадратни метра, в което преобладаваха шкафове за документи. На една от вътрешните стени

имаше още една врата, което предполагаше, че има стая в стаята. Макар че беше по-вероятно да извежда към стълбище.

Белкнап си погледна часовника. Досега продължилото един час проникване мина без инциденти, но тази мисъл го накара да се почувства по-изнервен, а не по-спокоен. Свърхувереността можеше да се окаже фатална; и никоя истинска операция не минаваше изцяло гладко. Когато нещата вървяха безпроблемно, той очакваше някоя издънка.

Белкнап отвори един от шкафове, извади купчина документи и започна да чете. Обзе го чувство за безпомощност: той не беше специалист, не знаеше какво да търси. Ако Андреа беше с него, щеше да му помогне да разгадае материалите. Отваряйки шкаф след шкаф, най-накрая се натъкна на папка, обозначена с името Р. С. Лейнам.

Папката беше празна. Нищо незначещо име, празна папка — изглеждаше като притча за безсилието, присмиваща се на надеждите му. Хрътката си гонеше опашката.

След двамадесет минути сред документите Белкнап усети, че се бори с досадата. Да, Андреа Банкрофт трябваше да е тук: корпоративните документи бяха нейната стихия. Той обаче се насили да продължи да рови, преглеждайки набързо цял шкаф. Чак когато попадна на купчина документи, обозначени като КОПИЕ, започна да открива онова, което търсеше. Бяха офшорни документи на корпорацията и очите му се плъзгаха толкова бързо по тях, че първоначално не разпозна името *като* име. Като име на познат човек, а не на произволно назована бизнес организация. Но то беше там: Никос Ставрос.

Тихичко произнесе името на глас. Никос Ставрос беше саможив човек, чийто списък с холдинги по света беше легендарен.

Те включваха, както Белкнап установи, 49 процента от акциите на „Естотек“.

Беше ли в действителност Ставрос Генезис? Дали Лейнам не беше неговият псевдоним? Но Андрюс Парт му каза, че той е американец. Тогава кой притежаваше другата половина от компанията и какво точно контролираше „Естотек“? Белкнап се зачете в тънък лист хартия, озаглавен „ПАРТНЬОРСТВА“, и се помъчи да схване смисъла. Изправи се на крака и завъртя топката на вътрешната врата — слава Богу, не беше заключена. Светна лампата над нея и след като

флуоресцентната светлина проблясна, видя още редици от черни шкафове за документи. Десет минути по-късно той започваше да осъзнава сложността на предприятието, подводния до голяма степен айсберг, който беше „Естотек“.

Единайсет минути по-късно чу стъпките на охраната по коридора.

Измъкна се от страничното помещение по-бързо от стрела, като заек от клетката си и забеляза — сърцето му едва не спря — познатото алармено устройство до ръба на вътрешната врата. Топката на бравата се завъртя; вратата на страничното помещение се отвори, но той не се сети, че тя е съоръжена с отделна алармена система. Безшумна. Не съществуваха достатъчно ругатни в естонския език, които да изразят възмущението на Белкнап от самия себе си.

И ето че се озова сам лице в лице с четирима добре въоръжени охранители. Те не приличаха нито на пълния мъж във фоайето, нито на некадърния нощен пазач в кафявата униформа. Тези бяха професионалисти. Всеки държеше готово за стрелба оръжие.

Дадох му инструкции на няколко езика. Той разбра заповедта на английски „стой на място“, както и да вдигне ръцете си над главата.

Разбра, че играта свърши.

Охранителят, който говореше английски, дойде по-близо до него. Той имаше груба кожа и продълговато лице с остри черти. Погледът му се спря на документите, които бяха разпилени от шкафовете.

Триумфална усмивка се появи на лицето му.

— Получихме доклад за плъхове — каза той с лек акцент на английски. — Пипнахме плъха, докато гризе от нашето сиренце.

После се обърна и каза нещо на най-младия от тримата си колеги, дваветинагодишен младеж с руса коса, късо подстриган, а ръцете му бяха с изпъкнали жили и вени като на човек, който обича да вдига тежести. Думите бяха на славянски език; Белкнап само долови популярното сръбско презиме Дракулович — явно името на младежа.

— Корпоративната история ми е нещо като хоби — каза Белкнап уж шеговито.

Той забеляла, че охранителят, който говореше английски, държеше руски пистолет „Гюрза/Вектор СР-1“, предназначен за пробиване на бронирани жилетки. Той можеше да проникне през шейсетте пласта на жилетката, а кухнята му куршуми със сърцевина от

желязо не рикошираха, защото проникваха. Те щяха да пътуват из тялото му като камъче във въздуха.

— Виж, не е това, което изглежда — добави Белкнап.

С внезапно движение охранителят го удари по лицето с ръката, в която държеше пистолета. Ударът се стовари като магарешки ритник. Белкнап реши малко да подсили ефекта, което не беше трудно. Той се олюля назад, размахвайки уж безпомощно ръце, но долови презрителния поглед на охранителя. Мъжът въобще не се хвана. Втори наказателен удар се стовари върху същата буза, който би направил само професионалист. Белкнап се насили да остане прав, макар че краката му се подкосиха. Инстинктите му подсказваха, че не е подходящ моментът да окаже съпротива. Охранителят се опитваше да му демонстрира превъзходството си, а не да го просне в безсъзнание. След малко щяха да му задават въпроси.

— Никакви движения — каза мъжът със сърдит глас. — Замръзани на място като манекен.

Белкнап кимна мълчаливо.

Един от другите охранители заговори мъжа с русата коса, хилейки се. Белкнап не разбра нищо друго освен името Павел — първото име на младежа. Той доближи и с потулване провери дали Белкнап няма оръжие. Измъкна малък метален метър от задния му джоб и го хвърли на пода.

— А сега кажи какао правиш тук? — попита грубиянът, който явно бе техен лидер, с тон на човек, който се надява на неподчинение от негова страна, за да има извинение за наказанията.

Белкнап не отговори нищо. Мозъкът му работеше трескаво.

Мъжът с продълговатото лице с остри черти се доближи още повече до него. Белкнап усети киселия му дъх.

— Да не си глух? — попита той.

Презрителната насмешка на побойника от махалата, прелюдия към насилието, без което не можеше да живее.

Неочаквано и импулсивно Белкнап обърна глава и долови погледа на най-младия охранител.

— Павел! — каза той с умоляващ и едновременно укорителен глас. — Кажи им!

Лидерът на групата присви очи. По лицето му премина смущение и подозрение. Павел изглеждаше объркан и учуден. Но

Белкнап не отмести очите си от него.

— Ти ми обеща, Павел! Обеща ми, че няма да ми се случи нищо такова!

Едрият охранител погледна подозрително към русия здравеняк. Лявото око на младежа играеше. Доказателство за напрежение. Беше неизбежно и едновременно подозрително.

Павел измърмори нещо, което едва ли се нуждаеше от превод: някакъв вариант на: „Не знам за какво говори.“

— О, *моля те* — избухна Белкнап, възмутен.

Той си спомни съвета на Джаред Райнхарт: *Подозрението, скъпи Кастор, е като река; единственият начин да я избегнеш е да отклониш течението ѝ в друга посока.* Споменът даде на Белкнап сили. Той издаде напред челюстта си, отпусна раменете си и изглеждаше не толкова виновен, колкото огорчен.

Гласът на най-старшия охранител беше заплашителен — макар че бе трудно да се каже към кого точно.

— Познаваш ли този човек — попита той Белкнап.

— Дракулович? — Белкнап се изплю. — Мислех си, че го познавам. Но очевидно не е така. — Белкнап погледна младия мъж гневно. — Ти, лайно такова! — нахвърли се той. — Каква игра играеш? Мислиш ли, че моят бос ще остане доволен?

Белкнап изцяло импровизираше, играейки сценка, която щеше да заинтригува охранителите и едновременно да остане мистериозна за тях. Той просто печелеше време.

Белкнап завъртя очи театрално, след като Павел Дракулович се впусна в бурни опровержения и протести. Възмущението му бе истинско, но прозвуча като защита, дори фалшиво. Белкнап забеляза че другите двама охранители тихомълком се бяха отдалечили от него с няколко стъпки, заставайки по-близо до лидера. Положението на Дракулович бе неясно; никой не желаше да го свързват с него, докато не се изясни проблемът и не бъде възстановено доверието към него.

Дракулович продължи да протестира, докато лидерът им не го срия и го накара да млъкне. Белкнап отново се досети какво беше казал: „Не искам да чувам нито дума повече от теб. Ще разнищим това по-късно.“

Белкнап повдига брадичката си. Време беше да спомене още едно име, за да все повече смут.

— Искам само да ви кажа, че Лейнам няма да е доволен от вас, момчета. За последен път му правя услуга.

Черноокият охранител изведнъж погледна притеснено.

— За кого говореше?

Белкнап пое дълбоко дъх и изрече бавно името, а умът му работеше бясно.

Р. С. Лейнам. Американец, според Андрюс Парт. „Р“-то можеше да е инициал на Роналд, Ричард, Рори, Ралф. Но Робърт бе най-вероятното име; то бе най-често срещаното в САЩ. Умалителни от Робърт бяха Роб, Бърт, но ако трябваше да се хване на бас, щеше да заложи на Боб като най-безопасно.

— Повярвайте ми — каза Белкнап. — Ако познавахте Боб Лейнам добре колкото мен, щяхте да знаете, че е последният човек, когото бихте искали да подразните.

Черноокият охранител го изгледа с любопитство. После включи малка радиостанция, каза нещо в нея и се обърна към Белкнап:

— Босът ще дойде скоро.

Босът. Не Никос Ставрос. Другият собственик тогава. Главният собственик. Мъжът, който използваше името Лейнам.

Андрюс Парт: *Не съм се срещал лице в лице с него, но и нямам желание.*

Лидерът заговори с тих и успокоителен глас на младежа. Хвърли бърз поглед към Белкнап. Те не му вярваха. Но въпреки това черноокият прибра оръжието от Дракулович. Той беше подложен на проверка за момента. Това бе най-благоразумното нещо, което можеше да се направи. Дракулович седна на малко столче в ъгъла на помещението напушен, желаещ да протестира, но се подчини.

Белкнап погледна към останалите охранители, видя насочените готови за стрелба пистолети, не забеляза в очите им нищо повече от безразличие и професионализъм. Умът му работеше, очите му се стрелкаха. *Трябва да се измъкнеш от тук.* Все имаше нещо, което можеше да направи.

Дочу стъпки. Босът. Чу говор на естонски, но с американски акцент, освен ако не грешеше.

Външната врата се отвори и вътре влезе човекът, който управляваше „Естотек“, в компанията на двама млади руси телохранители.

Косата му беше черна, боядисана, лъщеше на светлината от лампите. Лицето му бе с дълбоки белези от шарка, всяка вдлъбнатина по кожата беше като трапчинка от сянка. Лъскави черни очи искряха като скъпоценни камъни на злото. Устните бяха тънки и жестоки като зараснала рана от нож.

Белкнап усети, че е съсредоточил погледа си върху дългия около шест сантиметра белег, който минаваше по челото му като втора лява вежда, и изведнъж подът под краката му се разлюля. Зави му се свят. Дали не халюцинираше?

Белкнап стисна очи и пак ги отвори. Не можеше да бъде.

Но беше. Сенчестият магнат в Естония, мъжът, който бе завладял мрежата на Ансари, не бе непознат за него. Бяха се срещали преди много години в един апартамент на „Карл-Маркс влее“ в Източен Берлин.

Образите се върнаха в главата на Белкнап болезнено. Турският килим на пода. Огледалото в рамка от абанос, голямото бюро в стил Бидермайер. Двойната цев на карабината в ръцете на мъжа, неговите очи.

Ричард Лъгнър.

Мъжът беше убит в онзи ден. Белкнап го видя да умира със собствените си очи. И все пак той беше пред него.

— Невъзможно! — Белкнап изтърва думата, изговаряйки на глас мислите си.

Мъжът разшири леко лисичия си поглед, потвърждавайки, че го е познал.

— Ще заложиш ли живота си за това? — попита той с познатото до болка носово стържене. В лявата си ръка държеше голям пистолет.

— Но аз те видях да умираш!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Видял си ме да умирам, така ли? — Езикът като на гущер на Лъгнър облиза устните му, сякаш търсеше мухи. — Тогава ще е справедливо аз да те видя как умираш. Само че този път без театрални постановки. Знаеш ли, с възрастта ставам все по-голям реалист. По-възрастен, но по-мъдър. За разлика от теб, господин Белкнап. Когато се видяхме последния път, ти беше млад момък. Твърде голям за чукане, но не и прекалено стар да бъдеш изчукан.

Той се разсмя сухо, противно.

Белкнап напълни с мъка дробовете си с въздух. Той позна пистолета, който Лъгнър държеше. Черен, матиран, плочковидна част с прорези, съдържаща затвора и цевта: деветмилиметров „Щаер SPP“. По същество дълго около четирийсет сантиметра нападателно оръжие.

— През всичките тия години, които минаха — продължи Лъгнър, — страхувам се, че ти си загубил свежестта на младостта и само си станал по-груб. По-як и по-груб. — Той пристъпи по-близо до него. — Порите на лицето ти, вените под кожата ти, чертите ти — всичко постепенно загрубява. Всяка година ставаш по-малко дух и повече месо. По-малко душа и повече тяло.

— Аз не... Аз не разбирам.

— Няма много за показване след четири милиарда години еволюция, а? — Ричард Лъгнър погледна въоръжената си охрана. — Господа, забележете смирението в очите му. — Той се обърна към Белкнап. — Ти си като животно в капан. Отначало животното — пор или лисица, невестулка или нещо друго — се бори неистово. То сграбчва с нокти металната клетка, блъска се в нея, гърчи се, вие и се мята. Минава един ден, а ловецът, който е заложил капана, не се появява. Животното се мята, после се сърди. Мята се и се сърди. Минава още един ден и още един. Животното отслабва от липса на вода. Сгушва се на дъното на клетката. Чака смъртта. Пристига ловецът. Животното обаче е загубило всякаква надежда. Дори ловецът да го пусне на свобода, животното е осъдило себе си на смърт. То е приело поражението. Няма връщане назад.

— Да не си дошъл да ме пуснеш на свобода?

Лицето на Лъгнър се разтегна в садистична усмивка.

— Дойдох да освободя твоя дух. Смъртта е съдбата на човека. Аз съм този, който ще ти помогне да постигнеш съдбата си по ускорената процедура. Никой не може да ти помогне. Твоите собствени работодатели, както разбрах, са те отписали. Бившите ти колеги знаят, че носиш само беди. Към кого мислиш, че можеш да се обърнеш — към някакъв си сенатор от Средния запад? По-скоро към Сатаната. — Груб смях. — Време е да зарежеш детинщините и да посрещнеш ликвидирането си с достойнство. — Той се обърна към охранителя, който говореше английски. — На този господин ще бъде разрешено да напусне сградата.

Охранителят повдигна вежди.

— В торба за трупове. — Устата като цепка на Лъгнър се разтегна широко.

— Всъщност можеш да донесеш повече от една торба — каза Белкнап със спокоен глас.

— Ще се радваме да ти предоставим двойна торба, ако пожелаеш.

Белкнап се насили да се разсмее, висок, безгрижен смях.

— Радвам се, че си схванал мъдрите ми приказки.

— Ако се мислиш за умен, си прав наполовина — изсумтя Белкнап. — Аз не бих ви избрал за компания в последното си пътуване. Но предполагам, че това не е нещо, което може да се избира. Няма да изляза от това място жив. Това е вярно. Но забравих да спомена за една малка подробност: никой тук няма да излезе от сградата жив. Да, триацетон трипероксидът е чудно нещо. — Широка усмивка, на която можеха да завидят и хористите на Калвин Гарт.

— Колко скучни са лъжите ти — каза Лъгнър и направи гримаса с устата си. — Колко неизобретателни.

— Ще видиш. Поставил съм из целия офис експлозивни триацетон. С часовников механизъм. Надявах се, че отдавна щях да съм си тръгнал. Но вие ме задържахте. И сега съдбата ще изиграе последната си карта. — Погледна си часовника. — Донякъде съм спокоен. Знам, че ще бъда убит. Но и ти ще загинеш. Което означава, че мога да умра с известно задоволство. След като ще отнема живота на човек като теб, не съм живял напразно.

— Обижда ме не това, че лъжеш, а че лъжеш зле. Постарай се малко бе, човек.

— Искат ти се да мислиш, че лъжа, защото гордостта не ти позволява да признаеш, че влезе в капан. — Гласът на Белкнап бе екзалтиран почти до краен предел. — Ха! Можеш ли да си представиш дори за миг, че ще задействам аларма, без да знам? За аматьор ли ме вземаш, сипаничаво лайно?

— Не можеш да заблудиш никого — повтори Лъгнър безчувствено.

— Онова, което явно не разбираш, е следното: *Не ми пука!* — Белкнап говореше с приповдигнат тон на осъден на смърт. — Не се опитвам да те убеждавам в нищо. Само те информирам. В името на старото време. Така че разбираш каква е сделката. Когато умреш, искам да знаеш защо.

— Ами ако си тръгна сега? Ако ти наруша абсурдния сценарий?

Белкнап говореше бавно, отсечено, произнасяйки съгласните звуци внимателно.

Асансьорът вече трябва да се е върнал във фоайето. Шейсет секунди, докато стигнеш до него, още трийсет секунди най-малко, докато дойде дотук — съжалявам. Не разполагаш с достатъчно време, особено с твоето куцане. Охранителите — те са в повече. Допълнителен бонус. Защото наистина това е между теб и мен. Но не мисля, че английският им е много добър. Така че не е нужно да се безпокоиш за тях. А и ако са наистина предани, сигурно с готовност ще загинат заедно със своя бос. Като хиндуистките съпруги, които се хвърлят на погребалната клада при мъжете си. Само че този път говорим за триацетон трипероксид, нектар за бога на гръмотевиците. Можеш ли да го подушиш? Мирише малко на ацетон. Усещаш го, нали? — Той се доближи с няколко стъпки до Лъгнър. — Хайде да преброим на глас секундите, които ни остават, искаш ли?

Погледът на Лъгнър само стана по-остър, докато Белкнап говореше. Той обаче забеляза, че русият охранител вляво от него беше пребледнял. Белкнап му махна леко с ръка за довиждане и изведнъж младежът хукна да бяга. Вторият охранител понечи да го последва. Със светкавично движение Лъгнър го застреля в лицето. Пистолетът „Щаер“ изгърмя силно, но не последва ехо в затвореното офис

пространство, което бе странно. Останалите охранители погледнаха Лъгнър слисани.

Сега! Докато един от тях зяпаше вторачено изцапаното с кръв лице на убития, Белкнап замахна с ръка и грабна пистолета от ръката му. Стреля два пъти, ликвидирайки най-едрия охранител и другия рус телохранител. Лъгнър се извърна към него с насочено оръжие, но Белкнап се хвърли зад един от тежките метални шкафове с документи. Един куршум проби металния панел и със забавено от хартията движение остави издутина в противоположния край. Забеляза малката ролетка на пода. *Тъкмо ще можеш да си вземеш мерки за ковчег.*

Мисли! Мъжът с изпъкналите вени и жили като въжета по ръцете и обръсната глава сигурно в момента се мъчеше да измъкне оръжието си — трябваше да е паднал върху едрия охранител. *Опитай се да си го представиш!* Белкнап измъкна ръката си иззад шкафа и натисна спусъка два пъти бързо. Изстрелите изглеждаха напосоки, но той се ръководеше от визуалния си спомен за положението на трупа, върху който, както предполагаше, бе паднал мъжът с обръснатата глава. Ужасен вик на агония му подсказа, че поне един от куршумите е поразил целта. Мъжът се задъхваше като ранено животно. Свирец звук говореше, че плевралната кухина се пълнеше с въздух през дупката от куршума, причинявайки колапс на белите дробове.

Оставаше Лъгнър. Той бе по-хитър от всички тях. Белкнап се опита да въведе в ред мислите си. *Какво да направя?* Лъгнър нямаше да рискува да бъде свръхагресивен; вместо това щеше да възприеме отбранителна позиция, вероятно като залегне на пода, превръщайки се в трудна мишена. Целта му щеше да е да излезе от стаята и да заключи вратата, така че — ако приказките за експлозивите се окажат блъф — щеше да се разпорежда с противника си както пожелае. Щеше да започне да лази тихичко към вратата, а може би вече бе долазил до нея. Със сигурност щеше да се опита да заблуди своя враг. Секундите се точеха като часове. Белкнап дочу шум вляво от себе си и бе готов импулсивно да се обърне натам и да стреля. Но не беше шум от човек. Най-вероятно Лъгнър беше свил на топка парче хартия и я бе хвърлил, надявайки се да му отвлече вниманието, докато той...

Белкнап се изправи рязко и без да гледа, още по-малко да се прицели, стреля към вратата — насочвайки огъня ниско, сякаш срещу бягаща котка. Отново се скри зад металния шкаф, припомняйки си

какво видя. Беше прав: Лъгнър беше точно там, където очакваше. Но дали го удари? Не се чу нито вик на болка, нито пъшкане.

След няколко секунди тишина Лъгнър заговори със спокоен, добре контролиран глас.

— Ти си глупав комарджия. Никой не може да изиграе казиното.

Беше гласът на човек, който контролира напълно ситуацията. И все пак защо ще се издава? Лъгнър беше лъжец от класа. Изведнъж Белкнап осъзна за какво става дума. Гласът на Лъгнър беше прекалено контролиран, прекалено уверен. Беше ранен, вероятно смъртоносно. Опитваше се чисто и просто да примами Белкнап да се покаже. Дочу как Лъгнър направи една стъпка. После още една. Стъпките бяха бавни и тежки, стъпки на умиращ човек. Умиращ човек с внимателно насочен пистолет.

Белкнап закачи черната си плетена шапка върху част от лентата на металната ролетка и я вдигна над шкафа. Беше стар номер, шапка или шлем, закачен на пръчка, за да привлекат снайперисткия огън.

Лъгнър беше прекалено умен да се хване — факт, на който Белкнап и разчиташе. Той щеше да прицели оптичния мерник на пистолета си наляво, очаквайки бързо претъркулване. Белкнап отскочи като пружина и се появи на една или две стъпки от импровизираната примамка. Лъгнър, както предвиждаше, бе насочил пистолета си ниско и вляво. Докато Белкнап натискаше спусъка на пистолета „Вектор SR-1“, забеляза изражението, което премина по садистичната, намусена физиономия на Лъгнър. Изражение, излъчващо нещо, което агентът изменник често бе предизвиквал, но рядко бе преживявал: ужас.

— Аз съм казиното — каза Белкнап.

— Проклет да си...

Първият куршум удари Лъгнър в гърлото, взривявайки ларингса му и прекъсвайки последните му думи. Той проникна лесно в плътта, а после през бронираната метална врата зад него, докато ударната вълна превръщаше на пихтия плътта наоколо. Горната част на тялото му се обля в алена кръв, изпъквайки силно на фона на боядисаната в бяло врата. Вторият куршум, насочен малко по-нагоре, го улучи в лицето, точно под носа, отваряйки трета ноздра през плът и кости и изпращайки невидими вълни от хидравличен натиск в района на удара, втечнявайки тъканта на костния мозък и малкия мозък.

„Хидростатичен шок“ бе техническият термин, а отражението му върху централната нервна система бе мигновено и необратимо.

Десет минути по-късно Белкнап бързаше надолу по тротоара в естонската нощ. Беше пристигнал в Талин да намали неяснотите и неизвестните. Вместо това те само се увеличиха.

Никос Ставрос. Каква роля играеше във всичко това?

Ричард Лъгнър с прякор Лейнам. Беше ли той Генезис? Или само още една негова маша? Какво всъщност се бе случило в онзи фатален ден през 1987 г., когато Белкнап и Райнхарт се срещнаха в апартамента на Лъгнър на „Карл-Маркс алее“?

Имаше само едно сигурно нещо — онова, което се случи тогава в Източен Берлин, не е било, както изглеждаше. Дали инсценировката бе дело на самия Лъгнър?

Белкнап преглътна с мъка. Дали и Джаред Райнхарт бе измамен като него? Или Джаред — мисълта го парна като киселина — бе част от измамата? Всичко, което Джаред направи тогава, изглеждаше толкова лесно — внезапната му поява в критичния момент. За да спаси живота на Белкнап? Или да помогне на Лъгнър да избяга, разигравайки театър, който щеше да гарантира, че издирването му е приключило завинаги?

Зави му се свят и имаше чувството, че тротоарът потъва.

Най-добрият му приятел. Съюзникът, на когото имаше най-голямо доверие.

Джаред Райнхарт.

Белкнап се опита да си внуши, че очите му са влажни от пронизващия вятър. Искаше да мисли за нещо друго, а не за това, за което се налагаше да мисли.

Дали е имало и други операции, при които Джаред го е измамил? На още колко лъжи е станал Белкнап жертва и защо?

Или и двамата бяха жертви?

Джаред Райнхарт. Полукс за своя Кастор. Скалата. Единственият човек, на когото винаги можеше да разчита. Единственият човек, който никога не го бе разочарован. Той почти си представяше Джаред като от плът и кръв. Неговата съдържана топлина, проницателната му интелигентност, неустойимата комбинация от непредубеденост,

решителност, непоклатимо равновесие. Партньор в добри и лоши времена. Брат по оръжие. Защитник.

Образите нахлуха в Белкнап като кадри на анимационен филм. Стрелбата в стаята на „Карл-Маркс алее“, престрелката в покрайнините на Кали. — Те бяха измежду дузина подобни събития, при които навременната намеса на Джаред се бе оказала решаваща. *Бъди разумен*, заповяда си той.

Райнхарт беше герой, спасител, приятел.

Или беше лъжец, манипулатор, конспиратор в някаква схема, стигаща толкова далече и толкова престъпна, че излизаше извън всяко въображение.

Кое бе по-вероятно от двете? *Бъди разумен*.

После си спомни какъв съвет даде на Андреа Банкрофт. *Истината невинаги е разумна*.

Изпитваше желание да падне на колене, да повърне, да закрие уши с ръцете си, да крещи до Бога. Това беше лукс, който не можеше да си позволи. Вместо това, докато се връщаше в къщата край езерото на грузинеца, си наложи да се изправи пред фактите, да си зададе въпросите, които го вълнуваха. Все едно, че поглъщаше стъкло.

Кой в действителност е Джаред Райнхарт?

ТРЕТА ЧАСТ

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Полетът от Талин до международното летище в Ларнака, Кипър, мина без произшествия: бурите го бяха изпреварили. Калвин Гарт не остана очарован, когато Белкнап му каза, че се налага да се възползва от чартърния полет — трябваше да се представят планове за полета, да се вземе предвид логистиката — но накрая отстъпи. Нещо като старо приятелство от училище. Генадий Чакветадзе след известно мърморене се съгласи да уреди документите. Той беше запазил връзките си в естонското министерство на транспорта; невъзможното стана възможно.

По-тъмните буреносни облаци съпътстваха разговора с Андреа Банкрофт.

— Не искам да говоря за това точно сега — каза му тя, след като той я попита за посещенията ѝ в архива в Розендейл. — Все още обработвам материалите.

Нещо в гласа ѝ го смути, някаква прикрита болка.

Двоумеше се дали да и каже за Джаред, за своите страхове, но се въздържа. Беше негов проблем: нямаше да го прави и неин. Каза ѝ обаче за Никос Ставрос и че нейният опит с корпоративни документи ще му е от полза. Тя затвори телефона и му звънна отново след десет минути с точна информация за холдингите на Ставрос и дейността му напоследък поне според наличните бизнес документи.

Отново плахостта в гласа ѝ го разтревожи.

За архивите в Розендейл — започна той. — Кажи ми поне това. Дали фондацията има някаква дейност в Естония.

— Програми за отглеждане на бебета, за бременни в началото на деветдесетте години. Това е всичко.

— Подозрително малко?

— Не — подозрително малко. Точно както в Латвия и Литва. Съжалявам.

— Нещо друго да е излязло?

— Казах ти, в момента обработвам информацията...

Този път гласът ѝ трепереше, беше сигурен в това.

— Андреа, какво се е случило?

— Аз просто... Трябва да те видя.

— Ще се върна скоро.

— Утре. Какво каза, че летиш за Кипър, така ли? Ларнака? От „Кенеди“ има директни полети за там.

— Не знаеш какъв риск ще поемеш.

— Ще внимавам. И много внимавам. Използвах кредитната си карта да си купя билет от Нюарк до Сан Франциско, приемайки, че следят сметката ми. После помолих един приятел да купи две места за полет до Париж, от летище „Кенеди“ до Орли, като използва неговата карта, представяйки ме за своя спътничка. Името ми ще се появи в списъка с пътниците, но не и във финансовите регистри. А това ще ме отведе до същия международен терминал като полета до Ларнака, който няма да е запазен предварително. Четирийсет минути преди да отлети самолетът за Ларнака, ще се появя на изхода с паспорта и пари в брой и ще си купя билет. Хората пътуват в последния момент непрекъснато — смърт в семейството, спешни бизнес срещи, всякакви поводи. — Тя замълча за миг. — Искам да ти кажа, че съм обмислила всичко. Мога да го направя. И ще го направя.

— По дяволите, Андреа. Не е безопасно. — Ако опасенията му за Джаред Райнхарт се окажеха верни, никое място нямаше да е безопасно. — Особено Ларнака. Ще попаднеш в свят, към който не принадлежиш.

— Кажи ми към кой свят принадлежа. Кажи ми къде е безопасно. Защото искам да знам. — Гласът ѝ звучеше така, сякаш тя всеки момент щеше да избухне в сълзи. — Идвам при теб независимо дали ти харесва, или не.

— Моля те, Андреа — възрази той. — Бъди разумна.

Неподходящи думи, и за нея, и за него.

— Ще се видим утре следобед — каза му тя и той долови непоколебимостта в гласа ѝ.

Перспективата да я види го радваше и го плашеше. Тя беше аматьор; а Ларнака — неговата Ларнака — лесно можеше да се превърне в място на убийства, особено ако той се сблъскаше с Генезис. Изтръпна при мисълта, че може да ѝ се случи нещо лошо. *Ако не бях запознат отблизо, Кастор, бих казал, че носиш лош късмет.*

Белкнап се облегна на седалката си и какви ли не течения и вихрушки връхлетяха мозъка му.

Никос Ставрос. В редките интервюта, които даваше, посочваше, че е постъпил в кипърския търговски флот след гимназията, и описваше баща си като трудолюбив рибар. Разказваше живописно за риболов в безлунна нощ с петстотинватова лампа над водата, която привлича пасажите от скумрия, за да бъде хвърлена мрежата. Онова, което явно нарочно не споменаваше, бе, че баща му притежаваше най-големия риболовен флот в Кипър. Нито задълбаваше върху факта, че неговата компания „Ставрос Маритайм“ печелеше повечето от парите си чрез превоз на суров петрол за големите петролни компании. От конкурентите му с по-големи флотове го отличаваше неговата дарба да предвижда цените на петрола на спот пазарите. Танкерите му можеха да превозят двайсет и пет милиона барела суров петрол по всяко време, като цената на товара варираше в зависимост от колебанията на цената и приумиците на ОПЕК. Ставрос бе известен със забележителния си усет да предвижда тези хаотични колебания; неговото богатство се увеличи значително благодарение на тази проницателност, което обикновено се приписва на брокерите от Уол Стрийт. Собственото му нетно богатство не беше известно; предполагаше се, че има значителни холдинги, скрити в множества лични и необявени партньорства. Беше много показателно: но за какво?

Ако си сгрешил за Джаред Райнхарт, тогава какво друго не си сгрешил? Тази мисъл не му даваше мира. Може би целият му жизнен път не е бил нищо друго освен манипулиран поход през лабиринт от лъжи. Чувството му за непоколебимост, самочувствието му бяха наранени непоправимо, така му се струваше. Гневът от това, което се бе случило с Джаред, поддържаше духа му: той бе поел рискове за него; щеше ли наистина да даде живота си за Джаред?

А сега?

Защото фактите говореха, че самият Джаред Райнхарт е Генезис. Не се ли появяваше той на точните места? Коварството, невидимият начин на действие, изкусните машинации — всичко това го правеха подходящ за ролята. Той беше отказал всички предложения за повишение, които щяха да го изведат от работата на терен, да

ограничат неговата мобилност и възможността да пътува свободно. А през това време той беше изградил своето сенчесто царство на терора.

Подземен свят, който обхваща целия глобус. А създателят му остава винаги анонимен, никой не го е виждал, никой не го познава. Като тъмната страна на Луната.

Способен ли бе Райнхарт на подобни чудовищни престъпления? Душата на Белкнап се бунтуваше само при мисълта за това. Но той не можеше да изключи тази възможност.

Отпуснат на седалката в полусънно състояние, Белкнап усещаше как в главата му преминават като вихрушка образи, информация, съмнения — пясъчна буря от факти, докато чу хидравличното виене на колесниците. Беше пристигнал.

Република Кипър с площ, равняваща се на една трета от щата Масачузетс, носеше огромно обаяние за враждуващите сили, които разделиха острова през 1974 година. Кипър се намираще по-близо до Бейрут, отколкото до Атина, и то не само от географска гледна точка. Докато самообявилата се Севернокипърска турска държава едвам креташе, кипърците от юга бяха създали рай на относително благоденствие, подхранвано от туризъм, финансови услуги и корабоплаване. Република Кипър, клиентелистка държава на Гърция, разполагате с шест отлични пристанища и търговски флот от почти хиляда товарни кораба, да не говорим за други хиляда, които плаваха под чуждестранни флагове. Като разполагате също с дващест летища, островът неизбежно се превръщаше в транзитна точка за хероина между Турция и Европа; място, където съпътстващото наркотрафика пране на пари се правеше съвсем свободно. Кипър бе посещаван често от американски туристи, както и от агенти на ДЕА, американската служба за борба с наркотиците.

Ларнака на гръцки означаваше „саркофаг“, градът бе кръстен на смъртта. Беше един от най-неприветливите градове в цял Кипър. Улиците му представляваха истински лабиринт и само дългогодишните жители можеха да го разгадаят — но дори и те не можеха да следят честите промени на имената, — докато ливански имигранти тънеха в мръсотия в северната част на града. Зимата наоколо беше суха и неплодна; местните ресторанти бяха все част от международни вериги като KFC, Макдоналдс, Пица Хът. Градът носеше чара на търговски център от Бриджпорт, разположен на сред

пустинята. Мухите по пясъка правеха плажовете непривлекателни за любителите на слънчеви бани. Но отвъд недораслите борова и дългите кейове беше пълно с яhti и товарни кораби, немалка част от които собственост на легендарния корабен магнат Никос Ставрос.

След дълго чакане алуминиевата стълба се долепи до самолета, вратата се отвори и той излезе в небесносинята утрин. Паспортната проверка бе бегла. Не посмя да използва отново документите с името Тайлър Купър; наложи се да се довери на документите, които му предостави Генадий, уверявайки го, че са безупречни. Засега можеше да каже, че е точно така. Пътуването с такси до града му отне десет минути. Щеше да му отнеме повече време, за да се увери, че си няма нежелани компаньони.

Белкнап полагаше огромни усилия да не оклюма от силното кипърско слънце, което правеше всичко да изглежда неестествено светло и почти прикриваше опърпаността на града и околностите му. Оставаха седем часа до пристигането на самолета на Андреа. По-голямата част от това време щеше да посвети на оглед на резиденцията на Ставрос.

Дали някой го следеше? Почти сигурно не, реши той. Но това не означаваше, че ще си спести предпазните мерки. Цял час посвети на ходене по магазините и зяпане на сергиите в турския квартал, сменяйки два пъти дрехите си — първо навлече евтин кафтан, преди да се преоблече в типичния за западния турист ансамбъл от шарена риза и панталони в цвят каки.

Адресът, който имаше, Лефкара авеню 500, беше едновременно точен и колкото и странно да звучеше, не носеше достатъчно информация. Накрая, той установи, че Никос Ставрос по същество притежава цял хълм и прилежащия плаж в покрайнините на Ларнака. Резиденцията гледаше към морето и представляваше истинска крепост. Стените бяха огромни, недостъпни и с бодлива тел на върха, с наблюдателни камери през десетина метра; дори откъм морето редици от шамандури показваха, че са взети предпазни мерки като мрежи на дъното и периметърни кабели. Бомба, пусната от въздуха, можеше да разтресе мястото, но по никакъв друг начин, проникването беше невъзможно.

От най-близкия съседен хълм — пясъчно, обрасло с ниски храсти възвишение, се виждаше ослепителната яркозелена морава,

плод на интензивно поливане. Къщата беше огромен триетажен ориенталски тип палат с бяла гипсова мазилка, богато украсени балкони и фронтони. Цялата постройка се разширяваше навън на няколко места като огромна морска звезда или изкусно сгънато оригами, чиято симетричност трудно се установяваше. Беше заобиколена от около четирийсет акра земя. Близо до къщата забеляза градини с цветя, храсти, оформени като скулптури, подрязани в различни странни форми кипариси. С помощта на бинокъла Белкнап установи местонахождението и на различни помощни постройки: конюшни, плувен басейн, тенис корт. Забеляза няколко ниски къщички във формата на хижи, които явно не се виждаха от главната къща: колиби за кучетата пазачи без съмнение. С тяхна помощ патрулираха мястото през нощта, мощните им челюсти бяха смъртоносни като куршуми. Униформени обикаляха из периметъра; взирайки се повнимателно, забеляза, че са въоръжени с автомати.

Свали бинокъла си, чувствайки се съкрушен. Спомни си разказа на Генадий за кучетата, които надушваха следите, и за кучетата, които ловяха плячката. Дали не се захващаше с нещо, което изглеждаше извън границите на неговите способности? Дори да преодолеете наблюдателната техника, корабният магнат бе охраняван от въоръжена бригада. Почувства се безпомощен.

Ситуацията е безнадеждна но не критична — обичаше да казва понякога Райнхарт. Споменът за гласа на Джаред предизвика у него почти физическа болка. Не можеше да е истина. Явно бе истина. Въртящ се соленоид от съмнение и убеденост — променлив ток от признание и отричане — изцеждаше и последните му сили за концентрация.

Защо въобще беше тук? През последните девет дни беше погълнат от мисията да спаси Джаред Райнхарт — или да отмъсти за него. Ръководеше се от увереност, която изчезна предишната вечер. Сега Хрътката преследваше нещо различно, нещо трудно, нещо, което не можеше да бъде осквернено, нещо съществено. Преследваше истината.

Гласът на Андреа: Кажи ми къде е безопасно?

Подземен свят, който обхваща целия глобус.

Никъде не беше безопасно. Никъде нямаше да е безопасно. Не и докато Белкнап не го направеше такава. Или го убиеха при опита му да

го направи.

Слънцето блестеше — обедно време в Средиземноморието, небето с онзи неподражаем средиземноморски лазур — и въпреки това можеше да се окаже тъмно като в рог. Белкнап се гордееше, че различава измамите, а бе прекарал по-голямата част от живота си като жертва на измама. Стомахът му се свиваше. Може би бе време да признае безполезността на усилията си. И да остави *Генезис* да прави каквото си иска?

От болката се роди ново усещане за решимост. Имението на Ставрос беше свръхохранявано. Но не можеше да няма поне едно слабо място. Мъглата отстъпи място на кристална яснота и още една от приказките на Джаред: *Когато няма друг начин, опитай през парадния вход.*

Половин час по-късно Белкнап отиде до имението с нает ланд роувър; на мъжа с каменно лице до най-външната порта каза само едно изречение, което той на свой ред предаде на друг, а той на трети. Претърсиха него и колата му, след което му махнаха да влезе. Паркира, както му наредиха, на сенчест паркинг, покрит с пясък, внимателно загладен като японска пясъчна градина. На входната врата той повтори думите си пред прислужник в официално облекло. Беше простичко, но отчетливо: „Кажете на г-н Ставрос, че ме изпраща Генезис.“

Отново се оказа вълшебна думичка. Прислужникът, висок и слаб мъж над шейсет години, с леко жълтеникав цвят на лицето и торбички под кафявите си очи, не предложи на Белкнап питие или нещо друго. Говореше английски с лек ориенталски акцент, но движенията му бяха надменни и почти превзети — една от останките, вероятно, от колониалното минало на острова. Фоайето беше с таван от махагон; дървена ламперия украсяваше стените в коралов цвят.

— Ще ви приеме в библиотеката — каза му прислужникът. Когато мъжът се обърна, Белкнап мярна малък пистолет „Лугър“ в черното му сако. Знаеше, че му го показва нарочно.

В библиотеката рафтовете за книги бяха малко, кристалният полилей сякаш бе взет от венециански дворец, и сигурно беше така. Дотук къщата изглеждаше така, както Белкнап си я представяше, като се започваше от мебелите в стил ампир и се стигнеше до картините от стари майстори.

Никос Ставрос обаче се оказа не такъв, какъвто си го представяше. Белкнап очакваше мъж с едър гръден кош, силна челюст, пронизващ поглед и яко ръкостискане — познатия тип гръцки корабен магнат, който се е издигнал, за да се наслаждава на фините неща, и същевременно не се срамува от шума и глъчката в корабостроителницата.

Мъжът, който стана на крака и пое ръката му отпуснато, точно обратното, се оказа безличен екземпляр. Погледът му бе размит и разсеян. Беше слаботелесен: хлътнал гръден кош с тънки китки и издължени крака като на момче. Оредялата му почти безцветна коса бе полепнала на фъндъци по черепа му, на места мокра от пот.

— Никос Ставрос? — Белкнап го разгледа внимателно.

Ставрос си бръкна в ухото с малкия пръст с дълъг нокът.

— Можеш да ни оставиш, Каюс — каза той на мършавия слуга. — Ще разговаряме насаме. Всичко е наред. — Тонът му противоречеше на думите. Той очевидно бе уплашен.

— И така, с какво мога да ви помогна — попита Ставрос Белкнап. — Звучи като въпрос на продавачка, нали? — Мъжът се разсмя за кратко и облиза нервно устните си. — Сега сериозно. Цялата ми кариера е основана на сътрудничество.

Стисна ръцете си в опит да спре треперенето им.

Белкнап се обърна и видя, че прислужникът бе застанал на прага на библиотеката.

Вратата се затвори тихо; от вътрешната страна имаше кожена тапицерия. Белкнап се доближи още повече към Ставрос, който се бе свил уплашено.

И въпреки това го прие. Защо? Защото явно усещаше, че няма друг избор. Не смееше да си навлече гнева на Генезис.

Сътрудничеството е едно — каза грубо Белкнап. — Съучастието — съвсем различно.

— Разбирам — каза Ставрос, но явно нищо не разбираше. Беше неимоверно богат човек, но трепереше от страх. Това силно озадачи Белкнап. — Винаги съм бил готов за съучастие.

— Съучастие — оперативният агент присви очи. — С нашите противници.

— Не! — извика Ставрос. — Това не. *Никога* това.

— Решенията са взети на стратегическо ниво. Кои дейности да бъдат *придобити*. Кои субсидиари да *процъфтяват*. Кои партньорства да бъдат *прекратени*. — Думите на Белкнап бяха неясни, заплашителни; целта му бе едновременно да го обърка и да го предразположи.

Ставрос закима енергично.

— Трудни решения, обзалагам се.

Белкнап не му обърна внимание.

— Да поговорим за „Естотек“ — каза той.

Трябваше да внимава да не прояви нито един признак на несигурност или колебание. Щеше да го притиска, да пита каквото го интересуваше, и да импровизира, ако бе необходимо.

— „Естотек“ — повтори Ставрос, преглъщайки с мъка. — Звучи като хапче против забременяване.

Напрегнат кикот. Отново магнатът облиза нервно устните си, които изглеждаха напукани. В левия ъгъл на устата му се бе събрала слюнка. Беше силно стресиран човек.

Белкнап направи още една заплашителна крачка по-близо до кипърския корабовладелец.

— Да не мислиш, че си смешен? Да не си въобразяваш, че съм тук за сладки приказки?

Белкнап се протегна, хвана магната за бялата копринена риза и го придърпа към себе си с жест, който наемкваше за бездънни резерви от насилствен гняв.

— Съжалявам — каза Ставрос. — Чакай, а какъв беше въпросът?

— Искаш ли да прекараш остатъка от живота си в състояние на пълна неподвижност, непоносими болки и обезобразяване, от което да му се доповръща на човек?

— Нека помисля — Не. — Ставрос се закашля силно. Лицето му бе почервеняло, когато се обърна към Белкнап. — „Естотек“. Това е компания само за фасада, нали? — Ние така правим бизнес. Но ти знаеш това.

— Това, за което става дума, не е аз какво знам. А твоето *поведение*.

— Добре. Добре, разбирам. — Ставрос се протегна към бутилките с алкохол и с треперещи ръце си наля едно питие. — Къде

ми е възпитанието? — каза той. — Трябваше да предложи и на теб. Ето, вземи това — той му подаде чашата с дебело дъно.

Белкнап я взе и плисна съдържанието ѝ в лицето на Ставрос. Алкохолът замъгли погледа на кипърца и от очите му бликнаха сълзи. Поведението му бе грубо, но Белкнап интуитивно съзнаваше, че за него е от съдбоносно значение да провери докъде може да се простират границите на тази грубост. Само човек, който имаше зад гърба си изключителна власт, можеше да си позволи да се гаври с магнат като този.

— Защо правиш това? — изскимтя кипърецът с тон на примирение и отказ от съпротива.

— Млъкни, проклет боклук — изръмжа Белкнап. — Ти се превръщаш все повече в слабо звено, отколкото в актив.

Ставрос премигна.

— Ти си от...

— Тъкмо идвам от Лейнам.

— Не разбирам.

— Създаден бе съюз. Получена бе придобивка. Ти си част от нас сега.

Ставрос отвори устата си, но не излезе нито дума от нея.

— Не ме лъжи — викна Белкнап. — Ти сгреши. Плаваше твърде близо до вятъра.

— Моля те. Нищо не съм им казал! Трябва да ми повярваш!

Все пак успя да стигне до някъде.

— Кой?

— Онези следователи си тръгнаха с празни ръце. Нищо не им казах.

— Кажи ми повече.

— Няма нищо за казване.

— Какво, по дяволите, криеш?

— Казах ти. Не стигнаха до нищо, тия вашингтонски копелета в кафяви костюми. Адвокатът, който ми препоръча Лъгнър, беше с мен. Джон Мактагарт, нали така? Можете да го питате, момчета. Ония хрантутници от комисията „Кърк“ вдигнаха всякакъв шум. За каквото се сетиш. Но ние ги отрязяхме.

— Само че това не е била единствената ти среща с тях, нали така?

— Единствената беше! — Изблик на страх и възмущение. — Трябва да ми повярвате.

— Сега пък ни поучаваш какво ние трябва да направим.

— Не! Нямах това предвид! Не ме разбирай погрешно.

— Отново раздаващ заповеди.

Дръж го в напрежение.

— Моля те. Не знам откъде комисията „Кърк“ се е добрала до онова, което е научила, но аз не съм източникът. Защо, по дяволите, ще им предоставям информация? Каква е логиката? Говореха ми, че ще отнемат регистрацията на моя флот, ако установят, че се отнасям пренебрежително към Конгреса на САЩ. Нещо от този род. Напомних им, че съм кипърски гражданин! Те продължиха да говорят за един от американските ми субсидиари. Бяха много далеч от истината и аз им го казах.

— Признай си — каза Белкнап. — За теб ще е по-добре така. Ние просто искаме да го чуем от теб.

— Ти не ме разбра. Държах си езика зад зъбите. Хей, аз съм кипърец, ние знаем какво да правим. Нищо не съм казал. Нищо. Бях като голяма морска риба. Моля те. Мактагарт ще гарантира за мен. Ти трябва... Моля ви, трябва да ми повярвате.

Белкнап запази мълчание за един дълъг миг.

— В крайна сметка няма никакво значение дали аз ще ти повярвам — каза най-накрая той с тих глас. — Онова, което има значение, е дали Генезис ти вярва.

След като чу името, корабният магнат пребледня.

Белкнап се ръководеше от инстинкта си, възползвайки се от основния механизъм на параноята. Както дебелият омански княз даде да се разбере, до голяма степен силата на Генезис произтичаше от факта, че никой не знаеше с точност кой е той или кой може да работи тайно за него.

— Моля те — изхленчи кипърецът. Очите му шареха уплашено. — Трябва да отида до банята — заекна той. — Ще се върна след миг.

Той се шмугна в съседната стая, а оттам през малката врата.

Какво ли е намислил? Едва ли викаше подкрепление; можеше да предупреди прислужника си само с едно натискане на копчето. Тогава нещо друго.

Изведнъж Белкнап се досети. *Обажда се на партньора си в Талин.*

Когато се върна минута по-късно, Ставрос погледна Белкнап странно; малките съмнения, които хранеше, бяха избуяли като растение в пустинята след дъжд.

— Ричард Лъгнър е...

— Мъртъв — каза Белкнап, — вярно е. Виж, той се опита да предоговори условията с Генезис. Нека това ти послужи за урок.

Пребледнялото лице на Ставрос стана още по-бледо. Стоеше като попарен, по копринената му риза имаше петна от скоч, а под мишниците и по гърба беше потъмняла от пот. Той потрепери, когато Белкнап задържа погледа си в него.

— Той... той...

— Имаше късмет. Умря бързо. С теб няма да е така. Приятен ден.

Белкнап го изгледа с презрение, докато си тръгваше, затваряйки тежката врата зад себе си. Чувството на триумф изчезваше, увлечено от водовъртежа на съмненията — и разбира се, от приемането на всеизвестната истина, че ранените животни са винаги най-опасните.

Докато Белкнап караше ланд роувъра по пясъчния склон и по крайбрежния път, умът му трескаво работеше. Срещата със Ставрос се оказа полезна по начин, който Ставрос не бе в състояние да оцени, но Белкнап все още не бе асимилирал напълно информацията, която получи. Един факт бе определено важен: за Ставрос Генезис бе враг, от когото се страхуваше, враг, когото трябваше да предразполага, на когото трябваше да угажда, но, така или иначе, враг. Лъгнър не беше агент на Генезис, а противник. Това бе изненада. Дали имаше начин да се насъска една група срещу друга?

Призна пред себе си, макар и с неохота, че би приветствал помощта на Андреа, нейните познания... Може би дори се нуждаеше от тази помощ. И не само от нея. От нейния — какво? Нейния остър интелект. От проникателността ѝ. От способността ѝ да анализира противоречиви идеи. Но имаше и още нещо — нали? Колкото и упорито да се опитваше да я разубеди да не идва, тайно се радваше, че тя упорства. Смяташе да отседне при нея в хотел „Ливадиотис“ на Николау Росу. Ако самолетът пристигнеше навреме, тя щеше да е там след около час.

В огледалото за обратно виждане забеляза още една кола, която излизаше от тесния път на хълма, водещ единствено до имението на Ставрос. Дали не беше самият Ставрос? Колата сви към големия док и поддържайки подходящо разстояние, Белкнап я последва. През редица ниски борове той видя как някакъв човек — не Ставрос — слезе от колата и тръгна към морето с широка, уверена крачка.

Мъжът бе висок и строен и се движеше с гъвкавата сила на планинска котка. Заговори мъжа в будката до паркинга и когато се обърна и посочи към седана, на Белкнап му прималая. Не, не може да бъде!

Къса кестенява коса, елегантни дълги крайници, очите, скрити под слънчеви очила, но Белкнап познаваше тези очи, познаваше одухотворения им сиво-зелен поглед, защото познаваше този мъж.

Джаред Райнхарт.

Неговият приятел. Неговият враг. Кое от двете? Трябваше да разбере.

Белкнап изскочи от колата си и хукна с всичка сила и докато тичаше, осъзна какво прави.

— Джаред — извика той. — *Джа-ред!*

Високият мъж се обърна да го погледне и онова, което Белкнап видя в очите му, бе неприкрит страх.

Джаред побягна, сякаш се страхуваше за живота си.

Моля те, спри! — викаше Белкнап. — Трябва да поговорим.

Беше почти комично изявление. Но толкова силни емоции изпълниха гърдите на Белкнап — не на последно място надеждата, че Райнхарт може да му обясни всичко, може да му помогне животът му отново да придобие смисъл, да внесе яснота, логика и здрав разум в цялата тая неразбория, която бе негова природна дарба. *Моля те, спри.* Но Райнхарт продължи да тича през дока, сякаш Белкнап представляваше смъртна опасност. Той препускаше по дългия пристан, краката му едва докосваха дървените греди. Белкнап започна да се задъхва. Позволи си малко да забави скоростта. Мостче, което стърчеше във водата. *Къде би могъл да отиде Полукс, за Бога?*

Глунав въпрос, който получи отговор секунди по-късно, след като Джаред скочи в моторна лодка, която чакаше на дока. Ключът бе на таблото в съответствие с морските правила и секунди по-късно лодката на Райнхарт вече пореше зелените води на залива Ларнака.

Не! Той прекара-последните двеста часа в издирване на този мъж. Сега той бе пред очите му и нямаше да се откаже.

Действайки импулсивно, Белкнап скочи в малък скутер „Рива Акварама“, елегантен като спортна кола, с щурвал от полирано тъмно дърво и хром, корпус от фибростъкло. Откачи въжетата, с които бе привързан за странична подпора на кея, повдига капака над мотора и завъртя ключа. Двигателят запали и забуча. Конзолата на щурвала също приличаше на табло на скъпа спортна кола: огромни кръгли циферблати със светлосини надписи на черен фон, прикачени към полирано тъмно дърво; кормило на бели и сини ивици с хромирани спици. Натисна дросела. Бученето се превърна в рев, който не отстъпваше на пляскащия звук от въртенето на витлата. Оранжевата стрелка на индикатора за горивото се издигна рязко; амперметърът направи пълен оборот. След като двигателят набра мощност, скутерът се издигна високо над вълните. Но къде беше Райнхарт?

Той се вираше през пяна и пръски, през ослепителния блясък на слънцето; беше все едно да гледаш през пламъци някой, който пали цигара. Водите изглеждаха измамно спокойни от брега; а всъщност вълните бяха силни и високи, издигаха се като Левиатан, който се мъчи да си поеме дъх. Пред себе си малко вдясно мярна Полукс, който, изправен в цял ръст, стърчеше над кабинката. Пяна откъм носа и кърмата подсказа на Белкнап, че той обръщаше, подготвяйки се за някаква маневра. Белкнап поддържаше дросела на максимална скорост. В този момент всичко опираше до физиката. Райнхарт беше в по-голяма лодка, „Галия“, със свръхголеми витла, които оставяха широка пенеста диря. Лодката беше по-голяма и по-мощна: но не и по-бърза. Беше като разликата между седан и камион. Ново вълнение на водата закри видимостта на Белкнап. Той се намираще в този момент вероятно на миля и половина от брега, а Райнхарт обръщаше арковидно своята моторница, което практически щеше да помогне на Белкнап да го настигне.

Белкнап се подпираше с ръце върху контролното табло; сърцето му биеше лудо в гърдите. Той приближаваше все повече и повече.

Вече различаваше ясно профила на Райнхарт, високите му скули и сенките под очите.

Не бягай от мен!

— Джаред! — изрева той.

Другият мъж не му отговори, дори не се обърна. Дали го чу от рева на двигателя и от кипенето на водата?

Джаред! Моля те!

Райнхарт обаче стоеше изправен и не помръдваше, погледът му бе съсредоточен върху някакъв невидим обект.

— Защо, Джаред? Защо? — Думите излязоха от устата на Белкнап и се сляха с шума на морето.

Бръмченето на моторницата се усилваше, но изведнъж сякаш замря, заглушено от басовата свирка на товарен кораб.

В това време лодката на Джаред подскочи нагоре, после излетя напред и бързо разшири дистанцията между тях.

Големият кораб пристигаше откъм залива Акротири. С широк черен корпус, плаващ под либерийски флаг, той бе един от онези бегемоти, които изглеждаше невъзможно да пропуснеш, но много лесно можеш да не забележиш в открито море. Сега Полукс доближи моторницата до носа на товарния кораб. Лудост! Той се движеше самоубийствено близо до носа. Висока вълна закри видимостта на Белкнап и той се уплаши дали наистина Джаред не иска да се самоубие. След като вълната се разпени, Белкнап разбра каква е играта на Райнхарт.

Никакви трески. Никакви останки от корабокрушение. Абсолютно нищо. Джаред постигна своята цел: скри се зад товарния кораб.

Белкнап достатъчно добре познаваше своите навигаторски възможности, за да не прави опити да се доближи до товарния кораб или до опасния му килватер. Вместо това той се придвижи под ъгъл покрай него, за да има видимост към водата отзад. Застанал прав до кабината, Белкнап завъртя приличащия на волан на автомобил щурвал силно надясно, надничайки през това време над напръсканото с капки предно стъкло.

Най-накрая Белкнап постигна ъгъла, към който се стремеше. Плаващият под либерийски флаг бегемот беше обемен съд, забележа той: товарът му можеше да е от руда или портокалов сок, торове или гориво. Тези кораби контейнери си приличаха като две капки вода. Около четирийсеттонният съд бе най-малко сто и петдесет метра дълъг. Сега можеше да вижда и от двете му страни. Огледа водата,

която искреше и проблясваше на слънцето като пустинен пясък, и усети някаква студенина.

Джаред Райнхарт — негов приятел, негов враг — беше изчезнал.

След като Белкнап се върна на пристана, гневът бушуваше в главата му като океан. Дали наистина Райнхарт е бил отвлечен? Или бе сложно скроена измама?

Мъчителните подозрения се върнаха. Мисълта, че неговият най-добър приятел и духовен наставник — да, Полукс на своя Кастор — беше *предател*, и то не само спрямо него, сякаш се забиваше като нож в сърцето. За хиляден път той затърси отчаяно друго обяснение. Представи си притесненото изражение на Джаред: изражение на човек, за когото Белкнап беше заплаха. Защо? Защото Белкнап бе прозрял измамата или имаше и друга причина? Въпросите напиреха, прииждаха и го изпълваха с отвращение, сякаш го бе налегнала морска болест.

Сред тази пълна бъркотия имаше една-единствена утеха: мисълта, че Андреа е вече тук. Кариерата му премина в продължителна изолация и липса на компания. Това бе една от причините, поради които Полукс означаваше толкова много за него. Агентите на терен внимават да не пускат корени и онези, които не могат да свикнат със самотата, не се задържат дълго. Но човек може да понесе едно условие, без да го желае, а сега повече от всякога той жадуваше за отмора и отсрочка. Погледна си часовника отново.

Тя трябваше вече да е в стаята и да го чака. Нямахте да е сам повече.

Докато караше към хотел „Ливадиотис“ на площад „Свети Лазар“, той трябваше непрекъснато да си напомня да гледа пътя, трафика и останалите автомобили. Скоростта му се определяше не от знаците, а от това, което другите шофьори бяха установили като нормална скорост — доста по-висока. Хотелът беше избран не заради удобствата му, а заради близостта до големите магистрали и Белкнап наблюдаваше различните камиони и тирове, които пътуваха към пристанището или към летището. Ето един жълто-червен ван на куриерската служба DHL, чийто шофьор бе извадил косматата си ръка от отворения прозорец сякаш подпираше покрива. Зелено-бяла цистерна с дълъг цилиндричен контейнер с втечен пропан. Бетоновоз с бавно въртящия се барабан. Бял ван без прозорци на „Скай кафе“.

Усети, че го полазват тръпки, и отново си погледна часовника. Сгрещи, че ѝ позволи да пристигне; трябваше да се постарее да я разубеди. Не го направи, защото тя бе взела твърдо решение. И все пак не се ли дължеше и на факта, че някъде вътре в себе си желаше тя да дойде?

На огромна кафява табела името на хотел „Ливадиотис“ сякаш бе изписано с букви, издълбани в камък. Националните знамена на девет държави, явно избрани случайно, стърчаха от табелата в несполучлив опит да се придаде международна значимост на хотела. Над партерния етаж имаше три етажа с арковидни почти полукръгли прозорци. Стаите бяха с кухненски боксове, поради което ги водеха за апартаменти, и мястото имаше познатия мирис на стара кухненска гъба в евтино жилище на страните с горещ климат. Мъж в инвалидна количка измърмори нещо като поздрав, след като Белкнап влезе. Лицето му с мрежа от капиляри лъщеше, което напомни на Белкнап за листата на някои тропически растения. Чворестите му ръце изглеждаха яки. Имаше нещо завоалирано в погледа му, едновременно агресивно и потайно.

Но Белкнап прекалено много бързаше, за да умува над присвитите устни на сакатия хотелски чиновник. Той си взе ключа — беше старата европейска система, ключът от стаята, прикачен към гумена тежест, се връщаше на рецепцията, когато гостът излизаше от сградата — и се отправи към стаята, която нае сутринта. Асансьорът беше бавен и малък; след като излезе от него, попадна в тъмен коридор. Осветлението беше на таймер, спомни си той: една от мерките за пестене на разходи. Вътре в стаята миризмата на стара кухненска гъба се усили. Затвори вратата след себе си. Видя чантите на Андреа на пода, близо до дрешника и изпита облекчение. Тя спохождаше мислите му по-често, отколкото го изискваше естеството на неговите преследвания. Нейното ухание, косата ѝ, меката и топла кожа: не можа да забрави тези неща, след като прелетя над Атлантика.

— Андреа — викна той.

Вратата на банята беше отворена, стаята тъмна. Къде ли е? За кафе сигурно в някое от близките кафенета — за да се пригоди към часовата разлика. Завивките бяха намачкани, сякаш беше лягала да подремне. После сърцето му започна да бие лудо, осъзнавайки по-

бързо от ума, че се бе случило нещо. Сгънатият лист хартия върху нощното шкафче: беше бележка.

Взе я, прочете я бързо, поразен от страх и гняв. Насили се да прочете отново бележката бавно. Стомахът му се сви на малка твърда топка.

Всичко около бележката потвърждаваше чувството му за страх. Беше написана с молив на хартия от хотела. И двете неща щяха да попречат на всеки опит за съдебно-следствено изследване. Нито пък посланието бе оформено като бележка за отвличане. *Влязохме във владение на пакета* — се казваше в бележката. — *Приятно прекарване.* Но онова, от което кръвта му се смрази, беше подписът: ГЕНЕЗИС.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мили Боже! Да не би появата на Джаред Райнхарт да беше номер да отвлекат вниманието му, докато организират отвличането? Ужасът на Белкнап се превърна в ярост — ярост преди всичко към себе си. Той беше позволил това да ѝ се случи. Но неговата силна болка, както и чувството му за вина бяха лукс, който той не можеше да си позволи — който тя не можеше да си позволи.

Мисли, по дяволите! Трябваше да измисли нещо.

Отвличането беше отскоро, което означаваше, че всеки миг може да е от значение. Беше елементарна математика: колкото повече време минаваше, толкова по-малки ставаха шансовете за спасяване.

Остров Кипър беше прокълнат от десетилетия, разкъсван от вражда и конфликти, корупция и интриги. Но все пак беше само един остров. Смътно усещаше, че този факт бе най-същественният. Похитителите на Андреа щяха да се опитат на първо място да я измъкнат от острова. Ларнака не беше най-оживеното пристанище на Кипър, но тук се намираше най-оживеното летище на острова. *Ти какво би направил?* Белкнап притисна глава с твърдите си като стомана пръсти, пришпорвайки мозъка си да мисли като похитителите. Скоростта бе императивът. В главата му се зароди идея, която все повече се превръщаше в убеждение: те са я набутали в самолет. Дишаше дълбоко, вкарвайки въздуха през ноздрите си. През застоялите миризми на мухъл и цигарен дим все още се усещаше уханието на цитруса и бергамота на парфюма ѝ. Тя е била в стаята съвсем скоро. Все още беше на острова. Трябваше да направи най-доброто предположение и да действа упорито и бързо.

Примигна и изведнъж се досети. Ванът без прозорци на „Скай кафе“. Не беше на мястото си. Доставка от храна и други стоки за летището винаги се правеха рано сутрин, преди началото на полетите по редовния график. А ванът пътуваше по магистралата за летището в следобедните часове. Беше необичайно, колкото е необичайно човек на „Федекс“ да доставя храни по това време на деня. Спомни си как го

полазиха тръпки, когато подсъзнанието му долови нещо нередно. И той осъзна.

Андреа е била в този ван.

Международното летище на Ларнака се намираше на няколко километра на запад от хотела. Трябваше да стигне дотам възможно най-бързо. Няколко секунди можеха да се окажат фатални. Нямаше какво да губи.

Втурна се надолу по стълбите, прескачайки по три-четири стъпала наведнъж и мина на бегом през празното фоайе. Мъжът в инвалидната количка беше изчезнал, както очакваше. Качи се в ланд роувъра и включи двигателя още преди да затвори вратата. Гумите на колата изпищяха, докато завиваше към шосето за летището и, без да го е грижа за ограничението на скоростта до осемдесет километра, се запромъква покрай автомобилите, движещи се по-бавно. Летището на Ларнака бе известно с равното съотношение между частните самолети и официалните превозвачи, които обслужваше, което бе най-високото от всяко друго международно летище по света. Този факт подсказваше на Белкнап онова, което му бе необходимо да знае. Профучавайки покрай инсталация за извличане на морска сол, сините резервоари и белите тръби на индустриален дестилатор, той влезе през изхода от рампата, а минута по-късно заобиколи централната сграда и диспечерската кула, висока правоъгълна сграда от тъмни стъкла и сиво-кафяв камък. „ЛЕТИЩЕ ЛАРНАКА“ бе изписано със сини букви в блок шрифт. То обслужваше трийсет международни авиокомпани и трийсет чартърни въздушни линии, но Белкнап не се интересуваше от никоя от тях. Той трябваше да мине през главните сгради, за да стигне на четвърти терминал. Спря пред по-малката постройка, гумите изскърцаха и влезе вътре на бегом. Подовете бяха от свръхгланцирани мраморни плочки в бежово и червеникаво, каучуковите подметки на мокасините му не се пързяха и той продължи да тича покрай обичайните безмитни магазини. Думите „дютити“ и „фрий“ бяха разделени с пирамидалния знак на летището; бутилки вино блестяха на снежнобялата флуоресцентна светлина. Той хукна покрай колони, покрити с малки сини квадратни плочки. Терминалът представляваше лабиринт от изходи и пунктове за проверка и чекиране на багажа, и отпуснати охранители, които го изгледаха с безразличие като пътник, изпускащ полета. Погледна през голямата стъклена стена на чакалнята

към пистата и забеляза самолет „Гълфстрийм G550“. Очевидно частен самолет, който може да прелита на големи разстояния. На опашката бе изобразено логото на компанията „Ставрос Маритайм“, което не можеше да се сбърка — три пресичащи се кръга около звезда, тюркоазено на жълт фон. Двигателите вече работеха, самолетът се подготвяше да потегли по пистата и да излети.

Андреа беше вътре. Беше напълно сигурен.

Обърна се, стрелна се покрай една от колоните със сини плочки и налетя на един от униформените охранители.

— Съжалявам — каза Белкнап, правейки енергично жестове на извинение.

Охранителят се ядоса, но също така бе наясно, че е рисковано да се разправя с тоя сорт ВИП-ове, които се мотаеха из терминала. Намери утеха в родния си език, псувайки американеца на гръцки. Не забеляза, че му бе изчезнало уоки-токието, което висеше на колана му от изкуствена кожа.

Задъхвайки се, Белкнап се приближи до телефонен апарат срещу един от пунктовете за чекиране. Набра телефона на летището и поиска да го свържат с авиодиспечерите. Заговори с тих, гърлен глас на мъжа, с когато най-после го свързаха.

— В самолета на пистата на четвърти терминал има бомба. Мощен експлозив. Зареден в алтиметъра. Очаквайте още позвънявания — каза той и остави слушалката.

После се обади още два пъти в представителството на американската служба за борба с наркотиците ДЕА в Никозия, столицата на страната, която бе последната разделена столица в света. Внимателно подбирайки някои кодови думи и професионални съкращения, той отправи недвусмислено послание. В самолета „Гълфстрийм“, който щеше да излети от Ларнака всеки момент, има голяма пратка турски хероин, пратка, предназначена за Съединените щати.

Белкнап не беше сигурен кой ще реагира по-бързо — Службата за въздушен контрол или ДЕА, но и двете служби щяха да наредят самолетът да остане на земята. Погледна си часовника. Макар че офисите на ДЕА бяха в столицата, той знаеше, че те разполагат с малка група на международното летище в Ларнака. Колко ли време им бе

необходимо да се мобилизират? Извади носна кърпа и внимателно избърса телефонната слушалка.

Погледна към самолета „Гълфстрийм“ — струята горещ въздух от двигателите, която се забелязваше само по деформациите, които причиняваше, изчезваше постепенно. На пилота бе наредено да изключи двигателите. Минаха две минути. Три минути. Бързодвижещ се ван със сгъваема рампа на покрива спря до джета. Към него почти веднага се присъедини още един. После спря камион с платнище, пълен с кипърски военни полицаи. Към тях се присъединиха други служители, чиито униформи подсказаха на Белкнап, че са агенти на ДЕА. Кипърските власти бяха обещали пълно сътрудничество на САЩ по въпросите на борбата с наркотрафика, а като отплата получаваха американска военна и финансова помощ, както и помощ в областта на сигурността. Кипър поне привидно трябваше да спазва поетия ангажимент.

Белкнап се затича към метална врата, която водеше към пистата, размахвайки пластична карта за самоличност към пазача.

— ДЕА — измърмори той и посочи с палеца към суматохата отвън, след което отвори металната врата и се насочи към групата служители, наобиколили самолета „Гълфстрийм“. Това бе последното място, където натрапник като него трябваше да си показва лицето, но той знаеше от опит, че при струпване на служители от различни служби проникването бе най-лесно. Беше същото, като да се появиш неканен на сватба; всеки щеше да си помисли, че си от другото семейство. Освен това никой не подозираше, че на сборище на вълци може да се появи овца: присъствието на множеството въоръжени и униформени служители от правораздавателните органи само по себе си бе гаранция, че никой външен човек няма да посмее да припари при тях.

Белкнап заговори един от агентите на ДЕА.

— Бауърс, от Държавния — каза той, което означаваше, че е от Държавния департамент на САЩ или американски агент, който работи под прикритие, предоставено му от ведомството.

Нямаше никакво значение кое от двете предположи мъжът, когото заговори, облечен в риза с цвят каки и кръгла апликация на гърба, в чийто горен край пишеше МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО, САЩ, а отдолу се четеше ДЕА. Имаше и

стилизирана интерпретация на летящ орел на синьо небе над ивица зелена земя. Мъжът носеше значка, която го идентифицираше като специален агент.

— Знаете ли, че птицата е на Никос Ставрос? — попита Белкнап.

Американецът вдигна рамене и посочи с глава към друг американец, явно негов началник.

— Бауърс — повтори Белкнап. — От Държавния. Получихме сигнал по същото време като вас. Двайсет-три-пет — това бе бюрократичното обозначение за спешна акция. — Тук съм само за да наблюдавам.

— Макгий. Кипърците нахлуха преди минута. — Американецът имаше зализана руса коса, малки щръкнали уши и червенина на челото, бузите и носа — характерни за човек, който стои много навън и изгаря от слънцето. — Получили са съобщение за експлозиви в алтиметъра.

Дочу се кучешки лай откъм кабината. Вратата беше отворена и от нея се спускаше сгъваема стълба.

— Казаха ни, че имало пратка с хероин. — Белкнап изглеждаше отегчен, неприветлив. Той знаеше, че нищо не предизвиква повече подозрителност от демонстрацията на приятелство и прекалено любезното държане. Вътрешните служители винаги се издаваха със своята сърдечност.

— Най-вероятно става дума за няколко кила фъшкии — каза русият американец с полупровлачения говор на западните щати. Но ще разберем, нали така? — добави той и му хвърли изпитателен поглед.

— Вие ще разберете — отвърна Белкнап. — Нямам намерение да вися тук целия следобед. Имате ли информация за регистрацията на самолета?

Мъжът забави отговора си малко по-дълго от нормалното.

— Очакваме я.

— Очаквате я? — Белкнап го изгледа в очите. — Ако аз исках да излъжа, нямаше да говоря глупости.

Агентът от ДЕА се засмя.

— Е, не е голяма тайна, нали?

— Това, което ме интересува, е, дали сте потвърдили, че е на Ставрос. Ами пилотът?

— Пилотът е служител на Ставрос също — отговори мъжът от ДЕА, кимайки. — Ето го и него.

Придружаван от двама въоръжени кипърци, пилотът слизаше по алуминиевата стълба и протестираше на висок глас.

Белкнап извади уоки-токите и заговори на въздуха:

— Тук Бауърс. Потвърдено е, че пилотът е на служба при Ставрос. — Малко театър за американеца Макгий.

Русият служител на ДЕА поговори с кипърците и после се обърна към Белкнап.

— Няма дрога засега. Но има дрогирана пътничка.

Белкнап погледна натам и видя дребната фигура на жена в полусъзнание, която полупридружаваха, полувлачеха двама яки кипърски полицаи.

Беше Андреа.

Благодаря, Господи! Изглеждаше недокосната, без белези, само очите ѝ се затваряха и краката ѝ бяха омекнали. Всичко говореше за интоксикация от опиат. Състояние на омаломощност, което обаче бързо се оправяше.

На пистата, близо до зеления военен автомобил, пилотът се правеше, че е учуден и че нищо не знае. Но Белкнап беше убеден, че действаше по заповед на Никос Ставрос.

Никос Ставрос, който на свой ред действаше по нечия друга заповед.

— Чудя се коя ли е тази? — каза Макгий, гледайки към унесената Андреа.

— Не знаете? Ние знаем. Американка от Кънектикът. Ние първи я подушихме. Пилотът е изцяло ваш.

— Не можете да ни заобиколите — измърмори Макгий, което бе равносилно на отстъпка.

Белкнап не му каза нищо, но отново заговори в уоки-токите:

— Прибирам момичето. Ще я върнем след малко на ДЕА — Никозия. — Той замълча, правейки се, че слуша. — Няма да отнеме дълго — каза той. — Нека да покажем на момчетата от ДЕА колко сме експедитивни. Може да се нуждае от лекар.

Възползвайки се от бъркотията, той се доближи до Андреа и я пое от кипърските полицаи, хвана я под мишниците, движенията му бяха груби и професионални на вид. Останалите служители на ДЕА

щяха да оставят на Макгий да се оплаче, ако имаше причина за това, а кипърците бяха инструктирани да се подчиняват на американците.

— Ще ви звънна, след като попълня F-83 — каза Белкнап на Макгий. — Ако има несъответствие, компютърът веднага ще го установи.

Той говореше с тон, който не издаваше напрежението му, факта, че той бе поел по-голямата част от тежестта ѝ. Минути по-късно той я завлече до един от електрокарите, с които докараха някои от военните полицаи до самолета. Шофьорът, кипърец с груби черти, явно бе свикнал да приема заповеди; Белкнап седна на задната седалка до Андреа и даде на шофьора инструкции с кратки, прости изречения.

Шофьорът се обърна и погледна Белкнап. Ако търсеше позволение в каменисто му изражение, очевидно го намери. Електрокарът потегли.

Белкнап провери пулса ѝ, беше бавен. Дишаше повърхностно, но нормално. Беше упоена; не отровена.

Насочи шофьора към своя черен ланд роувър и го помоли да му помогне да я пренесат на задната седалка. После освободи мъжа, като отдаде чест.

След като остана насаме с нея, Белкнап прегледа свитите ѝ зеници. Тя издаде някакви звуци, тихи, неясни, нещо средно между мърморене и хленчене. Допълнителни симптоми за интоксикация с опиат. Потегли бързо и нае стая в първия мотел, който видя — грозна едноетажна постройка от бетон, боядисана в цвят на горчица, имитираща американските крайпътни мотели. Пренесе я вътре и отново измери пулса ѝ. Никакъв признак на възстановяване. Никакъв признак, че излиза от унеса си.

Сложи я да легне върху тясното легло и опипа с пръсти памучната трикотажна блуза. Подозренията му се потвърдиха. Под лявата ѝ гърда напипа система дурагесик — квадратна лепенка, напоена с опиоидния препарат фентанил за трансдермална употреба. Беше силен синтетичен опиат, а системата — предназначена за пациенти с рак и други заболявания с хронична болка — осигуряваше постоянен приток в кръвта ѝ, по петдесет микрограма на час. Равнището на упоеност му подсказваше, че трябва да има още лепенки, тайно потискащи съзнанието ѝ. Продължи да търси, леко притеснен от свободата, с която се налагаше ръцете му да опипват

тялото ѝ. Намери втора лепенка, прикрепена към вътрешната страна на бедрото, и също я махна. Дали имаше още?

Налагаше се да провери. Съблече всичките ѝ дрехи, включително бельото, и огледа внимателно голото ѝ тяло.

На дясното ѝ бедро забеляза малко тъмно петно кръвоизлив под кожата. След като го разгледа отблизо, видя миниатюрна рана от убождане с дебела игла. Дали не е била упоена първо с инжектиране на бързодействащ седатив още в стаята, от която беше отвлечена? Ако беше така, тя явно се е съпротивлявала: не беше нормално инжектирано място. *Не си се дала лесно, нали?* — помисли си Белкнап с възхищение.

Продължи да я оглежда. Още две трансдермални лепенки бяха прикрепени към свивките на задните ѝ части. Системите дурагесик щяха да я държат в безсъзнание, без да и причинят смърт.

Кой ѝ бе сторил това?

И след отстраняването на лепенките остатъците от фентанил щяха да продължат да се резорбират чрез епидермиса. Напълни ваната и я пъкна вътре, после енергично насапуниса местата, където се намираха лепенките. Действието бе едновременно интимно и клинично. Използването на дурагесик за продължително упояване на заложенници не беше новост. Но се ужасяваше, като се опитваше да си представи какво можеха да направят с нея. Сети се за мъжа, когото Генезис поддържал жив две години, докато той бил напълно обездвижен в метална кутия. Въображение а ла Алън По го нарече Рут Робинс.

Белкнап потрепери.

След един час Андреа започна да се съвзема. Говорът ѝ постепенно започна да се разбира. С кратки изречения тя обясни, че почти не си спомня какво се е случило след пристигането ѝ. Той не се учуди. Силните опиати можеха да причинят ретроградна амнезия, изтривайки от паметта събитията, които са се случили съвсем наскоро. Засега единственото, от което се нуждаеше, бе сън. Тялото ѝ го желаше, за да се освободи от опиата.

Вдигането под тревога на официалните служби щеше да държи противниците му засега в отбрана, знаеше Белкнап. Така че за момента тя бе в безопасност.

Но не и Никос Ставрос. Остави я да спи спокойно на тясното легло, после се метна на ланд роувъра и подкара обратно към къщата на Ставрос. Криволичещият път бе същият, както си го спомняше, но остана озадачен, че външната порта бе отворена.

Близо до огромната къща, чийто покрив блестеше на слънцето, забеляза три полицейски коли. Прислужникът, с когото се запозна при предишното си идване, Каюс, изглеждаше блед. Разпозна мъжа от летището, Макгий, който разговаряше с местни хора.

Спря черния ланд роувър и след като кимна към агента на ДЕА, влезе в къщата.

Там в библиотеката бяха надупчените от куршуми останки на Никос Ставрос. Тялото му изглеждаше дори по-дребно, отколкото приживе, крайниците му — още по-тънки. Около него имаше локва кръв. Очите му бяха отворени и гледаха безжизнено.

Белкнап огледа помещението. Дървената ламперия на библиотеката беше надупчена от куршуми. Измъкна парче олово, забило се в дървен стол, определи на око тежестта и диаметъра му. Те не се използват от военни; бяха куршуми с кухи върхове и частично медно покритие, предназначени за специални операции в САЩ, любимите и на Белкнап. Сякаш някой е възнамерявал да го замеси.

През отворен прозорец близо до предния коридор той чу Макгий да говори по мобилния телефон с началниците си. Съобщаваше им, общо взето, подробности — балистични и за местоположението. После Белкнап го чу да казва с тих глас.

— Той е тук — замълча за миг. — Не, видях снимката и ви казвам, че в момента е тук.

Докато Белкнап се връщаше към колата си, видя, че Макгий се обърна към него и му махна широко усмихнат и с приятелски поглед.

— Хей — каза Макгий. — Точно с теб исках да поговоря.

Гласът му бе сърдечен, любезен.

Белкнап се затича към колата и отпраши на пълна скорост.

В огледалото за обратно виждане забеляза объркването сред служителите, които остави зад себе си. Щяха да се обадят за заповеди — дали ще го преследват? Но докато се получеше одобрение, щеше да е твърде късно.

Сети се за уплашеното лице на Ставрос по време на посещението му по-рано през деня. Сякаш магнатът си мислеше, че

самата смърт му бе дошла на гости.
Дали не е бил прав?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

АМАРИЛО, ТЕКСАС

— Това нещо още ли записва? — попита ухилено едрият тексасец.

Той говореше пространно, защитавайки се от своите критици, и изглеждаше доволен, че репортерът — от „Форбс“ или май от „Форчън“ — не го прекъсваше по средата на излиянието му. Стената зад него бе окичена с негови снимки на лов, за риба, на ски. Корица на търговско списание го обявяваше за ПИРАТА НА ГОВЕЖДОТО.

— Не се притеснявайте — отговори дребничкият брадат мъж в стола за посетители пред махагоновото бюро на тексасеца. — Винаги си нося резервни батерии.

— Защото мога да бъда голям бърборко, ако ми позволят.

— Човек не става главен изпълнителен директор на един от най-големите производители на говеждо, без да знае как да обясни откъде идва.

Очите на дребния мъж блестяха под очилата му с дебели рамки и той се усмихваше с лекота. Не беше като повечето журналисти, с които се бе сблъсквал тексасецът.

— Е, истината е относителна, както обичаше да казва моят баща. Що се отнася до онези слухове, че съм злоупотребил с пенсионния фонд, това са само слухове. Предложението, което направих, е в интерес на акционерите. Онова, което казвам, е: Направете изчисленията. Не са ли акционерите също хора? Стари моми, възрастни дами, цяла сюррия. Чувал ли си някога хората с тяхното положение да се притесняват за акционерите?

Мъжът с касетофона кимна енергично.

— Нашите читатели ще искат да научат повече за това. Но докато все още откъм вратата идва ярка светлина, мисля, че първо фотографът ни трябва да ви направи няколко снимки. Съгласен ли сте?

Широка усмивка.

— Доведи го. Профилът ми отляво е по-фотогеничен, бих казал.

Дребният мъж излезе от ъгловия кабинет на тексасеца и след малко се върна с друг човек, як, с квадратна глава и къса светлокестенява коса, която от пръв поглед не личеше, че е перука. Той носеше фотоапарат в куфарче и нещо, което приличаше на триножник в калъф. Главният изпълнителен директор му подаде ръка.

— Ейвъри Хаскин — каза той. — Но вие знаете името ми. Тъкмо казвах на вашия колега Джоунси, че профилът ми отляво е по-фотогеничен.

— Аз съм Смит — отговори фотографът. — Ще свърша максимално бързо. Имате ли нещо против да останете зад бюрото си, както сте в момента?

— Вие сте шефът — каза Хаскин. — Не, чакайте — аз съм шефът.

— Смешен човек — измърмори Смит.

Застанал зад главния изпълнителен директор на „Хаскъл бийф“, той отвори калъфа за триножника и извади от него електрошоков пистолет. Тексасецът се обърна със стола си и видя какво държи Смит. Усмивката му изчезна моментално.

— Какво, по дяволите...

— О, позна го, а? Е, точно ти не можеш да не го познаеш. С това убиват кравите, нали?

— Мамка ти...

— Ще бъде голяма грешка, ако мръднеш — прекъсна го Смит с леден глас. — Разбира се, може да се окаже грешка, ако *не* мърдаш.

— Чуйте вие, момчета, да не сте активисти за защита на животните? Трябва да знаете нещо. И да ме убиете, нищо няма да се промени.

— Ще спестя пенсиите на петнайсет хиляди работници — каза безгрижно Джоунс, намествайки перуката си — влакна от вълнен дреп, закрепени с восък за четки. — Петнайсет хиляди срещу един. Можеш ли да смяташ, а?

— Но ми харесва, че ни взе за активисти в защита на животните — намеси се Смит. — Естествено предположение, когато директорът на компания за производство на говеждо бъде убит с инструмента за професионално умъртвяване на крави. Във всеки случай на това се надяваме. То ще насочи следователите в грешна посока.

— Помниш ли политика, когото заковахме в Калмикия миналата година? — Джоунс и Смит се спогледаха. — Как правителството извика токсиколог от Австрия. Никой не можа да разбере. Решиха, че е отравяне от морска храна.

— Обзалагам се, че нашият приятел Ейвъри не си пада по морската храна — каза Смит. — Ти нали си донор на органи, а Ейвъри?

— Какво? — По челото на тексасеца изби пот. — Какви ги дрънкаш?

— Вече е — напомни Джоунс на своя колега. — Попълних формулярите от негово име преди повече от седмица.

— Да приключваме — каза Смит, нагласяйки електрошоковия пистолет. — Истински гръм от ясно небе, а? Много смешен начин за един животновъд да умре.

— Мислиш, че е смешно? О, Исусе, моля те, сладък Исусе...

— Факт е, че един ден ще си спомняме за това и ще се смеем — каза мъжът с електрошоковия пистолет, долавяйки погледа на Джоунс.

— И ще се смеете? Вие не сте с всичкия си. — Гласът на Ейвъри се повиши от гняв и скептичност.

— О, нямах предвид теб — каза Смит и вкара ток дълбоко в мозъка на Хаскин.

Той моментално изпадна в безсъзнание, но варолиевият мост и продълговатият мозък в мозъчния ствол, отговарящи за дишането и сърцебиенето, бяха останали непокътнати. В болницата ЕКГ-то щеше да потвърди мозъчна смърт на главния изпълнителен директор. След това щеше да започне изваждането на органите.

Първокласно месо, помисли си Смит. Чудесна съдба за лирата на говеждото.

НЮ ЙОРК

Белкнап знаеше от опит, че всички големи градове са заобиколени от огромни площи с индустриални отпадъци. Ню Йорк не правеше изключение. Докато караше, можеше да забележи от двете си страни огромни цистерни за втечен природен газ и фабрики от червени тухли, преобладаващи, но неизползваеми, като скелети на мастодонти от отминалата индустриална епоха. Фабриките отстъпваха място на складове в различно състояние на занемареност; после

следваха издигащите се към небето корпуси на сгради от изоставени жилищни проекти. Постепенно започнаха да се забелязват и следи от човешко присъствие: канавки, пълни с остатъци от храна от ресторантите за бързо хранене, паважи, искрящи от зелени и кафяви стъкла, шрапнелите на алкохолизма. *Ако беше бездомник, сега щеше да си бъдеш у дома* — помисли си Белкнап. Той смени платната, завъртя волана твърде рязко, поддържайки се в будно състояние от вибрирането и бученето на колата под наем.

Андреа Банкрофт, която седеше полузаспала до него, се прозя и отвори очи.

— Как си? — попита той. Тя не отговори веднага. Той нежно я хвана за ръката. — Добре ли си?

— Още леко ми бучат ушите от полета — каза тя.

Те пътуваха директно от Ларнака до международното летище „Кенеди“, но не с пътнически самолет. Качиха се на товарен самолет без прозорци на DHL, чийто пилот Белкнап познаваше от години. Всъщност бяха пътници без билети. Чартърният DC-8 се бе върнал от Талин, но той не знаеше колко имена още бяха добавени в списъците за международния контрол, които пътническите самолети бяха задължени да предоставят. Товарният самолет решаваше редица проблеми. И все пак не беше направен за удобство на пътуващите. Зад кабината на пилота към напречната преграда бяха прикачени с панти пейки за резервния екипаж, но шумоизолацията и отоплението бяха почти идеални.

— Съжалявам за неудобното пътуване — каза Белкнап. — Но изглеждаше за предпочитане пред останалите алтернативи.

— Аз не се оплаквам. Поне спрях да повръщам.

— Организмът ти се мъчеше да изкара навън фентанила.

— Съжалявам, че стана пред теб. Не беше много романтично.

— Колелетата можеха да те убият или по-лошо.

— Така е. Да не забравя да ти изпратя благодарствено писмо. Между другото, вече знаеш всичките ми тайни, нали? Сигурно доста съм се разприказвала.

— Така времето мина по-бързо — каза той, а очите му се смееха.

— Все още се чувствам изцедена.

— Четири лепенки дурагестик. Все едно са те били с юмруци.

— Четири, а?

— Казах ти. Два на задника ти, една на гърдите и една от вътрешната страна на бедрото. Всяка от тях вкарва силен наркотик в кръвта ти. Плюс гадна рана върху бедрото ти, която трябва да наблюдаваш.

— Кажи ми, как махна всичките тия лепенки от мен? — попита тя и се изнерви.

— Как мислиш? Нямахте подръка сестра.

— Досещам се.

— Респираторната депресия не е признак за добро здравословно състояние, нали? Какво можех да направя?

— Не се оплаквам. Исусе, благодарна съм.

— Чувстваш се неудобно. Това е лудост.

— Знам, че е така. Знам това. Само е малко... по-далеч, отколкото стигам при първата среща. Събличането на дрехите, имам предвид.

Белкнап не отклони поглед от автомобилния трафик пред себе си и не каза нищо. След известно време попита.

— Все още ли не си спомняш нищо за отвличането?

— Спомням си как пристигнах в Ларнака, как се регистрирах в хотела. После черна мъгла. От наркотика, предполагам. Губят ми се дълги периоди, за които не си спомням нищо. Само откъслеци и отделни проблясъци. Може да съм халюцинирала, но имам спомен как ти ме държеше. С часове.

Той сви рамене.

— Предполагам, че съм бил уплашен.

— За мен ли?

— Поради това ти си за мен лоша вест, сестричке. Добрият агент не бива да се обвързва. — Говореше грубо, но въпреки това споменът му заседна в гърлото. — Джаред винаги го повтаряше.

— Мислиш ли, че Ставрос е знаел какво го очаква?

— Трудно е да се каже. Ставрос държеше нечии конци, но беше в ръцете на собствените си кукловоди, които дърпаха *неговите* конци. Този път невнимателно.

— Те се чувстват заплашени.

— Били сме на косъм — каза Белкнап. — Пианото е щяло да ни падне всеки момент върху главите.

— А аз през това време ровех в архивите на фабриката за пиана.

В огледалото за обратно виждане той наблюдаваше колите наоколо. Инстинктът щеше да му подсказе дали ги следят. Изглежда прегърбена жена встрани от пътя с пазарска количка, пълна с бутилки: подставено лице? Не, съвсем истинска, реши той, с онзи тип сплъстена коса, която се получаваше след седмици без никаква грижа.

— Разказа ми какво се е случило в Розендейл. Не можеше да го таиш в себе си.

— Това, което направих там, може ли да промени човека? — Гласът ѝ бе сподавен.

— Може, ако позволиш.

Тя затвори очи.

— След като се случи, имах чувството, че отивам в ада. Сякаш прекрачих граница; стигнах до място, от което нямаше връщане назад. И не знам как, но след онова, което ми се случи в Ларнака, вече не се чувствам така. Защото има някакво зло, което не играе по правилата, които аз познавам. — Тя отвори очите си и в тях имаше проблясък на предизвикателство. — Сега чувствам, че ще отида в ада само ако ме завлекат там насила. Но аз ще се дърпам и ще пицця.

Белкнап я изглежда сериозно. *Убила си двама души* — помисли си той. — *Добре дошла в клуба.*

— Направила си каквото е трябвало да направиш. Нищо повече, нищо по-малко. Те са те помислили за слаба и са сбъркали. Слава Богу.

Той знаеше, че и двамата са наранени дълбоко и невидимо. Но знаеше също, че сега не е моментът да лекуват раните си. Това само щеше да ги забави, може би с фатални последици.

— А сега какво? — попита безразлично Андреа. — Какво търсим?

— Дяволска паяжина. — На бетонната детелина той сви по шосе 1–95 Юг. — И знаеш ли какво ще намериш, когато се натъкнеш на голяма паяжина? Някъде там в околността? Голям тлъст паяк.

Обърна се и я погледна внимателно. Имаше сенки под очите като жълтеникави рани. Беше изтощена. Но не забеляза вторачения поглед на страха, който някои хора придобиват след травматичен епизод. Тя бе преживяла разтърсваща случка, но не бе разтърсена от нея.

— Още ли си ми ядосан, че заминах за Кипър? — Кафявите ѝ очи лъщяха на сутрешната светлина.

— Ядосан и радостен. Докато бях там и карах около къщата на Ставрос, беше посред бял ден и слънцето грееше. Но теб те нямаше. И на мен ми се струваше, че е нощ. Имаше някакъв мрак.

— Мрак посред бял ден — каза Андреа замислено. После погледна закачливо. — Това би било идеално заглавие за роман, не мислиш ли?

— Моля?

— Нищо. Тъпа шега. И така какъв е планът?

— Да се върнем към нещо, за което току-що спомена. За това, че те се страхуват. Защото те се страхуват от нас. Ставрос беше уплашен, но не от мен. Беше уплашен от човека, когото мислеше, че представлявам — Генезис. Но също от сенатора Бенет Кърк, от комисията „Кърк“. Двете неща бяха обвързани в съзнанието му.

— Възможно ли е Генезис да работи чрез комисията „Кърк“? — попита тя. — Просто се опитвам да свържа точките. — Поклати глава. — Исусе. Сенатор от Съединените щати в джоба на луд маниак?

— Не знам дали Кърк е в нечий джоб точно. Както каза, може би идеята е, че Генезис го използва. Работи чрез него. Предоставя му информация може би.

— Това значи ли, че сенаторът е маша? Но това е лудост.

Белкнап смени платното и увеличи скоростта просто за да провери дали някоя друга кола ще ги последва.

— Означава, че сенаторът е много важен играч в цялата тая работа. Вероятно без да го съзнава дори. Защото си мисля за нещо, което Лъгнър каза също. За сенатор от Средния запад. Това ме накара да се замисля дали Генезис използва комисията „Кърк“, дали той — или те, или то — по някакъв начин я употребява за свои цели.

— Или нейни, или негови. — Тя се размърда на седалката и се обърна с лице към него. — Затова ли пътуваме към Вашингтон?

— Радвам се, че си в достатъчно будно състояние, дори четеш пътните знаци.

— Чувствам се все едно съм в търбуха на лъва. Сигурен ли си, че това е най-безопасният начин на действие.

— Точно обратното. Сигурен съм, че не е. Искаш от мен да избира най-безопасните неща?

— По дяволите, не. — Тя отговори без колебание. — Искам да върша правилните неща. Не съм създадена да живея в страх, разбираш

ли? Не съм възпитана така. Да се крия в пещера не е в моя стил.

— Нито пък в моя. Знаеш ли, от теб може да стане страхотен правителствен агент. Заплатите не са високи, но пък можеш да паркираш навсякъде.

Белкнап отново погледна в огледалото за обратно виждане, докато говореше. Все още нямаше никакъв признак, че ги следят. Шосе 1–95 бе най-натовареното в Североизтока. Имаше явно спасение в човешкото гъмжило.

— Разполагаме ли с хипотеза за действие — попита Андреа и се протегна. — Смятаме ли, че Пол Банкрофт е Генезис?

— Ти какво мислиш?

— Пол Банкрофт е интелигентен мъж, с визия, идеалист — искрено вярвам в това. Но също така е опасен. — Тя поклати бавно глава. — Крайността на неговата визия я прави чудовищна. Но не суетата го мотивира. Не е лична жажда за власт и пари.

— Един човек, който се опитва да наложи своята морална система на останалия свят. Мисля, че...

— Но всички ние, ако имахме възможност, нямаше ли да го направим? Спомни си какво казва Уинстън Смит в „1984“ на Оруел: „Свободата е свободата да кажеш, че две и две е равно на четири. Ако разполагаш с нея, всичко останало си идва на мястото.“ — Две плюс две е равно на четири. Това върши работа.

— Наистина ли? Дали свободата е твоята свобода да потвърдиш, че онова, в което аз вярвам, е истина? За теб свобода ли е да правиш каквото аз смятам, че е правилно? Искам да кажа, само помисли какво може да последва от това. Има много хора, които са убедени в моралния си кодекс, колкото във факта, че две и две е равно на четири. Ами ако грешат?

— Не бива винаги да се съмняваш в себе си. Понякога, Андреа, трябва да си готов да вземеш страна.

— Не, Тод, не трябва да се съмняваш винаги в себе си. Но ще ти кажа следното. Ами ако някой друг трябва да определя свободата ми? Предпочитам да са хора, които не са убедени, че винаги са прави. Несигурността може да бъде дисциплина. Не в смисъл да се луташ или да си нерешителен, а да знаеш, че ние не сме непогрешими. Да си открит към възможността да приемеш, че нашите решения не са окончателни и че те подлежат на преосмисляне.

— Ти си племенница на голям философ и самата ти звучиш като философ. Може би ти си Генезис?

Тя изсумтя.

— Моля те.

— Ако приемем, че не е Джаред Райнхарт — добави той тъжно.

— Ти наистина ли смяташ, че може да е той? — погледът на Андреа се върна към пътя, който се виеше пред тях като безкрайна сива река.

— Може би.

— Това, което ми разказа за начина, по който е избягал от теб, за начина, по който те е погледнал, ми напомня за нещо, което веднъж ми каза Пол Банкрофт. Той каза, че разумът не е това, което виждаш пред очите си, а онова, което другите виждат.

— Накъде биеш?

— Генезис. Ти си мислиш, че вероятно е Джаред Райнхарт. Обърна се с лице към него. — Може би Джаред Райнхарт мисли, че ти си Генезис.

Хотел „Камфърт ин“ близо до Конгресния център на Тринайсета улица във Вашингтон имаше характерната тента в зелено и жълто, която стърчеше от стените от червена тухла. Белкнап поиска стая в задната част на хотела. С две легла. Стаята бе малка и мрачна. Всички прозорци гледаха към тухлени стени. Точно това търсеше. Отново анонимността щеше да им осигури безопасност. Ядоха в ресторант за бърза закуска, след което по настояване на Андреа влязоха в кафене с интернет, преди да се приберат да нощуват. Решението да са в една стая не беше обсъждано; просто се случи. Никой от двамата не желаше да се разделят — не и след всичко, което преживяха.

Белкнап бе убеден, че Андреа има нещо наум, и продължаваше да я наблюдава за признаци на закъсняла травма.

— Искаш ли да поговорим за Розендейл? — попита я той, след като си измиха зъбите.

Искаше тя да знае, че тази врата е отворена; не я насърчаваше да мине през нея.

— Има неща... които се случиха — каза тя колебливо. — А има и неща, които узнах.

— Да — обади се той.

— Искам да ти кажа какво узнах.

— Бих желал да чуя.

Тя кимна бързо. Виждаше усилията, които тя полага, да запази самообладание.

— Трябва да знаеш, че в света на ценните книжа има нещо, което наричаме груба картина на данните. Дотам съм стигнала.

Дори на жълтата светлина на евтината лампа тя изглеждаше красива.

— Дали да не изчакам лъскавата корица с подвързията?

Андреа се усмихна наполовина, но очите ѝ бяха напрегнати.

— Виждам моделите на плащанията. По целия свят. Времето подсказва вероятност за манипулиране на избори.

Сега тя бе съсредоточена и говореше с по-голяма увереност.

— Купуване на избори? Издигане на предпочитаните кандидати?

— Съвсем условно, но мисля, че това е част от играта. Не могат да оставят съдбата на Партидо пор ла демокрасия в ръцете на обикновените граждани, предполагам.

— Чакай, Андреа. Въведи ме по-подробно.

— Започнах да се чудя, след като открих данни за обменни курсове. Подробностите нямат значение. Онова, което има значение, е, че фондацията „Банкрофт“ е наливала пари в чужди банки на различни места. Гърция, Филипините, Непал, дори Гана. Ами, оказва се, че годините и местата не са случайно подбрани. Всяко отговаря на голяма правителствена промяна. През 1956 г. са прехвърлени милиони долари във финландски марки и следващото нещо, което научава човек, е, че Финландия има нов президент. А той побеждава с незначителна разлика своя опонент, само с два електорални гласа, но остава на власт през следващия четвърт век. От данните за обмен с йени, изглежда, че японската Либерално-демократична партия е голям бенефициент на фондацията. Има най-различни местни избори, които водят до консолидации на парламентарно равнище, и от съвпаденията по време резултатите се определят от парите на Банкрофт. Чили през 1964 г., избирането на Едуардо Фрей Монталво. Голямо присъствие на Банкрофт на пазара на чилийското песо.

— А ти как разбра всичко това?

— Общо взето, има сведения за множество случаи за оптимизиране на обменните курсове вероятно защото те са прехвърляли десетки милиони долари в местна валута и фондацията

не е била толкова богата, колкото ще стане по-късно. По същия начин през 1969 г. е имало сериозен обмен в ганайски кеди. Прегледах официалните доклади на фондацията и се оказа, че не е имало важни инициативи в Гана през този период. Но именно по същото време лидерът на Прогресивната партия Кофи А. Бусия е положил клетва като министър-председател. Убедена съм, че за Пол Банкрофт тоя тип е бил неотразим.

Белкнап погледна Андреа.

— Какво е направил?

— Да започнем с това кой е той. Защитил е докторат по философия в Оксфордския университет, бил е професор по социология в университета в Лайден в Холандия. Обзалагам се, че според хората на Банкрофт той е бил техен тип човек, космополит, ангажиран с общото благо. Изглежда обаче, че е разочаровал своите поддръжници, защото след две години е отстранен от поста. След още две години умира.

— И ти смяташ, че фондацията „Банкрофт“...

— Може би защото става дума за Западна Африка и почти никой не се интересува, те са действали малко грубо. Успях да проследя серия от покупко-продажби на валута от март същата година. Изглежда, че фондацията „Банкрофт“ е купила на Бусия държавата Гана за двайсет милиона долара. А сега ми се струва, че се опитват да направят същото във Венесуела. Фондацията е като айсберг. Забелязва се само частично. По-голямата част е потопена във водата. Оказва се, че те практически контролират Националния фонд за демокрация. Междувременно официалният ѝ доклад признава за всички дарения на различни венесуелски политически групи.

Тя извади лист хартия и му го показа.

Fundacion Momento de la Gente

\$64000

Instituto de Prensa y Sociedad — Venezuela

\$44500

Grupo Social Centro al Servicio de la Accion Popular

\$65000

Accion Campesina

\$58000

Asociacion Civil Consorcio Justicia

\$14412

Asociacion Civil Justicia Alternativa

\$14107

Белкнап го погледна. Явно беше качила документа онлайн, преди да напусне, и го бе принтирала в помещението за копиране.

— Подкупи — измърмори той.

— Това са само официалните субсидии. Те купуват само имената на съответните лидери. Въз основа на данните за валутни операции предполагам, че реалните трансфери са поне сто пъти повече.

— Исусе. Те си купуват още едно правителство.

— Защото хората не са достатъчно умни да решат сами. Те така разсъждават. — Тя поклати глава. — И голяма част от операциите се извършват с компютърни мрежи. Познавам един тип, Уолтър Сакс, истински вълшебник с компютрите. Работи в компанията, където аз работех. Странна птица, но гений.

— Говориш за компютърен специалист във фирмата, където си работила?

— Странно е, знам. Завършил с най-добър успех в Института за информационни технологии. Работата му във фирмата е неговият начин да не работи. За него е като детска игра. Това означава, че може да изкара целия ден във вегетиране. Той е гений, лишен от амбиции.

— Андреа, трябва да внимаваш много с кого общуваш и на кого се доверяваш — каза рязко Белкнап. — За тяхно и за твое добро.

— Знам — въздъхна тя. — Толкова е отчайващо всичко. Много информация, а нищо не знаем. Тета. Генезис. Пол Банкрофт. Джаред Райнхарт. Рим. Талин. Оръжейна търговия. Политически манипулации. Гледаме пипала, а все още не знаем кой е октоподът.

Те обсъдиха отново онова, което им бе известно, още няколко минути, но не постигнаха никакъв напредък. Изтощението, което и двамата усещаха, замъгляваше мислите им като с черни кълба дим и по общо съгласие те си легнаха. Белкнап си избра леглото до прозореца. Обща стая с отделни легла. Имаше интимност и същевременно дистанция. Изглеждаше правилно.

Очакваше се, че сънят ще дойде лесно, но не се оказа така. Той се събуди няколко пъти през нощта, вторачен в омразната физиономия на Ричард Лъгнър. Няколко пъти му се яви и Джаред Райнхарт, който излъчваше извънземно сияние, лутайки се из коридорите и дълбините на неговия ум.

Винаги ще бъда тук за теб — каза Райнхарт на погребението на жената на Белкнап.

Знай, приятелю. Винаги ще можеш да разчиташ на мен — му каза Райнхарт по телефона няколко часа след като Белкнап разбра за смъртта на Луиза по време на операция в Белфаст.

В един живот на непостоянство Джаред Райнхарт се оказа единственото постоянно нещо. Хладният му разум, непоколебимата му преданост, неговият пъргав ум. Той беше приятел, съюзник, дори пътеводна звезда. Когато имаше нужда от него, той непременно се появяваше, сякаш воден от шесто чувство.

Каква ли беше истината? Ако Белкнап грешеше в това, че се доверява на Джаред, на кого друго можеше да вярва? Ако бе сбъркал толкова за него, как можеше да вярва на себе си? Въпросите го пронизваха като студена стомана. Той се въртя и се мятая, събирайки на топка чаршафите, взира се в тавана най-малко един час.

Чуваше трафика отвън и дишането на Андреа. Отначало дишането ѝ бе дълбоко и равномерно. После стана учестено. Чу я да плаче в съня си, да издава звуци на страдание, а когато са обърна към нея, видя, че размахва ръцете си, сякаш да се защити от невидими нападатели.

Приближи се до нея, докосна лицето ѝ.

— Андреа — прошепна той.

Очите ѝ се отвориха, втренчени, ужасени. Сега дишаше тежко, сякаш бягаше.

— Всичко е наред — каза той. — Имаш кошмар.

— Кошмар — повтори тя със сънлив глас.

— Сега си будна. Тука си при мен. Всичко е наред.

Слабата светлина — уличното осветление, което проникваше през щорите, — очертаваше нейните скули, нежната ѝ кожа, устните ѝ.

— Моля те — каза тя. — Моля те, прегърни ме.

Прошепнатата команда.

Той отмести кичур коса от челото ѝ и я обгърна с ръце. Усети колко е крехка в прегръдката му, колко е топла и сякаш вля в него от своята топлина.

— Андреа — каза той.

Дишаше дълбоко, по някакъв начин опиянен от нейния аромат, от топлината и присъствието ѝ. Лицето ѝ блестеше като порцелан.

— Не е свършил, нали? — попита тя. — Кошмарът.

Придърпа я още по-близо до себе си и тя се притисна в него, отначало страхливо, а после нежно.

Приблужи главата си до нейната.

— Андреа — измърмори той, а тя притисна устните си до неговите и го обгърна с ръцете си.

Телата им се сляха в едно, което се извиваше и потръпваше от възбуда. Това бе начин да отрекат насието и смъртта на които станаха свидетели, потвърждение пред лицето на отрицанието, начин да кажат *да* в свят на *не*.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Никой не беше повече жаден за публичност от сенатор без трудов стаж. Затова и сенаторът Кенет Кахил, новак от Небраска, се вписваше идеално в схемата. По време на предизборната кампания той без съмнение се радваше на доста внимание в местните вестници; след избирането му обаче той и хората от партията му сякаш бяха забравени от всички. А тези, които се кандидатираха за държавна служба, рядко се радват на тишина.

Номерът бе фасулски. Когато „Джон Майлс“ от агенция Асошиейтед прес позвъни в неговия офис, за да поиска интервю във връзка с „ключови разпоредби“, подкрепени от Кахил, в законопроекта за разпределение на разходите — половин милион долара за модернизирани заводи за пречистване на отпадни води в Литълтън и за подобрения в системата за отводняване в Джеферсън Каунти — сенаторът реагира точно както Белкнап предвиждаше. Хората от персонала му на практика предложиха да му изпратят кола.

Белкнап не избра случайно и местоработата си. Той знаеше, че репортерите на Асошиейтед прес бяха, общо взето, анонимни, като допълнителна предпазна мярка даде да се разбере, че не е репортер от Вашингтон, така че никой от персонала на сенатора не можеше да очаква да го познава. Асошиейтед прес имаше близо четири хиляди служители в двеста и петдесет бюра; да кажеш, че си от Асошиейтед прес, бе равносилно на това, да кажеш, че си от Ню Йорк. Дори самите репортери не се познаваха помежду си. Не че някой от офиса на Кахил щеше да тръгне да го разследва. За млад сенатор публичността беше като кислород, а на Кахил, предпоследен по старшинство в институцията, в която току-що бе избран, тя не му достигаше. „Майлс“ се уговори за среща в три часа.

Белкнап се появи във фоайето на сградата „Харт“ пет минути преди уреченото време. Около врата си носеше жълта връв със закачена на нея пластмасова карта с магнетизирана лента. Думата „преса“ бе изписана с удебелени главни букви над името Джон Майлс, местоработата му и националната принадлежност. Имаше и снимка с

размери като за паспорт. Беше много добър фалшификат. Пазачът имаше дребни смачкани черти, присвити очи и въпреки кривогледия си и подозрителен поглед, изглеждаше толкова свиреп, колкото някое пале, по преценка на Белкнап от пръв поглед. Той накара посетителя да впише името си, в някакъв списък и му махна да влезе. Белкнап беше с очила с рогови рамки, сако и вратовръзка и носеше куфарче, което беше прекарано през метален детектор неотворено.

Около него се мотаеха най-различни хора, явно редовни посетители в Харт билдинг: лобисти от Кей стрийт, помощници и прислужници в Сената, репортери, пощаджии. Той взе асансьора до седмия етаж.

След като излезе от асансьорната кабина, се обади на пресекретаря на сенатора от Небраска. Забавили го, друго интервю продължило по-дълго от очакваното; щял да бъде тук възможно най-скоро.

Белкнап зави наляво по дълъг коридор без прозорци и влезе в преддверието на впечатляващия апартамент на два етажа, принадлежащ на сенатора Кърк, човек със стажа и старшинството, които липсваха на сенатора от Небраска. Белкнап знаеше, че Кърк е в кабинета си; той бе излязъл от заседание на една от комисиите преди час, а след четирийсет и пет минути имаше друго заседание.

— Тук съм да се срещна със сенатор Кърк — каза той на блондинка с невзрачна външност, която седеше в преддверието. Облечена в тъмнозелено сако и блуза с висока яка, тя изглеждаше като стара мома и приличаше на директорка на начално училище — косата ѝ бе боядисана в силен нюанс на меденожълто; нищо лъскаво, никакъв грим, но това не я правеше по-малко страшна.

— Страхувам се, че не пише нищо в графика на сенатора. Как казахте, че ви е името?

Той замълча за миг. Защо трябваше да бъде толкова сложно? *Следвай плана* — каза си той. — *Хвърли заровете, иначе ще си върн от играта.*

— Моето име — каза той, преглъщайки с мъка, е Тод Белкнап.

— Тод Белкнап — повтори тя. Името не ѝ говореше нищо. — Страхувам се, че сенаторът е много зает, но ще се опитам да ви запиша среща за друг път, бих ви предложила да е...

— Налага се да му предадете нещо. Кажете му името ми. — Кажете му — надявам се, че разговорът ни е поверителен, — че съм старши служител в „Консулски операции“ и че съм тук да поговорим за Генезис.

Жената изглеждаше смутена. Дали този човек не беше някакъв религиозен фанатик, или да е от разузнавателните служби.

— Аз, разбира се, мога да му предам съобщението — каза тя колебливо.

Блондинката посочи към редица износени кафяви кожени столове до стената, от другата страна на вратата, изчака го да седне, преди да вдигне слушалката и да заговори с тих глас. Беше сигурен, че тя не говореше със сенатора, а с негов помощник. Стана така, както очакваше. Тя погледна зад себе си към затворената врата, която отделяше приемната от работните помещения на помощниците на сенатора.

След немалко от минута на прага на вътрешната врата се появи плешив тумбест мъж с изгрисани нокти на ръцете. На бялото му лице бе цъфнала жизнерадостна нехайна усмивка; само лек тик издаваше напрежението, което той се опитваше да прикрие.

— Аз съм Филип Сътън представи се мъжът. — Шеф на персонала на сенатора. Какво можем да направим за вас?

Той говореше тихо.

— Знаете ли кой съм аз?

— Тод Белър, така ли беше? Или Белхорн — така ли сте се представили пред Джийн?

— Ще спестя и на двама ни малко време — гласът на оперативния агент беше спокоен, а не укорителен. — Вие току-що сте направили справка в компютъра в кабинета ви, иначе нямаше да разговаряте с мен. Обзалагам се, че сте бръкнали в базата данни на Държавния департамент. Какво открихте?

Още един тик премина през бузите му. Той не отговори веднага.

— Вие сте наясно, предполагам, че сенаторът се охранява от Сикрет сървис?

— Радвам се да го чуя.

— Поради естеството на разследването на комисията се получават различни заплахи. — Сътън вече не се усмихваше.

— Минах през металния детектор на влизане. Можете да ме обискирате, ако желаете.

В очите на Сътън проблясна възражение.

— Но не сте се регистрирали, че сте влезли в сградата — каза той грубо.

— Да не би да предпочитате да съм се регистрирал?

Очите на Сътън се задържаха върху неговите продължително.

— Не съм сигурен.

— Сенаторът ще ме приеме ли?

— Не мога да кажа.

— Имате предвид, че още не сте решили?

— Да — отговори пълният помощник, бледите му очи бяха нащрек. — Точно това имам предвид.

— Ако смятате, че нямаме какво да обсъждаме, само ми кажете. Няма да ме видите повече. Но ще направите грешка.

Още един дълъг миг отмина.

— Последвайте ме? Ще поговорим в кабинета ми. — С по-висок глас той добави: — Истината е, че много хора не разбират правилно възгледите на сенатора за политиката на селскостопански субсидии. Радвам се, че имам възможност да ги разясним.

Системата за разпознаване на лице беше инсталирана в сенатската сграда „Харт“, без да е известно официално. Системата все още се смяташе за експериментална, въпреки че досегашните тестове бяха потвърдили, че е деветдесет процента точна. Наблюдателните камери бяха свързани към локална и по-голяма компютърна мрежа с база данни. Всяка камера можеше бързо да идентифицира появата на обект, подобен на човешка глава, след което превключваше на максимална резолюция — способност да разчлени образа на съставни части. Ако лицето се озовеше най-малко под ъгъл трийсет и пет градуса към фокуса на камерата, образът автоматично се обработваше — обръщаше се и се увеличаваше, за да бъде сравнен с подобни на него. После транспонираният образ се преобразуваше в осемдесет и четири битов код — дигитален лицев профил, базиран на шестнайсет лицеви характеристики — и се сравняваше със стотици хиляди архивиращи файлове. Системата бе в състояние да сравнява по десет

милиона лица на всеки десет секунди с дигитална стойност за всяко сравнение. Ако стойността беше достатъчно висока, се задействаше допълнително съпоставяне, като търсещата камера минаваше на максимална резолюция. При повторно потвърждаване на приликата операторите биваха уведомявани. Едва тогава се намесваха хората, за да погледнат образа, допълвайки математическия анализ със старомодната човешка преценка.

Точно това се случваше в момента; анализатори разглеждаха подадения от системата образ и го сравняваха с този от базата данни. Нямаше почти никакво съмнение. Компютърът не можеше да бъде подлъган с очила или промени в косата; той анализираше лицеви характеристики, които на практика не се променят: цефалични, назални и орбитални. Ъгълът на брадичката, разстоянието между очите — подобни биометрични данни не можеха да се променят с боя за коса или очила.

— Съвпада — каза оператор с голям корем, който прекарваше по-голямата част от деня в затъмнена стая в дъвчене на царевични пръчици с ритмично движение от ръката до устата, което понякога продължаваше без прекъсване с часове. Беше облечен в разкопчана хавайска риза и размъкнати панталони.

— Кликни върху онази червена кутия и готово.

— Тогава всички ще бъдат уведомени, така ли?

— Който трябва да бъде уведомен, ще бъде уведомен. Зависи от човека. Понякога е проблем за охраната във фойето или за ченгетата. Понякога някой от ЦРУ или ФБР се интересува от, да речем, чужденец, и определено не иска мишената да бъде предупредена. Действат, както трябва да действат. Това не е наша работа.

— Просто да кликна върху червената кутия. — Той върна в пликчето царевичните пръчици, които държеше в ръката си, и се вторачи в екрана.

— Само кликни върху червената кутия. Много интересно, нали? Кликваш и те ще се погрижат за всичко.

Мъжът допи кафето си, след което стисна леко чашата с пръсти. Беше картонена чаша с надпис с ерзац гръцки букви: ЗА НАС Е УДОВОЛСТВИЕ ДА ВИ ОБСЛУЖВАМЕ. Смачка я на безформена

топка и я пъхна между възглавниците на задната седалка. Той винаги оставаше наетите коли колкото може по-мръсни; понякога наръсваше пясък и пепел от цигара върху седалките. По този начин фирмата със сигурност ще изчисти внимателно с прахосмукачка, за да забърше и да останат минимални следи от него.

Наблюдаваше жената, която излизаше от хотела, наслаждавайки се на несъответствието: скъпо изглеждаща птица, която излиза от евтино гнездо. Беше без грим и бе избрала дрехи, които прикриваха фигурата ѝ, а не я подчертаваха, но веднага се виждаше, че е хубава. Джъстин Колбърт се усмихна. Но това не беше по правилата. Човек не смесваше работата с удоволствията. Обикновено не.

Работата с тая жена бе свързана с висока степен на трудност. Не биваше да стават повече издънки. Не и този път.

Затова бяха извикали най-добрия. За това извикаха Джъстин Колбърт.

Свали стъклото откъм шофьорското място, размаха карта и викна:

— Госпожо. Извинете за безпокойството, но се опитвам да стигна до път 495 и... — безпомощно сви рамене.

Жената се огледа внимателно, но не можа да устои на безпомощния вид на Джъстин. Приблужи се до колата.

— Вие сте на път 66 — каза тя. — Две пресечки на север.

— Накъде е север? — попита Джъстин.

Моментът бе подходящ. Никой не ги наблюдаваше. Китката му се отърка в ръката ѝ.

— Оу — каза тя.

— Верижката на часовника ми, извинете.

Жената го погледна странно: отначало озадачено, а после с подозрение, но изведнъж се вцепени и загуби съзнание.

За мен е удоволствие да те обслужа — помисли си той, хилейки се вътрешно.

Колбърт вече бе излязъл от колата, когато тя се олюля, и я хвана под мишниците. Секунди по-късно я бе сложил вече в багажника на колата. Мушамата щеше да предпази постелката на багажника от всякакви мръсни телесни течности. Пет минути по-късно той беше на магистралата Балтимор-Вашингтон. Щеше да я провери след около

час, но засега имаше достатъчно кислород да поддържа живота ѝ по време на пътуването.

Андреа Банкрофт беше по-ценна жива, отколкото мъртва. Поне засега.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На седмия етаж на Харт билдинг двама мъже седяха от двете страни на бюро един срещу друг и се опитваха да преценят взаимно колко струват.

Нямаше друга възможност. Шефът на персонала на сенатора Кърк искаше да знае дали може да се довери на Белкнап. Онова, което не можеше да знае, бе колко много Белкнап се блъскаше над въпроса дали може да се вярва на Кърк. Агентът прегледа информационния портал „Нексис“, прочете обичайните психологически портрети и биографични справки и се опита да си създаде представа. Без достъп до архивите на „Консулски операции“ той беше силно затруднен. Фактите стигаха само дотук. Кърк беше роден в Саут Бенд в заможна фермерско семейство. Учил в общински училища, избран за председател на училищния съвет, играл хокей и футбол, завършил колежа в Пърдю и право в Чикагския университет, работил като чиновник за федерален съдия, завърнал се в Индиана да работи в юридическия институт в Саут Бенд. Четири години по-късно бил избран за държавен секретар на Индиана, а после за помощник-губернатор, преди да се кандидатира за Сената. Кърк беше участвал в комисиите за банките, жилищната политика и въпросите на урбанизацията, в подкомисията за международна търговия и финанси, комисията за въоръжените сили, а от началото на последния си мандат беше високопоставен член на Комисията за разузнаването.

Дали имаше нещо в началото на кариерата му, което предопределяше взривоопасния курс, който той следваше в момента с разследването на комисията? Белкнап потърси някакви модели на поведение, но напразно. Като повечето сенатори от Средния запад той подкрепяше законопроекти, предлагащи стимули за използването на етанола като заместител на бензина — етанолът се извличаше от царевица, каквато се произвеждаше в огромните царевични ниви в неговия избирателен район. Той не предприемаше нищо против интересите на „Конагра“ и Каргил. Но извън обичайните форми на работа в полза на неговия избирателен район и на основните му

донори, всичко останало беше умерено, прагматично. Може би твърде бързо проявяваше готовност да направи отстъпки, за да гарантира, че неговите предложения ще бъдат приети като закони. Но в едно съвещателно тяло, което ставаше все по-поляризирано, той се оформи като държавник. Липсваха също сведения за необяснимо богатство. Белкнап реши да се остави на онова, което му подсказва инстинктът. Човекът не беше мошеник или негодник. Беше онова, което изглеждаше. Да предположи всичко това, бе равносилно на залагане, но беше залагане, което той приемаше с готовност. Освен това, ако имаше насилствено решение, ако до комисията „Кърк“ можеше да се стигне през задната врата, някой вече щеше да се е възползвал.

По тази причина Тод Белкнап реши да направи единственото, което можеше да направи: да каже истината. Отново щеше да се вмъкне през парадния вход.

Филип Сътън се наведе напред над отрупаното си бюро.

— Всичко, което казахте досега, отговаря на истината. Казахте, че се опитват да ви изхвърлят. Според досието сте в административен отпуск. Датата на постъпване, трудовият стаж — всичко е точно.

— Има си причина за това — каза Белкнап. — Нещо като манипулация, бихте казали вие. Предполагам, че ако ви кажа истината, частната, проверимата истина, ще започнете да ми вярвате поне малко.

Увисналата уста на Сътън се разтегна в полуусмивка.

— Честност? Аз съм в политиката. Това е мръсен, долнопробен трик, до който прибягваме съвсем рядко.

— Тежки времена, тежки мерки — каза Белкнап. — Вашата проверка натъкна ли се на израза „административно спасяване“? — Изражението на Сътън му каза отговора. — Знаете какво означава, нали?

— Мога да се досетя. И това ли влиза в стратегията ви за пълна откровеност?

— Точно така.

Професионалната сърдечност на Сътън изведнъж се изпари; очите му станаха сериозни.

— Кажете ми за Генезис.

— С удоволствие, ако сенаторът позволи — каза лукаво Белкнап.

Сътън стана и тръгна надолу по коридора с учудваща лекота за човек с неговите килограми. Върна се бързо и махна с ръка.

— Сенаторът ще ви приеме сега.

В края на къс коридор се намираше кабинетът на Бенет Кърк. Беше просторен, обзаведен с мебели от тъмно дърво, които без съмнение датираха още от Позлатения век, и за разлика от офисите на помощниците му бе двойно по-висок. Слънчевата светлина проникваше нежно през тънки пердета.

Сенатор Бенет Кърк — висок и с характерната грива от сребриста коса — беше прав, когато Белкнап влезе, и го измери от главата до петите със скоростта и остротата на опитен полицаи. Белкнап сякаш усещаше как сивите очи на Кърк шарят по лицето му, проучващо, преценяващо, изследващо. После се умилостивиха и дори се забеляза проблясък на одобрение. Ръкостискането му бе силно, но не показно.

— Радвам се, че ме приехте, сенаторе — каза Белкнап.

Отблизо му се стори, че забеляза нещо измъчено в погледа и изражението на сенатора, не толкова умора, колкото опит да прикрие умората.

— Какво имате да ми съобщите, господин Белкнап? Целият съм в слух. Е, и устата ми е в готовност.

Белкнап се усмихна, очарован от естественото държание на сенатора въпреки високото му положение и сериозността на задачата му.

— Нека да не се заблуждаваме взаимно. Генезис бе моята „Сезам отвори се“. Това е думата, която ми даде достъп до вас.

— Страхувам се, че нямам ни най-малка представа за какво говорите.

— Нямаме време за това — настоя Белкнап. — Тук съм да играем открито.

Погледът на Кърк стана напрегнат.

— Тогава да видим какви карти държите.

— Добре. Имам причина да смятам, че някой с кодово име Генезис е опасна сила в света. Генезис — който и да се крие под това име — е пряка заплаха за вас. И за други. Трябва да внимавате да не бъдете употребен от тази личност.

Сенаторът и шефът на персонала му се спогледаха. Очите им сякаш говореха: Казах ли ти аз, но Белкнап не можа да разбере кой на кого го напомни.

— Продължавайте — каза политикът. — Какво знаете за него? Белкнап се зае веднага да му разкаже историите, които бе чул. След няколко минути сенатор Кърк го прекъсна.

— Звучи като пъпна измислица, не е ли така?

— Ако мислехте така, нямаше да ме приемете.

— Истината е, че ние също сме чували тези истории — или част от тях, все едно. Но доказателствата са слаби.

— Съгласен съм.

— Но вие казахте, че Генезис ви е заплашил директно. Как? Ако е гарга, да е решава. Белкнап изпуфтя и му разказа накратко за онова, което се случи в Кипър.

— Разчитам, че разговорът ще си остане между нас — подчерта агентът.

— Дори не е нужно да го споменаваме.

— По-добре е да го споменем.

— Разбирам — каза Бенет Кърк с топла усмивка, която не достигна до очите му. — Какво точно знаете за този Генезис?

— Вече доста говорих за него — отговори внимателно Белкнап.

— Вие какво знаете за него?

Кърк извърна поглед.

— Какво мислиш, Фил? Дали не е време да разтворим нашите кимона? — Думите бяха закачливи, но тонът — загрижен.

Сътън сви рамене.

— Искате ли да узнаете името, адреса и номера на социалната му осигуровка? — попита сенаторът.

Белкнап се облеци.

— Да.

— И ние искаме.

Дългият като върлина сенатор и тумбестият размъкнат шеф на неговия персонал отново се спогледаха.

— Белкнап, инстинктът ми подсказва, че сте искрен. Но в досието ви пише за административно „спасяване“. Това означава, формално, че всички разрешителни са ви отнети.

— Вие знаехте за това, преди да започнем да разговаряме.

— Сам го казахте: разговорът ни е само между нас. Но вие можете да се обърнете към мен като към шеф на Сенатската комисия за

разузнаването. Аз мога да ви призова като човек, като американец. Мога ли? — Той замълча.

— Поверителността е двустранна. Честно казано, сенаторе, аз имам в главата си толкова много държавни тайни, че да се говори за разрешения, е бюрократичен абсурд. Не че искам да наблягам прекалено на това, но аз самият съм една от тези тайни. Прекарал съм по-голямата част от моята кариера в програмата за специален достъп.

Сътън изгледа сенатора косо.

— Добре се справяте — каза той на Белкнап.

— Фактът е — започна Кърк, — че всички наши общувания с Генезис са чрез имейл. Абсолютно невъзможно е да се проследи или поне така ме уверяват. Има подпис, има информация, която често е фрагментарна, а понякога не толкова. Но той никога не е бил за мен нещо повече от подзаглавие, съдържащо името на автора. Питате дали ме използва? Как мога да отговоря на това? Ролята, която той изпълнява, е на доверен информатор — само че с невероятни познания за изключителен диапазон от дейности. Винаги съществува опасност от дезинформация, но ние не приемаме нищо на доверие. Или информацията се проверява, или не. Други възможности? Уреждане на сметки? Може. Всяко разследване е предизвикано от хора, които хвърлят кал срещу своите врагове в свой собствен интерес. Така че кое е новото? Това не прави разкритията по-малко ценни, що се отнася до обществения интерес.

Логиката бе желязна, трудна да бъде оборена.

— Не ви ли притеснява това, че не знаете кой е главният ви информатор?

— Разбира се, че ни притеснява — измърмори Сътън. — Но не това е въпросът. Човек не може да поръча нещо, което не е в менюто.

— Значи не ви пука, че си имате работа с дявола?

— Дявол, когото вие не познавате? — Сътън повдигна вежди. — Много драматично от ваша страна. Опитайте се да бъдете конкретен.

— Добре — отвърна Белкнап с половин уста. — Идвало ли ви е наум, че Генезис може да е прякорът на Пол Банкрофт?

Сенаторът и шефът на персонала му отново се спогледаха.

— Ако така мислите — каза Кърк, — много грешите.

— Объркахте котката с мишката — добави Сътън. — Генезис е смъртен враг на Банкрофт.

Белкнап замълча за миг.

— Информирани ли сте за групата „Тета“?

Той напипваше слепешком, дезориентиран.

— Значи знаете и за нея — каза сенаторът след кратка пауза. —
Картината, която имаме, не е пълна, но Генезис събира информация.
До няколко дни ще разполагаме с достатъчно количество, за да
процедираме.

— Човек не се меси в нещо толкова мощно като фондацията
„Банкрофт“, освен ако няма патрондаш през рамо.

— Разбирам.

— Радвам се, че поне някой от нас разбира — каза сенатор Кърк.
Отново се възцари закратко тишина.

— Казвате, че тези имейли не могат да се проследят? — наруши
мълчанието Белкнап.

Сътън се намеси.

— Точно така и, моля ви, не ми говорете за залагане на капан и
проследяване, вече сме проучили ситуацията. Това нещо минава през
анонимайзер — рутинг сървис, което скрива всякакви
идентификационни кодове, всички данни за доставчиците на интернет
и прочие. Невъзможно е да се проследи. Това е защита от максимално
ниво.

— Покажете ми — каза Белкнап.

— Да ви покажем какво? Имейл от Генезис ли? — Сътън сви
рамене. — Не знам какви са били правата ви за достъп до секретна
информация, но процедурите на комисията са строго секретни. Не
може пиле да прехвъркне. Ще ви принтирам мостра, разбира се. Но
нищо няма да разберете.

Той се изправи и отиде до компютъра на бюрото на сенатора,
вкара поредица от команди и след минута се появи лист хартия от
намирация се наблизо лазерен принтер. Подаде го на агента.

Белкнап погледна почти празния лист.

1.222.3.01.2.33.04
105.ATM 2-0. XR2.NYC1.ALTER.NET
(146.188.177.158) 164
MS

123 ms 142 ms

To: Bennet Kirk.usenate.gov.

Fr: genesis

Финансовите данни за обекта, споменат преди това, ще последват в края на седмицата.

— GENESIS

— Не е много разговорлив човек — промърмори Белкнап.

— Чували ли сте за SMTP? — попита Сътън. — Аз също не бях чувал, преди да дойде това нещо. Но сега разбрах това-онова.

— Звучи ми на китайски — каза сенаторът с усмивка.

Той се доближи до прозореца, докато Сътън си прочисти гърлото.

— Нещо като електронна пощенска услуга — обясни помощникът с месестото лице — или софтуерният еквивалент. Обикновено дава адреса, от който е изпратено съобщението. Но тук по всяка вероятност то е изпратено повторно от анонимайзер на Карибите и оттук нататък всичко свършва. Как е стигнало до анонимния препращач? Можем само да гадаем. Можем да сложим всичките тия цифри под електронен микроскоп и нищо няма да разберем. Това е най-неинформативният лист хартия, на който сме се натъквали.

Белкнап сгъна листа и го пхна в джоба си.

— В такъв случай няма да имате нищо против, ако взема това нещо със себе си.

— Това е жест на доверие. Трогнати сме от вашата загриженост. Наречете го по този начин.

Не беше съвсем вярно; Белкнап знаеше, че Сътън бе нетърпелив да узнае кой е техният информатор, колкото него.

Белкнап се обърна към сенатор Кърк.

— Може ли да ви попитам нещо? Как започнахте всичко това? Имам предвид разследването на комисията „Кърк“. Това е огромен труд. Каква ви е ползата от това?

— Не е обичайното прощално начинание на застаряващ политик, това ли искате да кажете? — Усмивка пробягна по белязаното от старостта лице. — Да. Аз съм редови синсинатец от Саут Бенд, нали? Политиците винаги говорят, че служат на страната. Това са им

приказките. Служба в полза на обществото. Но не всички от нас лъжат, поне не през всичкото време. Повечето хора в Конгреса са борбени хора. Те са тук, защото обичат да побеждават, и то да побеждават пред очите на всички. Завършили са висше образование и е трябвало да измислят друг начин да се измъкнат от това, да са председатели на студентското тяло или да извървят дългия път през ситото. Те са нетърпеливи по характер и не могат да чакат десет или петнайсет години, за да постигнат нещо в банковото дело или правото. Така че идват тук. Но това място променя хората. Променя ги или може да ги промени.

— За жалост в повечето случаи.

— Да, в повечето случаи. — Сенаторът се размърда на мястото си и на Белкнап му се стори, че забеляза някаква гримаса. — Но онова, което правим, и в крайна сметка онова, което сме, се определя по-малко от характера, отколкото от обстоятелствата. Невинаги съм мислел така. Но точно така мисля сега. Уинстън Чърчил беше велика личност. Той винаги е щял да бъде изключително талантлив, независимо от хода на историята. Но той беше велик, защото обстоятелствата го принудиха да бъде и защото те извадиха на показ нещо, което той притежаваше. Той разбираше Германия. Но не разбра Индия, никога не разбра, че колониалните поданици на Великобритания искаха да бъдат граждани. И същият вид праволинейност, която го предпази от съглашателство и нагаждачество в единия случай, не му позволи да направи необходимите и справедливи компромиси и отстъпки в другия. Но простете ми. Изнасям речи, нали?

— Бива ви в това.

— Професионална деформация, това е то. Вижте, можете да спорите дали реформата в разузнаването е моята Германия или моята Индия — аз нямам претенции да бъда и сянка на Уинстън. Но не можете да оспорите факта, че има проблем. Някои хора, които се занимават с наблюдение на разузнаването, си затварят очите или стават много гъсти с тия среди и спират да виждат проблемите. Това не се случи с мен. Колкото повече научавах, толкова повече се тревожех. Защото под дъските има дупки на термити и много гнилоч. Ние можем да преобоядисаме и да ремонтираме тази къща, но не и преди да

извадим дъските от пода, да надникнем зад мазилката и да огледаме от тавана до пода. Ако не го направим, сме част от проблема.

— И все пак защо вие? — настоя Белкнап.

Самият Сътън наостри уши, очаквайки с нетърпение да чуе отговора на сенатора.

Бенет Кърк се усмихваше, но не и очите му.

— Ако не аз, кой?

Белкнап си тръгна от сенаторския апартамент и измина половината разстояние до асансьора, когато осъзна, че нещо не е наред. Какво? Белкнап не разбра веднага; усещането бе все още на ниво подсъзнание.

Харт билдинг беше построена около централен атриум, нещо като вътрешен двор, с асансьорни врати в двата края; когато излезе от апартамента на два етажа, мярна скулптура на Александър Колдър, известна като „Колдър мобайл“. Но не това привлече вниманието му. Върховете на пръстите долавят и най-малката нередност върху иначе гладка повърхност. Окоето на обучен и опитен агент на терен притежава точно такава чувствителност. Присъствието на четирима униформени от Националната гвардия във фойето, където преди това имаше само двама. Мъжете, които бяха разположени на няколко етажа до парапетите, гледащи към атриума — цивилни само на пръв поглед. При по-внимателно вглеждане се разбираше, че са агенти в цивилно облекло. Малко по-голямото като размер сако, твърде внимателният поглед на минувача, който прекалено дълго се загледа в „Колдър мобайл“ също бе нещо необичайно.

Леден страх връхлетя Белкнап. Видя двама мъже, също облечени цивилно, да влизат през въртящата се врата на главния вход. Те нямаха стойките на цивилни. Вървяха в крак и не бяха проверени от охраната, нито се придвижиха до асансьорите. Те не бяха посетители; заемаха позиции.

В такъв случай капан, който все още бе в процес на формиране.

Дали сенаторът Кърк, или шефът на персонала му бяха вдигнали тревогата? Не изглеждаше правдоподобно. Никой от двамата не се издаде и с най-слаб признак на възбуда или загриженост; нито пък някой от офисите в апартамента. Трябваше да има друго обяснение.

Оперативното предположение беше за визуална идентификация; още повече, че конкретното му местонахождение не беше известно на онези, които искаха да го заловят. Явно е бил засечен във фоайето. Знаеха, че е в сградата. Не знаеха точно къде. Ако имаше някаква възможност да се измъкне от капана, трябваше да вземе това обстоятелство предвид.

Шансовете вече бяха против него и се влошаваха с всяка изминала минута. Представи си мястото като на снимка от въздуха. Беше на седмия етаж на Харт билдинг, в който бяха офисите на Сената. Отвъд улицата имаше голям паркинг, който стигаше на север до улица „С“. Клиновидна група сгради разделяше Мериленд авеню на юг. На запад пейзажът се състоеше от паркове и тежки столични сгради; на изток сградите ставаха по-малки, между тях имаше жилищни постройки и магазини. *Само да имаше подръка летателен апарат и да полети...*

Обмисли и други възможности. Дали да не предизвика евакуация на сградата, като задейства противопожарната аларма или предупреди по телефона за бомба, или като открие стрелба и изчезне сред паникьосаните тълпи? Но какви ли контрамерки бяха взели те? Противопожарните изходи сигурно бяха завардени отвън. Службите за сигурност щяха да направят първо оглед, преди да наредят евакуация.

Той обаче не беше изцяло неподготвен. Обърна се и се върна към мястото, където бе забелязал тоалетните, върху чиито врати бяха изобразени обичайните знаци за пола. Заклучи се в една от кабинките, отвори куфарчето си и бързо се преоблече в старателно сгъната униформа, която носеше със себе си. Очилата и обувките се озоваха в куфарчето. След като излезе, беше облечен в стандартната камуфлажна униформа на Националната гвардия, чието присъствие бе обичайно във федералните учреждения. Куртката и панталоните на зелени, сиви и кафяви петна бяха автентични; човек трябваше да се загледа много внимателно, за да забележи, че кубинките не бяха истински, а по-евтини и по-леки високи обувки. Косата му също беше малко по-дълга за ролята, но и тази нередност щеше да направи впечатление на малцина.

Оставаше само да се отърве от куфарчето. Когато беше в делови костюм, то допълваше дегизировката му на бизнесмен. Сега бе изцяло неуместно. Излезе бързо от кабинката, като внимаваше лицето му да не

се отразява в огледалата над редицата мивки и стигна до широк кръгъл кош за отпадъци близо до врата към коридора. Огледа се, да се увери, че никой не го наблюдава, пусна куфарчето в коша и го покри със слой кафяви хартиени кърпи за ръце. Нямахше да го намерят скоро.

Закрачи по коридора, като се стараеше да имитира походката на човек, който е на служба и афишира това, а не на някой, който бърза. Тръгна по стълбището в западния край, стената, която опираше в сенатската офис сграда „Дърксън“. Стълбището нямаше нищо общо с импозантността на полукръглите стълби, които излизаха от атриума, но беше широко според изискванията на противопожарната безопасност. На площадката на четвъртия етаж се натъкна на друг гвардеец, поставен на пост. Чернокож мъж, чиято глава бе гладко избръсната, което не прикриваше напредналото му оплешивяване. Мъжът имаше обемен пистолет в кобур на колана; към ремък през рамото му бе прикачена полуавтоматична пушка М-16А2 с пластмасов приклад. Белкнап забеляза, че той беше активирал устройството за контролиране на изстрелите: три изстрела с едно дърпане на спусъка. От близко разстояние бе напълно достатъчно.

Белкнап кимна безцеремонно на гвардееца, като нарочно избягна погледа му, за да не предизвика разговор, който можеше да бъде катастрофален. Импулсивно извади радиостанция от твърда пластмаса, която приличаше на стандартния военен модел, и започна да говори на въздуха.

— Направих бърз оглед в шести сектор, нито следа от нашия човек — каза Белкнап с отегчен, но професионален глас. Той забеляза номера на частта, към която принадлежеше гвардеецът, и отново заговори в радиостанцията. — Координирали ли сме се със 171-В? Имам чувството, че тук гъмжи от различни части. Направо голяма тарапана.

Белкнап продължи по следващата редица стъпала. Последната редица от стъпала, която водеше към приземния етаж, беше лесно достъпна зад широка метална врата, която се отваряше и затваряше с бутане.

Всъщност противопожарен изход. Незаклучена врата, но обезопасена. Правоъгълна табела в червено и бяло предупреждаваше: ПРОТИВОПОЖАРЕН ИЗХОД. ДРЪЖТЕ ЗАТВОРЕНО. НЕ

БЛОКИРАЙ. Втора табела съдържаше още едно предупреждение: АВАРИЕН ИЗХОД САМО. АЛАРМЕНА СИСТЕМА.

По дяволите! Обзе го чувство на безсилие. Върна се обратно и се придвижи по съседния коридор. Докато крачеше по коридора, преброи трима или може би четирима неуниформени агенти. Никой не го погледна подозрително; виждаха го, но не го забелязваха; камуфлажната униформа наистина предоставяше прикритие, при все че ставаше дума за измамна фамилиарност, а не за незабележимост.

Няколко души влизаха в един от асансьорите на път за приземния етаж. Беше възможност: отново, действайки импулсивно, Белкнап се вмъкна в кабинката секунди преди да се затвори вратата.

Млада жена до него разговаряше тихо с друга млада жена.

— И така аз продължавам, „щом така се чувстваш, за какво въобще водим този разговор“.

— Не може да бъде — отговори приятелката ѝ.

Възрастен мъж разговаряше със своя по-млад помощник — по външността им личеше, че са адвокати — за някакъв ред от параграф, който трябвало „да бъде спрян, преди да се постигне помирение“.

Белкнап усети погледите на някои от цивилните върху себе си. Усети също, че един човек в асансьора не беше цивилен. Огромен мъж с ръце, които висяха встрани от тялото му, подсказвайки за обемна мускулатура вследствие на боди билдинг. Имаше къса червена коса и почти толкова червен цвят на лицето, така че отдалече изглеждаше плешив. Личеше си, че рядко носи ризата, с която беше облечен: яката му стягаше на дебелия врат и въпреки вратовръзката трябваше да държи разкопчано първото копче. Мъжът, негов колега оперативен агент, както се виждаше ясно, гледаше втренчено и с каменно изражение пред себе си. Челюстите му се движеха с бавен ритъм; дъвчеше дъвка. Белкнап видя лицето на мъжа, неясно отразено върху лъскавата повърхност на асансьорната врата. Белкнап стоеше зад него. Не погледна нагоре; знаеше, че асансьорите са свързани с видеонаблюдението в сградата, че върху тавана на всеки от тях бяха монтирани наблюдателни камери. Беше много важно да не обърне лицето си към камерата.

Опита се да си припомни визуално фойето. На какво разстояние се намираше главният вход от асансьора? Трийсет крачки, плюс-минус. Можеше да успее.

Вниманието на Белкнап се местеше между няколкото тихи разговора около него, докато броеше оставащите секунди и се опитваше да бъде спокоен. Електронен звън. Малък дисплей до индикатора за етажа смени цвета си от червен, който показва слизане, на зелен, който показва качване.

Вратите се отвориха и всички се озоваха върху излъскания под във фойето на Харт билдинг. Пътуването с асансьора бе продължило вероятно петнайсетина секунди.

Белкнап изчака. Предпочиташе да не се мярка пред очите на мускулестия агент. Само ако му хрумнеше някаква мисъл, миг на съмнение — косата, обувките и някои други невидими на пръв поглед нередности по униформата, самото му присъствие в асансьора — и играта щеше да приключи. Но червенокосият мъж заемаше позицията до телефонната будка в другия край на фойето; нямаше начин да не мине покрай него.

Белкнап продължи да върви с тежки крачки по излъскания под, очите му гледаха напред, все едно че имаше намерение да отиде в противоположното крило на сградата. Всички, които я напускаха, бяха наблюдавани. Нямаше да издаде истинските си намерения до последния момент.

Извървя петнайсет крачки. Осемнайсет крачки. Мина покрай друга група неуниформени агенти, прикрит зад дръзката си униформа, когато мъж в кафяв костюм внезапно извика.

— Това е той!

Той посочи към Белкнап с присвити очи.

— Кой? — викна един гвардеец и хвана автомата си в две ръце.

Белкнап се присъедини към хора:

— Къде? — развика се той, извъръщайки глава, сякаш мъжът в кафявия костюм не беше посочил към него, а към някой зад него.

Беше проста и неприкрита хитрост, която щеше да му спечели само няколко секунди. Охраната на фойето се намираще само на няколко метра от него. Самонадеяността на тайните служби гарантираше, че охраната не е информирана за операцията. Белкнап можеше да се възползва от това. Сега той доближи до човека със смачканите черти и кривогледия поглед, който все още седеше до своя клипборд със списъци и малки видеоекрани.

— Имаме извънредна ситуация — каза Белкнап. Обърна се и посочи към мъжа в кафявия костюм. — Как се озова тук този мъж? — попита той настоятелно.

Охранителят на фоайето го изгледа решително, правейки се, че контролира положението. Седем секунди минаха, откакто Белкнап беше разпознат. Той беше без оръжие — нямаше как да го прекара през металния детектор — така че единствената му възможност бе да предизвика колкото може повече объркване. Техниките за това бяха описани в рубриката „Социално инженерство“ в наръчниците за обучение, но много от враговете му бяха преминали същото обучение. Мъжът в кафявия костюм беше бърз и ловък; номерата на Белкнап не го подведоха ни най-малко. Когато Белкнап хвърли крадешком поглед към него, видя, че мъжът беше извадил пистолет, без съмнение изпод сакото си. Деликатната игра на намерение: ако Белкнап види оръжието на мъжа и не се подчини на заповедта му, той имаше пълното право да стреля. Но не и ако Белкнап не знаеше за пистолета. Белкнап извърна главата си и продължи да гледа към охранителя на фоайето в будката му, дори докато вървеше към мъжа в кафявия костюм, който беше насочил срещу него оръжие. В този момент главното оръжие на Белкнап бе това, че нямаше оръжие: неоправдано използване на сила пред един или повече свидетели би създадо служебно усложнение дори за човек от специалните служби.

Белкнап най-после се обърна с лице към оперативния агент.

— Какъв ти е проблемът, човече? — протестира той.

Ръцете там, където мога да ги виждам — каза мъжът.

Той посочи към друг мъж, някой зад Белкнап. Когато Белкнап обърна глава, видя червенокосия човек от асансьора. Той се доближаваше, вървейки с бързи крачки. Вече трима униформени гвардейци бяха извадили оръжията си, макар че лицата им издаваха смущение. Всичко се случваше толкова бързо и толкова неочаквано, че те съвсем не бяха сигурни за своята мишена. Ако вдигнеш ръце, всичко моментално щеше да се изясни; Белкнап реши да не го прави.

Отново си припомни обстановката. Двама оперативни агенти. Трина гвардейци. Един униформен невъоръжен пазач. Дузина други хора, главно посетители, повечето от които бяха разбрали, че се случва нещо, но само толкова.

Белкнап отметна назад рамене и постави ръце на бедрата си. Беше войнствена поза, при все това нямаше нищо застрашително в нея. Ръцете му бяха празни, без оръжие, не бяха свити в юмруци. Краката му бяха леко разкрячени на ширината на раменете му. Беше поза, която означаваше: владее положението. Полицаите бяха обучавани да я използват, за да демонстрират контрол.

Беше лъжа, разбира се. Белкнап не владееше положението. По-скоро позата му предизвикваше объркване, без да е застрашителна. Странични наблюдатели — включително тримата гвардейци — не виждаха беглец, когото щяха да арестуват. Те виждаха униформен мъж, който се правеше, че е по-старши от агента в кафявия костюм. Липсата на логика в картината щеше да попречи на способността им да реагират уверено при бърза промяна в ситуацията, а именно към това се стремеше Белкнап.

Сега той направи още една стъпка към мъжа в кафявия костюм, гледайки го в очите и пренебрегвайки пистолета. Дочу стъпките на мускулестия агент, който скъсяваше разстоянието между тях по най-бързия начин, вървейки право към него. *Грешка* — помисли си Белкнап. Това означаваше, че и тримата бяха в една линия и още повече, че пистолетът „Глок W57“ на агента — без съмнение в готовност за стрелба — беше безполезен, поне за момента. Калибърът също гарантираше, че изстрел, насочен срещу Белкнап, щеше да продължи напред и да се забие в агента в кафявия костюм. За няколко секунди поне Белкнап знаеше, че няма основание да се страхува от червенокосия. Той направи още една крачка към мъжа в кафявия костюм, който, точно както Белкнап предположи, остана на място: не можеше да си позволи да изглежда слаб и да отстъпи, още повече че бе въоръжен. Сега се намираше само на две стъпки от него, а може би и на по-малко разстояние.

— Казах, какъв ти е проблемът? — повтори Белкнап с презрителна насмешка, издърпвайки леко назад горната част на тялото си, а бедрото леко напред — пантомима на надменна презрителност. Бойният пистолет на другия мъж — „Берета Кугър“ — се притисна в стегнатия корем на Белкнап. Той имаше пълнител с осем патрона, знаеше Белкнап, тъй като стърчеше около сантиметър и половина от долната част на дръжката. Костюмираният можеше да го застреля всеки момент. Но Белкнап не му даваше повод за това, а и

деветмилиметровият куршум вероятно щеше да поразява и неговия червенокос колега.

Бързо затварящ се прозорец на относителна сигурност. Белкнап с всичка сила заби челото си в лицето на мъжа и смачка носната му кост. Той знаеше, че само тънък, порест слой черепна кост разделяше мозъка от носните кухини; силата на тежкия удар щеше да премине през етмоидната кост към външната обвивка на черепния и гръбначния мозък.

— О, не, какво правиш! — изрева червенокосият мъж, след като агентът в костюма се просна на пода. Белкнап чу щракването от вкарването на патрон в патронника.

Следващите три или четири секунди щяха да бъдат критични както тези, които ги предхождаха. Белкнап забеляза прозрачна течност, която се стичаше от горната устна на падналия мъж, и осъзна, че е цереброспинална течност. От този момент нататък никой от присъстващите нямаше да смята повече, че Белкнап е безвреден. Той се хвърли напред и се плъсна върху краката на мъжа, сякаш поразен от невидим удар, и измъкна беретата от ръката му. Претърколи се и измъкна пълнителя от „Кугър 8045“ и го скри в джоба си. Когато погледна към червенокосия мускулест агент, той вече беше с берета в ръка.

Безизходно положение: двама мъже с насочени един срещу друг пистолети. Белкнап се изправи плавно на крака.

— Мексиканска безизходица — каза той.

Цивилните във фоайето бяха онемели от ужас; последните шест секунди им подсказаха, че става нещо сериозно. Мъже и жени започнаха да приклякват и да се свиват, или замръзнаха на място, подчинявайки се на някакъв неясен животински инстинкт.

— Виж отново съотношението на силите и помисли — озъби се агентът.

Дванайсет секунди, тринайсет секунди, четиринайсет секунди.

Белкнап погледна към един от гвардейците, който бе в ползрението му.

— Арестувай този човек — викна му той.

Оперативните агенти бяха на мястото да открият мишената; от гвардейците се очакваше да я задържат. Но кого? Докато те не бяха напълно сигурни, автоматите им щяха да бъдат безполезни.

— Нецо искаш да ми кажеш, а — каза Белкнап на агента. — Имаш ли бързи рефлексии? Ето, дръж.

Той подхвърля кугъра към мускулестия агент, който реагира инстинктивно, точно както Белкнап предвиждаше. Мъжът снижи ръката си с пистолета, за да се протегне с другата ръка и да хване беретата. Още секунда и половина спечелени. Като нападаща кобра Белкнап сграбчи дългата цев на пистолета, който държеше агентът, и го измъкна от ръката му. Сега пистолетът — „Глок 357“ — беше в ръката на Белкнап. За части от секундата той мушна оръжието под бойната си жилетка, така че то бе насочено, но скрито.

Червенокосият се облеци. Той насочи кугъра към Белкнап с несигурно изражение. Белкнап му даде своето оръжие, после отмъкна неговото. Нямаше логика. Мъжът беше достатъчно интелигентен, за да се безпокои.

Белкнап заговори с нисък, поверителен тон.

— Слушай ме много внимателно. Следвай точно инструкциите ми и няма да пострадаш.

— Очила ли ти трябват? — попита агентът, сочейки наоколо с ръка. — Имаш ли предсмъртно желание, задник?

— Тоя кугър изглежда малко лекичък — каза Белкнап и му пусна бърза усмивка.

Червеното лице на агента леко пребледня.

— Изпълнявай, или заминаваш на кино. Ако натисна спусъка ей сега, парче олово ще се забие в тялото ти. Виждаш дулото под жилетката, нали? Виждаш също накъде е насочено. Предполагам, че си работил дълго време с това твое тяло. Но е достатъчно за част от секундата да ме разочароваш и ще прекараш следващите две или три години във физическа рехабилитация. Какво зареди тази сутрин? От ония патрони с гадните куршуми с кухи върхове? Каквото и да е, си представи как това нещо пътува из тялото ти, раздробява органи и папка нерви. — Белкнап говореше тихо, почти с успокоителен глас. — Предполагам, че искаш да опазиш физиката си. Можеш да го направиш. Слушай сега. Всичко, което хората наоколо виждат, е, че си насочил към главата ми оръжие, и ще си помислят, че си закопчал ръцете ми под куртката, в стила на военнопленниците. Сега ще извикаш на висок глас, така че всеки да те чуе, че си ме пипнал и че ти

отговаряш за арестувания. После ме извеждаш от сградата, като стоиш плътно до мен.

— Ти си луд — изсумтя агентът, но не на висок глас.

— Моят съвет ли искаш да знаеш? Ако в този глок има обикновени куршуми, остави се да те прострелям. Ще получиш добра пенсия и ако имаш късмет, гръбнакът и основните нервни разклонения няма да бъдат засегнати. Но ако си заредил пистолета с куршуми с кухи върхове, с високо стопираща сила, ще прекараш остатъка от живота си, питайки се защо не си постъпил разумно. Решавай *сега*. Иначе аз ще реша вместо теб.

Червенокосият агент пое дълбоко въздух.

— Хванах го! — каза той на гвардейците. — Арестантът е под мое разпореждане. Направете път! — Още едно дълбоко вдишване. Отдалече страхът и погнусата върху физиономията на мъжа изглеждаха като нетърпение. — По дяволите, казах направете път!

Ролята на Белкнап, от друга страна, изискваше от него да изглежда примирен и обезсърчен. Удаде му се учудващо лесно.

Пред сградата имаше шпалир от гвардейци, които крещяха някакви неясни команди. Белкнап вървеше с наведени очи и само от време на време поглеждаше, за да види как откачват въжето от подпорите, гвардейците, с напрегнати лица и насочени срещу него автомати.

Червенокосият мъж изпълняваше идеално своята роля, защото всичко, което се изискваше от него, бе да бъде професионалист, какъвто беше. Всичко стана за съвсем кратко време. Само шейсет секунди. В момента, в който червенокосият агент — името му беше Дилър, както някой го нарече, — отведе Белкнап до колата, трудната част приключи.

Следвайки командите на Белкнап от задната седалка, той просто запали двигателя и потегли, преди другите въоръжени мъже да се присъединят към тях. Близо до Мериленд авеню, когато колата спря на светофара, Белкнап се протегна към шофьорската седалка и удари с плоската страна на пистолета мъжа в слепоочието. Той изпадна в безсъзнание. После Белкнап се измъкна навън, затича се и спря до метростанцията на стотина метра по-нататък. Скоро другите щяха да пристигнат да го преследват, но преднината, която имаше, му бе достатъчна. Той знаеше как да изчезне. След като се качи на метрото,

той стъпи на платформата между два вагона и, внимавайки да не падне, съблече куртката и я хвърли на релсите. После с помощта на остро джобно ножче разряза камуфлажните панталони.

Мъжът, който влезе в метрото, изглеждаше като редовен член на Националната гвардия, обичайна гледка на места с много хора. Мъжът, който влезе в следващия вагон, носеше синя тениска и анцуг като човек, който тича — още по-обичайна гледка.

След като влакът полетя с грохот по подземните си релси, Белкнап напипа листчето хартия, което бе скрил в джоба си.

Генезис. *Можеш да бягаш* — помисли си той. — *Да видим дали можеш да се криеш.*

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Отговори на позвъняването — молеше се на ум Белкнап не за първи път. *Моля те, отговори на позвъняването.* Връзката между тях беше деликатна. Тя имаше номера на мобилния му телефон; той имаше нейния. Но той беше изминал вече почти целия път до Филадельфия. Трябваше да изберат безопасно място за среща. От отдела „Консулски операции“ нямаше да намерят покой, докато не го арестуват.

Отговори на позвъняването!

Толкова много неща имаше да ѝ казва. Докато караше на север по шосе 95, мислите му се върнаха към мъчителното бягство от сенатската сграда „Харт“. Не се учуди, след като чу съобщението на местното радио, че правителството провежда „учения за сигурност“ в някои федерални сгради и в момента анализира тяхната уязвимост.

„Някои туристи и посетители в офисите на Сената, бяха изненадани, когато се озоваха вътре в сградата по време на неочаквано учение, извършвано съвместно от Националната гвардия и Сикрет сървис“ — обяви жизнерадостно говорителят и добави с хихикане: „Както се казва, те бяха изненадани по бели гащи.“ Още една от хилядите официални лъжи, помисли си Белкнап, с готовност приета, съдъвкана и изплюта от все по-покорната четвърта власт.

Спря колата на отбивка от шосето и отново набра нейния телефон. Най-последно ритмичният електронен звън спря; чу се кликване и той долови звука на отворена линия.

— Андреа? — викна Белкнап. — Толкова се притесних! — Думите сами се изплъзнаха от устата му.

— Няма нужда да се безпокоиш — отговори непознат мъжки глас.

Белкнап се почувства така, сякаш бе глътнал лед.

— Кои сте вие?

— Ние се грижим за Андреа.

Акцентът бе особен, трудно определим; не американски или британски, но не и непременно чуждестранен.

— Какво сте ѝ направили, по дяволите?

— Нищо. Все още.

Не пак! Как бяха успели да я открият? Никой не ги следеше. Беше сигурен в това. Никой дори не се опита...

Защото не е било необходимо.

Спомни си за озадачаващата рана върху бедрото на Андреа, твърдия червен хематом, пробитото с дебела игла място и се прокле за това, че не се сети веднага. Нейните похитители едва ли са били толкова некадърни, че да я инжектират точно там, колкото и тя да се бе съпротивлявала; нито им е била необходима дебела игла за вкарване на течен препарат.

Обяснението беше повече от очевидно. Те бяха имплантирали нещо вътре в бедрото. Вероятно предавател с големината на капсула. В действителност миниатюрно устройство за проследяване.

— Кажете ми нещо — попита умолително Белкнап. — Защо правите това?

— Бяхте невнимателни. Генезис реши, че е време да поеме опеката.

— Кажете ми, че е жива!

— Тя е жива. Но скоро ще съжالياва за това. Трябват няколко дни, за да се уверим, че сме научили от нея всичко, което ни трябва.

Дочу някакъв глас „Тод! Тод!“ Женски глас, пълен с ужас.

Гласът на Андреа.

Изведнъж виковете спряха.

— Ако я пипнете с пръст дори, Бог да ви е на помощ — изръмжа Белкнап. — Ще ви...

— Стига с празните заплахи. Никога няма да откриеш Генезис. Така че и нея няма да откриеш. Съветвам те да се усамотиш на някое тихо местенце и да размислиш за собствената си арогантност. Може би на някое гробище на бреговете на река Анакостия. Не е за учудване, че си нещастен в любовта. Но помни, господин Белкнап, човек сам гради щастието си.

— Кой сте вие, хора? — Белкнап се чувстваше така, сякаш бяха надули балон вътре в гърдите му. С мъка си пое дъх. — Какво искате?

Безизразен смях.

— Да научим Хрътката да се подчинява на господаря си.

— *Какво?*

— Може да се свържем с теб за по-нататъшни инструкции.

— Чуй ме — каза Белкнап, дишайки тежко. — Ще ви намеря. Ще ви хвана. И ще си платите за всичко, което направите. Знайте това.

— Още празни заплахи от трикрак помияр. Ти все още не разбираш. Това е светът на Генезис. Ти само живееш в него — Пауза. — Засега.

Похитителят на Андреа затвори след тези думи.

Андреа отвори очи и се вторачи в белотата. Главата я цепеше. Устата ѝ бе суха. Очите и лепнеха.

Къде ли беше?

Наоколо виждаше само белота. След няколко дълги мига белотата започна да се разлива, стана безплътна като облак и заприлича на някаква повърхност, на нещо истинско и твърдо. Къде ли е?

Беше във Вашингтон, вървеше към кафенето, когато... а сега? Опита се да разучи онова, което я заобикаляше.

Бял таван с флуоресцентни лампи, които излъчваха студена бяла светлина. Подът: на около метър и двайсет под леглото, което приличаше на болнично легло и в което тя бе спала упоена. Трябваше да стане от леглото, но как? С мъка изрепетира на ум и после изпълни сложните поредици от движения, които изискваше маневрата: преместване, обръщане, протягане на краката. Действие, изпълнявано всеки ден автоматично, сега изглеждаше трудно и изискващо усилия. Спомни си как вземаше уроци по езда като малка, учеше се да слиза от коня, лекото плавно движение, което започваше с половин дузина команди. Мозъчна повреда? По-вероятно опиятът все още не я бе отпуснал. Чувстваше се изтощена. Искаше ѝ се да се откаже.

Нямаше да се откаже.

Беше в болнична пижама, боса. След като стана от леглото, коленичи и започна да оглежда пода. Бяха дървени дъски, много дебели, като корпус на кораб, и постлани с твърдо бяло покритие. Когато удари пода с петата си, не се чу никакъв звук: вероятно под дъските имаше цимент. Стените, след като ги огледа, ѝ се сториха направени от същия материал и бяха покрити със същата бяла субстанция. Приличаше на епоксидна боя, използвана за кораби и подове в заводи, която образуваше плътна здрава повърхност. Щеше

доста да се затрудни да я отлюспи, а разполагаше само с ноктите на ръцете си.

Стегни се, Андреа. Вратата беше закачена на панти откъм външната страна, с малко прозорче, в горния край затворено с капаци. Близо до вратата имаше още едно закрепено за тавана осветително тяло — обикновена кръгла флуоресцентна тръба, която обливаше цялата стая в светлина. Мярка за сигурност или метод за психическо сплашване?

Къде я бяха довели?

Стаята беше с размери приблизително шест на шест метра, с малка ниша със старомодна вана от чугун и клозет от неръждаема стомана, каквито бе виждала по филмите за затворници. Огледа леглото. Проста рамка от метални тръби. Малки колелца. Няколко дупки, предназначени за метални стойки за системи. Беше болнично легло.

Чу шум откъм вратата: отместване на капака на прозореца. Мъжки очи надничаха през тесния като летва отвор. Видя как вратата се отвори, как охранителят държеше ключа в завъртяно положение в ключалката, докато буташе валчестата дръжка на вратата, видя стените от червени тухли на коридора отвън. Всяка подробност можеше да е от значение — каза си тя.

След като влезе вътре и пусна ключа, дръжката се върна в хоризонтално положение с щракане. Тя не разбираше нищо от брави, но предполагаше, че тази е с висока степен на сигурност. Дори затворникът да се сдобиеше с шперц, не можеше да отключи, тъй като вратата се отваряше с едновременен натиск и върху валчестата дръжка.

Охранителят имаше бледа кожа, чип нос, слаба брадичка с трапчинка и големи зелени очи, които сякаш никога не мигаха и напомняха на Андреа за щука. Беше облечен в маслинозелена камуфлажна униформа с широк военен колан.

— Застани до задната стена — изкомандва той с ръка върху черен пластичен инструмент — приличаше на електрошокова палка. Звучеше като южняк, който е прекарал по-голямата част от живота си на север.

Андреа изпълни инструкцията и застана до стената срещу вратата. Охранителят веднага погледна под леглото, влезе в банята и я разгледа щателно.

— Добре — каза накрая. — Няма никакъв шанс да се измъкнеш от тук, така че направи услуга и на двама ни — недей да вършиш глупости.

— Къде съм? И кой сте вие? — Андреа проговори за първи път. Гласът ѝ бе по-силен и по-стабилен, отколкото очакваше.

Охранителят поклати глава.

— Ще получа ли дрехи да се преоблека?

— Това вероятно ще може — каза той. — Следователно не той командваше; имаше други, чиито заповеди изпълняваше. — Макар че какъв е смисълът?

— Защото ще ме пуснете след ден-два?

Опита се да види часовника на ръката му.

— Със сигурност. По един или друг начин — охранителят изглеждаше развеселен. — Препоръчвам ти все пак да се помолиш на твоя Бог, госпожо.

— Моля те — каза тя, — кажи ми името си.

Ако можеше да установи някакъв човешки контакт с охранителя, сигурно щеше да научи повече от него, да го накара да погледне на нея като на нещо повече от вещ.

— Госпожо, това да не е благотворително дружество — каза мъжът с облещените очи.

Андреа седна на леглото и започна да мачка одеялото с едната си ръка.

— Съжаляваме за неудобното легло — каза мъжът. — Балистичен найлон, тежък брезент отгоре — наричат го одеяло за самоубийци. С това разполагахме само.

— Откъде сте? Имам предвид родом.

Нова атака. Не можеше да позволи да бъде обезсърчена.

Върху лицето на охранителя се появи усмивка.

— Знам какво се опитваш да направиш. Може да съм южняк, но не съм глупак. Ще се върна с храна след няколко часа.

— Моля...

— Затвори си човката.

Любезна усмивка се появи по лицето му, докато си сваляше шапката.

— Госпожо, само професионализмът ме спира да те изнася, докато можеш да дишаш, а може би и малко отгоре. — Той отново си

сложи шапката. — Приятен ден, госпожо.

Докато мъжът излизаше, Андреа попита:

— Колко е часът?

— Искаш да знаеш колко време ти е останало, нали? — полита той. — Не е много.

Белкнап се постара да говори спокойно, когато телефонира на приятеля на Андреа Уолтър Сакс във фирмата, където бе работила. Беше много важно да не го изплаши. Андреа му се доверяваше. Белкнап също трябваше да му се довери.

Белкнап се съгласи да се срещнат на мястото, което той предложи и което се оказа закусвалня за природосъобразна храна в Грийнич, Кънектикът. Ако съдеше по малкия брой посетители, от храната, която предлагаха тук, имаше какво да се желае. След като се разположи на маса в дъното на закусвалнята, Белкнап зачака появата на мъж в зелено ленено сако.

Най-накрая се появи висок мъж с дълго правоъгълно лице. Посивялата му кестенява коса беше подстригана съвсем късо от двете страни, почти до кожа. Имаше брадичка с цепка и торс, малко несъразмерен за останалата част на тялото му. Белкнап му махна и той седна на стола срещу него. Очите му бяха леко зачервени и блестяха, сякаш беше пушил марихуана, макар да не миришеше.

— Аз съм Уолт — каза мъжът.

— Тод — отговори Белкнап.

— И така — започна Уолт Сакс. — Какви са тия страшни приказки. Среци с непознати. Какво се е случило с Андреа?

— Тя е добре. Разговарям с теб, защото знам, че ти има доверие.

Появи се сервитьорка и постави поднос на масата.

— Приятно ми е — каза тя. — Специалитетът на заведението. — Сладки от рожков.

— Какво точно е рожков? — попита Уолт. Може би се опитваше да стопи леда.

— Не мога да ти кажа — отговори Белкнап, прикривайки нетърпението си.

Уолт погледна към сервитьорката.

— Винаги съм се чудил какво е това рожков?

Сервитьорката, облечена в тениска от неизбелен памук и груби ленени панталони като торба, се усмихна приветливо.

— Рожковът се извлича от шушулките на дървото рожков. Той е без мазнини, богат на фибри, не предизвиква алергии, с високо съдържание на протеини и не съдържа оксалова киселина. Има вкус на шоколад.

— Не, няма — Уолтър я изгледа с пронизващо недоверие.

— Подобен. Много хора го предпочитат пред шоколада.

— Без един.

— Казват, че е най-здравословната природна храна.

— Кой са те?

— Ами те са си те. — Усмивката остана върху лицето на сервитьорката.

Сакс потупа върху един от лозунгите напечатан в блед курсив върху менюто.

— Тук е казано „Да питаш, означава да пораснеш.“

— Донесете му чаша успокоителен чай кава кава — намеси се Белкнап.

Чувството му на отчаяние и паника се надигаше, но не можеше да си позволи да уплаши или отчужди мъжа. Трябваше да изглежда спокоен и съсредоточен.

— Всъщност ще си поръчам билков чай.

Сакс си играеше с крайчеца на ухото си, където някога е имало обеца, а сега само дупчица.

— Аз също — каза Белкнап на сервитьорката.

— И така къде е Андреа? — попита отново Уолт. — Предполагам, че не съм тук, защото ти се е скапал хард дискът?

— Каза ли на някого къде отиваш, че ще се срещнеш с мен? — попита Белкнап.

— Инструкциите бяха съвсем ясни по този въпрос, Тод, човече.

— Това „не“ ли означава?

— Това е не. Логично.

Белкнап извади листа, който му даде сенаторът Кърк, от горния джоб на сакото си и го подаде на Сакс, без да каже нищо.

Компютърният гений разтвори листа и го размаха във въздуха.

— Как само лепне. Да не си го държал в задника си? — каза той.

Погледът на Белкнап го стрелна убийствено.

— Само си губим времето — тросна се той. — Извинявай. Искам да кажа, че времето ме притиска.

Компютърният специалист разтвори листа, погледна го и каза тържествено:

— Ето една сладка от рожков.

— Кодът на източника на имейла? Говори ли ти нещо?

— Имам теория, че никой не обича сладки от рожков — продължи Сакс. — Макар че може би избързвам. Тепърва ще се раждат нови поколения.

— Уолт, моля те, съсредоточи се. Това сляпа улица е?

Техникът изсумтя.

— Как да се изразя? Това е като сляпа алея покрай сляпа улица в задънена улица, само на една пряка от друга сляпа улица — той извади химикалка и написа редица от цифри. — Улиците никога не са били по-слепи от тези. Знаеш ли какво е анонимайзер?

— Имам бегла представа. Може би ще ми обясниш по-подробно.

Уолт се вторачи за миг в него.

— Електронното писмо е до голяма степен като обикновеното писмо. Тръгва от една поща към друга, по пътя може да спре в голям център за сортиране на писма, след което продължава към местния пощенски клон. Един типичен имейл вероятно спира на петнайсет до двайсет места по пътя. Където и да отиде, оставя следа от себе си, като трохи от хляб и получава код, като визов печат, който показва къде се намира. Да кажем, че си в Копенхаген и използваш сметката си в АТ&Т да изпратиш телеграма до Стокхолм. Този имейл ще прескочи тук, ще прескочи там и в някакъв момент вероятно ще стигне до Шаумбург, Илинойс, преди да премине през още няколко мрежи и да пристигне до компютъра на твоя приятел в Швеция. Това ще отнеме няколко секунди.

— Звучи сложно — каза Белкнап.

— Но аз го опростявам. Защото този имейл не е изпратен като едно цяло. Системата го разчленява на парчета — група от малки пакетчета, защото за да може всичко да върви по пътя си, трябва да е с подходящ размер за тръбите, за системата от рутери. Не забравяй, системата носи милиарди имейли всеки ден. Всички малки пакети имат специален идентификационен номер, за да се съберат заедно накрая. Повечето хора не се интересуват от тази информация и

програмите за имейли обикновено не я показват. Но тя пристига с имейлите. Можеш да отидеш на сорс — код вю и да я видиш. Освен това можеш да използваш проста програма като трейсрут и тя ще ти покаже всички странствания на писмото.

— Колко безопасна е тази система?

— С използване на стандартен интернет доставчик? Хакерите обичат да казват, че ISP (доставчик на интернет услуги) означава „проект за наблюдение на интернет“. Това е най-малко безопасната форма на комуникиране: без кодиране всеки имейл е като пощенска картичка. Разбираш ли ме? — докато говореше, той натроши на парченца една от сладките от рожков, след което натроши парченцата на още по-малки парченца. — Освен това всеки компютър има уникален дигитален подпис, уникален идентификационен номер BIOS, както всеки автомобил има идентификационен номер на двигателя. Така че проследяването на IP адреса е само началото. Има множество програми за душене, които автоматично сканират трафика с различна цел. Доста технологии за следене, за които правителството дори не съобщава публично, и версии в частния сектор, които са дори по-силни. Искам да кажа, нека допуснем, че се занимаваш с кодиране. За кого ще работиш — за Агенцията за национална сигурност срещу мизерна заплата? Не и, след като хората от Сиско, Оракъл или Майкрософт се мотаят наоколо със своите поршета, разполагат с дебели пачки с долари, акции и безплатно капучино.

— Та какво каза са системите за сигурност?

— Програми за душене, да. Виж, под качулката всички системи за имейли работят по един начин. SMTP е алгоритъмът за изпращане и POP — пощенският протокол, е нещото, което ползват сървърите. Докато най-добрите анонимни препращачи са, е, нещо като невидим щит.

— Невидим щит — повтори Белкнап. — Това, за което говориш в такъв случай, е фирма, която автоматично изтрива заглавката — данните за изпращача, получателя и прочие.

— Да, но това е само част от играта — решително поклащане на главата. — Най-обикновено изличаване не върши работа. Защото Биг брадър може да наблюдава твоя пристигащ трафик. Ако става дума само за кодиране, е, това е нещо, в което Службата за национална сигурност я бива, нали? Така че един ефективен препращач трябва да

разполага с цяла мрежа. Ако ти си ползвател, изпращаш с местна програма като „Микс мастър“, нещо, което ще разбърка твоето писмо, така че ще пристигне чрез поредици от времеви забавяния. Все едно да изпратиш гласните седем секунди след като си изпратил съгласните, така че те пристигат като различни групи. Тогава друго писмо съдържа инструкциите за събиране. По този начин не можеш да следиш пристигащия трафик. Второ нещо, какво мислиш за функцията „отговори“. Всеки може да махне въвеждащите данни от писмото, все едно да зачертаеш адреса на изпращача. Номерът е да измислиш път за обратния адрес, който не може да се проследи.

— И препращачите го могат?

— Този може — каза Сакс. В гласа му се усети възхищение от професионализма. Той посочи последната редица от цифри. — Това е препратено от „Привекс“, която е една от най-добрите в бизнеса! Руски компютърни специалисти основаха фирмата преди няколко години в Доминика. Това е в Източните Кариби.

— Знам къде е Доминика — каза Белкнап. — Това е голям данъчен рай.

— И се обслужва от голям, дебел фиброоптичен кабел под морето. Мястото е обезопасено. Не като тук, но човек почти никога няма да открие препращач, базиран в Съединените щати. Никой не желае да си има неприятности с регулациите в САЩ.

— И така как можем да го проследим? — попита Белкнап.

— Току-що обясних — каза Сакс леко раздражен. — Не можем. Има едно гигантско препятствие на пътя, наречено „Привекс“. „Привекс“ маскира IP адресите със своите IP адреси. Оттам нататък е невъзможно да се види нищо. Определено не може да се влезе.

— О, я стига, Андреа ми е разказвала какво можеш — каза Белкнап с увещаващ глас. — Сигурен съм, че можеш да пробиеш.

— Така и не ми каза къде е тя. — Нотка на тревога прозвуча в гласа на Сакс.

Белкнап се наведе напред.

— Тъкмо щеше да ми обясниш как смяташ да се справиш със системата „Привекс“.

— Искаш от мен да ти кажа, че феите наистина съществуват и че дядо Коледа наистина се вмъква през комините в коледната нощ? Бих се радвал. Би могло да е истина. Искам да кажа, че твърде много се

съмнявам, но не съм абсолютно, изцяло и галактически сигурен. Не са много нещата, в които съм абсолютно, изцяло галактически сигурен. Това обаче е едно от тях. „Привекс“ е осъществявала милиони и милиони комуникации. И никой досега не е успял да пробие защитата им. Никога. Нито веднъж. Щеше да се разчуе, ако имаше такова нещо. А хората се опитват. Те използват сложни статистически техники да наблюдават трафика, напълно изчанчени алгоритмични глупости. Забрави за това. „Привекс“ прави така, че писмата ти се снаждат и събират в едно, така че да не се различават от останалите. Те имат програмирана IP ротация — услуги за пробиване, и сървъри, използвани от висшата лига. Искам да кажа, че *правителствата* използват услугите им, за Бога.

Белкнап запази мълчание известно време. Той не бе в състояние да следи подробно обяснението на Сакс. И все пак някъде в съзнанието му се зареди една идея, която мъждукаше като малка светеща рибка в подводна пещера.

— Казваш, че „Привекс“ са базирани в Доминика.

— Сървърите им, да.

— Не могат да бъдат хакнати.

— Не.

— Добре — каза Белкнап и помълча още известно време. Тогава нахлуваме.

— Не ме слушаш. Току-що ти обясних, че не можеш нито да ги хакнеш, нито да ги кракнеш. Никой досега не е успял да хакне трейсрут на „Привекс“. Това е виртуална крепост.

— Поради което ще трябва да се промъкнем вътре.

— Както казах...

— Имам предвид физическо проникване. В самото място.

— Физическо... — Сакс млъкна объркан. — Не те разбирам.

Белкнап не се изненада. Двамата обитаваха напълно различни светове. Белкнап живееше в свят на истински неща, истински хора, истински предмети. Сакс се носеше във вихъра на електронни потоци, водопади от нули и единици: беше свят на виртуални посредници и на виртуални обекти. За да открият Андреа Банкрофт, се налагаше да обединят силите си.

— „Привекс“ може да е виртуална крепост — каза агентът. — И рожков да е виртуален шоколад. Но някъде в Доминика има бункер с

множество въртящи се магнитни дискове, нали?

— Да, със сигурност.

— Добре, тогава.

— Но те едва ли ще оставят отключена вратата и ще ти позволят да влезеш вътре с валсова стъпка.

— Не си ли чувал за влизане с взлом?

— Да, разбира се. Това правят хакерите. Те пробиват файъруолс и виртуални ключалки, източват пас кодове и инсталират дигитални системи за наблюдение. Случва се във всяко киберкафене.

— Не се прави на глупак.

Това бе всичко, което Белкнап можеше да направи, за да не удари по малката разклатена маса с ламинатно покритие.

— Като се има предвид, че завърших техническия пръв по успех и че все още работя в тъпия „Грийнич фънд“, много хора биха казали, че не само се правя — изсумтя Сакс.

— Представи си, че някой те пренесе до тази недодялана островна държава и в самата сграда на „Привекс“. Дали ще се намери копие на имейла в първоначалния му вид някъде в архивите на сървърите?

— Зависи кога е изпратен — отговори Сакс. — Файловете, по-стари от седемдесет и два часа, се делитват автоматично. Това е прозорецът „риплай“. За този интервал той трябва да запази копие на оригинала, за да обработва отговори. Вероятно те имат мултитерабайтна система за съхраняване.

Белкнап се облегна на стола си.

— Знаеш ли какво, Уолт? Изглеждаш ми малко блед. Трябва ти малко слънце. Може би се заседяваш твърде дълго пред видеоигрите. От ония, които ти отпускат допълнителен живот за всеки застрелян враг.

— Човек не може да е добър, ако не практикува — призна Уолт.

— Слънчевите Кариби те приканват — каза Белкнап.

— Ти си луд — отговори Уолт. — Ако си мислиш, че ще позволя да ме въвлекат в подобно нещо, не си познал. Колко местни и международни закони ще нарушиш? Можеш ли да броиш до толкова?

— Не искаш ли да кажеш нещо специално на внуците си? — Белкнап го стрелна с лукав поглед. Той познаваше хората като Уолт Сакс, знаеше, че неговите протести са насочени частично към самия

себе си. — Обзалагам се, че в офисите чакат ценоразписи с повредени сектори, за които трябва да се погрижиш. Дръж главата си приведена, Уолт, и скоро ще кандидатстваш за зъболекарската политика на компанията. Защо ще помагаш да спасим света, след като можеш да се уредиш по този начин?

— Хващам се на бас, че дори няма директни полети до Доминка — обади се Уолт. — Защо въобще говоря за това? Това е *лудост*? Не ми трябва нищо такова. — Той се вторачи в единствената оцеляла тъмнокафява сладка, пренебрегната в глинената чиния, и бръкна с пръст в остатъците от другите. — Това дали ще бъде... опасно?

— Бъди честен с мен, Уолт — каза агентът. — Надяваш се да ти отговоря с „не“ или с „да“?

— Няма значение какво ще кажеш — намуси се Сакс, — защото нямам намерение да го правя. Дори не си помислям, че мога да го направя.

— Бих искал да го направя. Защото ми е нужно да открия човека, изпратил имейла.

— И защо?

— По много причини. — Белкнап се вторачи в техника и взе решение. — Едната е — той продължи, мъчейки се да говори със спокоен глас, — че те излъгах, че Андреа е добре.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя не е добре. Отвялякоха я. И вероятно това е единственият начин да я върна.

Информацията или щеше да уплаши компютърния специалист завинаги, или щеше да осигури неговото сътрудничество. *Хвърли заровете, иначе няма да си в играта.*

— О, Боже! — Истинската загриженост се бореше със страха и инстинкта за самосъхранение. Зачервените му очи станаха още по-червени. — Значи това било, наистина ли?

— Уолт — каза Белкнап. — Имаш избор. Мога само да кажа, че тя има нужда от теб.

— И какво очакваш да се случи? Решаваш проблема, връщаш Андреа и всичко приключва благополучно.

Той взе сладката от рожков от чинията с треперещи пръсти и после я върна обратно.

— Зависи — каза Белкнап. — В играта ли си, или не си в играта?

Апартаментът на Роланд Макгрудър на петия етаж в сграда без асансьор на Четирейсет и четвърта западна улица в Ню Йорк — квартал, наричан до неотдавна „кухнята на ада“, преди посредниците на недвижими имоти да решат, че името „Клинтън“ има известни предимства, когато стане дума за продажби — беше претрупан и разхвърлян сякаш в чест на тесните гримьорни зад сцената, където той упражняват театралния си занаят. Както често се извиняваше на своите приятели, той не беше дизайнер по обзавеждане.

Гордостта му бе закаченият медальон за наградата „Тони“ за най-добър грим на театрална продукция. До него върху малка масичка се намираше снимката на убийствената Нора Норуд, най-готината чернокожа, по негово мнение, след Етел Мърман. *На теб, скъпи Роланд* — пишеше тя със своя закръглен почерк със заврънкулки, — *който ме прави да изглеждам така, както се чувствам. Вечна благодарност!* Другата снимка беше на Илейн Стрич, със също толкова прочувствено послание. Беше правило, към което актрисите от старо време се придържаха: сприятели се с гримьора и винаги ще изглеждаш добре. Голяма част от новите примадони бяха невъзможни: властни, студени, дори губи, отнасяха се към Роланд като към прислужник. Този вид отношение го накара да се откаже от работата в киното.

Няма други хора като хората от шоубизнеса, се пееше в една стара песен. Роланд работеше и с други хора, които не бяха от шоубизнеса. Те нямаха подписани снимки. Всъщност те го караха да подписва всякакъв вид споразумения за пазене на тайна. Но имаха други начини да покажат своята благодарност, не само с пари, които бяха доста привлекателни предвид малкото време, което им отделяше. Всичко започна преди години, когато го помолиха да даде уроци на няколко правителствени шпиони, като им разясни основните техники на дегизировката. Макар че Роланд беше дискретен, името му явно се бе разчуло сред разузнавателната общност от уста на уста. Доста често той имаше неочаквани посетители със странни желания и дебели пликосе с пари. Някои от тях дори не бяха изпратени от правителството.

Като мъжа, на когото помагаше в момента. Метър и деветдесет, правилни черти, сиви очи.

— Мога да използвам малко восък около горния венец — обясни Роланд. — Това ще промени драстично контурите на лицето. Такъв резил за човек, който изглежда толкова добре. Какво ще кажеш за сини очи?

Мъжът му показва паспорта: Хенри Гайлс беше името и бе посочено, че собственикът му е с кафяви очи.

— Придържай се към описанието тук — каза той.

— Няма проблеми, тогава кафяви очи. Имам един дискретен латекс, който мога да добавя около очите и който става на бръчици. Изглежда естествено, но определено състарява. Можем да порботим върху угълчетата на устата също. Вероятно да добавим малко и към носа. Но да не прекаляваме, трябва да не личи. Не искаш хората да се възхищават на твоя гримьор, нали?

— Не искам хората да се обръщат и да ме поглеждат втори път — каза посетителят му.

— По-лесно ще стане, ако избягваш пряка слънчева светлина — предупреди Роланд. — Трудно е да намериш материал за лицето, който изглежда еднакво добре на всякаква светлина. — Той огледа още малко лицето на мъжа. — Ще добавя малко и на долната челюст. Ортодонтичният восък лесно се моделира, но не очаквай да свикнеш бързо с него. Внимавай, когато говориш.

— Винаги внимавам.

— При твоята работа, предполагам, се налага.

Посетителят му премигна.

— Ти си добър човек, Макгрудър. Благодарен съм ти, при това не за първи път.

— Ти си сладък. Но моля те. Аз просто си върша работата, за която ми плащат. — Той се усмихна щастливо. — Нямах ли някаква приказка, че щастието е да правиш онова, което искаш? Или беше да искаш да правиш онова, което трябва? Никога не мога да го запомня. — Той пхна две пръчки ортодонтичен восък в микровълновата печка. — За нула време ще свършим — каза той.

— Благодарен съм ти за това. Наистина.

— Както ти казах вече, върша онова, за което ми плащат.

Час по-късно, след като посетителят му си тръгна, Макгрудър си направи коктейл от водка и сок от боровинки и направи още нещо, за което му плащаха. Той набра телефонен номер, който звънна някъде във Вашингтон, окръг Колумбия. Позна гласа на мъжа, който вдигна.

— Каза ми да ти звънна, ако се появи господин Ман, нали така?
— Роланд отпи голяма глътка от коктейла. — Е, познай какво. Току-що приключих с него. Какво искаш да знаеш?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Звук от отваряне на врата. Същият охранител както преди с едната ръка на валчестата дръжка, а другата на ключалката, помагайки на тежката врата да се отвори. Андреа Банкрофт застана до далечната стена, преди да ѝ наредят да го направи. Охранителят не беше сам този път. Друг мъж — по-висок, по-слаб, по-възрастен — влезе след него. Размениха си няколко думи шепнешком и охранителят излезе заставайки явно зад вратата.

Високият мъж направи няколко крачки към Андреа и я изгледа преценяващо. Въпреки височината му имаше нещо котешко в движенията му — реши тя. Беше елегантен, някак прекалено елегантен и сиво-зелените му очи я гледаха пронизващо.

— Двама мъже бяха убити в архивохранилището в Розендейл — излая той. — Ти си била там. Какво се случи?

— Мисля, че знаеш.

— Какво направи с тях? — гласът му бе висок и въпреки това безизразен и не гледаше вече към нея. — Нуждаем се от отговори.

— Кажи ми къде съм — попита Андреа. — По дяволите...

Очите на високия мъж оглеждаха цялата стая, сякаш търсеха нещо.

— Защо пътува до Кипър? — попита той. Но някак ѝ се стори, че въпросът не е адресиран до нея. — Няма смисъл да пазиш повече тайните си.

Изведнъж той обърна одеялото върху леглото ѝ и започна да опипва с пръстите си ръба на брезента по външните шевове.

— Какво, по дяволите, правиш...

Мъжът се обърна към нея с разтревожен поглед, постави пръсти на устните си, давайки ѝ знак да мълчи.

— Ако не им сътрудничиш — каза той, без да я гледа в очите, — няма да имат причина да те оставят жива. Не ги бива много да предоставят втори шанс. Предлагам ти да започнеш да говориш, ако си наясно какво е добре за теб.

Той не говореше на нея. Той говореше на невидими слушатели.

Дългите му пръсти изведнъж напипаха жица, скрита под брезента. С няколко силни дръпвания той измъкна близо метър тънка жица с покритие в сребрист цвят. В края ѝ имаше малко кръгло устройство.

— Добре — каза той, — седни и започвай да говориш. Ще разбера, ако лъжеш. Няма почти нищо, което да не знам за теб.

После започна да върти устройството, докато се чу щракване.

Мъжът се обърна към Андреа и заговори тихо и настоятелно.

— Не разполагаме с много време. Когато записът прекъсне, ще решат, че има технически проблем. Но има и голяма вероятност някой да забележи съвсем скоро проблема.

— Кой си ти?

Мъжът я погледна в очите, а лицето му издаваше страх.

— Пленник като тебе.

— Не разбирам.

— Казах им, че ще мога да те предразположа. Че знам как да те разпитам, че ще разбера слабостите ти. Това е единствената причина, поради която ме пуснаха при теб.

— Но защо...

— Вероятно защото знам коя си и кой съм аз. Ние имаме нещо общо. — Той присви очи. — Виж, аз съм приятел на Тод.

Очите на Андреа се разшириха.

— Мили Боже, ти си Джаред Райнхарт.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Предупреждението се появи на монитора на Уил Гарисън, междуведомствено послание, което почти моментално бе предадено по вътрешната мрежа на „Консулски операции“. Потвърждението беше осигурено бързо. Името, предоставено от информатора в Ню Йорк, бе добавено в списъка за наблюдение на федералната авиационна служба и сега то се появи. Някакъв си Хенри Гайлс щеше да лети. *Обзалагам се, че не ти е минавало през ума, че ще те засечем, Тод.*

Само че Гарет Дракър прояви голямо колебание, когато Гарисън дойде с новината. Правоъгълните стъкла без рамки забулваха очите му. Стройната му фигура се очертаваше на следобедната светлина, която проникваше през щорите. Той, изглежда, нямаше желание да срещне погледа на Гарисън.

— Задава се лайняна буря, Уил — каза Дракър, вдишвайки шумно, — и аз дори не знам откъде идва.

— По дяволите, не можем да се бавим в момент като този — избухна Гарисън. — Трябва да ударим, да ударим веднага.

— Заради тая шибана комисия „Кърк“ — каза Дракър — ще ми видят сметката след издънката в сградата „Харт“. Има случаи, когато да се намесиш, а в други трябва да се снишиш и да се покриеш. Моите политически инстинкти ми казват, че ако още една операция се провали, всички ще отговаряме на въпроси през следващите дванайсет месеца.

— Няма ли да изпратиш нов спасителен екип?

— Трябва да го обмислиш добре. Оукшот ми каза, че момчетата на Кърк са проявили покровителствено отношение към нашия немирник. Такава информация е получил, а Оукшот е гъст с момчетата на Хълма. Иди поговори с него.

— Да си го начука Оукшот — каза напушено Гарисън. — И каква е сделката с Кърк? Това е, защото Кастор има нещо за тях? Или е решил да пропее?

Директорът на операциите сви устни.

— Не знаем. Но я си представи, че е решил да се яви като свидетел на проклетите следователи, и ние го заклежим. Как ще изглежда отстрани, а?

— Как ще *изглежда* ли? А как ще изглежда, ако позволиш на едно дяволско изчадие отново да върши поразии? Той е заплаха и ти го знаеш толкова добре, колкото и аз. Прочете вътрешния доклад от Ларнака, нали? Копелето е убило известен бизнесмен, когото използвахме като информатор. Белкнап е изгубил контрол над себе си, той е обзет от гняв и параноя и е заплаха за всеки, когото срещне. Искам да ти напомня, че Рут Робинс беше убита само преди четири дни, мамка му.

— Много следователи ми казаха, че не е работа на Кастор. Тя е била застреляна със снайпер, а той няма снайпер. В Ларнака нещата изглеждат по-сложни, отколкото си мислим. Междувременно доста хора задават много въпроси за Полукс. Тук може да се стигне до някои изненади. Има черни дупки в цялата тая работа и ние не знаем какво има в тях. Но предполагам, че е нещо повече от топки за голф.

— Мамка му. Пикльовците пускат разни слухове за отвличане на вниманието. Писна ми и се уморих от проклетото обожание на Кастор. Млади тъпаци, които не искат да видят какво има пред тях и винаги се опитват да изнамерят някакво друго обяснение. Като онова хлапе Гомес. Заслужава да го изхвърлим или да го изпратим в Молдова.

— Имаш предвид младши аналитик Гомес? Той повдигна някои въпроси. Вярно е. Но не е само той. Имай ми доверие. Нещо не е както трябва. Нещо не е наред.

— Няма две мнения по въпроса. Нещо не е наред. *И няма да е наред, докато аз не го оправя.*

Гарисън се бе поуспокоил, когато мина по коридора и надникна в кабинета на младшия член на оперативната дирекция.

Мъж с яко телосложение и кестенява коса, груби черти и месесто лице се обърна да го погледне. Името му бе О'Брайън, протеже на Гарисън от началото на кариерата му. Бюрото му бе отрупано със семейни снимки и PDA върху поставка. Не беше много оправен, но Гарисън знаеше, че ще свикне.

— Какво става, Уил?

— Как са децата, Дани? — той замълча за миг, опитвайки се да си спомни имената им. — Бет, Лейн? Как са?

— Много са добре, Уил. Казвай какво има?

— Трябва да се направи официално искане за самолет.

— Направи го.

— Ти ще го направиш. Без да казваш на никого.

— Не искаш подписът ти да фигурира върху разрешителните.

— Разбра.

О'Брайън преглътна с мъка.

— Това няма ли да ми докара неприятности?

— Прекалено много се притесняваш.

— Както казват адвокатите, не подлежи на отговор.

— Наистина нямаме време да си говорим глупости. Времето за операцията вече започна.

— Свързано е със залавянето на Кастор, така ли?

О'Брайън беше бавен, но не и глупав.

— Виж, Дани — каза тихо Гарисън, — опитахме с екипи, нали така? Този път ще играем различно. Само един топ-агент като единична добре прицелена стрела.

— Кой? — попита О'Брайън. — Кой ще е пътникът?
Увисналите бузи на Гарисън се разтегнаха в усмивка.
— Аз.

Той не го правеше по силата на някаква необходимост. Замисляйки се, Гарисън бе стигнал до извода, че има по-добър шанс да хване Белкнап сам. Многочленен екип лесно можеше да бъде засечен от опитен агент и да бъде забавен от проблеми, свързани с координацията. Всъщност Гарисън си спомни случай, при който Белкнап залови един негодник съвсем сам, защото знаеше, че пристигането на екип щеше да оплеска всичко. Неохотата на Дракър щеше да му е от полза.

— Ти? — Очите на О'Брайън се разшириха от изненада. — Може ли да те попитам нещо, Уил? Ти си бил легендарен агент на терен, всеки го знае. Но вече си се изкачил на върха на проклетото дърво. Когато нещо трябва да бъде свършено, не можеш ли просто да изпратиш някой друг да се погрижи? Искам да кажа, каква е ползата да си началник, след като не ти гарантира сигурност в службата?

Гарисън изсумтя.

— Знаеш ли какво казват хората? Ако искаш добре свършена работа, по-добре я свърши сам.

— Със сигурност такива като теб вече не се намират — каза О'Брайън, клатейки глава. — Въоръжен ли отиваш?

Гарисън кимна.

— Трябва ли ти официално разрешение? Или сам ще се погрижиш за това?

— Войникът сам си събира багажа, Дани.

— Говориш така, все едно отиваш на война.

— Отивам да победея, Дани.

Бяха стигнали близо, съвсем близо във Вашингтон предния ден и ако Гарисън беше там на мястото лично, всичко щеше да е приключило. Кастор беше лукав кучи син, но никога не бе успявал да надхитри Гарисън. Гарисън се мотаеше наоколо от достатъчно дълго време, за да знае всички мръсни трикове, уловки и хитрини, които някога са били измислени. Не можеш да спасиш човек като Белкнап. Това бе равносилно да си навлечеш белята. Единственият начин да си сигурен, че няма да върши повече пакости, бе куршум в главата.

Трябваше да се напише КРАЙ, а не СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ. Когато историята свършеше, всичко щеше да свърши. Никакво продължение.

Никакво морализаторство. Само война.

— Къде?

— Доминика. На юг от Гваделупа. Трябва да ми качиш задника до един час. По-живо, бейби.

— Какво има в Доминика? — О'Брайън вече се протягаше за телефона.

— Не знам — измърмори Гарисън, повече на себе си. — Но мога да предположа.

Джаред Райнхарт седна близо до нея.

— Толкова много неща ми се ще да обясня.

— Къде сме?

— Моето предположение ли? Някъде в горната част на щата Ню Йорк. Някакво отдалечено селско място. Но на един хвърлей от Монреал и Ню Йорк.

— Продължавам да мисля, че всичко това е кошмар и че ще се събудя от него.

— Наполовина си права — каза Райнхарт. — Кошмар е наистина. Слушай, нямаме време. Трябва да говорим за Генезис. Тод е хванал следа, нали?

Андреа кимна.

— Трябва да знам точно какво е открил. Къде смята, че се намира Генезис?

Тя преглътна трудно, опитвайки се да мисли.

— Последното нещо, което знам, е, че щеше да се срещне със сенатора Кърк.

— Да, знаем това. Но той трябва да е имал някакви идеи, подозрения, инстинкти. Моля те, Андреа, много е важно. Все нещо е споделил с теб.

— Обмисляше различни възможности. Дори се чудеше дали ти не си Генезис.

Райнхарт изглеждаше поразен, дори наранен.

— Или Пол Банкрофт, или — но той според мен знаеше, че не е нито един от хората, за които се бяхме замислили. Мисля, че в крайна

сметка е решил, че е някой друг.

— Това не ми помага. Трябва да си напънеш мозъка. Той ти имаше доверие, нали?

— Ние си вярвахме взаимно.

— Тогава все нещо е изпуснал пред теб.

— Искаш да кажеш, че може да знае, но се е опитвал да го пази в тайна? Нещата не стояха по този начин — Андреа погледна Райнхарт мрачно, усещайки как стомахът ѝ се свива. — Иначе нямаше да отиде при сенатора.

Да, знаем това.

Но кои бяха „ние“ и откъде са узнали?

— Джаред — каза тя, — извинявай за моето объркване. Но има нещо, което не разбирам.

— Може да пристигнат за нас всеки момент — предупреди я той.
— Моля те, съсредоточи се.

— Ние пленници на Генезис ли сме?

— Какво говориш?

Тя знаеше.

— Другите искат да знаят кой е Генезис, нали? И ти им помагаш.

— Ти си луда.

Да, знаем това.

— Или се опитваш да разбереш кой е по петите ти? Оценка на заплахата — така ли го наричате?

Изведнъж тя замахна да го удари, но Райнхарт я хвана за китката и я бутна грубо на пода. Тя падна тежко, след което бавно се изправи на крака.

Той застана до нея, гледайки я със злобен поглед. Привидният страх изведнъж изчезна от физиономията му. Той беше заменен с презрение.

— Ти си красива жена — каза той накрая. — Извинения за грубостта.

— Подозирам, че това е най-малкият ми проблем.

Усмивка на рис.

— Права си.

Той ѝ напомняше на фигура от картина на Понтормо или някой от другите флорентински художници от шестнайсети век. Леко издължен, но внушаващ сила.

— В такъв случай ние всички трябва да изиграем нашите роли. А твоята е съдбовната.

Тя почувства, че той сякаш изважда душата ѝ с магнетизма на погледа си.

— Моля те, седни. — Той посочи към леглото. И за да не ти минават вредни мисли през главата, не забравяй, че аз съм професионалист — показа ѝ малко метално острие в ръката си, все едно бе фокусник. — Само да поискам, мога да вкарам това нещо във врата ти между втория и третия шиен прешлен. За секунда. Въпрос на ловки пръсти, както казват германците. Не се подвеждай от факта, че не нося оръжие на колана си. Не ми е необходимо.

За миг очите му излъчваха само злоба и ненавист. После премигна и още веднъж физиономията му придоби измамна учтивост.

— Трябва да призная, че замалко щеше да ме подведеш.

— Струваше си опитът. Явно Тод те е взел за своя помощничка. — Той се усмихна лукаво, показвайки зъбите си, но без топлота. — Тод винаги е имал слабост към умни жени. Но явно не разполагате с полезна информация за нас. Не съм изненадан много.

— Тод толкова голяма заплаха ли е за теб? Ами аз?

— Като цяло, бих казал, че ние не отговаряме на заплахи, а ги създаваме. А после ги премахваме. Мрежата на Ансари е сред най-големите в света, а сега е наша. Никос Ставрос също имаше страховито присъствие в превоза на оръжия, а сега „Ставрос маритайм“ също е под наш контрол. Както и дузина други търговци на оръжие и боеприпаси. Известно ми е, че разбираш нещо от бизнес. В корпоративния свят му казват сливане.

— Сливане. Стратегия за придобиване на множество малки фирми със същия предмет на дейност, за да се създаде доминиращ играч на пазара. Знаем за сливанията. „Грийнич екуити“ участва в няколко.

— Никой не си е представял, че това може да се случва и в паралелната икономика, така наречения черен пазар. Ние обаче доказахме, че е възможно. Което означава, разбира се, че ще придобием още по-голяма мощ и отпреди.

— Кой са тези „ние“?

— Мисля, че знаеш.

— Тета.

— Ти назова само зародиша на кристала — още една механична усмивка. — Разбираш ли в какво ще се превърнем всеки момент?

— Разбирам, че вие, хора, манипулирате избори по целия свят.

— Това е нещо странично. Толкова малко са страните, където има значими избори. В по-голямата част на света оръжието ще замени избирателната урна. Това е причината, поради която действаме по този начин. Ние вече контролираме ефективно наличното революционно насилие. Единственият начин недържавни сили да се сдобият с оръжие е чрез нас. Можем да гарантираме стабилност на режими, които иначе ще бъдат свалени. Можем да дестабилизираме режими, които иначе ще стоят на власт. Което означава, че навлизаме в нов етап на операции. Виж, ние действаме извън границите на националната държава. Не след дълго ще стане ясно, че изграждаме всъщност наша собствена лига от нации.

Андреа погледна високия мъж в очите, които излъчваха решителност.

— Защо? Каква е целта ви?

— Не се прави на невежа, Андреа. Мисля, че разбираш много добре.

— Разбирам, че ти си Генезис. Това го разбирам много добре. Затова искаше да узнаеш дали Тод е в състояние да те проследи.

Зелените очи на Джаред Райнхарт се разшириха.

— Ти наистина ли смяташ, че аз съм Генезис? Как може, как може, Андреа? — Той заговори по-високо и превъзбудено. Генезис е изцяло негативна сила в света. Генезис е посредник на разрушението.

Главата ѝ се замая, докато се опитваше да асимилира думите му. *Генезис. Техен враг.* След дълъг миг на мълчание тя заговори тихо, почти интимно.

— Ти се страхуваш от него.

— Аз се страхувам от привлекателността на хаоса и разрушението. Всеки разумен човек се страхува от това. Генезис има войници навсякъде, непрекъснато набира наемници и съюзници.

— Вие се страхувате от него.

— Уверявам те, че Генезис е страхливецът. Затова на никого не се позволява да види Генезис.

— Тогава как наема своите хора? Как действа?

— В информационния век това е детска игра. Генезис владее така наречените безопасни чат румове в интернет, набелязва си наемници и комуникира с тях чрез чат системи. Генезис е в състояние да им изпраща пари по електронен път и да наема информатори, които да изпращат доклади за него. И тъй като никой не знае кой работи и кой не работи за Генезис, цари пъпна параноя. Всичко е измислено майсторски. — В гласа на Райнхарт имаше едновременно омраза и възхищение. — Генезис е паяк в центъра на паяжина. Понякога слънчевите лъчи огряват някоя от нишките и ние ги виждаме. Генезис обаче крие лицето си. Но той не разполага с позитивна програма за света. Той, тя, то е посветен само на разрушението.

— Защото Генезис иска да ви вземе мястото?

— Вероятно. Ще знаем повече скоро. Защото разполагаме с най-добрия за случая. — Той се подсмихна леко. — Когато всичко свърши, за Генезис ще си спомняме само като за камъче на пътя.

— Какво всъщност искате?

— Сякаш не знаеш. Твоят братовчед казва, че си способна ученичка. Той дори си въобразяваше, че можеш да поемеш важна роля в организацията.

— Пол Банкрофт.

— Ами да. Той е създателят на групата „Тета“ преди всичко.

Андреа усети, че гърлото ѝ се свива.

— А сега вие всеки момент ще я сдобиете със собствена армия. Даваш ли си сметка колко чудовищно звучи това?

— Чудовищно? Озадачен съм, че си научила толкова малко от твоя братовчед. Всичко, което правим, е изчислено до най-малката подробност да служи на общото благо на човечеството. Живеем в корумпиран свят, а групата „Тета“ е силата на най-истинския идеализъм.

Строфата, която Пол Банкрофт цитира от стихотворение на Манилиус, се върна в главата ѝ и я побиха тръпки.

Да преминеш границата на твоето мислене и да станеш господар на Вселената.

— Онова, което всъщност не разбирам — каза тя, — е защо въобще водим този разговор. Защо ти си още тук?

— Наречи ме сантиментален глупак. Но аз искам да те опозная, преди да... — Той извърна погледа си. — Очевидно е, че Тод Белкнап

те обожава. Любопитен съм да узная що за човек си. Да поговоря свободно и откровенно с теб, за да се отпуснеш и ти да поговориш свободно и откровенно с мен. — Той замълча за миг. — Няма да ми повярваш, но аз наистина държа на Тод, по свой начин. Обичам го като брат.

— Прав си — каза Андреа. — Не ти вярвам.

— Като брат. Което, предполагам, е доста комплицирано чувство в моя случай, като се има предвид неприятният факт, че аз убих своя собствен брат. Беше мой близък. Но неприятното в случая е, че аз дори не си спомням защо. Вярно, че бях дете тогава. Но аз се отплесвам.

— Ти си болен човек — каза Андреа с треперещ глас.

— В отлично здраве съм всъщност. Но знам какво се опитваш да кажеш. Аз съм... различен от повечето хора.

— Ако Тод знаеше що за човек си...

— Той познаваше *една версия* от мен. Хората са сложни, Андреа. Приятелството ми с Белкнап е нещо, за което работих здраво, много здраво да създам и да поддържам, и ако това означаваше да се премахнат някои неща, които го разсейваха, съм го правил.

Премахване на нещата, които го разсейват.

— Държал си го изолиран — каза тихо Андреа. — И когато някой се е сближавал с него, когато е създавал истински отношения с него, ти... си го ликвидирал. А когато той е тъгувал, винаги си бил до него да го утешаваш, нали така? — Гласът ѝ стана по-висок, поразвълнуван. — Той е мислел, че си неговият единствен истински приятел. А през това време ти си го манипулирал, убивал си онези, които е обичал, държал си го в състояние на душевно неравновесие. А случаите, при които си го спасявал, са били инсценирани, нали? Този човек е готов да направи всичко за теб. А ти си го предавал през всичкото време.

— И все пак аз се грижех за него, Андреа — отговори кротко високият мъж. — Без съмнение аз му се възхищавах. Той притежаваше — притежава — необикновени умения. Наистина няма човек, когото той да не открие, когато си науми.

— Затова си го държал на каишка, нали? Той ми разказа за Източен Берлин преди всичките ония години. Какво е било това — нагласена история, а?

— Ти *наистина* си умна. Тъкмо бях привлякъл Лъгнър в онзи момент. Знаех, че е човек, когото мога да използвам, и се оказах прав. В същото време ставаше ясно, че този млад господин Белкнап е по-добър в откриването на хора, отколкото Лъгнър в изчезването. Единственият шанс на Лъгнър бе да накара Хрътката да си помисли, че е бил успешно заловен. И след като внимателно обмислихме и организирахме нещата, му осигурихме доклад, че е бил убит по време на операцията.

— Но ти си притежавал нещо много по-ценно. Предаността на Хрътката. Силата на характера му, която ти си се заел да превърнеш в слабост.

Той кимна леко, подсмиввайки се.

— Аз съм чувствителен човек. Всеки би искал рядък талант като Тод да е на негова страна.

— И ти си се подсигурил, докато той е бил новак. Ти си разбрал веднага, че той притежава способности, за които си му завиждал. Способности, от които си искал да се възползваш.

— Скъпа моя, ти ме четеш като книга.

— Да, Хелтър Скултър^[1] — изпълни я отвращение като горчива течност. — Как можеш да живееш в мир със себе си?

— Не ме съди, Андреа. — Райнхарт замълча за миг. — Странно е, че с теб водим разговора, който исках да проведа един ден с Белкнап. Той едва ли ще ме разбере по-добре от теб. Но опитай, Андреа. Опитай. Не всяко различие е неспособност. Преди години потърсих услугите на психиатър. Много известен. Всъщност платих за цял следобед с него.

— Не ми изглеждаш такъв тип човек.

— Тогава бях млад. Все още не бях открил себе си. Озовах се в уютен кабинет на Ист Енд авеню в Манхатън, където си разказах и за майчиното мляко. Говорихме абсолютно за всичко. Имаше нещо в характера ми, което ме тревожеше — или по-точно се притеснявах, че не ме тревожи, а знаех, че трябва. Може би е най-точно да го изразя по следния начин, Андреа: бях роден без морален компас. Дори като дете си давах сметка за това. Не от самото начало, разбира се. Разбрах за този дефицит по начина, по който човек разбира, че е далтонист. Откриваш, че другите виждат различие, което ти не можеш да схванеш.

— Ти си чудовище.

Райнхарт не ѝ обърна внимание.

— Спомням си, когато нашият домашен любимец лабрадор роди кученца, които ми се сториха повече, отколкото той можеше да гледа, аз взех едно от паленцата, за да си правя експерименти с него. Бях очарован от онова, което се показва, след като му разпрах корема с нож Х-АСТО. Спомням си, че извиках брат ми да види какво съм открил, как малките черва приличат на червеи, а черният дроб е като на пиле. Не изпитвах садистично удоволствие от това — беше просто обикновено любопитство. И все пак, когато брат ми видя какво съм направил, ме погледна така, като че ли бях ужасно обезобразен или чудовище. Такъв ужас и отвращение. Изобщо не можех да разбера. — Гласът на Райнхарт звучеше сякаш някъде отдалеч. — Започнах да схващам, след като пораснах. Но не и *да чувствам*. Другите хора имаха набор от морални интуиции, които ги напътстваха, без да се замислят. Аз не притежавах подобно нещо. Трябваше да науча правилата, както човек учи правилата на етиката, и да прикривам случаите, когато нарушавах тези правила. Като смъртта на брат ми уж при падане. Предполагам, че способността ми да крия тази страна от същността си ме докара в крайна сметка в бизнеса на тайните операции: прикриването, увъртанията станаха моя втора природа.

На Андреа ѝ се догади.

— И ти разказа всичко това на психиатъра?

Райнхарт кимна.

— Беше много проникателен. Накрая той каза: Е, мисля, че времето изтече. След което просто като предпазна мярка го удуших на бюрото му с вратовръзката си. Сега се питам дали съм съзнавал, че имам намерение да го убия, когато започнахме сеанса. Мисля, че съм съзнавал на някакво ниво, тъй като внимавах да не оставя отпечатащи от пръсти в кабинета му. Уредих срещата под чуждо име и така нататък. И знаейки това, макар и подсъзнателно, съм се отпуснал и затова съм говорил толкова свободно.

— Като мен — каза Андреа задъхано.

— Мисля, че ние с теб се разбираме — отговори Райнхарт, а тонът му въобще не бе заплашителен.

— И при все това ми казваш, че си сила на доброто. Че групата „Тета“ е сила на доброто. Наистина ли очакваш някой да приеме

сериозно преценка на социопат?

— Толкова ли е парадоксално? — Райнхарт се облегна на стената срещу леглото ѝ. Изражението му беше внимателно и привидно разсеяно. — Знаеш ли, именно по този начин промени живота ми д-р Банкрофт. Защото интелектуално аз много исках да посветя живота си на доброто. Да върша правилните неща. Но ми беше много трудно да ги забележа, а обикновените хора ми се струваше, че оперират с толкова сложна бъркотия от различни съображения, че понякога намирах за невъзможно да предвидя споделяните от тях преценки. Отчаяно се нуждаех от ясен пътеводител за правилните постъпки. И тогава открих работата, която върши д-р Банкрофт.

Андреа само гледаше вторачено.

— Това беше човек с невероятно простички правила — ясно, чисто обективно мерило — продължи Райнхарт. — Той показва, че моралът не е някакво субективно възприятие. Че е чисто и просто въпрос на максимализиране на ползата. И че институциите на хората могат да ги въведат в заблуждение. — Гласът на Райнхарт се оживи, а погледът му стана съсредоточен. — Не мога да ти опиша колко очарован останах — дори още повече, след като се срещнах с него лично. Винаги ще помня нещо, което ми каза веднъж. „Сравни себе си с човека, който се въздържа да одира живи случайни непознати, защото самата мисъл, че може да го направи, го отвращава. Неговият морал е моралът на отвращението. Ако ти се въздържаеш да го правиш, причината е, че си обмислил аксиомите и принципите, които са замесени. В етично отношение чие е по-голямото постижение?“ Неговото изявление бе за мен подарък. А още по-големият подарък бе строгата морална система, която представи. Математиката на щастието.

— Само не ми говори за това.

— Откачилият се вагон. Но ти знаеш тази история, нали? Натискаш стрелката и той заобикаля, за да убие един човек, а не петима.

— Спомням си — отговори Андреа сопнато.

— И това е правилното действие. Очевидно. След това д-р Банкрофт ми казва: Представи си, че си хирург, който прави трансплантации. Отнемайки живота на един непознат и използвайки неговите органи, можеш да спасиш живота на петима от твоите

пациенти. Има ли разлика между двата казуса, логично погледнато? Никаква. *Абсолютно никаква*, Андреа.

— Няма разлика, защото ти не можеш да я видиш.

— Логиката е кристално ясна. И веднъж като я вземеш присърце, тя променя всичко. Старите предразсъдъци изчезват. Доктор Банкрофт е най-великият, най-благородният учен, когото съм срещал. Неговата философия ще промени света. И със сигурност промени моя свят. Аз наистина посветих живота си на по-голямото добро. Тя ми даде алгоритъм, с който да заместя онова липсващо нещо у мен. Освен това е по-добра от заместител, тя е нещо като живо око. Той ми показва, че етичният избор се решава от интелекта, не от емоции. Да вършиш правилните неща — каза ми той, — невинаги е лесно. Нужна е работа. А Тод сигурно ти е казал, че аз съм *работохolik*.

— Пол ми каза... — прекъсна го Андреа. — Той ми каза, че всеки живот е от значение. Ами моят? Какво ще кажеш за моя живот, по дяволите?

— О, Андреа. Очевидно е, че след като знаеш всичко за нашите операции, ще се наложи да вземем съответни мерки. Но твоят живот ще е от значение в толкова много отношения, колкото и твоята смърт — гласът на Райнхарт звучеше почти нежно.

— Моята смърт — повтори тя безчувствено.

— Всеки на тази зелена Земя ще умре — каза Райнхарт. — Знаеш това. Хората говорят за убийството така, все едно че е някаква мистична физическа погнуса. А то не е нищо друго освен спазване на разписанието.

— Спазване на разписанието.

— Като говорим за това, ти си нулева кръвна група, нали?

Тя кимна безмълвно.

— Отлично — каза Райнхарт. — Универсален донор. Да си боледувала от хепатит, малария, папилома, ХИВ или други болести, свързани с кръвта? — Очите му като на гущер я пронизваха.

— Не — прошепна тя.

— Надявам се, че се храниш. Важно е, за да се поддържат органите здрави, да се поддържа нивото на желязо и всичко останало. Предполагам, се досещаш защо не си упоена — не искаме органите ти да бъдат фрашкани с депресанти. Не е добре за реципиентите. Искам да кажа, че пред мен има жена в отлично здраве. Имаш ресурси, които

могат да спасят половин дузина човешки живота. Освен кръвта имам предвид черния дроб, сърцето, двата бъбрека, двете роговици, панкреаса, белите дробове, разбира се, и васкуларен статус и прочие. Толкова се радвам, че не си пушачка.

Всичко, което Андреа можеше да стори, бе да се опита да не повърне.

— Грижи се за себе си — каза Райнхарт, докато се обръщаше да си тръгва.

— Ти се грижи за себе си, ненормално копеле — извика Андреа. Само и единствено гневът ѝ помогна да не припадне. — Не спомена ли, че Тод Белкнап може да открие всекиго, когото поиска?

— Точно така — каза Райнхарт, докато посягаше към металната врата. — Точно на това разчитам.

[1] Филм на Роман Полански за един от най-жестоките убийци в САЩ Чарлс Мансън, който през 1969 г. убива бременната съпруга на Полански и още няколко нейни гости. Мансън обяснява пред съда, че песента на „Бийтълс“ „Хелтър Скултър“ (смятана за началото на хеви метъла) го е подтикнала към убийствата. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Република Доминика, нагънат овал земя, разположен между Мартиника и Гваделупа, беше бивша британска колония, чиято кухня страдаше от това. Но имаше други компенсации. Сравнително отскоро данъчен рай — тя приема Акт номер 10 на международните бизнес компании едва през 1996 година — страната си бе спечелила сравнително бързо репутацията за ефективност и дискретност. Като суверенна държава тя не бе засегната от американските и европейските регулации, а актът обявяваше за престъпление разкриването на лична информация, включително информация за престъпления. Не съществуваше контрол над движението на парични потоци, нито върху компаниите, които действаха съгласно нейната юрисдикция. С дължина трийсет мили и широчина наполовината на това, островът се гордееше с гъсти гори, долини и водопади, както и с плажовете си. Макар жителите му да наброяваха само седемдесет хиляди, повечето от които живееха в столицата Розо, електрическата и комуникационната инфраструктура на острова беше с необичайно висок стандарт. Екологите редовно се оплакваха от различните антени, разположени по върховете на планините в природните резервати. Светлините на индикатори дразнеха гмуркачите. За тях подобни знаци на модерност нарушаваха хранената от тях илюзия за отдалечено райско кътче.

Белкнап нямаше подобни илюзии. Нито пък беше в настроение да се възхищава на тропическия разкош на острова. Веднага след пристигането си двамата с Уолт Сакс се отправиха към приличаща на барака постройка на около триста метра от главното летище Мелвил Хол. Светложълт надпис показваше, че това е мястото, откъдето се наемат коли.

— Името ми е Хенри Гайлс — каза Белкнап. — Запазих джип.

Той беше махнал денталните приспособления, но устата още го болеше.

— Джипът се счупи, господине — каза мъжът зад тезгяха с мелодичен глас. — Счупи се по време на карнавала през януари. След

това така и не заработи като хората.

— Често ли оставяте хората да наемат коли, които са повредени?
— попита Сакс. Дългото пътуване бе развалило настроението му.

— Трябва да е станала грешка. Понякога жена ми отговаря на телефона. А тя не е на себе си още от урагана през 1976 година.

Белкнап се вгледа по-внимателно в мъжа и установи, че е доста по-възрастен, отколкото му се стори на пръв поглед. Главата му бе гладко обръсната и блестеше на тропическата жега, кожата му бе черна като смола, почти лепкава на вид.

— Какво можеш да ми предложиш, приятелю?

— Имам мазда. С две предавки, ще кажеш, макар че понякога не съм сигурен дали не са по-малко.

— Ти какво караш?

— Аз ли? Карам оня стар джип ей там.

— Колко искаш за него?

Мъжът подсвирна в знак на неодобрение, всмуквайки въздух през беззъбата си уста.

— Но тази е с много колела.

Белкнап трябваше да се раздели с две хиляди долара, преди мъжът да му подаде ключовете на джипа.

— Закъде сте се запътили, господине? — попита мъжът, прибирайки парите в джоба си. — Какво искате да видите на този райски остров?

Белкнап сви рамене.

— Винаги съм искал да видя Врящото езеро.

Врящото езеро — геотермална чудатост, резултат от наводнена вулканична цепнатина, беше една от най-известните забележителности на острова.

— Имате късмет. То не ври непрекъснато. През по-голямата част на миналата година само пускаше пара. Но тази година е много горещо. Пазете се, докато сте около него.

— Ще имам предвид.

След като излязоха на шосето, се отправиха към Розо. Киселото настроение на Уолт стана още по-кисело.

— Решил си да ме убиеш ли? — замрънка той. — Поне себе си не искаш ли да предпазиш?

Белкнап го погледна, но не отговори. Минаваха покрай надвиснали от плодове дървета — лимони, банани, киви, подаващи се през плътни и покрити с восък листа. Джипът нямаше окачване, което засилваше ефекта от всяка неравност на пътя. Толкова зелен пейзаж Белкнап не беше виждал никога досега.

— Знаеш ли какво? — продължаваше да се цупи Уолт. — Започвам да си мисля, че на твоя бутРОМ не му е наред чек сумата.

— Предполагам, че там, откъдето идваш, не ви достигат думите — отговори мрачно Белкнап.

— Къде точно отиваме?

— Долината на безутешните — отвърна Белкнап.

— Шегуваш се — каза Уолт.

— Погледни картата.

— Значи *не* се шегуваш — каза Сакс и въздъхна.

От продължилото десет часа пътуване с прехвърляне в Сан Хуан на малък самолет се чувстваха мръсни и изтощени.

— „Привекс“ е в Розо — каза Уолт троснато.

— Грешиш. Там е пощенската им кутия. В действителност базата им е над селището Морн Проспър.

— Откъде знаеш?

— Уолт, приятелю. Това ми е работата. Аз съм откривател. „Привекс“ е откъм подветрената страна на планината, защото не разчита само на оптичните кабели, с които е съоръжен щедро островът, а и на сателитните чинии, които приемат интернет от небето.

— Но как...

— Защото са необходими периодични доставки. Тези рутери и сървъри, копчета и джаджи, от които се състои цялата информационна архитектура, трябва да се подменят през някакви периоди. Те не са вечни.

— ... разбрах. Когато ЕМС доставя части за „Конектрикс“, някой трябва да ги отнесе до базата. Онова, което момчетата от телекомуникациите наричат проблема с последния километър.

— Всъщност Сиско. Те използват нещо, което се нарича контролна машина „Каталист 6500“.

— Но как...

— ... разбрах, че са поръчали такава машина ли? Просто им поръчах една. Обадох се на най-големите компании за хардуер, казах,

че звъня от Доминика, дадох им номера на пощенската кутия и се опитах да направя поръчка на сървъри за половин милион долара. Уцелих в Сиско. Дълга история, да не ти разказвам, но открих, че са наели хеликоптерна компания за доставката до Доминика. Така че се обадох в хеликоптерната компания.

— И така си разбрал точното местонахождение.

— Дълга история — повтори Белкнап.

— Невероятно.

— Както ти казах, това ми е работата.

— Къде, казваш е мястото?

— Кацнало високо над долината Розо.

— Затова взе джипа — каза Уолт. — За шофиране в планината.

— Ще вървим пеша. По-безопасно е. Джип в селото ще привлече вниманието. Ще направи по-трудно пристигането ни в базата, без никой да ни забележи.

— Предполагам, че това изключва и използването на хеликоптер. Ще вървим и ще пълзим. Това не беше споменато в рекламата.

— Никакви кризи също — тросна се Белкнап. — Съжалявам. Можеш да си поискаш парите обратно, като се върнем.

— О, стига глупости. Виж, ще се почувствам по-добре, ако си хапна и се изкъпя.

— Не сега — каза Белкнап. — Нямаме време да спираме.

— Ти се шегуваш — каза Уолт и прокара ръка през кестеняво-сивата си коса. В погледа му имаше повече раздражение отвсякога, когато стрелна Белкнап с очи. — Ти не... се шегуваш.

Двайсет минути по-късно Белкнап скри джипа сред високи дървета, чиито вечнозелени листа замаскираха идеално автомобила.

— Сега тръгваме пеша.

Излязоха на блатист терен, а влагата сякаш ги обливаше с горещ душ. Белкнап си погледна часовника. Времето наистина не стигаше. Животът на Андреа висеше на косъм. Генезис можеше да я убие всеки момент.

Ако вече не я бяха убили.

Белкнап не можеше да си позволи дори да си помисли за подобна възможност. Трябваше да запази самообладание.

Защо ли Генезис я залови? Вероятно тя знаеше нещо, някаква подробност, за което дори не подозираше, че е важна. Или може би —

тази мисъл бе по-успокоителна — залавянето ѝ бе доказателство за отчаяние от страна на сенчестия враг на Белкнап. Къде ли беше сега? Какви ли бяха намеренията на Генезис за нея? Отказваше да си спомни за кошмарните сценарии, с които Генезис беше прочут. Трябваше да се насили да остане в настоящето. Следващите няколко часа щяха да бъдат достатъчно трудни.

Стъпка след стъпка.

Земята беше мочурлива на места, хлъзгава и кална на други и колкото по-надалече отиваха, толкова по-стръмно ставаше. От вулканичните процепи се носеше мирис на сярата. На пътеките висяха лози като въжета. Високи над трийсет метра дървета стърчаха над главите им, сплетените им клони образуваха покривало, през което се процеждаше слънчевата светлина. Двата вървяха с наведени глави. В един момент Уолт извика. Белкнап се обърна и видя гигантска жаба, кацнала върху пън, покрит със зелен мъх.

— Наричат я планинско пиле — обясни Белкнап. — Тук е деликатес.

— Ако видя подобно нещо в чинията си в „Попис“, ще ги дам под съд. — Бяха извървели само една трета от пътя нагоре и Уолт вече едва дишаше. — Все още не разбирам защо не изминахме този път с джипа? — измърмори той.

— Искаш всички да разберат за пристигането ни, така ли? Идеята е да стигнем там незабелязано. Ако се движим с джип по пътя, десетки електронни устройства ще проследят придвижването ни.

Десет минути по-късно Сакс се примоли за почивка. Белкнап се съгласи да отдъхнат три минути, но по собствена причина. През последните неколкостотин метра имаше неприятното усещане, че ги следят. Най-вероятно беше просто шумът от стъпките им върху растенията. И все пак, ако имаше човешки стъпки далеч зад тях, щяха да се чуят, ако останат на място няколко минути.

Не чу нищо. Но това съвсем не го успокои. Ако някой ги следеше и ако беше опитен, щеше да върви в крак с тях и да стои неподвижен, когато те спрат. *Не, по дяволите, въобразяваш си.*

— Внимавай за змии — предупреди Белкнап Сакс, след като потеглиха отново.

— Виждам само гущери и мухи месарки — каза Сакс. — Като гущерите не са достатъчно, за да се справят с мухите.

— Ако се замисли човек, това е добре и за гущерите, и за мухите.

— Знаеш ли, мисля си все повече за онова, което ми каза за Гenezис.

— Надявам се.

— Не, искам да кажа, затова, че никой не го е виждал, за начина, по който комуникира само по електронен път. Все едно си имаме работа с въплъщение на божество.

— Въплъщение на божество? Това е нещо интересно, нали?

— Да, по принцип. Нещо като, че Кришна е въплъщение на Вишна, възвишена душа, която приема физическа форма, за да обучава по-малко възвишените души. Но днес хората, които играят компютърни игри, говорят за своето онлайн алтер его.

— Своето какво?

— Съществуват компютърни игри за мултиюзъри, някои от които са невероятно сложни. Всякакъв вид хора от целия свят могат да се логнат в системата и да играят със, срещу или един с друг. Така те развиват своя онлайн образ и усещането, че контролират всичко. Нещо като виртуално аз.

— Като име от екрана?

— Е, само донякъде. Защото тези роли могат да бъдат сложни с цяла история и репутация, която се отразява върху стратегиите на останалите играчи. Ще се изненадаш колко сложни могат да бъдат компютърните игри онлайн в наши дни.

— Ще го имам предвид — каза Белкнап, — ако реша да се включа в някое каре. Но по принцип трябва да си призная, че намирам истинския свят за достатъчно предизвикателен.

— Реалността е надценявана — отговори Сакс, който едва дишаше.

— Може би. Но тя ще те изгори, ако не внимаваш.

— Искаш да ми кажеш, че Врящото езеро е близо?

— Не е далеч всъщност — отговори Белкнап. Но не е шега работа. Много хора са се опарили, някои дори са загинали. Температурата е много висока. Няма нищо общо с гореща вана.

— Аз се надявах, като стигнем там, да се топна за разхлаждане.

Минаваше полунощ, когато дочуха звук от камбани и разбраха, че са стигнали до селото. От разстояние забелязаха тесен водопад, който се спускаше от голяма височина. Ветрецьт ги поразхлади.

Седнаха върху заоблено възвишение, което приличаше на високо скалисто плато със стръмни страни. Проблясвайки на лунната светлина, група сателитни чинии приличаха на цветен букет от друга планета.

— Значи разполагат със сателитна контрамрежа — каза Сакс, удивлявайки се. — На практика частна мрежа. Това е свръхмодерно оборудване от „Хюс нетуърк системс“.

Самата сграда беше ниска постройка от бетон, боядисана в зелено, за да се слива с гората, ако се гледа от разстояние. Отблизо обаче приличаше на бензиностанция, кацнала върху планината. Павиран паркинг със специално засадени храсти, които изглеждаха издължени в сравнение с дивата растителност. Далекопроводите и телефонните линии, които се виеха като змия високо в планината, се събираха в пристройка, в която трябваше да се помещава трансформатор. Явно имаше и резервен дизелов генератор в земята под нея.

— Какви системи за сигурност познаваш? — попита Сакс, без да успее да прикрие изцяло треперенето на гласа си.

— Имам доста добра представа от моите странствания — отвърна Белкнап.

— Електрическа ограда?

— Не и в джунгла като тази. Има много диви животни — от диви гълъби манику до игуани и диви кучета. Така че няма да разполагаш с бариера за сигурност, а с дяволско барбекю. По същата причина периметърна сигнална система не върши работа. Ще бъде активирана по сто пъти на ден.

— В такъв случай трябва да има въоръжена охрана.

— Не. Момчетата, които работят на място, вярват в технологиите. Те със сигурност разполагат с най-модерен детектор за движение или нещо такова, което изключва наличието на нощен пазач. Проблемът е, че пазачът може да се напие или да заспи, или да вземе подкуп. Подобни неприятности не съществуват при технологичното решение. Те разсъждават по този начин.

— Аз пък мисля, че на тяхно място бих монтирал система за изтриване на информацията при засичане на движение. Как ще се справим с това? — каза Сакс.

— Има много топлина на това място, много чувствителна апаратура. Поради което трябва да има и мощна охладителна система. — Белкнап посочи към някаква широка алуминиева тръба на покрива, която бе покрита с вертикална решетка. — Мястото е без прозорци. Погледни. Има кондензатор точно откъм външната страна на задната врата и вентилатор, така че охладеният въздух се вкарва вътре — той посочи с ръка. — Това е другият край на вентилационната система — оттам излиза горещият въздух. Широка тръба, за да се намали до минимум съпротивлението. Така че се качваме на покрива, развинтваме решетката и се спускаме долу.

— И тогава се задейства алармата.

— Схвана.

— Която при спазване на стандартите протоколи за сигурност — предупреди Сакс — ще задейства автоматичното изтриване след петнайсет секунди. Всички файлове ще бъдат изтрити. Място като „Привекс“ ще рискува да загуби данни, но няма да позволи да изтекат навън.

— Което означава, че трябва да работим бързо. Да дръпнем шалтера на мозъка, преди да активира процедурата за изтриване. Това е ключът. Момчетата, които работят тук, живеят в града. Ще им е нужен половин час да стигнат до тук. Трябва да надхитрим машината, това е.

— Сега какво? Не си падам по бабаитските изпълнения.

— Всичко, което трябва да направиш, е, да ме изчакаш да ти отворя задната врата, след което да хукнеш към нея.

— И как смяташ да го направиш?

— Гледай и се учи — изсумтя Белкнап.

Белкнап измъкна въжена стълба от раницата си и шейсетсантиметрова метална тръба. Той разгъна тръбата, която увеличи неколккратно първоначалната си дължина, и я завъртя няколко пъти, докато от единия ѝ край се подадоха две куки. Огледа покрива на постройката, докато откри място на върха на почти плоския покрив, от което стърчеше бяла тръба, и метна тръбата с куките към нея. Тя се закачи с дрънчене; найлоновата стълба висеше като дълъг черен шал. Той провери здравината ѝ с няколко опъвания и после бързо се изкачи по стълбата.

На покрива коленичи пред вентилационната решетка и с широка отвертка отстрани винтовете от четирите края. Белкнап постави внимателно решетката върху покрива. Откъм широката алуминиева тръба се понесе миризма на спарено. Притокът на въздух бе доста силен и предизвика лек ветрец.

Той се спусна с главата надолу и започна да пази, използвайки ръцете и краката си като гушер. На няколко десетки метра навътре в тръбата си даде сметка за мъртвата тишина и пълната липса на осветление. Чуваше само собственото си дишане, зловещо засилено от металната тръба. Продължи да се движи в непрогледния мрак, като плъзеше, помагайки си с ръцете, сантиметър след сантиметър. Промъкването му около извивката на тръбата беше болезнено. Звукът от дишането му ставаше все по-висок и по-зловещ. После се озова с главата надолу. Кръвта нахлу в слепоочията му, след като тялото му рязко се спусна надолу с няколко метра в тръбата, която неочаквано се стесни. Ръцете му се протегнаха напред, търсейки опора, но само се плъзнаха по почти мазната повърхност. Твърде късно той осъзна, че сглобката съединяваше две тръби с различни ширини. Пое си въздух и откри, че размерите на тръбата не позволяваха на гърдния му кош да се издуе докрай. Възможно бе само повърхностно дишане. Започна да го обзема паническо чувство на клаустрофобия. Придвижи се още около метър, сега вече право надолу. А си мислеше, че ще трябва да се стегне и да контролира скоростта на спускането. Вместо това откри, че стените на тръбата притискат гърдния му кош. Трябваше да полага неимоверни усилия да се движи. Мобилният му телефон в джобчето на гърдите се заби болезнено в ребрата му. Той го измъкна, но го изпусна и телефонът падна върху някаква твърда невидима повърхност под него.

Дали щеше да задейства детектора за движение? Явно не; беше прекалено малък. Докато неговият проблем бе, че е прекалено голям. По същество беше заклещен.

Заклещен.

Паниката бе нещото, което не можеше да си позволи. И все пак в главата му се зародиха тривиални мисли като например това, че не знае дали очите му са затворени, или не в непрогледния мрак. Напомни си, че едва ли е на повече от три метра от края на тръбопровода. После умът му започна да блуждае. Сакс беше цивилен, той нямаше никакъв

опит. Ако Белкнап останеше заклещен тук, Сакс нямаше да знае как да го измъкне. Щеше да остане тук цяла нощ. И кой знае каква съдба щеше да го сполети, ако го откриеха хората от охраната на „Привекс“ на сутринта.

Грешката бе изцяло негова — операцията беше безразсъдна, отчаянието бе надделяло над разума. Той разполагаше с импровизиран план за действие без обичайните мерки за сигурност. Нямаше и резервен план. *Мили Боже!*

От страх се изпоти, а потенето щеше да помогне за по-гладкото му придвижване, осъзна той смътно. Евтина ирония. Издиша всички въздух от гърдите си, намалявайки диаметъра на гърдния кош и се запромъква надолу като змия или червей, задвижван от слабото движение на всички крайници, дори на пръстите на ръцете. Пое си дъх и отново усети как металният лист притиска ребрата му. Ако останеше заклещен, кой щеше да му помогне? Чувстваше се като в гробница, погребан жив.

В главата му нахлуха сто варианта за проникване, толкова много съжаляваше. Започна да хрипти, дишането му се сведе до свирещ звук, самите му алвеоли се бяха свили от хормоните на стреса. Когато бе малко дете, страдаше периодично от астма и никога не забрави неприятното чувство. Беше като да спринтираш и после да бъдеш принуден да дишаш през сламка. Въздух има, но недостатъчно и по някакъв начин недостигът изглежда по-мъчителен от пълната липса на въздух. Не се бе чувствал така от десетилетия.

По дяволите!

Успя да измине с мъка още около метър, плувнал в пот, кръвта бучеше в ушите му, налягането в гърдите му се увеличаваше. *Като буболечка под пътечка.* Изведнъж протегнатата му ръка напипа неравна повърхност. Решетка. В другия край. Натисна я и усети, че тя леко поддаде. Съвсем леко, но достатъчно да му вдъхне надежда. Бутна я силно с дланта си и я чу как тя падна и издрънча на пода.

Секунда по-късно се разнесе високо, пронизително бибиткане.

О, Исусе! — детекторът за движение се задейства още докато той беше заклещен в пъклената метална тръба. Бедрата го боляха от пълзенето. Звукът от алармата, ритмичен, безразличен, безкраен, се увеличаваше с всяко бибиткане. Не след дълго, без съмнение, бибиткането щеше да бъде заменено от постоянно виене и системата за

сигурност щеше да се активира. Милиони имейли щяха да бъдат изтрити. Пътуването до тук щеше да е напразно. Последната му следа щеше да бъде унищожена.

Ако имаше достатъчно въздух в белите си дробове, щеше да изпищи.

Андреа Банкрофт потрепери, припомняйки си котешкия поглед на Райнхарт, безцеремонния начин на манипулиране на хората, които бяха под неговия строг контрол. Дарбата му да мами беше ужасяваща. Още по-страшна бе истинската му същност, в която тя успя да надникне, макар и малко. За него Белкнап беше инструмент, но и още нещо; той се бе съсредоточил болезнено върху човека, когото така ловко манипулираше. В същото време беше ясно, че се страхува от Генезис, не по-малко, отколкото тя и Тод.

Каква ли беше истинската причина за това? Защо тя беше тук?

Андреа Банкрофт се усети, че крачи напред-назад като животно в клетка, борейки се да не загуби надежда. *Песимизъм на интелекта, оптимизъм на волята* — това бе девизът на един от учителите по испанска литература, който някога ѝ бе преподавал, стар боец, който почиташе комунистите и републиканците отпреди войната. Спомни си четиристишие от един испански поет, чиито творби тя трябваше да преведе:

*El corazón es un prisionero en el pecho,
Encerrado en una jaula de costillas.
La mente es una prisionera en el craneo,
Encerrada detrás de placas de hueso...*

*Сърцето е заключено в гърдите
като затворник в клетка от ребра.
А разумът пък в черепа ми скрит е —
и той е в клетка, даже по-добра.*

Стиховете нахлуха в спомените ѝ, но не я утешиха. Един испански затворник поне знаеше, къде се намира затворът му. Тя нямаше представа къде е. Дали в Горен Ню Йорк? Твърде възможно. Беше разбрала, че не се намира в затвор; Райнхарт нарече мястото „манастир“ и тя подозираше, че той не го каза просто на шега. В изоставен манастир можеше да има множество килии като тази, които със съответни подобрения да направят бягството невъзможно. Не и за Тод вероятно. Но тя не беше Тод. За нея наистина бе невъзможно.

Физическа невъзможност. И все пак един затвор не се състоеше само от стени и врати. Имаше хора, а където има хора, без съмнение съществуваше възможността за неочакваното. Припомни си похотливия поглед на охранителя: *Само професионализмът ме спира да не те изнася.*

Очите ѝ се спряха на флуоресцентната лампа до вратата, неприятният ѝ блясък напомняше на лампа за разпит.

Затвор, който не беше затвор. Някои от нещата вътре изглеждаха доста импровизирани... Макар че клозетът беше по затворническите стандарти, старинната вана беше различна. Електрическата инсталация за осветлението близо до вратата беше достъпна; в стандартен затвор щеше да е обезопасена с решетка. Тя можеше да се самоубие, ако пожелае — и това не беше по стандартите на затвора. Охранителят, мъж с космати ръце, ниско загоряло чело и гъста подстригана черна брада около хълтнали бузи, — ѝ донесе ядене не в затворнически съд, а в кутия за еднократна употреба, в каквито продават замразените храни по супермаркетите. Тя все пак изми кутията, просто за да прави нещо; щяха да я приберат със сигурност при следващото посещение.

Реши да напълни ваната; закри сифона с гумената запушалка и отвъртя и двата крана докрай. Водата, която течеше, бе ръждива, доказателство, че не се използваше. След като ваната се напълни, тя седна на ръба, а пръстите ѝ започнаха да късат кутията от фолио от скука. Очите ѝ отново се спряха на флуоресцентното осветление до вратата.

Тя се доближи до него. Кръгла флуоресцентна тръба. Това електричество, което захранваше тръбата и не отиваше никъде, *също е затворено тук.* Това бе първата мисъл на Андреа.

После погледна късчето фолио в ръката си и я споходи друга мисъл.

Вече е на шейсет и три шибани години — мислеше си Уил Гарисън, — а уменията му за действия на терен бяха по-добри от всякога. Той паркира тойотата ланд круизър в селото зад магазин за алкохолни напитки. Спря да пие преди десет години и сега беше в много по-добра форма от тогава. От тогава започна да се издига.

Преди да пристигне, той разгледа внимателно сателитните снимки на СНС на Доминика, увеличени до положение, при което се виждаха ясно отделните листа на палмовите дървета и индикаторните светлини на антената на AT&T. От птичи поглед обектът на „Привекс“ се виждаше лесно. Дебели кабели в черно покритие влизаха в подобната на бункер постройка; кръгли сребристи сателитни чинии стърчаха над нея.

Да го вземат мътните, но Кастор беше мъжкар. Гарисън трябваше да му признае това на копелето, докато го наблюдаваше как се изкачва на покрива на сградата. Кастор нямаше да се поколебае да отключи яйце на Фаберже с отвертка. *Невероятно. Защо не помислихме за това?*

Гарисън се скри зад избуяли карибски бегонии, върху чиито гигантски листа блестяха като скъпоценни камъни капчици утринна роса. Само трябваше да чака. Беше глътнал хапче „Мотрин“ за всеки случай, но засега коленете не го боляха. Белкнап беше в сградата. Не след дълго трябваше да излезе. Но нямаше да стигне далеч. Точно когато Тод Белкнап си помислеше, че е успял, че е в безопасност — никой не знаеше, че е тук, и той нямаше да прояви голяма бдителност — щеше да бъде закован.

Гарисън залегна на земята с опрян до бузата приклад на снайперската пушка „Барет-М98“. Пушката, нашарена със зелено-черна маскировъчна боя, имаше интегрален заглушител и беше заредена с муниции, които летяха със скорост по-малка от звука; комбинацията от двата фактора означаваше, че те няма да могат да се чуят на разстояние над сто метра. Докато беше в тренировъчната школа, Гарисън печелеше състезания по стрелба със снайпер. Но истинското умение бе да намериш позиция, която не изисква умения, и той бе успял. И десетгодишен хлапак можеше да направи изстрела.

След като се справеше с Белкнап, Гарисън можеше да остане един ден допълнително да разгледа острова. Говореше се, че си струва да се види Врящото езеро.

Погледна си часовника, надзърна през оптичното устройство и зачака.

Трябваше да се покаже всеки момент.

Борейки се да потисне паниката, Белкнап издиша до последно въздуха от тялото си, хвана се с ръце за отвора на решетката и се напъна. Главата и тялото му се измъкнаха през дупката под болезнен ъгъл и той падна на твърдия под, поемайки си въздух.

Беше вътре.

Дяволското бибиткане продължаваше да се усилва и той скочи на крака и започна да се оглежда в бледата сребриста светлина. Пространството се осветяваше от стотиците малки светещи дисплеи LED. Петнайсет секунди преди да се включи автоматичното триене. Втурна се към голямо метално съоръжение, което приличаше на гигантски хладилник — звукът идваше от там, — и откри дебел електрически кабел отзад. Беше с дебелина на змия и трябваше да приложи доста сила, за да го издърпа от контакта на стената.

След кратка пауза бибиткането започна отново.

О, Господи! — резервно хранване с батерии, без съмнение с достатъчна мощност да задействат програмата за автоматично изтриване на данните.

Колко секунди останаха? Шест? Пет? Проследи другия край на електрическия кабел до плоска кутия с размерите на блокче лята стомана в основата на слонския мрежов сървър. Звукът стана оглушителен и той грабна кутията и я дръпна с всички сили. Освободи се друг контакт, който свързваше батерията със системата.

Възцари се тишина.

Благословена тишина. Белкнап се олюля за миг, докато тръгваше към вратата. Той измъкна желязната врата от пантите, отвори я и подсвирна леко.

Сакс се втурна вътре.

— Мили Боже — каза той. — Те имат достатъчно мощ да хранят цялата отбранителна система на САЩ. С удоволствие ще

поогледам тук.

— Не сме дошли на разходка, Уолт. Търсим проклета електронна игла в проклета електронна купа сено. Така че измъквай лупата. Трябва ми електронен пръстов отпечатък. Ще се съглася на частичен. Но няма да се върна у дома с празни ръце.

Уолт заоглежда високите рафтове със сървъри и рутери, кутии, които приличаха на DVD плейъри и от които стърчаха стотици тънки цветни кабели.

Накрая той застана неподвижно, съзерцавайки нещо, което приличаше на голяма черна кофа за изстудяване на вино.

— Промяна в плановите — каза компютърният гений.

— Казвай. — Белкнап му хвърли въпросителен поглед.

— Колко място имаш в раницата?

— Импровизираш ли, Уолт?

— Това проблем ли е?

— Не — отговори Белкнап. — Това е единственият обнадеждаващ признак досега.

Сакс потърка с ръка слепоочието си, където косата му бе подстригана до корен.

— Гледам петтерабайтна система за съхраняване на памет. Дай ми минутка и аз ще ти връча записа с бекаповете.

— Уолт, ти си гений — възкликна Белкнап.

— Каж ми нещо, което не знам — отговори Сакс.

Уил Гарисън мързеливо смачка един комар. Взе едно хапче „Малерон“ по пътя, но не можа да си спомни колко време е нужно, преди антималярийният препарат да започне да действа. Той погледна през оптичното устройство на пушката, нагласи го и центрира червената точица точно към вратата, откъдето Тод Белкнап щеше скоро да се появи.

Ако искаш добре свършена работа — каза си той отново, — трябва да я свършиш сам. Не беше ли самата истина.

Сладки сънища, Хенри Гайлс. Сбогом, Кастор. Бай-бай, Белкнап. Стори му се, че чу някъде зад себе си звук от прекършен клон като от стъпка. Но едва ли?

Не можеше да е Белкнап — той беше все още вътре заедно с аматьора, когото довлече със себе си на острова. Кой друг знаеше, че е тук? Белкнап нямаше подкрепление, нито екип или помощен персонал.

Погледна зад себе си. Нищо. Нямаше никой.

Тъкмо върна пръста си на спусъка, когато чу още един звук и отново обърна глава.

Изведнъж усети ужасно стягане около врата си — тънка корда се впиваше в плътта му, а после почувства, че главата му ще се пръсне от прекалено многото кръв.

Накрая успя да мерне своя нападател.

— Ти! — опита се да каже, но думата замря в устата му.

После тъмнината на нощта се смени с още по-дълбок, истински мрак, угасналия му живот.

— Глупав заек — измърмори на себе си Джаред Райнхарт, докато навиваше кордата около дървената дръжка на гаротата — средновековен инструмент за удушване, един от малкото, в които модерната технология не внесе никакви подобрения.

Кордата дори не се изцапа с кръв. Аматьорите често използваха прекалено тънка метална жица: добре конструираната гарота не прерязваше плътта; тя притискаше каротидните артерии и вътрешните и външните вратни вени и не допускаше кръвта да влиза или излиза от мозъка. Ако е направена както трябва, беше мокра работа без мокрене. Както в случая: единствената течност беше урината, която намокри панталоните на възрастния агент.

Райнхарт помъкна тялото надолу по хълма. Звукът от тътренето се заглушаваше от жуженето на милионите комари и мухи, както и от крякането на дървесните жаби. Спря на пътека от червеникава вулканична пръст. Съблече Гарисън, сгъна дрехите му и ги пхна в торба за смет, а торбата прибра в раницата си. Можеше да остави тялото в храсталака, но имаше и по-добри възможности.

Не след дълго серните изпарения започнаха да се усещат отчетливо, а растителността стана по-рядка, отстъпвайки място на хлъзгав терен с лишеи, мъх и треви. Разпръснати отвори и кални купчини изпускаха пара, която блестеше като сребро на лунната светлина.

Десет минути по-късно, вървейки под чезнещата светлина от полумесеца на отчасти облачното небе, Райнхарт погледна над голям речен камък и забеляза млечна на цвят вода, замъглена от пара. Беше езерото. Надвеси тялото, което дори на слабата светлина бе неприятна гледка със съсухрените зърна на гърдите, разширените вени и отпуснатата кожа с посивели косми, над скала от ронлива пемза. То подскочи няколко пъти по стръмния склон и цопна в разпенените врящи води.

След няколко часа варене сред острите серни изпарения плътта щеше да се отдели от скелета. Зъби и кости щяха да паднат на дъното на дълбокото шестстотин метра езеро. Никой не би изпратил водолази във вода с подобна температура, дори властите да имаха причина да го направят, а Райнхарт много се съмняваше, че те имаха причина. Беше доволен от себе си. Беше идеален начин да държи в неведение момчетата от „Консулски операции“.

Извади мобилния си телефон и кликна номер в континенталната част на САЩ. Чуваше се кристално ясно.

— Всичко е по график — каза той. После замълча, слушайки, и отново заговори. — Уил Гарисън? Не се безпокойте. Нека кажем, че се озова в гореща вода.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Пред затворническата клетка се бе образувала локва. Пазачът я забеляза и гневно отвори вратата, като пъхна ключа и едновременно натисна дръжката, след което прекрачи прага.

Кучката е оставила ваната да прелее. Това не беше последната мисъл на пазача, може би една от последните. Времето му стигна да се учуди защо ръката му бе залепнала за дръжката на врата. Зачуди се също на ивицата усукано фолио, прикрепена откъм вътрешната страна на бравата и свързана към нещо високо горе, нещо, което не можеше да види. Знаеше, че локвата под краката му идва от крана на ваната. Забеляза малкия син надпис върху пакетче сол, плуващо във водата, в която бе нагазил. Усещанията го връхлитаха като гроздове, като паникьосана тълпа, която се е струпала на изхода; не можеше да каже кое го споходи първо и кое после.

Много мисли обаче така и не успяха да се появят. Той не се замисли върху факта, че един ампер ток може да накара туптящото сърце да дефибрилира. Не забеляза, че килията бе по-тъмна отпреди, защото инсталацията за осветлението беше измъкната. Острата вибрираща болка, която премина през него, през ръцете, гърдите, краката, бързо изпразни съзнанието му. Затова не можа да види, че тялото му, което се свлече на прага, не позволяваше на вратата да се затвори; не усети как жената го прескочи, Не чу леките й стъпки, докато тичаше по коридора на манастира.

Тя едва докосваше облицования с плочки под. Елементът на изненадата беше сега на нейна страна; скоро нямаше да бъде. Хвърляше бегъл поглед към странната обстановка, кръглите колони и арки над главата й като в стара църква. Камък, тежки греди, керемиди. Избледнял позлатен надпис на стената на кирилица под икона на мъж с брада. Беше православен манастир, но пазачите бяха американци, какво означаваше това?

Мъж в тъмнозелена униформа в края на коридора: погледна, прецени положението и измъкна от колана си някакво оръжие. Андреа се втурна към една от страничните ниши, в нея имаше някаква ризница. Задънен край.

А дали? Затвори вратата след себе си, но помещението не се затъмни много. Имаше струпани на камари тежки дървени столове и тя се покачи на върха на една от тях. Забеляза пространство, през което можеше да се промъкне с пълзене и което водеше към друго помещение. Втурна се напред, събаряйки с краката си купчината от тежки столове, макар че се подпря с ръце за каменния корниз. Промъкна се през тясното пространство.

Над главата ѝ, на височина около шест метра, имаше сводест таван; вдясно от нея се издигаше тухлен зид, който бе твърде висок, за да го прескочи. И все пак можеше да усеща въздуха, който я галеше по лицето, да чува песента на птиците в далечината, шумоленето на листата. Затича се към най-осветеното място и докато завиваше покрай ъгъла с изпълнени с въздух дробове, с олекнало сякаш тяло, заредено с адреналин и надежда, се блъсна в някакъв човек, който изскочи изневиделица. Тя падна на твърдия под.

Мъжът задъхан се наведе над нея.

— Каквата майката, такава и дъщерята — каза той, дишайки тежко.

Тя го позна веднага: шофьорът с картата във Вашингтон. Мъжът, който я отвлече. Къдрава сива коса, очи, които блестяха като изкуствените очи мъниста на плюшените играчки; странно малка уста и брадичка с трапчинка.

— Не ме докосвай — каза Андреа и се закашля.

— Виж, майка ти също някога не се примири с програмата. Не искаше да умре, не ѝ пукаше, че е в името на добра кауза. Накрая трябваше да ѝ инжектираме етанол директно в ингвиналната артерия.

— Ти си убил майка ми.

— Казваш го така, сякаш съм направил нещо лошо — изсумтя мъжът.

Внезапно Андреа го ритна с левия си крак, опитвайки се да се изправи. Мъжът реагира мигновено и заби дясното си стъпало в корема ѝ. Тя се строполи отново, сви се, след като той я стисна за врата

отзад, подпря лявото си коляно в кръста ѝ, а с десния крак притисна глезените ѝ.

— Само да мръднеш и ще ти пречупя гръбнака. Болезнен начин да умреш.

Вените на врата ѝ се издуха до пръсване.

— Моля те — каза тя задъхано. — Съжалявам. Ще направя каквото кажеш.

Той я вдигна на краката ѝ и я обърна. В ръката си държеше пистолет. Андреа му хвърли бърз поглед. Пистолетът беше черен, а дулото му още по-черно.

— Наваски — извика мъжът в радиостанция. — Ела веднага.

Мъжът я дръпна и я повлече по пода. Появи се пазачът с восъчна кожа и бледи очи.

— Мръсно куче — промърмори той и стисна електрошоковата си палка.

— По-точно кучка — поправи го другият мъж.

— На нашия човек Джей няма да му хареса това.

— Не е нужно да го чува. Можем да ускорим нещата и да я вкараме в постоянна кома още сега. Така че тя няма да може да изпее нищо.

Двамата мъже я хванаха под мишниците. Тя се дърпаше с всички сили, но те я държаха здраво.

— Има дух — каза южнякът. — Какво мислиш, Джъстин, ти си специалист в тия работи и прочие, ако е в състояние на вегетиране, може ли да се възбуди?

— Сексът е нещо, свързано със задния мозък. За това не е нужна функционираща мозъчна кора. Така че отговорът е да, ако си свършим добре работата.

Андреа се дръпна отново с всичка сила. Нищо. Никаква полза.

— *Ти* пък какво правиш тук? — викна мъжът от лявата ѝ страна, на име Джъстин, на друг мъж, който се появи в края на коридора. — Мислех, че си момче от фондацията?

— Получих сигнала ви за тревога — отвърна мъжът. Той държеше миниатюрно уоки-токи като техните, пъкна го обратно в джоба си. — Нов протокол.

— Точно навреме — каза южнякът с облекчение.

Андреа отвори широко очи, ужасът ѝ растеше. На двайсетина метра пред нея стоеше мъж с яко телосложение в елегантен сив костюм. Безименният мъж, който я посети в Карлайл и който я следваше неизменно по стъпките ѝ след това. Главорезът, който я предупреди да си затваря устата с любезни тайнствени заплахи.

Усети, че другите двама вече не я стискаха толкова здраво в присъствието на третия въоръжен мъж и действайки импулсивно, тя отново се хвърли напред, този път успя да се изскубне от ръцете им и се втурна напред, тъй като нямаше друга посока. Като на забавен каданс видя как мъжът в сивия костюм измъкна тежък револвер изпод сакото си и го насочи към нея. *По-добре моментална смърт* — помисли си тя.

Гледаше вторачено в дулото само на петнайсет метра пред себе си, гледаше като животно, хипнотизирано от кобра, и видя езика на синкавобелия пламък, който проблясна, след като мъжът натисна спусъка два пъти едно след друго.

Същевременно забеляза в очите му спокойната увереност на стрелец, който рядко пропуска.

Йейлският университет, третият по големина в Съединените щати, беше основан през 1701 г., но повечето от сградите му, включително готическите постройки, с които неизменно се свързваше в общественото съзнание, бяха на по-малко от век. В по-новите сгради се помещаваха научните звена и изследователските лаборатории, отделени на разстояние от така наречения „Стар университет“ по подобие на пръстенообразния модел на класическия европейски град. Така че бе въпрос на гордост за компютърните учени в университета това, че заемаха сграда от деветнайсети век, колкото и сериозни да бяха обновленията на интериора. Сградата „Артър К. Уотсън“ бе постройка от червени тухли с арковидна фасада в чест на викторианската амбиция и викторианско чувство за величие. Тя се издигаше точно срещу гробището на улица „Гроув“ и някои намираха, че самата сграда „Артър К. Уотсън“ приличаше на гробница.

Белкнап бе обзет от някакво лошо предчувствие, докато двамата с Уолтър Сакс стояха на тротоара срещу сградата. Отново изпита усещането, че го наблюдават. Но кой? Инстинктите му от работата на

терен и уменията му на оперативен агент си противоречаха: ако наистина някой ги следеше, маневрите му щяха да го потвърдят. Явно професионалната му бдителност доближаваше границите на параноята.

— Кажи ми отново името на твоя приятел — заяви напрегнато Белкнап.

Сакс въздъхва.

— Стюарт Първис.

— Повтори колко добре го познаваш.

— Бяхме състуденти, а сега той е преподавател във факултета по информатика.

— Наистина ли имаш доверие на този човек? Закъснява вече петнайсет минути. Сигурен ли си, че не говори по телефона с полицията?

Сакс премигна.

— Той ми открадна приятелката в първи курс. Аз откъгнах неговата във втори курс. Така станахме квит. Той е добро момче. Стаята му беше върхът на сценографията през шейсетте. Разни греди и напречници, но с чупки и форми на мида. Невероятни неща.

— Нямам представа за какво говориш.

Сакс повдигна найлоновия плик в ръката си.

— Чешит. Номерът е, че си имаме работа с океан от данни, разбираш ли? Твоят пиклив малък „Dell“ няма да помогне. Стю обаче разполага в Йейл с кластър „Беоулф“. Представи си двеста и шейсет централни процесора, свързани в паралелна структура. Това е мощ. — Сакс се оживи. — О, ето го — той махна с ръка. — Ей, Стю! — викна към мъж с бяла риза, черни панталони и кожени сандали.

Мъжът, който беше на около трийсет, се обърна и също махна. Дебелите черни рамки на очилата му бяха модни или точно обратното на модни в зависимост от иронията, с която ги носеше. Той се усмихна на своя стар приятел, между зъбите му имаше парченце зелена салата. В такъв случай, обратното на модни.

Стюарт Първис ги заведе до зелена входна врата в задната част на сградата. Тя водеше право към приземието, където се намираха главните компютърни лаборатории. Белкнап забеляза, че вратът на професора беше обрасъл с червеникави косми; иначе беше гладко

избръснат, но мястото на очевидно острата му брада бе зеленикаво-сивкаво на цвят.

— И така, човече, когато ми се обади да поискаш услуга, мислех, че става дума за препоръка за работа — каза младият учен. — Но сега предполагам, че искаш да се повозиш на Дебелата Берта. Абсолютно забранено, нали знаеш. Ако шефът разбере — чакай, аз съм шефът. Хей, чу ли вица за Бил Гейтс и скрийнсейвъра?

Сакс облеци очи.

— Всъщност съм го чувал, Стю, но нямаме време.

— Ама че работа — каза Първис. — Той се понесе по циментовия под със странна походка и Белкнап чак сега забеляза, че имаше изкуствена протеза. — И така, Уолт Магъосника, за колко терабайта става дума? — Той се обърна към Белкнап. — Викахме му Уолт Магъосника като студенти.

Сакс се ухили.

— Защото бях много добър в измъкването на цифрови данни от сладурчетата.

Първис го изгледа вторачено.

— Сладурчетата? *Моля*. Имаше късмет, ако успееш да се добереш до старите щайги. — Той се обърна към Белкнап и изсумтя. — И всичко, което успяваше да измъкне, бяха серийните им номера.

Приземието на сградата „Уотсън“ беше обширно и приличаше на пещера, осветена равномерно с разпръснати навсякъде флуоресцентни лампи, нагласени така, че да приглушат светенето от екраните. Можеше със същия успех да е морга, помисли си Белкнап, с всичките тия метални рафтове с чекмеджета от неръждаема стомана. Хиляди малки вентилатори охлаждаха мощните чипове и създаваха пелена от постоянен шум.

Първис знаеше точно закъде се е запътил: до средата на централен коридор, а след това вдясно.

— Предполагам, че е четиримилетрова дигитална линейна лента — каза той на Сакс, като неочаквано тонът му стана делови.

— Да, SDLT.

— Можем да го сложим на супердигитален. Ultrium 960 е нещото, което бихме предпочели, но Quantum SDLT е съвсем надежден.

Сакс извади тежката кутия от найлоновия плик и Първис го пхна в автоматична зареждачка, която приличаше на стар модел видеоплейър. Натисна едно копче и лентата започна да се върти със силно скърцане.

— Първа стъпка — каза Първис — е реконструкцията. Копираме данните във формат за бърз достъп. — Той говореше главно заради Белкнап. — Използваме алгоритъм за корекция на данните, написан от мен.

— Което означава, че има повече технически дефекти, отколкото свойства — присмя му се Уолт.

— Уолт, ти все още не загряваш. Тези дефекти са свойства — намек за техен някогашен спор. Изведнъж той възкликна: — Я с какво си имаме работа тук? С цялата база данни на Бюрото за преброяване на населението на САЩ ли? Сега разбирам защо са използвали SDLT.

— Съдържанието може да се е свило при пренасянето — каза Сакс. — С други думи, очаквай известно разширяване на данните заради кодирането.

— Никога не е лесно, нали, Уолт? — Първис измъкна клавиатура от подвижно чекмедже до нивото на диафрагмата си и започна да пише. Екранът се изпълни с цифри, и после цифрите отстъпиха място на нещо като графики върху осцилоскоп. — Я гледай! Ние фактически наблюдаваме статистическо изследване, което класифицира кода според някои честоти, характерни за различни кодови системи. — Той погледна Белкнап. — Просто това е статистически анализ. Не може да се чете, но може да ти каже на какъв език е. — Първис започна да мърмори под носа си: — Хайде, ела при тати. Добре. Сега вече те усещам. — После се обърна към Сакс: — Записът започва с шестчетири битов ключ. Истинските данни са под блоково кодиране. Чисто и просто параметризиран алгоритъм. Стъпи с десния крак, дръпни назад левия и се завърти. Или по-точно, правиш малко XOR и променлива ротация. И Боб е твоят чичо. Или по-скоро чичо на съпругата на втория ти братовчед по майчина линия. Но тук идва кластърът „Беоулф“. Трябва да призная, че съм впечатлен от това, което виждам. Сигурността е без грешка. Феноменална.

— Може ли да вляза в параметрите на търсенето? — попита Уолт.

— Работим с Пролог. Но можем да превключим на Питон, ако искаш. Все още ли си привърженик на Питон?

— Знаеш.

Първис сви рамене и се изправи.

— Влизай.

Уолт седна пред клавиатурата и започна да пише.

— Виж, това е, като да ловиш риба в лед — обясни Първис на Белкнап с тон на заклет даскал. — Не виждаш какво точно правиш, не повече отколкото можеш да виждаш във водата. Но издълбаваш дупка, пускаш стръв и после рибата идва при теб.

— На никого не му пука от твоите тъпи аналогии, Стю — изръмжа Уолт. — Ние само искаме отговори.

— Та това е животът, нали така? Ние всички идваме на Земята, за да търсим отговори. Но трябва да се задоволяваме с глупави аналогии. — Той надникна зад рамото на Сакс. — И... Захапа стръвта! Или няколко хиляди байта, ако говорим за бинарни числа.

— Не можем ли да побързаме с това? — попита Белкнап.

— Шегуваш ли се? Системата е като леопард на допинг. Усецаш ли силата, човече?

— Можем ли да принтираме това? — попита Сакс.

Първис изсумтя.

— На хартия? Толкова си старомоден, Уолт. Не си ли чувал за офиси без хартия?

— Вие вероятно си бършете задниците с виртуална хартия — измърмори Сакс.

— Добре, добре. Ще го пуснем на лазера.

Първис се почеса по тила, после се премести пред друга конзола и написа някакви команди. На съседния плот лазерен принтер с размери за офис избръмча и извади един-единствен лист.

— Това ли е? — попита Белкнап.

Беше като страницата, която му даде шефът на персонала на сенатор Кърк, само че с по-дълга заглавка.

— Като че ли нещо е оплескано — каза Първис.

— Ще го пусна на трейсрут — каза Уолт. — После пак ще принтираме.

— Това е, като да пуснеш пощенски гълъб в дълъг тунел. Той лети до края на тунела и после се връща и казва какво е видял по пътя,

защото всъщност не е баш пощенски гълъб, а папагал.

— Стю — викна Сакс, — остави приятеля ми на мира. Той няма намерение да попълва формуляр за оценка на учителя. Просто ни трябва числата.

Не след дълго от лазерния принтер излязоха още три листа.

— О-па — каза Първис, преглеждайки първия лист. — Значи имаме трийсет и осем битови пакети, всеки с по трийсет прехвърляния, или местата, където сме били. — Той загради няколко редици с числа. — Били сме в Регионалната мрежа на Пърт. После сме свили към RNO в Камбера и Куинсленд, след това в „Rede Rio de Computadores“ в Бразилия, „Мултиком“ в България, „EntreNet“ в Канада, техническия университет „Санта Мария“ в Чили, „Rorasek“ и „SilesNet“ в Чехия, „Azero“ в Дания, „Trnsrac“ във Франция, SHE Informationstechnologie AG в Германия, Snerpa ISP в Исландия — братче, направо се замаях. Някой си играе на играта хвани ме, ако можеш.

— Колкото повече прехвърляния, колкото повече посредници, толкова по-трудно е да се проследи — каза Сакс.

— Не мога да разпозная това. — Първис вписа още едно число. — А, ето го, „MugotogoNet“ в Япония! ElCat в Киргизстан! Направо не знам как този пакет не е хванал по пътя диария.

Сакс обърна последната страница от принтовете, очите му светнаха. На Белкнап му изглеждаше като всяка друга закодирана редица от цифри и букви.

```
> hurroute (8.20.4.7) 2 ms**
> mersey (8.20.62.10) 3 ms 3 ms 2 ms
> efw (184.196.110.1) 11 ms 4 ms 4 ms
> ign-gw (15.212.14.225) 6 ms 5 ms 6 ms
> port1br1-8-5-1.pt.uk.ibm.net (152.158.23.250) 34 ms
62 ms
> port1br3-80-1-O.pt.uk.ibm.net (152.158.23.27) 267 ms
171
> nyor1sr2-10-8-0.ny.us.ibm.net (165.87.28.117) 144 ms
117
```

```
> nyor1ar1-8-7.ny.us.ibm.net (165.87.140.6) 146 ms 124
ms
> nyc-uunet.ny.us.ibm.net (165.87.220.13) 161 ms 134
ms 143
>      10      105.ATM2-0.XR2.NYC1.ALTER.NET
(126.188.177.158) 164 ms
```

— И така, какво ни говори това? — попита Белкнап. Гласът му издаваше нетърпение. — В кой край на света е този Генезис?

Сакс премигна няколко пъти.

— Изходният пункт трябва да е ето тук, но... аз, искам да кажа, мога да кажа, че е в щата Ню Йорк — отговори той. — Стю? Провери ISP кода на компютъра.

— Както се твърди, е по-добре да пътуваш обнадежден, отколкото да пристигнеш — каза Първис. — Помниш онова мое гадже, което четеше първо последните страници на романите, за да знае как свършват? Това по някакъв начин я утешаваше.

— Стю, по дяволите!

— Ах — каза Първис, след като машината UNIX избълва отговора. — Само на няколко часа от тук. Бедфорд Каунти.

— Там се намира Кътоуна — каза Белкнап. — Няма никаква логика.

Белкнап обаче си спомни нещо, което му казаха в кабинета на сенатора Кърк, а именно, че Генезис се крие във фондацията „Банкрофт“.

— Кътоуна — повтори Белкнап. Имаше чувството, че се задушава от смущаващата смесица от надежда, нетърпение и отчаяние. — Още нещо можем ли да научим от тая табела? Трябва ми физическото местонахождение на това нещо.

— Слушай — каза Сакс. — Оставам тук и ще се опитам да сканирам търговските бази данни и да видя дали мога да открия нещо по въпроса, а ти по-добре иди до там. — Обърна се към Първис. — Дай му безжичен лаптоп, съвместим с омега.

— Тук да не е Армията на спасението, Уолт?

— Направи го. Ще ти го върнем.

Първис въздъхна примирено и откачи един лаптоп от захранването на съседното бюро.

— Само да не влизаш в порно сайтове — каза той на Белкнап с изражение на отвращение. — Ще разберем, ако го направиш.

— Надявам се да се видим пак някой ден — каза Сакс на Белкнап. — Ще ти звънна веднага щом имам нещо полезно да ти съобщя.

— Ти си добър човек, Уолтър Сакс — каза оперативният агент с истинска топлина. После трепна от собствената си небрежност. — По дяволите. Почти забравих. Моят мобилен телефон се счупи в Доминика.

Сакс кимна.

— Вземи моя — каза той и му подаде малка нокиа. — И внимавай. В играта, която играеш, няма допълнителен живот като бонус.

— Това е така, защото не е игра — отговори мрачно Белкнап.

Андреа наблюдаваше вторачено синьо-белия пламък, който излезе от дулото на оръжието, и изпищя от ужас. Изстрелите бяха оглушителни, тъй като прокълтяха в каменния коридор. С пълно безразличие мъжът върна револвера в кобура; въпреки обема си той изчезна под идеално ушитото му сако, без да остави дори издуптина.

Андреа Банкрофт не можеше да повярва. Тя беше жива. Невредима. Обърна се и видя безжизнените трупове на двамата мъже, които я похитиха. Малка тъмна дупка като трето око се бе появила върху челата им.

— Не разбирам — каза тя задъхано.

— Това не е мой проблем — отговори мъжът, изражението му бе официално, почти безразлично. — Инструкциите ми бяха да те отведа от тук.

— Къде?

Мощните му рамене се повдигнаха нагоре.

— Където ти кажеш.

Той вече се бе обърнал и се отдалечаваше. Тя го последва до ниска врата, която се отваряше и в двете посоки, а после по широки тухлени стъпала, които ги отведоха до огромна ниско окосена ливада.

На неколкостотин метра по-нататък забеляза нещо, което можете да мине за игрище, но в действителност беше хеликоптерна площадка. Четири машини — остарели военни модели, както се виждаше от пръв поглед — бяха кацнали там. Андреа се мъчеше да не изостане от безименния мъж.

— Къде сме?

— На около десет мили северно от Ричфийлд Спрингс. Може би пет мили южно от Моухок.

— Къде?

— Горен Ню Йорк. Градът се нарича Джерико. „Тета“ го купи от източноправославната църква преди десетина години. Много малко монаси за огромното пространство. Обичайната история.

Той ѝ помогна да се качи в малък хеликоптер, закопча ѝ колана и ѝ подаде чифт предпазители за уши. Върху хеликоптера бяха изписани с бели букви върху кралско синьо логото „Робинсън“ и номера на модела „R44“: банални подробности, които привлякоха вниманието ѝ.

— Слушай — започна Андреа, — аз не разбирам почти нищо. — Цялото ѝ тяло трепереше. — Майка ми...

— Беше много специален човек. — Мъжът се протегна, сложи ръката си върху нейната и я стисна силно. — Веднъж обещах на майка ти да се грижа за теб. За вас двете. Само че я разочаровах. Не бях при нея, когато се нуждаеше от мен. — Гласът му леко потрепна. — Няма да допусна да се случи втори път.

Андреа мигаше усилено, опитвайки се да разбере значението на неговите думи.

— Каза, че имаш инструкции — каза тя рязко. — От кого? Кой ти е дал тези инструкции?

Той срещна погледа ѝ.

— Генезис. Кой друг?

— Но във фондацията „Банкрофт“...

— Нека кажем, че получих по-добро предложение.

— Не разбирам — повтори тя.

— Остани с тази мисъл — измърмори той и включи двигателя. Роторите започнаха да бръмчат. А сега — викна той — накъде?

Имаше само две възможности. Можеше да се опита да се скрие от Пол Банкрофт колкото може по-далеч или да се изправи лице в лице с него. Можеше да отиде до Кътоуна или да избяга далеч от там. Не

знаеше кое е по-разумно. Не знаеше, че се беше уморила да бяга и да я преследват. За миг взе решение.

— Имаш ли достатъчно гориво да стигнем до Бедфорд Каунти?
— попита тя.

— И да се върнем — увери я той.

— Не искам да се връщам — каза Андреа.

Лека усмивка премина през иначе официалното му изражение, като цепнатина в лед.

— Остани с тази мисъл също.

Друга кола под наем. Друго асфалтирано шосе. От предното стъкло на автомобила пътят изглеждаше като безкраен поток от асфалт, изпъстрен на места от запълнени с катран пукнатини и счукани ръждясали перила. От двете страни издълбаната с взрив скала се издигаше нагоре като брегове на река. Пътят пред него го отвеждаше където трябваше да отиде. Пътят пред него бе разстоянието, което все още предстоеше да измине. Беше враг и приятел. Като Генезис?

Задмина изходите за Норуок, Кънектикът, преди мобилният му телефон да звънне. Беше Сакс с нови подробности.

— Направих каквото ми каза — уведоми го Сакс с превъзбуден глас. — Преди малко се обадох в службата за клиенти на „Хюлет пакард“. Направих се на техник на компютри. Съобщих им номера на БИОС-а, те го пуснаха през данните за продажби. Купувачът е фондацията „Банкрофт“. Но това не е изненада, нали?

Гърлото му се сви.

— Предполагам, че не — отговори Белкнап.

И все пак какво означаваше това? Че Пол Банкрофт в крайна сметка е Генезис? Или просто, че Генезис е проникнал във фондацията? — Добра работа, Уолт. Виж, имаш имейл адреса на сенатор Кърк, нали?

— Той е отбелязан като получател, разбира се.

— Първо, искам сенаторът Кърк да изпрати съобщение от своя имейл адрес.

— Искаш да кажеш, че аз трябва да изпратя съобщение от името на сенатора Кърк?

— Точно така. Ще използваш система за маскиране, за да не се разбере, че ти го изпращаш.

— Мога да използвам системата VRM.

— Добре. Пиши, че е спешно и че те трябва да отворят чатрум след девет-десет минути. Попитай защо някакъв човек, на име Тод Белкнап, е идвал при теб да задава въпроси за Генезис.

— Разбирам — каза Уолт. — Опитваш се да задържиш Генезис онлайн, така да се каже. Искаш го на неговата машинка, нали? В пространството от месо.

— Пространството от месо ли каза?

— Да — изсумтя Сакс. — Така наричаме реалния свят. — Той замълча за миг. — Мислиш, че това ще проработи?

— Не знам дали ще проработи. Знаем само, че *трябва* да проработи.

— Нали знаеш какво говорят хората, приятел. Надеждата не е план.

— Вярно е — отговори Белкнап. — Но това е единственият план, с който разполагаме.

СРЕДЕН МАНХАТЪН

Господин Смит беше озадачен и макар да се гордееше, че винаги успява да запази спокойствие, се чувстваше леко раздразнен. Инструкциите пристигнаха на неговия PDA в необичайно схематичен вид. Обикновено той получаваше подробно описание на мишената. Този път заповедта съдържаше само местоположението и шепа визуални характеристики.

Да не би да смятаха, че той вече няма вярна преценка за задачите? Да не са сменили неговия контролор в резултат на персонални промени, за които не бе чул още? Дали ставаше дума за трайна промяна в процедурата?

Както и да е. Той седеше в открито кафене в Брайън парк и отпиваше от капучиното. Първо ще си изпълни задачата, а после ще повдигне възраженията си. В края на краищата той беше професионалист.

Седни на масата, която е най-близо до ъгъла на Шесто авеню и Четирийсет и втора улица — пишеше в инструкциите. Мишената ще се появи откъм ниска каменна преграда в парка, която отделя

концесионната зона от парцела зад нийоркската обществена библиотека. Трябваше да използва писалката.

Мъжът се появи в посоченото време, висок метър и осемдесет, с пясъчноруса коса — точно по списанието.

Господин Смит реши да се доближи до мишената, да я огледа, и тръгна бавно към преградата уж на разходка. Мишената го погледна.

Господин Смит премигна. Мъжът не беше непознат.

Точно обратното.

— О, господин Джоунс — каза той. — Радвам се да те видя.

— Скъпи мой, господин Смит — отговори пясъчнорусият му колега. — Това означава ли, че имаме припокриващи се задачи?

Господин Смит се поколеба за миг.

— Дяволска работа. Истината е, че ти си моята мишена.

— Аз?

Господин Джоунс изглеждаше изненадан. Но не много изненадан.

— Трябва да приема, че е така. Не ми дадоха име. Но описанието съвпада.

Той знаеше, че мишената му е човек, чиято самоличност е станала известна на комисията „Кърк“. Как беше изтекла информацията, не се знаеше. Грешка от страна на господин Джоунс? При всички случаи сигурността изискваше елиминиране на разкрития агент.

— Знаеш ли кое е странното — каза господин Джоунс. — Ти съвпадаш с описанието за моята мисия. Казаха ми, че проблемът е компрометирана самоличност. Но ти знаеш правилата за сигурност.

— Възможно е да е грешка, не мислиш ли?

Господин Смит кимна дружелюбно.

— Някой чиновник случайно е напечатал името на оперативния агент на мястото, където трябва да стои името на мишената — каза мъжът с пясъчнорусата коса. — И ето какво се получава. Твърде е възможно да е просто чиновническа грешка.

Господин Смит трябваше да се съгласи, беше възможно обяснение. Но имайки предвид високото ниво на оперативна сигурност, му се струваше невероятно. А той беше професионалист.

— Е, приятелю — каза господин Смит. — Ще разнищим заедно тази работа. Нека да ти покажа съобщението, което получих.

Той бръкна в малкото джобче на самото си, но измъкна оттам предмет, който приличаше на метална писалка. Натисна я в единния край, а от другия изхвърча малка стреличка.

Господин Джоунс го погледна с презрение.

— Ще ми се да не го бе направил — каза той, измъкна стреличката от гърдите си и я върна на господин Смит. — Предполагам, че е отрова от медуза чиронекс.

— Страхувам се, че да — отговори господин Смит. — Съжалявам. Няма да почувстваш никакви симптоми още няколко минути, бих казал. — Но както знаеш, е непоправимо. Нищо не може да се направи, след като стигне в кръвта.

— Проклятие — каза господин Джоунс.

— Не мога да ти опиша колко съжалявам. Моля те, повярвай ми — каза господин Смит и почти се размекна.

— Вярвам ти — отговори господин Джоунс. — Защото и аз съжалявам.

— Ти... съжаляваш — господин Смит изведнъж си даде сметка, че се поти обилно от няколко минути, а той не беше склонен към потене. Светлината беше започнала да дразни очите му, сякаш зениците му се бяха разширили. А и му се виеше свят. Все симптоми на отравяне. — Капучиното?

Той трудно изговори думата.

Господин Джоунс кимна.

— Нали не ме смяташ за педант? Съжалявам.

— Предполагам, че няма...

— Не, няма антидот. Това е денатуриран дериват от токсина ciguatera.

— Отровата, която използвахме в Калмикия миналата година?

— Същата.

— О, Боже.

— Повярвай ми, ако по някакъв начин успеят да те оставят жив, ще съжаляваш. Поврежда нервната система. Ще бъдеш треперещ идиот със спазматични пристъпи на апарат. Това не е живот.

— Добре тогава.

Господин Смит имаше горещи и студени вълни, сякаш последователно го слагаха на огън и после го топяха в лед. Що се

отнася до господин Джоунс, забеляза, че лицето му ставаше сивкаво, първият признак на дифузна ускорена некроза.

— Има нещо свръхестествено, не мислиш ли? — попита господин Джоунс и се хвана за парапета, за да се задържи на крака.

— В това, че сме убийци един на друг?

— Ами да. Не бих избрал точно тази дума, разбира се.

— Трябва ни речник — каза господин Смит. — Или коя беше другата дума — енциклопедия.

— Може би сме жертва на някаква шега — каза господин Джоунс. — Макар че не виждам нищо смешно в това. Истината е... че не се чувствам добре.

Господин Джоунс се свлече на земята. Клепачите му започнаха да премигват и да трепкат безконтролно. Крайниците му се разтрепериха в пристъпи на конвулсии.

Господин Смит се стовари до него на паважа.

— Така ставаме двама — изхриптя той.

Светлината вече не му пречеше и за миг се зачуди дали не му минава. Но не беше така. Светлината не го дразнеше, защото пред очите му бе пълен мрак. Не усещаше никаква миризма, не чувстваше, не чуваше. Абсолютно нищо.

Отначало имаше усещане за разсеяност. После нямаше никакви усещания.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

КЪТОУНА, НЮ ЙОРК

Белкнап спря колата на разстояние от автомобилната пътека към фондация „Банкрофт“, прескочи каменна стена и тръгна към централата ѝ в здрача на ранната вечер. Беше, като да посрещнеш реактивен самолет с камуфлаж в гората: отначало не видя нищо, а после пред очите му се появи нещо толкова огромно, че се зачуди как въобще го е пропуснал. Беше неделя. Официално в сградата нямаше никой. Но той не можеше да разчита на това. Къде ли беше Андреа? Дали я държаха като пленница на това място?

От едната страна на автомобилната пътека той застана приведен до стара липа на около три метра от сградата и отвори безжичния лаптоп, който му даде компютърният специалист. Следвайки инструкциите на Сакс, влезе в чатрума, виртуално пространство за връзка в реално време. Сакс беше изпълнил заръката му и Генезис бе отстъпил пред искането на сенатора и се бе съгласил да се свържат в чатрума макар и през маскировъчна система. Беше точно часът на уговорката. Безжичният компютър му се струваше бавен, но вършеше работа.

— Изникнаха въпроси за вашите отношения с Банкрофт — написа Белкнап.

Чу се тихо бръмчене и на екрана се появиха поредица от думи.

Вашата работа, сенаторе, е „да откриете гнилочта и да я отстраните“ — по собствените ви думи. Аз мога само да ви насочвам.

Белкнап написа:

„Трябва да знам дали вашата информация е опетнена от методите, с които сте я получили.“

Отговорът пристигна след секунди.

„Плодът на отровното дърво“ е правна доктрина. Уликите, с които ви снабдих, са на ваше разположение да насочвате разследването си. Вие сам трябва да подготвите своя доказателствен материал.

— А какъв е вашият интерес във всичко това? — написа Белкнап и се премести по-близо до сградата.

Интересът ми е да сложа край на чудовищен заговор. Само вие сте способен да го направите.

Още един спринт и после написа: „Вашето име всява ужас по света.“

Моето име, да. Но тогава моята известност се крие във факта, че не съществувам.

Сърцето на Белкнап започна да бие лудо, след като стигна до главния вход на фондацията все още с безжичния компютър в ръка. Надзърна през оловното стъкло на вратата. Беше отключена и той влезе в тъмния и празен вестибюл, който миришеше на препарат с лимонов аромат и старо дърво. Дочу музика, която свиреше тихо. Струнни инструменти, орган, гласове — нещо бароково. Той написа и изпрати нов въпрос и после се запромъква безшумно в посока на музиката. Перфектно подредените дъски на пода не скърцаха под персийските пътеки. Вратата беше открената към малкия офис,

откъдето се носеше музиката. Забеляза стол с висока облегалка, чийто силует се открояваше от светлината на огромен компютърен екран.

Белкнап имаше чувството, че туптенето на сърцето му кънти из цялата сграда.

Тихи удари върху клавиатурата и Белкнап получи ново съобщение върху своя лаптоп.

Общото благо е за всички. Защото всеки е толкова ценен, колкото цялата общност.

На Белкнап му настръхна косата. *Той беше в една и съща стая с Генезис.*

Главният мозък — кукловодът — беше седнал само на шест метра от него.

От CD плейъра върху библиотека звучаха флейти, после богато мецосопрано запя църковна песен. Бах, реши Белкнап. Някоя от месите? Смътно я свърза с великденска служба, на която бе присъствал, и изведнъж се сети за името. „Страстта на свети Матей“. Остави компютъра на пода и измъкна безшумно пистолета си от джоба на сакото.

Накрая Белкнап проговори.

— Казват, че всеки, който те види, умира. — Той насочи пистолета към облегалката на високия стол. — Искат ми се да проверя тази хипотеза.

— Това са детски измишльотини — отвърна Генезис. Гласът му не беше на мъж. — Приказки. Ти си вече голям за подобни неща.

Човекът в стола бавно се изправи и застана срещу него.

Беше момче. Със сламеноруса коса на къдрици и розови бузи. Беше слабичък, по тениска и шорти, по краката и ръцете му почти нямаше косми.

Момче. Дванайсет-тринайсетгодишно.

— Ти ли си Генезис? — попита Белкнап със сподавен от удивление глас.

Момчето се усмихна.

— Не казвай на баща ми, моля те.

— Ти си Генезис.

Този път прозвуча като декларация. Стаята сякаш бавно се завъртя като платформа в лунапарк.

— Генезис е моето възплъщение. — Гласът му не беше детски, но не беше все още и като на възрастен. — Предполагам, че ти си Тод Белкнап.

Белкнап кимна, без да промълви. Усети, че е със зяпнала уста, и си напомни да диша.

— Наричай ме Брандън.

Брандън Банкрофт. Не бащата. Синът.

— Искаш ли малко спрайт? Не? Тъкмо щях да си взема.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде искаш да кацнем? — дочу Андреа гласа на мъжа в слушалките си; шумът от хеликоптера правеше невъзможно комуникирането по друг начин. — Можеш да избираш между няколко хеликоптерни площадки. Къщата? Офиса?

— Къщата — каза Андреа с твърдото намерение да се изправи лице в лице със своя братовчед в къщата, където живееше.

От въздуха, който се раздвижи при снижаването на хеликоптера, тревата се слегна, а листата на дърветата около площадката за кацане се разклатиха. След като усети раздрусването при приземяването на машината, тя скочи долу и докато безименният мъж отлиташе обратно, забърза по обраслата с храсти пътека, прескочи каменната стена като кон при състезание, шмугна се през горичката и на бърз ход доближи до къщата на Пол Банкрофт. Вратата беше отворена и тя се затича по стълбите. Една от стаите, която очевидно използваше за кабинет, беше празна. В спалнята му видя неоправеното легло. Все едно, че се бе прибрал вечерта и внезапно го бяха повикали. Всичко, което можа да разбере, бе, че не си е вкъщи.

— Къде е Андреа? — Силата се завърна в гласа на Белкнап, който се мъчеше да се съвземе.

— Мислех, че е Андреа, не очаквах да видя теб. Тя трябва да е тук всеки момент. Голяма работа е, нали?

— Да — отговори Белкнап.

Отново му се стори, че стаята се върти бавно.

— Изглеждаш ми малко блед. Сигурен ли си, че не искаш спрайт?

— Аз съм силен човек.

Брандън кимна.

— Това чувам и аз.

Той сведе поглед срамежливо.

— Искаха да направят лоши неща на Андреа. Но един от моите хора се досети къде е. Отведе я с хеликоптер. Тя пожелала да дойде тук.

Андреа е в безопасност? И все пак можеше ли да вярва на тази вест или на вестоносеца? Обзеха го едновременно безпокойство и въодушевление.

— Харесваш ли Бах? — попита момчето.

— Това ми харесва — отговори Белкнап.

— Обичам най-различна музика. Но тази винаги ме разтърсва. — Момчето се обърна към клавиатурата и започна да вкарва поредица от команди. Белкнап наблюдаваше как лопатките му се движат под тънката памучна тениска. — Двайсет и шеста и двайсет и седма глава от Евангелието на Матей. — То докосна копче върху дистанционното и музиката спря. — Момчето започна да рецитира: „И около деветия час Исус викна на висок глас: «Eli, eli, lama sabachthani? Боже, Боже, защо ме изостави?»“

Белкнап го погледна подозрително.

— Не се безпокой, не страдам от комплекс на месия — каза Брандън. — Когато Исус пораснал, научил от баща си, че е Бог. Аз научих, че моят баща *се прави* на Бог. Има известна разлика, нали?

— Бог или Дявол. Трудно е да се каже.

— Наистина? — Брандън срещна погледа му. — Говори се, че най-сатанинското нещо, което дяволът е направил, е да убеди хората, че не съществува — каза той. — Ако искаш да застанеш лице в лице с дявола, трябва да обърнеш този принцип с главата надолу.

— Да убедиш хората, че една измислица е истина — каза Белкнап, започвайки да си изяснява нещата. — И тия всичките истории — те са просто начин да увеличиш властта си като Генезис, нали?

— Да, естествено. Някога играл ли си компютърни игри за много играчи? Можеш да създадеш въплъщение, измислено второ аз и да му дадеш път в живота. Запознат си с това, нали? Искам да кажа, ти си този, който измами сенатора Кърк, нали?

Значи Генезис беше електронна легенда, нищо повече, нищо по-малко. С осъзнаването дойде и ужасът. Легенда, обвита в слухове и приказки, които се разпространяваха из интернет и после от човек на човек.

— Има и още нещо, нали? — попита Белкнап, мислейки на глас.
— Като Генезис можеше да прехвърляш пари от една сметка в друга. Можеше да наемаш хора, които никога не са те виждали, да изпращаш заповеди, да наблюдаваш, да награждаваш. Да правиш много неща. Но с каква цел?

Брандън замълча за миг.

— Обичам моя баща. Искам да кажа, той ми е баща в края на краищата.

— Но той не само е твой баща.

Брандън кимна тъжно.

— Той създаде нещо, което е по-голямо от него. Нещо... зло.

Той прошепна последната дума.

— Твоят баща смята, че постигането на най-голямото добро за максимален брой хора оправдава всяко действие — каза Белкнап.

— Да.

— А ти какво мислиш?

— Че всеки живот е свещен. Не че съм някакъв пацифист или нещо такова. Едно е да убиеш при самозащита. Но не може да се отнема човешки живот просто ей така. Не можеш да изчисляваш убийството с калкулатор.

— Значи си прекарал месеци в оркестриране на събития чрез съмишленици, които никога не са виждали лицето ти, в изпращане на заповеди, наблюдаване на резултатите — и всичко дистанционно, дигитално, без да може да се проследи. Всичко това, за да унищожиш групата „Тета“?

— Операция за милиарди долари.

— Инвър Брас на квадрат — каза Белкнап. — Генезис е име, което си знаел, че ще предизвика страх у твоя старец. И комисията „Кърк“ беше твоята възможност. Тя щеше да ти помогне да накараш правителството на САЩ да ликвидира групата „Тета“, нали? Събирал си данни за нейните операции и си ги изпращал на следователите в Сената.

— Не можах да измисля друго — каза момчето. У него имаше някаква любопитна комбинация от самоувереност и крехкост. — Не го приемай лично, но би ли прибрал пистолета? Не ми е приятно това нещо да е насочено срещу мен.

Белкнап беше забравил, че оръжието е в ръката му.

— О, извинявай — каза той. — Лошо възпитание. — Той постави пистолета върху полукръглата маса до вратата и направи още няколко крачки навътре в стаята. — Знае ли баща ти какво мислиш за „Тета“?

— Той мрази да чета Кант, да не говорим за Библията. Знае, че имаме разногласия, но, как да кажа, той не се трогва от аргументи. Трудно е да се обясни. Казах ти, обичам баща си, господин Белкнап. Но...

Белкнап замълча.

— Почувства, че трябва да го спреш. — Гласът на Белкнап омекна. — Никой друг не можеше да го направи. И така, все едно че играеш шах онлайн с баща си.

— Не е шах, когато пионките са живи хора.

— Не, не е.

— Работата е там, че си помислих отначало, че заплахите ще са достатъчни.

— Заплаха да изобличиш групата „Тета“ пред комисията „Кърк“.

— Точно така. Но те не свършиха работа. Така че започнах да създавам подробно досие, електронно, за операциите на групата. Не беше лесно. Но го направих. Файлът съдържа най-големи подробности за дейността ѝ.

— Завършил си досието, казваш.

Момчето кимна.

— Което означава, че с няколко кликания можеш да го изпратиш до всеки член на комисията „Кърк“. И едно тъмно дело ще излезе на светло.

Брандън кимна.

— Време е да го направя, нали?

Генезис, тринайсетгодишно момче.

— В такъв случай Джаред Райнхарт работи за баща ти, той никога не е имал нещо общо с Генезис.

— Райнхарт? О, не. От онова, което съм чувал за него, той е един ужасен позьор. Радвам се, че пътищата ни никога не са се пресичали.

Глас откъм вратата, мек, студен и заповеднически.

— Досега.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Белкнап се обърна и видя високата като върлина фигура на мъжа, който беше неговият най-добър приятел. Полукс за Кастор. На прага на вратата крайниците му изглеждаха особено тънки, а пистолетът в ръката му особено голям.

— В момент като този бих искал да имам шапка на главата си — каза той на Белкнап. — За да мога да те поздравя.

— Джаред... — изсъска Белкнап.

— Ти наистина надмина себе си — каза Райнхарт. — Беше невероятен. Поразителен. Точно такъв, какъвто те познавам. Твоите усилия бяха дотук. Сега поемам аз. — Той погледна към момчето. — Баща ти ще дойде всеки момент — каза му той с ледена усмивка.

— Какво направих? — викна Белкнап, а сърцето му биеше лудо. — Всемогъщи Боже, какво направих?

— Каквото никой друг не би могъл. Браво. Казвам го искрено, Тод. Ти свърши тежката работа. А за мен, е, аз съм отново един стар джентълмен в дълъг брич за езда. Това е нещо, което повечето ловци научават. За да хванеш лисицата, следвай хрътката. Трябва да призная, че никога нямаше да се досетим къде се крие лисицата. Не и за милиони години. Но има логика във всичко това.

— Ти си ме използвал. През всичкото време.

— Знаех, че няма да ме разочароваш никога, стари приятелю. Винаги съм имал нюх за таланта. И от самото начало бях наясно, че у теб има нещо необикновено. Бюрократите във Фоги Ботъм ти завиждат. Мнозина от тях не знаеха за какво да те използват. Но аз знаех. Винаги съм се възхищавал от теб.

Култивирал ме е от самото начало, Източен Берлин, 1987.

Белкнап отново се опита да завърши мисълта си.

— През всичкото време ти...

— Знаех от какво си направен. Знаех на какво си способен. Че си най-добър от всички. Заедно ние винаги бяхме непобедими. Нямаше нищо, за което си помисля, да не можем да направим. Ще ми се да запомня това като най-големия ни триумф, а не като последния.

— Ти си ме отвързал. Поставил си примамка и си ме пратил след нея. — Тази отвратителна мисъл връхлетя Белкнап като ураган. — Изпратил си ме да търся Генезис, защото това е бил единственият начин да се добереш до него.

Примамката. На Белкнап му се струваше, че самият въздух се превърна в лепкаво, задушливо вещество, след като осъзна още много неща, които взривяваха самата му същност. Италианското момиче. Оманският княз, колко други? Всички, без да знаят, бяха впрегнати в полза на играта на Райнхарт. Илюзията можеше да се поддържа само ако отговаряше на истината — участниците не трябваше да научат стратегията на майстора на играта. Особено Кастор.

Осъзнаването на всичко това стягаше като менгеме главата на Белкнап. Когато в Талин той откри истината за Лъгнър, предателя, превърнал се в оръжеен търговец, илюзията на Полукс се компрометира. И той направи лека корекция, за да продължи хрътката по следите на Генезис. Примамката беше самата Андреа. *О, Боже!*

Планът на Райнхарт се бе възползвал от всичко, което правеше Белкнап човек — обич, преданост, вяност.

Предателството на Райнхарт изпълни Белкнап с гняв и омраза. *Не!* Той нямаше да позволи да се превърне в чудовище; да стане като Райнхарт.

— Сега, като те гледам, имам чувството, че те виждам за първи път — каза тихо Белкнап.

— И с такова неодобрение в очите. Бесен си ми, нали? Гласът на Райнхарт звучеше почти обидено. Тежкият пистолет проблясваше в ръката му. — Не проумяваш ли, че групата „Тета“ нямаше друг избор? Самото ни съществуване бе в опасност и излишно е да казвам, че собствените ни усилия да разкрием самоличността на заплахата се оказаха безполезни.

— Ти си вътрешният коз на „Тета“ — каза Белкнап. Почти чуваше трополенето на плочките от доминото, огромна извита редица от плочки, рухващи последователно. — Агент от американското разузнаване с достъп до свръхсекретни материали, способен да ги охранява с цялата информация на разположение на американското правителство. Същевременно, ако „Тета“ е имала интерес някой да бъде намерен, ти си измислял някаква правдоподобна причина това да стане мисия на отдела за консулски операции. През всичкото това

време аз съм си въобразявал, че ми пазиш гърба. — Яростта изби в гласа му като вещество, държано под огромен натиск. — Онова, което си правил, е да държиш нож в гърба ми. Преминал си на другата страна, гаден предател.

— Наивно е да говорим за страни. Моята надежда наистина беше да събера двете служби. Да ги слея, така да се каже. Защо да работим поотделно? Дватамата с Пол стигнахме до извода, че е логично те да работят заедно като двете ръце на едно тяло. — Очите му погледнаха към момчето. — Като стана дума за това, няма да те лъжа. Ужасно съм шокиран от самоличността на Генезис. Не само дете чудо, но и блуден син. Предателят на масата. Непознатият до теб. Кой можеше да предполага.

Непознатият до теб. Белкнап се вгледа в Райнхарт. Майстор на измамата. Виртуоз на манипулирането. Каква ли част от живота му е била оркестрирана от Райнхарт? Залозите бяха твърде големи. Той погледна към пистолета, който остави на полукръглата масичка, и се прокле. Беше далеч от него и близо до Райнхарт. Не можеше да се доближи, щеше да предизвика подозрения.

— Ето го — викна Райнхарт към някого във фойето и на врата се появи Пол Банкрофт.

Той изглеждаше така, сякаш го бяха вдигнали от леглото, което бе точно така, нахлузил набързо тениска и чифт зеленикави панталони. Държеше малък пистолет в дясната си ръка. Кокалчетата му бяха побелели.

— Запознай се с твоя враг — каза Райнхарт. — И нашия.

Възрастният философ се втрещи от изненада.

— Моят син — каза той задъхано.

— Съжалявам — отговори Райнхарт почти нежно. — Светото писание започва с Генезис, но завършва с Откровение. Това е нашето.

С обезумял поглед възрастният мъж се обърна към Райнхарт.

— Трябва да има някаква грешка. Не може да бъде!

— И въпреки това — настоя Райнхарт — има логика във всичко, не виждаш ли? Това обяснява как се е добрал до толкова много документи. Обяснява защо...

— Вярно ли е, Брандън? — избухна Банкрофт. — Брандън, кажи ми, вярно ли е?

Момчето кимна.

— Как можа да ми направиш подобно нещо? — Думите излязоха като гневен рев. — Как можа да съсипеш работата на моя живот? След всичките усилия да направим света по-добро място — организацията, планирането, *грижите* — а ти си седиш тук и ги съсипваш. За да си остане светът същият? Толкова много ли мразиш човечеството? Толкова много ли мразиш мен?

— Татко аз те обичам — каза тихо Брандън. — Не е това, което си мислиш.

Джаред Райнхарт си прочисти гърлото.

— Не е време за сантименталности. Ясно е какво трябва да се направи.

— Моля те, Джаред! — изкрещя ученият с посребрена коса. — Моля те, остави ни за малко.

— Не — каза непреклонно оперативният агент. — Само с няколко удара върху клавиатурата твоят син може да изпрати на комисията „Кърк“ достатъчно информация и да ни унищожи завинаги и безвъзвратно. Да унищожи всичко, на което си посветил живота си. Ти трябва да се ръководиш в момента от собствените си заповеди и предписания.

— Но...

Гласът на Райнхарт прозвуча вледеняващо.

— Ако не постъпиш сега съобразно собствените си правила, значи целият ти живот е бил измама. Най-голямото добро за най-много хора — това е цел, която не може да бъде компрометирана, както винаги съм казвал. Спомняш ли си на какво ни учеше? „Къде е магията на местоимението ето «мой»?“ Генезис е твой син, да, но това е само един живот. В името на проекта на твоя живот, в името на целия свят трябва да го отнемеш.

Пол Банкрофт повдигна малкия револвер в ръката си, която видимо трепереше.

— Ако предпочиташ, аз ще го направя — каза Райнхарт.

Брандън, все още седнал, се обърна и погледна баща си в очите. В погледа на Брандън имаше любов, решителност и разочарование.

— „Твоят път, не моят, Господи, колкото и да е тъмен.“

Момчето започна да пее с тънък глас. Сълза се отрони по бузите му. Белкнап разбра, че момчето плачеше за своя баща, не за себе си.

Белкнап заговори.

— Той иска да каже, че никой няма правото да се прави на Господ.

Погледна втренчено философа. Арогантност и самолюбие бяха изкривили неговия идеализъм в нещо чудовищно. Той всъщност не беше никакъв господ, а човек — при това човек, който очевидно обичаше своя син повече от всичко друго на света.

Видимо съкрушен, почти парализиран от покрусата, Пол Банкрофт се обърна към Райнхарт.

— Слушай. Той ще проумее разума. Накрая ще го проумее. — След което заговори на сина си разпалено и с красноречие. — Мое дете, ти казваш, че всеки живот е свещен. Но това е езикът на религията, не на разума. Онова, което ние бихме казали, е, че всеки живот има стойност. Всеки живот трябва да се брой. А от това следва логично, че не трябва да се страхуваме да броим. Да броим живота на хората, които можем да спасим. Положителните последици от болезнени действия. Разбираш за какво говоря, нали? — Той говореше на достъпен език, защитавайки пламенно един мироглед срещу огромния скептицизъм в ясения поглед на детето. — Аз съм посветил живота си в служба на човечеството. За да направя света по-добро място. Да направя твоя свят по-добро място. Защото *ти*, сине мой, си бъдещето.

Брандън само поклати бавно глава.

— Понякога хората казват, че не желаят децата им да попадат в свят, в който има толкова много беди. През моя собствен живот имаше световни войни, геноцид, лагери за принудителен труд, глад, касапници, тероризъм — унищожаване на десетки милиони животи поради човешка ирационалност. Двайсети век трябваше да е най-великият, но се оказа векът с най-големи жестокости в историята. Не това е светът, който искам да ти завеща, скъпо мое дете. Това грешка ли е от моя страна?

— Моля те, татко — започна момчето.

— Със сигурност ти можеш да разбереш това — продължи Банкрофт, а очите му се навлажниха. — Моят син, моят красив син. Всичко, което правим, е логично, морално, оправдано. Целта ни никога не е била власт или величие. Нашата цел винаги е била благо на всеки. Не гледай на действията на групата „Тета“ като на нещо изолирано. Погледни ги като част от по-голяма програма. След като го

направиш, ще започнеш да разбираш алтруизма, който я ръководи. Групата „Тета“ е алтруизъм в действие. — Банкрофт си пое дъх. — Да, понякога има кръв и болка. Както в хирургията. Ще забраниш ли на хирурзите да си вършат работата заради краткотрайните страдания, които могат да причинят? Тогава защо...

— Губим си времето — намеси се Райнхарт. — При цялото ми уважение, но ние не водим тази вечер семинар.

— Татко — каза спокойно Брандън, — наистина ли би оправдал причиняването на болка на един човек заради удоволствието на друг?

— Чуй ме...

— Истината е важна. Ти манипулираш хората и ги лъжеш, защото решаваш, че е в техен интерес. Но не е твоя работа. Когато лъжеш хората, им отнемаш нещо. Третираш ги като средства за постигане на някаква цел. Никой не ти е дал това право, татко. Ти не си Бог и трябва да приемеш, че можеш да сгрешиш, че твоите теории може да са грешни.

Райнхарт се закашля.

— Всеки живот е ценен — повтори Брандън.

— Моля те, дете мое — опита се да започне отново Пол Банкрофт.

— Аз наистина те обичам, татко — каза Брандън. Бузите му като ябълки и светлите му очи излъчваха странно спокойствие. — Но има неща, които едно човешко същество няма право да върши.

Възрастният философ заговори бързо.

— Брандън, ти не ме слушаш.

— Искам да кажа само, ами ако грешиш. Какво ще стане?

Очите на Банкрофт искряха.

— Брандън, *моля те*.

Но гласът на момчето бе ясен и спокоен.

— Ами ако винаги си грешил?

— Мой скъпи сине, моля те...

— Направи го — прекъсна го Райнхарт, погледна към Банкрофт със смразяващ поглед и размаха своя пистолет. Беше хладнокръвен, решителен, практичен. Собственото му оцеляване зависеше от отстраняването на Генезис. — Това е по твоите правила, Пол. Застреляй момчето. Или аз ще го направя. Разбираш ли ме?

— Разбирам те — каза д-р Банкрофт с тих глас. Той избърса сълзите си, вдигна малкия револвер, извъртя ръката си с оръжието на двайсет градуса надясно и натисна спусъка.

Червено петно цъфна върху бялата риза на Райнхарт, на няколко инча под гръдната му кост.

Очите на Райнхарт се разтвориха широко и с едно мигновено движение той повдигна пистолета си и отвърна на огъня. Райнхарт беше професионалист; куршумът проби челото на Пол Банкрофт и го уби моментално. Възрастният философ падна на килима.

Сподавен вик се изтръгна от гърлото на момчето. То бе пребледняло като платно, чертите му се изопнаха от болка. Райнхарт се обърна към него, а от пистолета му излезе малка струя дим.

— Не ми хареса това, което направих — каза високият мъж. — И много рядко се чувствам така. — Имаше нещо мокро в гласа му, гъгнещ звук и Белкнап осъзна, че течност изпълва бавно белите дробове на Райнхарт. Вероятно му оставаха петнайсет до двайсет секунди, преди да се задуши. — Отнех му живота, за да опазя мисленето му. Той би разбрал. А сега трябва да свърша онова, което той не можа.

Докато Райнхарт говореше, Белкнап скочи към Брандън и го закри с тялото си.

— Всичко свърши, по дяволите — викна Белкнап.

Чуха се стъпки в коридора.

Райнхарт поклати глава.

— Мислиш, че няма да те убия, така ли, Тод? Трябва да хвърлиш заровете, иначе не си в играта.

Очите му блестяха и гледаха разсеяно, движенията му бяха сковани и автоматични. Райнхарт стреля в посока на Белкнап. Белкнап усети болезнен удар в горната част на тялото си точно под ключицата. Тънката бронирана жилетка, която носеше под ризата си, предотврати пробива, но не го предпази от ударната сила на куршума. Няколко сантиметра по-нагоре и щеше да е смъртоносно. Инстинктите му подсказваха да залегне или да бяга. Но не можеше да го направи, без да застраши живота на момчето.

— Добре, Тод. Бъди готов. Моето момче скаут.

Белкнап остана на място и продължи да закриля тялото на момчето.

— Ти умираш, Джаред. Знаеш това. Всичко свърши.

Погледна го в очите, опитвайки се да му повлияе без думи, чрез мислите си, вкопчвайки погледа си в него, все едно го държеше с ръка.

— Говори се, че всеки, който мерне лицето на Генезис, умира — каза Джаред с нестабилен глас, като продължаваше да държи пистолета си, насочен срещу Белкнап. — Така че съм предупреден. Ти също.

— Ти си мъртъв, Джаред — каза Белкнап.

— Така ли? Е, както винаги съм казвал, дръж ги в напрежение.

Белкнап усети, че Брандън побягна нанякъде и че Райнхарт трябваше да реши към кого да стреля първо.

Дочу глас на жена. Гласът на Андреа.

— Райнхарт! — извика тя.

Тя стоеше права на прага на вратата с пистолета на Белкнап в ръка, насочен срещу високия оперативен агент. Предпазителят беше издърпан. Оставаше само да натисне спусъка.

— Коя кръвна група си, Райнхарт?

Въпросът на Андреа потъна в силния гръм, а пистолетът отскочи в ръката ѝ. Куршумът улучи Райнхарт високо в гърдите, където след секунди се появи яркочервено петно.

Очите на Белкнап сега шареха из цялата стая. *Няма ли най-после да умреш?* — умоляваше той Джаред Райнхарт на ум. *Би ли умрял, моля те?*

Той забеляза Брандън свит в един от ъглите на стаята, седеше на пода, обгърнал с ръце коленете си, със сведено надолу лице. Само потрепването на раменете му издаваше, че плаче тихо.

Райнхарт продължаваше да се държи на краката си, колкото и невероятно да бе това.

— Стреляш като момиче — подметна той с насмешка и се обърна към Белкнап. — Тя не е за теб. — Изрече думите доверително, но с мъка, тъй като въздухът едва си проправяше път през задавените с кръв дробове, с полуръмжене, полусподавено. — Като всички останали.

Андреа натисна спусъка отново и после още веднъж. Кръв и вътрешности изцапаха компютърния екран.

Райнхарт с очи, вперени в Белкнап, започна да повдига отново оръжието, но то се изплъзна от ръката му. Струйка кръв течеше от

ъгълчета на устата му. Закашля се два пъти, задави се, докато се мъчеше да си поеме въздух, олюлявайки се на краката си, тъй като постепенно губеше контрол над мускулите си. Белкнап познаваше изражението: беше изражение на човек, който се дави бавно в собствената си кръв.

— Кастор — изхърка Райнхарт.

После секунда преди да се строполи, успя с протегнати ръце да направи една нестабилна крачка напред, сякаш за да удуши другия мъж или да го прегърне.

ЕПИЛОГ

Измина цяла година и Андреа трябваше да признае, че много неща се промениха. Може би светът не беше различен, но нейният свят със сигурност се промени. Тя вземаше решения, които я учудваха — решения, които учудваха и двамата — но те бяха правилни и неизбежни. Като директор на фондацията „Банкрофт“ тя откри, че работата не можеше да се върши през пръсти. Това беше изцяло ангажиращо времето ѝ начинание, особено ако човек искаше да го върши както трябва.

Чудовищните престъпления, извършени от групата „Тета“, никога нямаше да се изличат напълно. Но двамата със съпруга ѝ стигнаха до съгласие, че самата фондация играе наистина ценна роля в света и след като се отстранеше туморът, тя щеше да е дори от още по-голяма полза. Едно друго решение бе взето след поредица от срещи, които тя и Тод имаха със сенатора Кърк преди смъртта му. Да запазят в тайна съществуването на групата „Тета“. Разкритията щяха да опетнят всяка неправителствена организация и благотворителна институция в света; в геополитическо изражение те щяха да бъдат дестабилизирани по хиляди непредвидими начини. Резултатът щеше да бъде години, вероятно десетилетия, лошо отношение, враждебност и взаимни обвинения. Онези отговорни фактори в „Тета“, които не бяха успели да изчезнат, бяха съдени тайно на процес, организиран от Отдела за разузнавателна политика към Министерството на правосъдието. Всички дела бяха засекретени като въпрос на национална сигурност.

Погледът ѝ се спря на снимките върху бюрото ѝ. Двамата мъже в живота ѝ. За последен път ги видя сутринта, преди да тръгне за работа, и те играеха баскетбол. Брандън растеше бързо — целият беше само кожа и кости. Четиринайсетгодишен.

— Сега, гледайте, хора — извика момчето с тон на спортен коментатор, докато галопираше към баскетболния кош. Черните му маратонки „Пума“ изглеждаха прекалено големи за тънките му глезени. — Наблюдавайте наподражаемите движения на Брандън

Банкрофт! Той стреля! Той бележи! — Топката отскочи от ръба на коша. — И говори преждевременно!

По тениската му имаше малко петна от пот. Фланелката на Тод беше подгизнала.

— Само да нямах тия шини на пищялките — каза Тод, накуцвайки леко, докато поемаше топката.

Той дриблира два пъти, изпъна се назад и мушна топката в мрежата. Мекият шумолящ шум от допира на гумената топка до найлоновата плетка: Брандън го наричаше „музиката на сферата“.

Застанала до живия плет, Андреа поклати глава.

— Очаква се да запазиш извиненията си за случаите, когато пропускаш, Тод.

Тя усещаше утринното слънце по лицето си и за миг си помисли, че топлината, която я обливаше, не се дължеше само на слънцето, докато наблюдаваше как двамата играят.

— Хей, чувствай се свободна да покажеш какво можеш — каза Тод, а изражението му бе едновременно нежно и игриво. — Само за минута-две, а?

— Сложи си маратонките и ще станеш свидетел на битка за залагане между отбора Брандън и отбора Тод.

Гласът на Брандън беше по-плътен отпреди. Дори веждите му бяха станали малко по-тъмни, по-дебели в сравнение с предната година. После той се усмихна, а усмивката му не се бе променила. На Андреа ѝ се струваше, че това бе едно от чудесата на природата.

Не позволявай да ти отнемат това. Мълчалива молитва. Наблюдавайки двамата, тя си помисли, че шансът да се случи е голям.

— Винаги е готино да те привлекат, но се налага да се въздържа. — Тя се обърна почти притеснена от щастието си. — Работата е там, че ме чакат хора в офиса. Вие, момчета, ще се оправите ли?

Съпругът ѝ обгърна с потната си ръка тесните рамене на Брандън.

— Хей — каза ѝ той, все още запъхтян. — Не се безпокой за нас. Погрижи се за света.

Брандън кимна.

— Ще се оправим сами.

Беше ранен следобед, а Андреа вече проведе три заседания на ръководството, посветени на стратегията, и участва в два конферентни разговора чрез видеовръзка с регионални администратори. В този момент старши програмният директор я информираше за новостите в програмите на фондацията в областта на здравеопазването в Южна Америка, а тя кимаше насърчително зад бюрото си, докато той обобщаваше събитията.

Очите ѝ отново се насочиха към снимките на бюрото. Тя долови и отражението си върху хромираната рамка. Сега бе различен човек в сравнение с една година по-рано; не се налагаше да се огледа в огледало, за да го разбере. Усещаше го от начина, по който се отнасяха към нея хората. Тя имаше авторитета и самоувереността на човек на нейното положение. И наистина беше голямо удоволствие да използва ресурсите на фондацията, за да направи света по-добро място, при това по почтен начин. Единственият начин, що се отнасяше до нея. Гордееше се от прозрачността на операциите на фондацията. Тя не криеше нищо, защото нямаше нищо за криене.

— Уругвайският проект може да се нарече модел — каза регионалният директор на програмата за Южна Америка. — Очакваше се много фондации и неправителствени организации да се поучат от работата ни. Мъжът — с побеляла коса, леко изгърбен и с кръгло лице с очила — имаше загрижения вид на човек, станал свидетел на много нещастия и страдания през двайсетте години работа във фондацията. И все пак той знаеше как страданията и нещастията могат да бъдат облекчени.

— Надявам се да го направят — отговори Андреа. — В тази работа и заимстването на моделите е нещо, на което се надяваме, защото така се увеличават ползите. Много е важно тези региони да не бъдат отписани. Те могат да се променят. Могат да се променят към по-добро.

Както самата тя се бе променила.

Нейният съпруг и осиновеното ѝ дете също се бяха променили. Колкото и невероятно да изглеждаше за Тод и Брандън, двамата изградиха взаимоотношения, за които тя не би си помислила. Брандън в известен смисъл загуби детството си, Тод — своя зрялост, и това ги правеше братя по скръб, но имаше много повече от това. Никой не можеше да се мери по интелект с Брандън, разбира се, но неговата

емоционална зрелост — вродената му доброта, неговата възприемчивост — също бяха удивителни и му позволяваха да забележи у Тод нещо, което оставяше скрито за повечето хора. Момчето забелязваше уязвимостта на Тод, неговата страст и желание да полага родителски грижи, и отвърщаше със собствената си уязвимост и страст, и нужда от родителски грижи. Едно момче си намери баща; един мъж си намери син.

А Андреа си намери семейство.

— Новините от Гвиана не са особено насърчителни — каза внимателно програмният директор.

Той имаше предвид голям проект за ваксинации, който те се опитваха да осъществят в селските райони. Тя проявяваше особено силен интерес към проекта. Беше на обиколка из гвианската провинция предния месец. Споменът за селата на америндианците около река Морука все още бе пресен в съзнанието ѝ, представяше си съвсем ясно живота и заниманията на жителите им, изпълваше се с тъга и гняв, като си помислеше, че едно такава село може да бъде заличено от предотвратима епидемия.

— Не разбирам — каза Андреа. Разработихме до най-малка подробност всеки елемент от програмата. Беше замислена като христоматиен пример за това, как може да се помогне в здравеопазването в райони в лоша инфраструктура.

— Потенциалът на кампанията е изключителен, госпожо Банкрофт — каза той. — Вашето посещение даде на всички надежда.

— Никога няма да забравя онова, което видях по време на посещението си.

Думите ѝ бяха искрени и пламенни.

— За нещастие министърът на вътрешните работи току-що ни отне разрешителното и не можем да продължим. Заплаши, че ще депортира всички здравни работници, които наехме. По същество забрани ваксинациите.

— Не говориш сериозно — каза Андреа. — Не може да има оправдание...

— Права сте — отговори тъжно белокосият мъж. — Няма оправдание. Само обяснение. Америндианците, чийто живот бихме спасили, са склонни да подкрепят съперническа политическа партия.

— Сигурен ли си? — попита тя отвратена.

— Чухме го от съюзниците ни в администрацията. — Очите като на ловджийско куче басет на мъжа гледаха тъжно. — Ужасно е. Хиляди ще умрат заради страха на този човек от демокрацията. А е толкова корумпиран, колкото не можете да си представите. Познаваме хора, които са се добрали до банковите преводи, които той е направил в офшорните си сметки.

— Наистина?

— Може ли да предложи поне да помислим върху възможността да, ами, да бъдем по-груби с това копеле? Да му дадем да разбере, че можем да го докажем — защото това ще му създаде доста големи политически главоболия. — Програмният директор замълча за миг. — Госпожа Банкрофт?

Андреа мълчеше. В главата ѝ отново нахлуха спомените за пътуването ѝ предния месец. Пред очите ѝ се появи образът на една майка с дълга лъскава черна коса, блестящи очи, люлееща бебето си в ръце. Медицинската сестра, която придружаваше Андреа, докато тя обикаляше клиниката в Санта Роса, ѝ каза, че бебето е умряло минути по-рано от дифтерит; те все още не бяха намерили сили да съобщят на майката.

Очите на Андреа се напълниха със сълзи. Майката я погледна и разбра от изражението ѝ какво се бе случило. Бебето ѝ вече го нямаше. Тих вопъл се изтръгна от гърлото на майката, звукът на скръбта.

— Такъв срам — продължи програмният директор с тих глас. — Знам какво е отношението ви към подобни неща. Споделям го. Но, Боже, то може да промени целия регион...

— Няма ли друг начин?

— Де да имаше — отговори той, поклащайки енергично глава. Нещо в изражението ѝ го насърчи и очите му сякаш светнаха. — Знаете как е. Да направиш каквото трябва, невинаги е лесно. — Погледна я с очакване.

— Абсолютно вярно — каза тя тихо, борейки се със себе си. — Добре. Действайте. Само този път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.